RAYMOND F. TOLIVER & TREVOR J. CONSTABLE

GÖKLERİN KARA ŞEYTANI

EN ÇOK UÇAK DÜŞÜREN PİLOT ERICH HARTMANN'IN BİYOGRAFİSİ

ÇEVİRİ: ALİ KAAN CERİT

Kronik

Kronik

GÖKLERİN KARA ŞEYTANI
En Çok Uçak Düşüren Pilot Erich Hartmann'ın Biyografisi

—

RAYMOND F. TOLIVER & TREVOR J. CONSTABLE

KRONİK KİTAP: 541
İkinci Dünya Savaşı Dizisi: 23

YAYIN YÖNETMENİ
Adem Koçal

ÇEVİRİ
Ali Kaan Cerit

EDİTÖR
M. Murtaza Özeren

KAPAK TASARIMI
Kutan Ural

MİZANPAJ
Kronik Kitap

1. Baskı, Ağustos 2024, İstanbul

ISBN
978-625-6774-99-5

KRONİK KİTAP
Şakayıklı Sk. N°8, Levent
İstanbul - 34330 - Türkiye
Telefon: (0212) 243 13 23
Faks: (0212) 243 13 28
kronik@kronikkitap.com

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 49639

www.kronikkitap.com
kronikkitap

BASKI VE CİLT
Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 K. Çekmece / İstanbul
Telefon: (0212) 463 71 25
Matbaa Sertifika No: 41707

YAYIN HAKLARI
© Raymond F. Toliver ve Trevor J. Constable, 1970, ABD, "The Blond Knight of Germany" özgün adıyla Tab Aero tarafından yayımlanan, telif hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınan bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Kronik Yayıncılık A.Ş.'ye aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

RAYMOND F. TOLIVER & TREVOR J. CONSTABLE

GÖKLERİN KARA ŞEYTANI

EN ÇOK UÇAK DÜŞÜREN PİLOT ERICH HARTMANN'IN BİYOGRAFİSİ

ÇEVİRİ: ALİ KAAN CERİT

Kronik

Raymond F. Toliver

Test pilotu ve askeri tarihçi Albay Raymond F. Toliver, ülkesine hizmet ettiği 28 yıl boyunca 225'in üzerinde uçak tipiyle uçmuş ve 9.000 saatin üzerinde uçuş gerçekleştirmiştir. Fort Collins, Colorado'da doğan Toliver, 1937 yılında ABD Ordusu Hava Kuvvetleri'ne katıldı. 1965'te hava kuvvetlerinden ayrıldı. İki farklı kitabıyla *Aviation/Space Writers Association*'ın en iyi kurgu dışı kitap ödülünü kazandı.

Trevor J. Constable

1925 Eylül'ünde Yeni Zelanda'da doğan Constable, ömrünün 31 yılını denizlerde; bunun 26'sını da bir Amerikan ticaret gemisinin telsiz sorumlusu olarak geçirdi. Havacılığa ilgisi sayesinde Raymond Toliver'la tanıştı. Avcı aslarına olan hayranlığı onu kitap yazmaya yöneltti.

Ali Kaan Cerit

Mersin'de doğdu. Lisans eğitimini *Universität Duisburg-Essen* ve Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde tamamladı. Çeşitli yayınevlerinde redaktörlük ve editörlük yapmasının ardından 20. yüzyıl askerî tarihi üzerine çalışmalara başladı. Türkçeye kazandırdığı diğer eserler: *Hitler ve Stalin: İkinci Dünya Savaşı ve Tiranlar*, Laurence Rees (İndie, 2021), *Hitler'in Savaşçısı: SS Albay Joachim Peiper'ın Hayatı ve Savaşları*, Danny S. Parker (Kronik, 2022), *Bernard Montgomery*, Tim Moreman (Kronik, 2023), *Panzer Ası: Barbarossa'dan Normandiya'ya Bir Alman Tank Komutanının Anıları*, Richard Freiherr von Rosen (Kronik, 2023).

Bekleyen “Usch”a

İçindekiler

GİRİŞ - *Korgeneral Adolf Galland*		9
TEŞEKKÜR		11
YAZARLARIN ÖNSÖZÜ		13
ÇEVİRMEN NOTU		17
1	BİR KAHRAMANIN KALİBRESİ	19
2	BİR ERKEĞİN OLUŞUMU	33
3	SAVAŞA	55
4	MAHMUZLARINI KAZANIYOR	71
5	AYININ PENÇESİNDE	91
6	MEŞE YAPRAKLARI	105
7	52. AVCI KANADI'NIN ASLARI	125
8	ŞÖHRET VE KILIÇLAR	136
9	STALİN'İN ŞAHİNLERİ	155
10	300. ZAFER VE ELMASLAR	171
11	302. ZAFER	187
12	MUSTANGLAR	203
13	TESLİMİYET	217
14	SOVYET MAHKÛMU	234
15	İKNA VE BASKI	253
16	SAVAŞ SUÇLUSU	268
17	ŞAHTİ İSYANI	283
18	TAHLİYE	304
19	YENİDEN DOĞUŞ	318
20	SONSÖZ	341

EKLER 345
Erich Hartmann'ın Zafer Kayıtları 347
Hartmann'ın Uçurduğu Uçaklar 354
JG-52'nin III. Grup'unun Hareketleri 355
Kişisel Bilgiler 357
İlkler ve En İyiler - Luftwaffe, İkinci Dünya Savaşı 359
Hartmann'ın El Kitabı 361
DİZİN 373

Giriş

Korgeneral Adolf Galland
Avcı Grup Komutanı 1941-1945

Dostlarım Albay Raymond F. Toliver ve Trevor J. Constable Erich Hartmann'ın hayat hikayesine giriş yazmamı rica ettiklerinde birkaç sebepten mutlu oldum. İlk olarak, İkinci Dünya Savaşı'nda emrimde çarpışan, tüm zamanların en çok hava zaferi kazanmış pilotuna saygılarımı sunuyor olmaktan onur duydum. 10 yıllık Sovyet esaretinden kurtulduğundan beridir "Bubi" Hartmann'la kişisel bir dostluğumuz bulunuyor. Kendisine teklif ettiğimde benle birlikte JV-44'e katılsaydı hayatının bambaşka olacağı konusunda hemfikiriz. Doğu Cephesi'ndeki kendi birliğine dönme arzusu Rusların elinde geçireceği 10 yıllık kişisel felakete yol açtı.

İkincisi, Erich Hartmann'ın hikâyesinin dünyaya biz Alman avcı pilotlarının dürüstlüklerine ve adilliklerine saygı duyduğumuz iki Amerikalı yazar tarafından anlatılmasını bilhassa uygun buluyorum. Önceki iki kitapları sayesinde Alman avcı pilotlarının İkinci Dünya Savaşı'ndaki başarıları tarihsel açıdan uluslararası düzeyde kabul gördü. Erich Hartmann'ın kesinleşmiş 352 zaferlik dünya rekorunun ve diğer başarılarının bu kitapta yalnızca doğrulanmayacağına aynı zamanda aydınlatılacağına inanıyorum.

Üçüncüsü, Amerikalı dostlarının yıllar süren özenli araştırmaları neticesinde Erich Hartmann'ın hikâyesinin bir kalitesi var. Kitapta yalnızca Hartmann'ın eşsiz taktiklerini nasıl geliştirdiğini değil, aynı zamanda ilham verici bir insanlık hikâyesi bulunuyor. Sadece bir başka asker ve avcı pilotunu değil, askerlik haklarından tamamen

mahrum bırakılarak on buçuk yalnız yıl boyunca karakteri test edilen bir adamı tanıyacağız. Bütün bunların arkasında da sorunlu dünyamızın ihtiyacı olan yaşam boyu süren aşkın hikâyesi var.

Bunun, bir avcı pilotu hakkında yazılmış en dikkat çekici kitap olduğunu düşünüyorum. Tüm zamanların en önde gelen avcı pilotu anlatılan tüm bu deneyimleri yaşadığından daha da dikkate değer. Bu kitabı havacılık tarihine önemli bir katkı olduğu ve yazarların uluslararası iyi niyet ve karşılıklı anlaşma duvarına bir tuğla daha eklemelerinden dolayı öneriyorum.

Yazarlara şunu söylemem gerek: "Luftwaffe'nin eski avcı pilotları olan bizlerin, tüm bu yaptıklarınız için teşekkürlerimizi kabul edin."

ADOLF GALLAND

Teşekkür

Yazarlar olarak bu kitabın hazırlanması sırasında sundukları desteklerden ötürü şükranlarımızı sunmak istediğimiz birkaç erkek ve kadın bulunuyor. Merhum Alman tarihçi Münihli Hans-Otto Böhm, bizleri Erich Hartmann'la tanıştırarak bu kitabın var olmasında önemli bir rol oynadı. Münih'teki Alman Avcı Pilotları Derneği'nin Belge Uzmanı ve Hans-Otto Böhm'ün asistanı Bay Hans Ring, Böhm'ün eserlerini İngilizceye tercüme ederek önemli hizmetlerde bulundu.

Erich Hartmann'ın ailesinin desteği ise paha biçilemez. Hanımı Ursula (Usch) ve annesi, kardeşi Dr. Alfred Hartmann ve annesi Elisabeth Hartmann'ın her biri kitaba oldukça önemli katkılarda bulundular. JG-52'nin sayısız Alman avcı pilotu, havacı cerrahları ve diğer personelleri kendilerine yüzlerce soru sormamıza izin verdiler ve Sovyetlere esir düşmüş nice eski Alman esir Rus hapishanelerine dair acı hatıralarını bizlere aktardılar. Erich Hartmann'ın savaş kariyeri boyunca uçuş ekibinin şefi Heinrich "Bimmel" Mertens, dünyanın en başarılı avcı pilotunun portresini çizerken eşsiz bir perspektif sundu.

Özel bir övgü de, JG-52'nin III. Kolu'nun Günlük Operasyon Ceridelerini Almanya'nın Doğu Bölgesi'nden kaçırarak bizler için ulaşılabilir kılan JG-52'nin hayatta kalan üyesine. Kendisinin isimsiz kalması gerekiyor, fakat bizler işimizi bir hayli hafifleten belgeler için ona çok borçlu hissediyoruz.

Geçen on yılda emeği geçen herkesin adını zikretmeye kalkmak sayfalar sürecek ve biz yine de farkında olmadan bazılarının adını atlayacağız. Bu yüzden kitapta emeği geçen herkese en kalbi şükranlarımızı sunuyoruz.

YAZARLAR

Yazarların Önsözü

Tarih çoğu hava kahramanına cömert davranmıştır. Havacılığın kısa dönemindeki neredeyse tüm önde gelen şahsiyetler, başarılarının gelecek nesiller için ayrıntılı olarak kaydedildiğini görmüş ve savaş pilotları gökyüzünün kahramanları arasında onurlu bir yere sahip olmuştur.

Onlar sadece yirminci yüzyıla özgü yeni bir savaşçı türü değil, aynı zamanda modern savaşın insanlık dışı kitlesel etkilerine maruz kalmayan tek askerlerdi.

Avcı asları, artık arkaik bir kavram olan adil dövüşü, zayıf bir biçimde de olsa, birkaç on yıl boyunca canlı tutmayı başardılar. Bireysel dövüş becerisi ve mücadele ruhunun sonucu etkileyebildiği erkek erkeğe karşılaşmalar, hava muharebesinin ana unsurları haline gelse bile kara ve deniz savaşlarından kayboldu. Şövalyelik böylece gökyüzünün savaşçıları arasında modern bir yankı buldu.

Romantizm kaçınılmaz olarak tüm ulusların önde gelen avcı aslarını kuşattı, çünkü savaşın kendisi sadece savaşanlar için değil, aynı zamanda kadınlar, çocuklar ve yaşlılar için de makineleşmiş bir toplu katliam haline gelirken, tek başlarına uçan adamların mücadelesi hala yüceltilebilme potansiyeline sahipti. Von Richthofen, Mannock, Fonck, Rickenbacker, Boelcke, Bong, Johnson, Galland ve Bader gibi aslar şöhret buldular, ancak şimdiye kadar tüm ulusların ve tüm savaşların en başarılı avcı ası olan Alman Erich Hartmann bu ünlüler arasında yer almadı.

Erich Hartmann, İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden neredeyse çeyrek asır sonra halen pek de tanınabilmiş değil. Elbette, muharip havacıların başarılarının neredeyse bir din statüsüne sahip olduğu havacılık tarihi meraklıları arasında tanınıyorsa da; sadakatle

takip edenlerin arasında bile Erich Hartmann'ın hayatı ve kariyerinde vücut bulan drama dair sadece ufak bir ipucu var.

Savaşın ardından vuku bulan hadiseler ve ortaya konan tutumlar, eski asker Erich Hartmann'a olduğu gibi, onun hikayesinin anlatılmasına da karşı olmuştur. Sıcak savaşın sona ermesiyle birlikte Rus hapishanesine girdi ve on buçuk yıl boyunca yasadışı şekilde hapsedildi. Savaş sonrası dünya onsuz devam etti. Bu çile sırasında, zaman içinde milyonların hayatına dokunacak ve değiştirecek olan aynı Soğuk Savaş'ın görünmeyen ve adı duyulmayan bir kahramanı oldu. Yazarlara göre, Rus gizli polisine karşı tek başına verdiği mücadele, bir avcı pilotu olarak başardığı her şeyi gölgede bırakıyor.

Bir avcı olarak elde ettiği en büyük başarı, 352 hava zaferi gibi şaşırtıcı bir rakama ulaşmasıdır. Alman savaş pilotlarının yüksek skorları savaş sonrası yıllarda Müttefikler tarafında pek hoş karşılanmadı, çünkü kazandıkları hava zaferleri Müttefiklerin en iyilerinin toplamlarının katları şeklindeydi. Tüm Müttefik ölçütlerine göre baştan aşağı inanılmaz olan bu hava zaferleri için açıklamalar bulunması gerekiyordu.

Bu konuda Müttefik ülkelerde yarı gerçekler ve yanlış anlamaların yanı sıra düpedüz yalanlar da yaygın bir şekilde dolaşıma sokuldu, böylece dikkatsiz kişiler Alman skorlarının şüpheli olduğuna kendilerini ikna edebildiler. Tipik iddialar, Alman pilotların düşen bir uçaktaki her motoru bir zafer olarak saydıkları ve filo liderlerinin filoları tarafından kazanılan tüm zaferler için kişisel kredi aldıklarıydı. O zamanlar İngiltere'deki Amerikan 20. Taktik Avcı Filosu komutanı olan yazar Albay Toliver 1950'lerin ortalarında Luftwaffe'nin puanlama prosedürleri hakkında kapsamlı bir araştırma yapana kadar bu tür yakıştırmalar geniş bir geçerliliğe sahipti.

Bu çalışma Alman zafer sayılarının gerçekliği konusunda hiçbir şüphe bırakmamıştır. Dahası, Luftwaffe'nin savaş pilotlarına zaferleri atfettiği titiz prosedürlerin, İkinci Dünya Savaşı'ndaki USAF ya da RAF'ın onay prosedürlerinden çok daha katı olduğu görülmüştür. Alman zafer teyit yöntemleri, yazarların önceki iki kitabı olan Fighter Aces ve Horrido! Fighter Aces of the Luftwaffe'de ayrıntılı

olarak açıklanmıştır. Bu nedenle okuyucu Erich Hartmann'ın 352 teyit edilmiş zaferini sağlam ve doğrulanmış bir başarı olarak kabul edebilir.

Alman zafer tasdik prosedürlerinin araştırılması, zaman içinde yazarlar ile Erich Hartmann ve ailesi arasında sıcak bir kişisel dostluğa yol açmıştır. Hartmann, Rus hapishanelerinde geçirdiği on yıl geride kaldıkça, bu yokluk ve şeytani zulüm dönemi hakkında daha fazla şey anlatabilir hale geldi. Yazarlar, bu mütevazı adam yaşadıklarını daha fazla anlatmaya başladıkça, hikayesinin sadece bir savaş suçlaması olarak değil, aynı zamanda NKVD tipi bir aklın egemenliği altına girmesi halinde dünyayı nelerin beklediğine dair açık bir uyarı olarak anlatılması gerektiğine ikna oldular.

EM. ALBAY RAYMOND F. TOLIVER - USAF
TREVOR J. CONSTABLE

Los Angeles, California
1985

Çevirmen Notu

Biyografiler genellikle yaşam öyküsü anlatılan kişinin ölümünden sonra yayımlanır. Bu durum, önemli olaylara dair kilit bilgilere ulaşılamamasına yol açar. Bilhassa asker biyografilerinde, bazı bilgiler hassaslıklarından ötürü yazıya dökülmez, kişinin hatırasında yaşar. Kişinin ölümüyle birlikte de bu bilgiler yok olur gider. Yazarlar Raymond F. Toliver ve Trevor J. Constable ise şanslı insanlardı. Dünyanın en skorer avcı pilotunun biyografisini yazmaya kalkıştıklarında Erich Hartmann halen hayattaydı.

Yazarlar, Hartmann'ın hayatta olması sayesinde bazı özel bilgilere, diyaloglara, konuşmalara ve duygu dünyasına erişme şansı kazandılar. Hartmann da karakteristik açık sözlülüğüyle pek çok konuyu olduğu gibi anlattı, taslak metinleri gözden geçirdi, kıymetli fotoğraflar paylaştı ve neticede bu eserin ortaya böyle derli toplu ve roman tadında çıkmasına yardımcı oldu. Kendisi olmasa asla ulaşılamayacak özel diyaloglar -bilhassa Hitler ve von Below'la olanlar- savaşın gidişatına ve liderlerin bakış açılarına dair eşsiz bir çerçeve açmayı başardı.

Hartmann'ın kitabın yazım sürecinde hayatta olması, yazarların kelime seçimlerini de etkiledi. Bazı noktalarda geçmiş anlatılırken bir anda şimdiye gelindiği yerler oldu. Metnin aslına sadık kalmak istediğimizden bu noktalarda kip değişikliği yapmadık. Kitabın yazıldığı dönem Soğuk Savaş dönemi olduğundan, bazı ifadeler dönemin havasını yansıtıyor. Yine asla sadık kalarak bu ifadeleri olduğu gibi tercüme ettik.

Son olarak, çeviri sırasında destekleriyle daima yanımda olan, Malevelon'da omuz omuza çarpıştığımız sevgili dostlarım Selçuk Uygur ve Emre Başaran'a; manevi destekleriyle güç veren sevgili

dostlarım Can Uyar ve Olcay Mağden'e; tercüme taslağını titizlikle inceleyerek çok kıymetli müdahalelerde bulunan sevgili dostum Dr. Mustafa Yiğit Ertunç'a; varlıklarıyla beni tamamlayan ailem Ayşe, İrem ve Kadir Cerit'e; bu kitabın var olmasını sağlayan ve Türkiye'de İkinci Dünya Savaşı literatürünü sırtlayan Kronik Kitap ve Adem Koçal'a; yorum ve önerileriyle bizleri diri tutan, çalışma şevkimizi artıran ve teveccühleriyle serinin devamlılığını sağlayan kıymetli okurlara en kalbi teşekkürlerimi sunuyorum.

Birinci Bölüm

Bir Kahramanın Kalibresi

"Dünya, cesurlara karşı sürekli bir kumpasın içinde."
–Mareşal Douglas MacArthur

İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden sekiz yıl sonra, Urallar'da bulunan Diaterka Kampı'ndaki bir deri bir kemik kalmış eski Alman askerlerin hayata dair çok az umudu kalmıştı. Hâlâ intikam peşinde koşan Sovyet hükümeti tarafından Rusya'nın derinliklerine hapsedilmiş, asker ve insan olarak tüm hakları ellerinden alınmış, anavatanlarında yarı unutulmuş ve her türlü insani etkiden mahrum bırakılmış; kelimenin tam anlamıyla kaybolmuş insanlardı. İçlerinden çok azı Almanya'yı ve sevdiklerini bir daha görebileceklerine inanıyordu. Hayata karşı tutumları, hapishane rutininin normal seyrinde nadiren metanetli bir kayıtsızlığın üzerine çıkıyordu, ancak 1953 Ekim'inin bir sabahı, başka bir Alman savaş esirinin geleceği söylentisi onları yeni bir umutla doldurdu.

Binbaşı Erich Hartmann, bu perişan mahkûmların hayat ateşlerini yeniden yakabilecek özel zihinsel ve karakteristik niteliklere sahipti. Diaterka'daki acımasız kışlalarda onun adı fısıldanıyordu ve gelişi işaret verici bir olaydı. Tüm zamanların en başarılı avcı pilotu olan Erich Hartmann, Almanya'nın en büyük ödülü olan Şövalye Haçı'na ek olarak gıpta edilen Elmasları da kazanmıştı. Kahramanlığın bu süsleri mahkûmlar için pek bir şey ifade etmiyordu. Hartmann onlar için Sovyet gizli polisiyle yıllar süren mücadelelerinde verdiği daha büyük savaşların kahramanıydı. O bir direniş sembolüydü.

Bir insan ve lider olarak gerçek kalibresi, Diaterka'ya vardığında ortaya çıkan manzarada kendini gösterdi. Bir cezaevi kamyonu toz bulutu içinde yanaşırken, esir kampının çelimsiz mahkûmları kampın içine doğru fırladılar ve tellere dayandılar. Boğucu toz bulutu dağılırken, yeni gelenler silahlı muhafızların dikkatli gözleri altında araçtan inmeye başladı. Biçimsiz mahkûm giysileri içinde, karmakarışık bir grup mahkûmun arasında keten saçları ve delici mavi gözleriyle orta boylu, sırım gibi bir adam göze çarpıyordu.

"Bu o," diye mırıldandı tellere asılı mahkûmlardan biri. "Bu Hartmann!"

Bariyerin arkasındaki cılız kalabalık bir tezahürat patlattı, memleketlerindeki bir futbol maçındaki kalabalık gibi el sallayıp bağırdılar. Sarışın adam onların bu spontane selamına sırıtarak el salladı ve tezahürat yeniden patladı. Gergin gardiyanlar Hartmann ve diğer mahkûmları tel bariyerin içine doğru ittiler. Silahlı Ruslar da Hartmann'ı duymuşlardı. Diaterka'da korudukları yoksul Almanlar gibi onlar da aralarına gerçek bir liderin, Sovyetler Birliği'nin en değerli ve sorunlu mahkûmlarından birinin geldiğini biliyorlardı.

Erich Hartmann'ın kişisel açlık grevlerinde onu birkaç kez ölümün eşiğine getiren amansız direniş tarzı, bir önceki yıl Şahti'de açık bir isyan eylemiyle taçlandırılmıştı. Savaş suçlusu olarak sınıflandırılan eski Alman askerler Şahti'deki Rus kömür madenlerinde köle olarak kullanılıyordu ve Erich Hartmann'ın çalışmayı reddetmesi, Rusya'da hapsedilen her Almanın moralini yükselten küçük bir isyana yol açmıştı.

Bu hikâye, kaçmaları imkânsız olan ve yaşam enerjilerini kendilerini insanlıktan çıkarmaya çalışanlara karşı direnmek için harcayan mahkûmların tadını çıkarması gereken bir hikâyeydi. Şahti kampındaki Rus nöbetçi subay ve ekibi etkisiz hale getirilmiş ve yoldaşları tarafından hücre hapsinden serbest bırakılan Hartmann, kamptaki şok edici koşulların düzeltilmesi için yürütülen mücadeleye öncülük etmişti. Soğukkanlılıkla pek çok Alman esiri kaçmaktan vazgeçirmiş ve bunun yerine Şahti esir kampını araştırmak üzere uluslararası bir komisyon kurulmasını istemişti.

Öfkelenen Ruslar Hartmann'ı öldürmeye cesaret edememiş ama onu Novoçerkassk'taki başka bir kampta hücre hapsine göndermişlerdi. Şahti İsyanı'ndaki yoldaşlarından bazıları Diaterka'ya gönderilmiş ve isyanın öyküsünü de beraberlerinde getirmişlerdi. Maksimum güvenlikli bir kamp olan Diaterka'da katı bir disiplin vardı ama mahkûmlar Hartmann'ı yine de coşkuyla karşılamayı başarmıştı.

Urallardaki Sverdlovsk yakınlarında bulunan Diaterka'da, Sovyet pençesindeki Alman VIP'leri için özel bir iç yerleşke, hapishane içinde bir hapishane vardı. On iki Alman generali, ünlü Alman ailelerinin üyeleri ve Erich Hartmann gibi "savaş suçluları" ile birlikte tellerin arkasında çürüyordu. Rusların gözünde, maksimum güvenlikli hapishanede böylesine coşkulu bir şekilde karşılanan sarışın adam artık kendi ülkesinin yasaları ve geleneksel askerlik kuralları uyarınca görevini yerine getirmiş bir asker değildi. Sovyet gizli polisine karşı amansız düşmanlığı, düzmece bir Rus mahkemesinde savaş suçlusu olarak "mahkûm edilmesine" yol açtı.

Luftwaffe 52. Avcı Filosu'ndaki grubuyla birlikte teslim olduğu ABD Ordusu tank birliği tarafından 1945 yılında Ruslara teslim edilen Hartmann, Sovyetler ya da onların Doğu Alman yardakçıları için çalışmayı kararlılıkla reddetti. Direnişi altı yıl boyunca tehditler, ayartmalar ve rüşvet girişimleriyle devam etti. Hatta kendi ülkesinde bir Sovyet ajanı olarak çalışması karşılığında Almanya'daki ailesine dönmesi için yapılan büyük teşvike bile direndi. Altı yıl sonra Sovyetler Hartmann'ın davalarına asla yardım etmeyeceğini anladılar ve onu savaş suçlusu olarak mahkemeye çıkarıp yirmi beş yıl ağır iş cezasına çarptırdılar. Hartmann'ın yanıtı bir kurşun istemek oldu.

Sovyet hapsi, insan karakterinin uzun süreli ve zayıflatıcı bir testiydi. Hayatın her kesiminden Alman erkekleri, ruhu aşındıran zorluklara maruz kaldı ve birçoğu yenik düştü. Amerika bugün, benzer şekilde savaş suçlusu olarak damgalanan pek çok evladının Asyalı Komünistlerin elinde olmasıyla,[1] bu kâbus gibi hapis deneyimini yaşıyor. Görünüşte yılmaz olan Erich Hartmann'ın bile bir kırılma

1 Kitabın ilk baskısı 1970'te yapıldığından, burada bahsedilen Asyalı Komünistler Vietnamlılar, savaş suçlusu olarak bahsi geçenler de Vietnam Savaşı'nda görev yapan Amerikan askerleridir. (ç.n.)

noktası vardı ve Sovyet hapishanelerine yıllarca katlananlar, bu tür insanlık dışı koşullar altında herkesin bir kırılma noktası olduğu konusunda hemfikir.

Rusya'daki üst düzey generaller erlerden daha güçlü olmadıklarını kanıtlamışlardı ve hakikaten zihnen kırıldıklarında daha da acınacak hale geliyorlardı. Subaylar, NKVD'nin zorluklarına karşı koymada astsubaylara karşı hiçbir üstünlük gösterememişti. Yaş, deneyim, aile geçmişi ya da eğitim -karakter ve zekâ gelişiminde baskın olan geleneksel güçler- zihinsel çözülmeye karşı ya pek az koruma sağladı ya da hiç sağlamadı. Bu çetin sınavı en iyi ve en uzun süre atlatanlar, güçlerini iki ana kaynaktan birinden alanlardı.

Din, Rus hapishanelerindeki erkeklere güçlü bir kişisel kale sağlıyordu. Dini inancına ister sadık şekilde isterse de fanatikçe sahip olsun, dindar bir adam kendisini esir alanlara karşı direnebilirdi. Bütünlüklerini koruyabilen diğer erkekler, kesinlikle uyumlu bir aile hayatı yaşamış ve bu nedenle evlerinin ve evliliklerinin devam edeceğine inananlardı. Bu adamlar bir tür sevgi zırhı giyiyorlardı. Hem korunuyor hem de bu gizemli enerjiden güç alıyorlardı. Erich Hartmann bu ikinci gruba aitti.

"Usch" diye hitap ettiği karısı Ursula, Sovyet boyunduruğu altındayken onun manevi ve ahlaki güç kaynağıydı. Savaşın görkemli günleri kaybolduğunda ve Rus tutsaklığının kara perdesi onunla insanlığın geri kalanı arasına çekildiğinde ruhunda parlayan ışıktı. Onu asla hayal kırıklığına uğratmadı ve başarılarının ayrılmaz bir parçası oldu. O olmasaydı, ne on yıl boyunca Rus hapishanelerinde hayatta kalabilirdi ne de yeniden doğuş mucizesini gerçekleştirebilirdi.

Mahkûm arkadaşlarının ortak kararıyla Erich Hartmann sadece Sovyet boyunduruğu altındaki en güçlü adamlardan biri değil, aynı zamanda doğal liderlerden oluşan seçkin gruptan biri olmuştu. Almanya harabeye döndüğünde ve tüm askeri kurallar otomatik olarak ortadan kalktığında, Alman mahkûmlar sadece kendi aralarında doğal olarak yükselen liderleri tanıdılar. Bu süreçte krema doğal olarak en üste çıktı.

Rütbe ve nişanlar hiçbir şey ifade etmiyordu, keza yaş ya da eğitim de öyle. Liderlik numaralarının ve hilelerinin hiçbir değeri yoktu. Rus hapishanelerinde değersiz, hain generaller ve muhteşem çavuşlar vardı; yılmaz erler rüşvetçi subaylarla omuz omuzaydı. Ortaya çıkan liderler karakter, irade gücü ve dayanıklılık açısından Alman erkekliğinin en iyileriydi.

Rusların eline geçtiğinde henüz yirmi üç yaşında olan Erich Hartmann, aşırı genç yaşına rağmen zirveye yükseldi. Neredeyse tarif edilemez fiziksel ve ahlaki zorluklar altında on yıldan fazla bir süre boyunca kendisini ve birçok vatandaşını ayakta tutmayı başardı. Tarihte nadiren ve modern koşullar altında hiçbir zaman bir savaş kahramanı, aşağılanması için bu kadar uzun süreli çabalara maruz kalmamıştı. Böyle bir çileden sağ çıkması, onun kahraman niteliklerini madalyalarından daha iyi doğrulamaktaydı.

Erich Hartmann'ın gücünün kaynağı NKVD'nin ulaşamayacağı bir yerdeydi. Bunların kaynağı aile geçmişinde, özgür yetişme tarzında ve doğal erkekliğinde yatmakta, güzel bir kadının -eşinin- ölümsüz sevgisiyle pekişmekte ve örtüşmekteydi. Kişiliği her iki ebeveyninin güçlü yönlerini birleştiriyordu. Doktor babası, eski zaman Avrupalı doktorlarının hemcinslerine karşı derin hislerine ve modern insanlarda büyük ölçüde eksik olan nüfuzlu, pratik bir bilgeliğe sahip, sessiz, terbiyeli bir adamdı. Bu satırların yazıldığı sırada hala hayatta olan annesi ise genç bir kadınken canlı, dışa dönük, neşeli, enerjik, girişken ve atılgan biriydi.

Dr. Hartmann, mesleğinden uzaklaşmak için bir bardak bira eşliğinde sessizce felsefe yapmaktan hoşlanırken, coşkulu sarışın karısı, toplum henüz bunun bir kadın için uygun bir şey olup olmadığına karar vermeden önce Almanya'da uçak uçuruyordu. Erich Hartmann'ın gelmiş geçmiş en başarılı savaş pilotu olmasında anahtar unsurlar olan cüret isteği ve ne kadar ileri gideceğini bilmesi, ebeveynlerinin niteliklerinden türetilmiş karakter özellikleriydi. Bunlar ve diğer kalıtsal nitelikler, kendine özgü bireysel yeteneklerle buluşmuş ve karışmıştı.

Erich, kazanmak ve fethetmek için neredeyse vahşi bir iradeye sahipti. Düşüncelerindeki ve sözlerindeki açıklığı taklitçiler için rahatsız edici, çekingenler için ilham verici ve yiğitler için meydan okuyucuydu. O, kitlesel etkilerin ve uyumluluğun çağında iflah olmaz bir bireyciydi. İliklerine kadar avcıydı; yalnızca tüm avcı aslarının en büyüğü olma anlamında değil, aynı zamanda hayatın tüm zorluklarıyla kafa kafaya mücadele etme anlamında da.

Hayatı buna bağlı olsa bile, bir meselenin etrafında "dans etmek" onun yapamayacağı bir şeydi. Burnundan kıl aldırmayan açık sözlülüğüyle diplomatik görevlerde oldukça başarısız olurdu, ancak o bir sportmen ve adil oyun aşığıydı. Adil ve dürüst bir adamın ondan korkacak hiçbir şeyi yoktu, çünkü el sıkıştığı gibi kolayca boynuz tokuştururdu. Adil oyuna saygının azaldığı bir çağda, bazı yönlerden bir anakronizmdi ve eski şövalyeler gibi, eyerinden düşürdüğü bir düşmanı yerden kaldırmak için acele ederdi.

Uçan bir asker olarak hava savaşlarında birçok düşman pilotu öldürdüyse de günlük yaşamında bilinçli olarak bir başkasına zarar vermekten acizdi. Esasen öyle çok da dindar değildi, ancak Rusya'da bu kadar güçlü olan Almanlara hayranlık ve saygı duymaktaydı. Onun dini, vicdani bir dindi ve savaşçı kalbinin bir uzantısıydı. George Bernard Shaw'un bir zamanlar söylediği gibi: "Kendisi için ne pahasına olursa olsun, hayatta yapmaması gereken bazı şeyler olduğunu düşünen belli bir insan tipi vardır. Böyle bir adama dindar denebilir. Ya da ona bir centilmen de diyebilirsiniz." Erich Hartmann'ın davranış kuralları - bir anlamda dini - yanlış olduğuna inandığı hiçbir şeyin kendisine yaptırılamayacağı ve kendisinin de yanlış olduğunu bildiği hiçbir şeyi yapmayacağıydı.

Altın kuralın bu şekli, hayatta çok az gri kabul eden siyah-beyaz inançlarından kaynaklanmaktaydı. Muhtemelen babasından miras kalan eski zamanlardan kalma bir ahlak anlayışına ve bugünün genç Alman pilotlarının hayranlığını kazanan türden bir hakikat duygusuna sahipti. Rus hapishanelerinde manevi güçleri, yanında taşıdığı sevgili Usch'un imgesinde toplanmıştı. Tıpkı dinin insanlara tutunacak bir dal sağlaması gibi, evde her şeyin yolunda gideceğine olan

inancı ve içinde karısının olduğu huzurlu bir ev tahayyülü de Erich için tutunacak bir dal sağladı. Usch'a olan inancı asla sarsılmadı ve hatta bu inanç yüz kat arttı.

O halde Erich Hartmann sadece kendini ve Usch'unu düşünen, benmerkezci bir birey miydi? Hiç de bile. Aslında kendisini Rus hapishanelerine maruz bırakmasına hiç gerek yoktu. Savaşın bitiminden hemen önce General Seidemann ona bir Messerschmitt almasını, Çekoslovakya'yı ve birliğini terk etmesini ve Almanya'nın kalbine geri dönmesini emretti. Aldığı emir İngilizlere teslim olmasıydı. General Seidemann Rusların havadaki düşmanlarından intikam alacağını biliyordu ve güvenli bir yere uçma emri Hartmann'ın savaş sırasında üstlerinden aldığı son emirdi.

Genç, sarışın binbaşı bu emre kasten itaatsizlik etti. Binlerce Alman mülteci sivil -kadınlar, çocuklar ve yaşlılar- çoğu kendi grubunda görev yapan askerlerin akrabaları, bu birliğe bağlanmıştı. Askerî açıdan emir emirdir ve itaat etmesi gerekirdi. Bunun yerine, bir subay ve bir insan olarak kaçınılmaz görevi olduğuna inandığı şeyi kabul etti. Savunmasız sivillerin yanında kaldı ve bu karar ona hayatının on yılından fazlasına mal oldu.

Mavi gözleri ve sarı saçları kadar alçakgönüllülüğü de onun bir parçasıydı. Beklenileceği üzere bu kitabın hazırlanmasından önceki on iki yılı aşkın dostluk döneminde General Seidemann'ın emrinden yazarlara hiç bahsetmedi. Bilgi başkalarından gelmişti. Bu konu sorulduğunda Hartmann sadece omuz silkti.

Kendisine karşı acımasızca sert olan Hartmann kalbinde, Sovyet baskısı altında boyun eğen bir yoldaşını affetmeyi bir şekilde bulabilirdi. Her insanın bir kırılma noktası vardı ve bazıları için bu diğerlerinden daha erken gelirdi - Erich Hartmann'ın görüşü buydu. Mahkûm arkadaşları, Almanya'daki bir eşe gıyabında verilen boşanma gibi nihai bir baskı altında duygusal olarak parçalandıklarında, Erich onları tekrar bir araya getirmek için canla başla mücadele etti. Onlarla yatıştırıcı bir şekilde konuşabiliyor ya da onları tokatlayarak gerçekliğe geri döndürebiliyordu. Yürüdüğü yol öylesine zorluydu ki diğer adamlar yalnızca özgür iradeleriyle o yolu yürüyebilirdi.

1955'te Şansölye Adenauer'ın uğraşlarıyla Rusya'dan serbest bırakıldığında, Rusya'da hala çok sayıda Alman mahkûm vardı. Birçoğu Batı Almanya'da ondan önce özgürlüğe kavuşmuştu ve onun ülkesine dönüşü eski mahkûmlar ve aileleri tarafından kutlanacaktı. On yıldır özgürce dokunduğu ilk toprak olan Herleshausen'deki tren istasyonunda gürültülü ve coşkulu bir karşılama vardı. Kendisine daha sonra memleketi Weil im Schönbuch yakınlarındaki Stuttgart'ta büyük bir kutlama planlandığı söylendi. Savaş esirleri dernekleri kutlamayı organize etmişti ve önemli şahsiyetlerin katılması planlanıyordu.

Zayıf ve çelimsiz Hartmann'ın duygulandığı belliydi. Sonra kendisini karşılayanları şaşırtarak böyle bir kutlamanın yapılmaması konusunda ısrar etti. Bu tür şenliklerde yer alamazdı. Gazeteciler ona Stuttgartlı yurttaşlarının içten karşılamasını neden kabul etmediğini sordular.

"Çünkü Ruslar hayata bizden farklı bakıyor. Böyle bir kutlamayı duyduklarında ya da okuduklarında, daha fazla Alman esiri serbest bırakmamaya karar verebilirler. Rusları, yurttaşlarımın Sovyetler Birliği'ndeki tutukluluk hallerinin devam etmesinden korkacak kadar iyi tanıyorum.

"Hepsi evlerine döndüğünde, kutlamayı o zaman yapacağız. Bu arada, Rusya'da esir tutulan tüm Alman askerleri ülkelerine geri gönderilinceye kadar dinlenmemeliyiz."

Sovyet gizli polisiyle on yıl süren düellosu Erich Hartmann'ın doğuştan gelen açık sözlülüğünü pekiştirdi, ancak Ruslar onu ele geçirmeden çok önce de açık sözlüydü. Son ana kadar da açık sözlü kaldı, yanlışın olduğu yerde yüksek sesle ve net konuşurdu. Naziler iktidardayken Tanrı'nın bir basamak altında duran Reichsmarschall Göring bile, Erich onun haksız bir eylemde bulunduğunu düşündüğünde karşısına çıkmasından alıkoyamadı.

1944 Ocak'ında, Reich'ın hava savunması uçaklardan ziyade ciddi bir pilot sıkıntısı çekerken, Jüterborg yakınlarındaki annesini ziyaret etti. Jüterborg yakınlarındaki bir avcı üssüne indiğinde hava kapalıydı. Kendisi henüz yirmi iki yaşındayken, üste konuşlu avcı filosundaki pilotların aşırı gençliği dikkatini çekmişti. Rusya'daki

birliklerine genç erkeklerin geldiğini görmeye alışkındı ama bu pilotlar lise çağındaki çocuklardan pek farklı görünmüyordu.

Annesine yaptığı ziyaretten döndüğünde, filonun birkaç saat önce Jüterborg'da yaklaşmaya başlayan kötü havaya gönderildiğini öğrendi. Görevleri bir Amerikan bombardıman filosunu önlemekti. Sınırlı eğitim ve daha da az pratik deneyimle, gençlerden on tanesi bombardıman uçaklarını bulamadan ya da onlara ateş edemeden kötü havada ölümcül bir şekilde düşmüştü. Çileden çıkan Altın Şövalye oturup Reichsmarschall Göring'e kişisel bir mektup yazdı.

Herr Reichsmarschall:

Bugün bu havaalanından sizin emrinizle, avcı birlikleri Amerikan bombardıman uçaklarını bulmak ve vurmak için berbat bir havada havalandılar. Hava o kadar kötüydü ki ben bile havalanmak istemezdim. Havaya gönderdiğiniz avcı uçakları bombardıman uçaklarını asla bulamadı ve çok genç on pilot ve uçak düşmana tek bir atış bile yapamadan kaybedildi.

Bu filoda konuştuğum ve şu anda ölü olan genç pilotlardan bazılarının uçuş süresi 80 saatten azdı. Eğer mavi gökyüzünde bombardıman uçaklarına karşı kazanamıyorsak, o zaman gençleri kötü havada ölmeye göndermek suçtan başka bir şey değildir.

Gökyüzü maviye bürünene ve bombardıman uçakları gelene kadar beklemeli ve ardından başarı şansı olan herkesi tek seferde onlara taarruza göndermeliyiz. Bugün yapıldığı gibi genç adamların hayatlarını boşa harcamak utanç verici bir eylemdir.

Saygılarımla,

Yüzbaşı E. Hartmann
52. Avcı Kanadı

Erich Hartmann mektubu doğrudan Göring'e normal posta ile göndermiş ve açık adresini de eklemişti. Bu mektubun tonu ve içeriği, önde gelen bir asın bile cezalandırılması için yeterliydi. Göring'den aldığı bir sonraki haber, onu dünyanın en başarılı savaş pilotu olarak selamlayan bir telgraftı. Muhtemelen Göring Altın

Şövalye'nin mektubunu şahsen hiç görmemişti ama Reichsmarschall'a ulaşması niyetiyle yazılmış ve postalanmıştı.

Erich Hartmann'ın hayatında şan ve şöhretin yanı sıra adil ölçülerden çok daha fazlası olduğu ve savaşta ve barışta bir avcı olduğu için, bugüne kadar hakkında yayımlanan sınırlı materyalde doğasının sakin tarafı nadiren konuşulmuştur. Hayattan büyük keyif alır, annesinin neşesine ve espri anlayışına sahiptir ve arkadaşlarının, eski yoldaşlarının ve yeni Alman Hava Kuvvetleri'nin genç pilotlarının bir araya geldiği sosyal toplantılarda yaşlı kaplan sosyal bir aslana dönüşür. Çocuk, adamın içinde çok uzakta değildir ve hatta oynamayı seven bir çocuktur.

1942'de Doğu Cephesi'ne gittiğinde çocuksu tavırları ona hemen "Bubi" lakabını kazandırmıştır; bu lakap Almancada çocuk ya da delikanlı anlamına gelmektedir. O zamanlar eğlence doluydu ve hem silah arkadaşı hem de uzun süredir dostu olan Walter Krupinski, Bubi Hartmann'ın Hitler'den bizzat madalya almadan önce Berchtesgaden'in "seçkin" havasında bile şaklabanlık yaptığı zamanı anlatır.

52. Avcı Kanadı'nın önde gelen dört ası 3 Mart 1944'te madalya almak üzere Hitler'in "Kartal Yuvası"na doğru yola çıktı. Bu aslar Gerhard Barkhorn, Johannes "Kubanski Aslanı" Wiese, Walter "Kont Punski" Krupinski ve Bubi Hartmann'dı. Bu adamların hepsinin kariyeri Hartmann'ınki ile iç içe geçmişti ve hepsi bu kitabın ilerleyen bölümlerinde ele alınacak, ancak söz konusu olayda Barkhorn, Almanya'nın en yüksek ikinci nişanı olan Şövalye Haçı'na ek olarak Kılıçlar (Schwertern) alacaktı. Diğer üçü ise Kılıçların hemen altında yer alan Meşe Yaprakları nişanını alacaklardı.

Dört adam trende birbirleriyle tanıştı ve Salzburg'a giderken kondüktörle arkadaş oldular. Kondüktör pilotlardan etkilenmişti çünkü dördünün de boğazında Şövalye Haçı vardı ve dördü de mutlu, genç ve arkadaş canlısıydı. Kondüktör kompartımanından sonsuz miktarda içki çıkarmaya başladı - schnapps, bira, şarap, konyak. O şişeleri hazırlar hazırlamaz, dört pilot içindekileri tüketmeye başladı.

Kondüktör onları Kartal Yuvası'ndan birkaç km ötede trenden indirdiğinde Führer'lerini karşılayacak durumda değillerdi.

Sendeleyerek tren istasyonuna girdiklerinde, Hitler'in Luftwaffe emir subayı olan uzun boylu, sarı saçlı Binbaşı von Below ile karşılaştılar. Nazik ve eski bir şövalye olan von Below, düzgün giyimli dört pilotu böyle uygunsuz bir durumda görünce neredeyse alabora oluyordu. İki saatten kısa bir süre içinde Führer'le buluşacaklardı. Bitakım önlemler gerekliydi.

Dışarıda Bavyera Alpleri'ndeki tipik mart başı havası hüküm sürüyordu. Yerde yaklaşık on santim kar vardı ve rüzgâr yakındaki dağların tepelerindeki karları sürekli üstlerine süpürüyor ya da gri bir buluttan yağıyordu. Sıcaklık -4 dereceydi. Von Below, kendisini bekleyen üstü açılabilen Mercedes'in şoförüne arabanın üstünü açmasını ve dört particiyi soğuk ve sert havada Kartal Yuvası'na götürmesini emretti.

Dehşet verici soğukta yola kadar götürüldüler ve sonra inip biraz yürümelerine izin verildi. Daha sonra Führer'le randevularından birkaç dakika önce aceleyle Kartal Yuvası'na götürüldüler. Hâlâ ayık olmaktan çok uzaktaydılar.

Güzel binanın fuayesine girdiklerinde Hartmann yakınlardaki sehpada duran askerî bir şapka gördü. Üzerinde biraz örgü olduğunu görünce, "Evet, işte benim şapkam," dedi. Oraya doğru yürüdü ve hızla şapkayı kafasına geçirdi ve as arkadaşlarının hayran bakışları arasında döndü. Kahkahalara boğuldular. Şapka kendisine büyük gelmişti ve kafası değil kulakları tutuyordu. Von Below kahkahalara katılmadı. Hitler tarafından ziyaretçileri protokol ve prosedür labirentinde yönlendirmekle görevlendirilen bezgin emir subayı koşarak geldi ve şapkayı Erich Hartmann'ın başından kaptı.

"Ver şunu bana. O Führer'in şapkası!"

Dört pilot da madalyalarını düşmeden aldılar ama Altın Şövalye'nin Führer'in şapkasını istemeden de olsa ödünç alması, bu dört adam ne zaman bir araya gelse gülüşmelere neden oluyordu. Çok acımasız bir işte başarılı olduğu ve sonrasında daha da acımasız bir şekilde hayatta kaldığı için, Erich Hartmann'ın mizah anlayışı halktan gizlenmiştir. Yine de bu onun kişiliğinin önemli bir parçasıdır ve mizahının mayalayıcı gücü olmasaydı olduğu adam olamazdı.

Savaş tarihinde Hartmann gibi çok fazla kahraman yoktur ve daha kısa olan hava tarihinde bu sayı daha da azdır. Tamamı tescilli

352 hava zaferi, bir savaş pilotu için tüm zamanların dünya rekorudur. En yakın rakibi Gerd Barkhorn, Hartmann'ın elli bir zafer gerisinde kalmıştır. Almanya'nın Altın Şövalyesi, Birinci Dünya Savaşı'nın en skorer avcı pilotu olan ölümsüz Kızıl Şövalye, Baron Manfred von Richthofen'ın dört katından fazla uçak düşürmüştür.

Luftwaffe'nin sert yönetiminde bile sadece bir avuç savaş pilotu Erich Hartmann'dan daha sık uçmuş ya da daha sık hava muharebesine girmiştir. En az bin dört yüz kez savaşmak üzere havalanmış ve sekiz yüzden fazla kez hava muharebesine bilfiil katılmıştır. Fiziksel ve zihinsel dayanıklılığı sayesinde 1942 sonbaharından 1945 Mayıs'ında sona erene kadar hava muharebelerinin daimî eziyetine yorulmaksızın katlanmıştır.

Erich hiç yaralanmadı. Düşmanlarına zarar verirken postunu sağlam tutma yeteneği sadece kör bir talih değildi. Tüm başarılı savaş pilotları gibi şanslıydı ama taktiksel bir yenilik anlamına gelen kendine özgü, bireysel bir savaş tarzı geliştirdi. İt dalaşını reddetti ve savaştan bu yana, bir zamanlar emir subayı olan Will Van de Kamp,[2] Hartmann'ın başarısının saldırılarının şeklinden kaynaklandığını söyledi. Yakın mesafeden ve tıpkı kendisi gibi doğrudan saldırılardı.

Van de Kamp bir keresinde savaştan sonra Usch Hartmann'a, eğer tüm savaş pilotları Erich'in taktiklerini kullansaydı, kendisinin asla dünyanın en başarılı avcı pilotu olamayacağını söylemişti. Van de Kamp'ın görüşüne göre Erich Hartmann'ın başarısı taktiksel olarak geçmişten kopmasından kaynaklanıyordu ve Altın Şövalye'nin taktiklerini nasıl geliştirdiğine dair bu kitapta ayrıntılı olarak anlatılanlar bir zamanların emir subayının değerlendirmesini doğrular niteliktedir.

O, çoğu olumlu kişiliğinden kaynaklanan birçok hatası ve başarısızlığı olan bir adamdır. Analitik ve sezgisel olduğu kadar gerçekçi de olan bu adam, ele aldığı her sorunun özüne inip kökünü söküp atma eğilimindedir. Karar verir ve sonra da parmaklarıyla kazar. İş dünyasında bu özellikleri onu bir iş adamı yapabilirdi, ancak bugünün ordusunda bunlar getiriler kadar yükümlülükler de oluşturur.

2 Merhum Will Van de Kamp, savaştan sonra Volkswagen'i Amerika Birleşik Devletleri'ne tanıttı.

Gençken, açık sözlülüğü aceleciliğinde ve çoğu zaman tehlikeli davranışlarında kendini gösteriyordu. Olgunluk çağında ise yıkıcı bir nezaket eksikliği olarak ortaya çıkmıştı. Kararsız kahramanların kararsızlıklarından giderek daha fazla etkilenen ve büyülenen modern bir kültürde, canlı bir anakronizm şeklinde kendini gösteriyor. Canlı, hareketli zihni onu kalben genç tutmuştur ve bir kaplanın kalbi, olmakta ısrar ettiği yaşlı erkek kedinin içinde hala atmaktadır. Bugünün Hartmann'ında, genellikle özensiz giyinen, her zaman maceraperest, her daim romantik, altmışlı yaşlarının başındaki bir adam için tehlikeli bir şekilde doğrudandır.

Stres altındayken son derece soğukkanlı bir adamdır ve payına düşenden çok daha fazla cesarete sahiptir. Havadaki düşmanlarına ateş etmeden önce genellikle yüz metreden daha az bir mesafeye kadar yaklaşırdı, bu tehlikeli derecede yakın bir mesafedir ve kesin bir ölüm ile havada çarpışma arasında kâğıt inceliğinde bir marj vardır. Doğu Cephesi'nde on dört zorunlu inişten sağ kurtuldu ve her seferinde yeni bir uçak bulunur bulunmaz yeniden havalandı. Genç yaşına rağmen - Elmasları kazandığında yirmi iki yaşındaydı - doğuştan gelen alçakgönüllülük ve itidal nitelikleri bozulmamıştı.

Dünyanın tüm ordularında Erich Hartmann'dan çok daha yaşlı adamlar bazen kahramanlık gömleğini onurlu bir şekilde giymeyi ve kendilerine ve uluslarına itibar kazandırmayı başaramamışlardır. ABD Deniz Piyadeleri savaş pilotu Albay Gregory "Pappy" Boyington bir keresinde şöyle demişti: "Bana bir kahraman gösterin, ben de size bir serseri göstereyim." Boyington'ın bu aşağılayıcı değerlendirmesi pek çok kahraman için fazlasıyla doğru olmuştur. Birçok savaş zamanı ünlüsü barış zamanında duygusal bir kayıp haline gelmiştir. Erich Hartmann, minnettar bir ulus tarafından kendisine yağdırılan ödüller karşısında değil, onu on yıl boyunca yalnız ve ruhunu mahveden bir Soğuk Savaş'ta savaşmaya zorlayan bir rejime karşı dürüstlüğünü korumak zorundaydı.

Hartmann, kaderin kendisine savaşta ve barışta dağıttığı kartları, herkesin hayranlık duyabileceği, ancak çok az kişinin taklit etmeyi umabileceği bir soğukkanlılıkla oynadı. 1955'te Almanya'ya döndüğünde boşaltması gereken birkaç acı bardak vardı. Oğlu Peter

Erich 1947 yılında ölmüştü ve Altın Şövalye oğlunu bir daha hiç görememişti. Çok sevdiği babası da vefat etmişti. Çocukluğunda babasının peşinden tıp mesleğine girme umudundan, yaşı ve akademik dünyadan uzun süre ayrı kalması nedeniyle vazgeçmek zorunda kalmıştı. Dünyadaki zamanının neredeyse üçte biri Rus hapishanelerinde geçmişti.

Zafer günlerinden kalma eski avcı kaplanlar, yeni Alman Hava Kuvvetleri'ne katılması için ona sürekli baskı yapıyordu. Onu orduya geri döndürmek için gayrı resmi bir kampanya yürüttüler. Diğer tüm olasılıklar sönükken, hayatını en iyi bildiği şey olan savaş pilotluğu temelinde yeniden inşa etmeye başlamak zorundaydı; bu ustalaştığı meslekti.

USAF eğitmenleri eşliğinde yeni jetlere bindi, hayat dolu sarışın kızıyla yeni bir aile kurdu ve kendi yeniden doğuş sürecine başladı. Erich, yeni Alman silahlı kuvvetlerinin İkinci Dünya Savaşı'nda Elmasları kazanan tek üyesiydi. Eski zaferleri ve ileri görüşlü ve ciddi yeni patronu General Kammhuber, yeni Alman Hava Kuvvetleri'nin ilk jet avcı kanadı olan Richthofen Kanadı'na komuta etmek üzere atanmasını tarihi ve moral verici bir adım haline getirdi. Almanya'nın en saygın subaylarından biri haline geldi.

Tüm iyi işaretlere rağmen düşmanlarıyla işi henüz bitmemişti. Altın Şövalye'nin düşmanları sadece savaşta düşman pilotlar ve barışta NKVD değil, aynı zamanda yeni Alman Hava Kuvvetleri'nde yüksek mevkilerdeki önemsiz adamlardı. Büyük işlerdeki küçük adamlar Erich Hartmann'ı kıskanıyor ve kariyerine ve statüsüne zarar vermek için çeşitli yollar deniyorlardı. Birkaç yıl önce, general üniforması giymiş böyle bir adam, ileride ayrıntılarıyla anlatılacak olan bir olayda Altın Şövalye'yi yerden yere vurmaya çalıştı. Bu saldırıdan kurtuldu ve savaşmaya devam etti.

Altın Şövalye'nin hırpalanmış kalkanı hala onurla taşınıyor ve armaları hala parlak. Üzerine daha nice şanlı isimler yazılabilir, çünkü sarı saçlı taşıyıcısı hâlâ yaşam turnuvasının zorlu bir katılımcısı. Onunla birlikte bir mızrak dövüşçüsü olarak hikâyesini, esaret altındayken çektiği işkencenin derinliğini ve güzel hanımefendisiyle yaşadığı unutulmaz aşkı keşfetmenin zamanı geldi.

İkinci Bölüm

Bir Erkeğin Oluşumu

Erkekliğin kaynağı çocuklukta yatar.
–Anonim

Erich Hartmann'ın 1925'te ailesiyle birlikte Çin'de yaşamak üzere Almanya'dan ayrılmasıyla hayatında maceralı bir dönüm noktası yaşandı. 19 Nisan 1922'de Württemberg'deki Weissach'ta doğan Erich, annesi onu Doğu'ya giden bir vapura bindirdiğinde, daha şimdiden kendi iradesini ortaya koyan sağlam yapılı, sarı kafalı bir bebekti. Erich'in babası Dr. Alfred Hartmann, savaş sonrası Almanya'sındaki koşulları zor ve ödüllendirici bulmamıştı. Birinci Dünya Savaşı'nda Alman ordusunda doktorluk yapmış olan baba, savaştan yeni düşmanlarla -enflasyon, gıda kıtlığı, siyasi ve ekonomik kaos- yüzleşmek üzere dönmüştü.

Dr. Hartmann'ın Şanghay'da Alman konsolosu olan kuzeni ülkesine dönüp de anavatanındaki karmaşayı görünce, Erich'in babasını kendisiyle birlikte dönmeye ve Çin'de doktorluk yapmaya teşvik etti. Konsolos, Çinliler arasında gelişen bir uygulama konusunda ona güvence verdi. Dr. Hartmann macerayı severdi ve mesleğini yabancı bir ülkede icra etme ihtimali ilgisini çekiyordu, ancak diplomat kuzeninin çizdiği pembe tabloya başlangıçta şüpheyle yaklaştı. Coşkulu ve dışa dönük karısının aksine muhafazakâr ve dikkatli bir adam olan Dr. Hartmann, keşif yapmak için Çin'e tek başına gitti. Bulduğu şey için pek de hazırlıklı değildi.

Sarsılmış ve aç Almanya ile karşılaştırıldığında Çin neredeyse bir cennetti. Dr. Hartmann, Çin halkının onun hizmetlerine hevesli

olduğunu gördü; faturalarını ödediler ve onu yüksek saygılarıyla ödüllendirdiler. Muayenehanesini açıp ailesini yanına getirdiğinde, Siang [Yangtze Kiang] Nehri'nin yaklaşık 960 km yukarısında ve Hsiang Nehri'nin 160 km yukarısında bulunan Changsha'daki tek beyaz doktordu. Changsha'da hoş bir evi vardı ve daha sonra nehrin ortasında bir ada satın alarak üzerine yeni bir ev inşa etti.

Erich'in hayata dair en eski anıları, doğal oyun alanları, bozulmamış güzelliği ve tenha koylarıyla ormanlık adaya odaklanıyor. Ada, bir çocuğun hayal gücünün gelişebileceği ve özgürce koşabileceği bir yerdi. Fakat bu Doğu cenneti uzun sürmeyecekti. Birkaç yıl sonra, Çin halkında ilk modern devrimci kıpırdanmalar başladığında, gidişatları sömürgecilik ve "yabancı şeytan" karşıtlığı oldu. İç karışıklıklar patlak verdi.

Kargaşa şiddetlenirken Dr. Hartmann'ın iki koruma kaynağı vardı. Birincisi, bir hekim olarak toplumdaki statüsüydü. Yaptığı iyi işler Çinlilerin gözünden kaçmamıştı. İkinci olarak, Alman olduğu için şanslıydı, çünkü 1920'lerin Çin'inde Almanların hiçbir statüsü ya da etkisi yoktu ve çürüyen sömürge yapısının bir parçası değillerdi.

Yine de bu koşullar Hartmann ailesi için sadece geçici bir dokunulmazlık sağladı. 1929 yılına gelindiğinde sokak şiddeti sıradanlaşmaya başlamıştı. İngiliz, Fransız ve Belçikalı sakinlere yönelik saldırılar sıklaşmıştı. Dr. Hartmann'ın birkaç İngiliz arkadaşı vardı ve bunlardan birinin evi muayenehanesinden çok da uzak olmayan Changsha kasabasındaydı. Bir sabah muayenehanesine giden Erich'in babası, üç İngiliz arkadaşının kesik başlarının İngiliz konutlarından birinin etrafındaki çitlere saplanmış olduğunu görünce dehşete kapıldı.

Nazik Alman doktor hemen harekete geçti. Frau Hartmann, beş buçuk yaşındaki Erich ve bir yaş küçük kardeşi Alfred, güvenlikleri için Almanya'ya geri götürüldü. Birkaç hafta boyunca korkunç Trans-Sibirya Demiryolu üzerinde Rusya'yı yararak ilerlediler. Moskova'dan geçerken, tren bir saat sürmesi gereken bir mola verdi ve Elisabeth Hartmann oğulları için biraz yiyecek ve içecek almaya gitti.

Dr. Alfred Hartmann ve Elisabeth Machtholf 1919'da evlendiler. İlk oğulları Erich Alfred, 19 Nisan 1922'de Weissach'da dünyaya geldi.

Elisabeth Hartmann ve oğulları Erich ve Alfred, Şangay yakınlarındaki Yangtze Nehri üzerindeki adada bulunan evlerinin bahçesinde sakin bir günün tadını çıkarıyorlar. (1925)

1924 Temmuz'unda Frau Hartmann, kucağında Alfred ve 28 aylık Erich'le poz veriyor. Çin'e gitmek üzere hazırlanıyorlar.

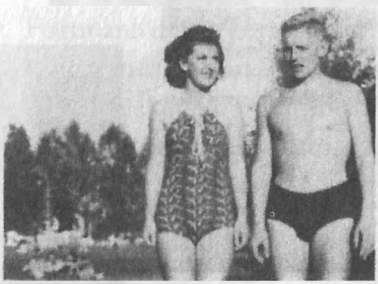
1928 kışındaki bir alışveriş sırasında Alfred Erich'in, Erich de babasının elini tutuyor.

15 çok erken bir yaş mı? Ursula Paetsch'in ailesi öyle düşünüyordu, fakat Erich sırılsıklam aşık olmuştu. Ailesine göre Erich çok da büyüktü, 17 yaşındaydı!

1939 Ekim'inde Erich kara gözlü Ursula Paetsch'le tanışmış ve ilk görüşte aşık olmuştu. Ursula 15 yaşında olduğundan ailesi temkinliydi, fakat Erich kendinden emindi, "Daha güçlüydüm ve birbirimize aşıktık!"

Her ne kadar 15 yaşında olsa da Ursula, Erich'in hayatının ışığıydı.

Erich'in sevgilisi Ursula, burada anne ve babasıyla.

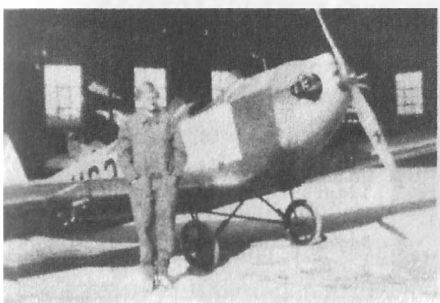
1939'da, diğer tüm gençlik toplulukları siyasi bir kararla kapatıldıktan sonra, tüm genç erkekler Hitler Gençliği'ne (askere alınır gibi) çağırılıyordu. Erich Hartmann burada Hitlerjugend üniformasıyla.

Erich Hartmann'ın annesi, beyaz bluzuyla soldan 3. sırada, ve uçuş kulübü üyeleri, planörü atla tepenin üstüne çekiyorlar. Weil im Schönbuch, 1937.

12 yaşındaki Erich, Jungvolkpimpf yani yavru kurt.

Erich Hartmann'ın annesi, Böblingen havaalanında Klemm-Daimler L20 uçağının yanında poz veriyor.

Wolfgang Kürschner, Erich'in okuldaki en iyi arkadaşıydı.

Erich, evlerindeki yüzme havuzunda varilin içinde, babası da onu ittiriyor. (1932)

1940 Ekim'inde Erich Hartmann'ın pilot adayı üniformasıyla ilk fotoğrafı. Bu esnada 18,5 yaşında.

1 Mart 1941, Erich uçuş talimleri için Berlin-Gatow'a gitmeden hemen önce çekilen sınıf fotoğrafı. Hartmann en arka sırada, sağdan üçüncü.

"Erich," dedi büyük oğluna, "Alfred'e göz kulak ol. Sakın yerinizden kalkmayın. Ben birkaç dakika içinde döneceğim." Moskova istasyonundaki kalabalığın içinde kayboldu. O dönmeden önce tren hareket etmeye başladı. Bugün Weil im Schönbuch'ta doktorluk yapan Alfred Hartmann, yaşadığı dehşet verici deneyimi net bir şekilde hatırlıyor.

"Dehşete kapılmıştım ve kısa süre sonra gözyaşlarımdan kör olmuştum. Erich daha sakindi. Beni yatıştırmaya devam etti, ağlamamam ve cesur olmam için ısrar etti. Hiçbirini kabul etmedim ve avazım çıktığı kadar bağırmaya devam ettim. Tren Almanya'ya doğru çılgınca bir hızla ilerliyordu. Trendeki insanlar neyimiz olduğunu anlamaya çalışıyordu ve Erich de erkekçe durumumuzu açıklamaya çalışıyordu. Ne yazık ki o sırada ikimiz de Çinceyi Almancadan daha iyi konuşuyorduk, bu da karışıklığa ve benim giderek artan korkuma katkıda bulunuyordu.

"Erich'in tesellim, tercümanım ve hemşirem olduğu bir saatlik ıstıraptan sonra, arabanın kapısı açıldı ve sarı saçları dağılmış ama dudaklarında bir gülümseme olan annem orada durdu. Onu görünce cesur Erich bile yıkıldı. Beni suçlarcasına işaret ederken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Annemizin kolları ikimizi de sararken, 'Ona ağlamamasını söylemiştim,' diye haykırdı."

Daha sonraki yıllarda, Elisabeth Hartmann'ın garip yokluğunun nedeni aile şakalarından biri oldu. Sırada bekledikten sonra yiyecek alıyordu ki, planlanan saatin bitiminden çok önce trenin çağrıldığını duydu. Hemen ardından kalkış düdüğü çaldı. Sarışın genç Alman başhemşire, tren hızlanırken her şeyi bırakıp peron boyunca fırladı. Peronun en ucundaki son vagonun tırabzanlarına tutunarak, bitkin ve nefes nefese bir halde Hollywood tarzında trene bindi.

O dönemde Rus demiryolları, çoğu Batı demiryolunda moda olan lüks vagonlara sahip olmaktan çok uzaktı. Bu özel trende, Frau Hartmann'ın oğullarıyla birlikte bindiği vagonun arkasındaki vagonlarda iç koridorlar yoktu. Bu vagonlar Avustralya tramvaylarına benziyordu ve yanlarında bir podyum vardı. Elisabeth vagon vagon

ilerlemek zorunda kalmış, sonunda Erich ve kardeşinin beklediği kapalı vagona ulaşmıştı.

Çin'den döndükten sonra Elisabeth Hartmann Stuttgart yakınlarındaki Weil im Schönbuch'a yerleşti ve kocasından haber bekledi. Doktor altı ay sonra her şeyin sakinleştiğini yazdı. İç çatışmalar azalmıştı. "Çin'e geri dön," diye yazmıştı, "ve çocukları da getir."

Ancak bağımsız Elisabeth Hartmann, hayatlarının Doğu'da yeterince geçtiğine çoktan karar vermişti. "Çin'e dönmeyeceğim," diye cevap yazdı, "ve şimdi senin için Stuttgart yakınlarında yerleşebileceğin ve güvenli bir şekilde doktorluk yapabileceğin bir ofis arıyorum." Dr. Hartmann eve döndü. Aile, Weil yakınlarındaki eski bir çiftlik evine taşındı ve üç yıl sonra çift, Weil im Schönbuch'taki Bismarckstrasse No. 9'da, Erich Hartmann'ın savaşa gitmeden önce gençliğinin geri kalanını geçireceği bir ev ve ofis inşa etti.

Weil'deki ilk yıllarından itibaren Erich havacılık delisiydi. İlk uçma denemesinde cesaret kapasitesi ortaya çıkmaya başladı. Bambu saplarından bir planör yaptı ve gövdeyi oluşturmak için iskeletin üzerine eski battaniyeleri gerdi. Clem Sohn ve Leonardo da Vinci'nin bir karışımı olan bu aleti taşıyarak koştu ve yazlık evin çatısından atladı. Özel olarak kazılmış yumuşak toprakla dolu bir çukura iniş yaptı ve yara almadı, ancak hatalı mühendisliğini fark etti ve yere sadık olan mekanizmasını derhal terk etti.

Erich'in havacılığa olan ilgisi, maceraperest annesinin sportif uçuşlara başlamasıyla ivme kazandı ve odak noktası haline geldi. Weil'deki hayat güzeldi ama Elisabeth Hartmann gibi aktif ve çekici bir genç kadın için biraz sıkıcıydı. O günlerde Stuttgart'ın sivil uçuş alanı olan ve Dr. Hartmann'ın Weil'deki ofisine 10 km'den biraz daha uzakta bulunan Böblingen Havaalanı'ndaki bir uçuş kulübüne katıldı.

Yetenekli bir pilot olan Erich'in annesi özel uçuş lisansını hafif bir uçak olan Klemm 27 ile aldı. Ardından 1930'da mutlu Hartmann ailesi, Böblingen Havaalanı'nın meteoroloji müdürüyle paylaştıkları iki kişilik bir uçağın ortak sahibi oldu. Erich'in uçaklara ve uçmaya olan ilgisi böylece sürekli ve samimi bir hal aldı.

Bugün IBM'in eski Böblingen Havaalanı arazisinde binaları var, ancak 1930'ların başında her güzel cumartesi ve pazar günü Hartmann'ın çocukları ve anneleri küçük Klemm'de uçuyor ya da üzerinde çalışıyorlardı. 1932'deki ekonomik çöküşün ardından, sevilen küçük makine satılmak zorunda kalındı. Uçağın kaybı ağır bir darbe oldu.

Ertesi yıl Hitler iktidara geldi ve Alman havacılığı yeniden dirilmeye başladı. Hitler, Alman gençlerinin hava tutkunu olmasını istiyor ve bu ilginin odağı olarak planör kulüplerinin kurulmasını teşvik ediyordu. Frau Hartmann 1936'da Weil im Schönbuch'ta, çoğu çiftçi çocuğu olan yerel çocuklar için bir planör kulübü kurdu ve eğitmen olarak görev yaptı. Küçük Klemm'in heyecanı eksikti ama planörcülüğün kendine has nadir bir cazibesi vardı ve hafta sonları mutlu ve eğlenceli geçiyordu.

Kulübün iki planörü vardı. İlk eğitim için Zogling 38 açık bir planördü. İleri seviye pilotlar içinse bir Grunau Baby vardı. Erich her hafta sonu annesi tarafından planör yarışlarına götürülüyordu. Sırasını diğer çocuklarla birlikte alırdı. Planörleri ağır bir lastik halatla havaya çekmenin yorucu görevi gençlik enerjisi için mükemmel bir çıkış noktasıydı. Her iki tarafta sekiz iri yarı genç Almanla birlikte, planörü tüm güçleriyle sürükleyerek ileri doğru koşarlardı.

Çoğu zaman yelkenli uçak birkaç metre havaya yükselir, ancak halat çekenlerin umutsuzluk iniltileri arasında çimlere geri çakılırdı. Zorlu çekiş yeniden başlamak zorunda kalırdı. Çocuklar uçma heyecanı için çok çalışmak zorundaydı. Sonra sihirli sözcükler gelecekti.

"Erich, sen bin. Sıra sende. Seni yukarı çekmeye çalışacağız."

Kardeşi Alfred, Erich'in süzülme becerisine dair canlı bir anıya sahip: "Mükemmel bir pilottu, en başından beri yetenekliydi. Ben de onun kadar iyi olmayı isterdim ama aramızda doğal süzülme yeteneği açısından büyük bir fark vardı."

Erich on dört yaşındayken lisanslı ve yetkin bir planör pilotuydu. 1937 yılının sonunda "A" ve "B" Planör Pilotu sınavlarını geçti ve "C" Lisansı ile Hitler Gençliği Planör Grubu'nda Eğitmen oldu. Erich Hartmann, kırk yıldan daha uzun bir süre önce o günlere dönüp baktığında, uçmaya başlamasıyla ilgili olarak şunları söylüyor

"Planörcülük harika bir spordu ve dahası da vardı. Bana hava için harika bir his verdi. Etrafınızdaki rüzgârın hissi ve ince baskısı, sizi havada tutması, planörünüzü taşıması, sizi hava ortamına alıştırıyor. Gerçek anlamda bir hava adamı oluyorsunuz. Daha sonra Luftwaffe'da elektrikli uçuş bana hiç yabancı gelmedi. Annemi, erkek kardeşimi ve tüm genç arkadaşlarımı uçarken görmüştüm ve ben de uçmuştum, dolayısıyla bir uçağa binmek, bir otomobile binmek kadar benim bir parçamdı.

"Planörcülük sayesinde uçaklara erken yaşta aşina olmam bugüne kadar bana yardımcı oldu. Eğer bir uçakta oturuyorsam ve bir şeyler ters giderse, kendimi kötü hissederim. Bu hissi genellikle herhangi bir arıza olduğuna dair enstrümantal bir gösterge olmadan önce yaşarım. Bunu içimde hissederim. Hiç şüphe yok ki uçuş işine ne kadar erken başlarsanız, uçakla ilgili her şeye karşı hisleriniz o kadar gelişir."

Erich'in kardeşi Alfred bugün doktor babasının Weil'de inşa ettiği aynı aile evinde doktorluk yapıyor. Babasının mizacını ve bakış açısını güçlü bir şekilde yansıtan hassas ve nazik bir adam. Kuzey Afrika'da Stuka nişancısı olarak kısa bir süre görev yaptıktan sonra Tunus'ta yakalanmış ve dört yılını İngiliz esir kamplarında geçirmişti. Yüz hatları, fiziği ve tavırlarıyla ünlü ağabeyinden daha narin olan Alfred, Erich'in şekillendirici ilk yıllarını şu samimi ifadelerle hatırlıyor:

"Her yönden benden daha güçlüydü. Spora yatkındı, atletikti ve sporda başarılıydı. Aslında, spor alanında üstün olmadığı ya da denediğinde üstün olamayacağı hiçbir şey yoktu. Harika bir koordinasyona sahip doğal bir atletti ve yüzmede, dalmada, kayakta ve atletizm pistlerinde çok başarılıydı. Jimnastikte mükemmeldi.

"Kendi toplumlarında çocuklar liderlerini doğal olarak seçerler ve Erich de onların arasında doğal bir liderdi. Atletik yetenekleri bu doğal liderlik yeteneğinin sadece bir unsuruydu. Aynı zamanda zeki, güçlü ve pratik zekâlı bir çocuktu. Yaşıtı olan çocuklar bu özelliklerinden dolayı ona gerçekten saygı duyarlardı. Ayrıca, daha sonraki şöhretinin gölgeleyebileceği başka nitelikleri de vardı. Adil

ve nazikti, özellikle de bana karşı, çünkü benden daha güçlü olduğunu biliyordu.

"Erich bir zorbaya tahammül edemezdi ve küçük çocukların koruyucusuydu. Beni tehdit eden büyük çocuklara, bana vururlarsa ya da beni rahatsız ederlerse Erich'ten haber alacaklarını söyleyerek onun kabadayı avcısı olarak hak ettiği ününden yararlandım. Bu yüzden beni çok yalnız bıraktılar."

Üç bin nüfuslu küçük Weil im Schönbuch'ta bile çocuklar çeteler halinde dolaşıyordu. Erich ve Alfred, Frau Hartmann'ın planör kulübünden bir grup çocuğun oluşturduğu Planör Çetesi'ne üyeydi. Rakip çete, farklı ilgi alanları nedeniyle Bisiklet Çetesi olarak biliniyordu. İki çete arasında, genellikle rekabet halindeki çocuk grupları arasında olduğu gibi, hayali hakaretler nedeniyle "husumet" vardı. Erich'in harekete geçmeye hazır olduğu, çeteler arasındaki bir karşılaşmada ortaya çıktı.

Bir akşam sinemadan eve dönen Alfred ve bir başka çocuk, Erich ve Planör Çetesi'nin ana gövdesinin kırk metre kadar arkasından geliyordu. Gizlenerek bekleyen Bisiklet Çetesi üyeleri gölgelerin arasından fırlayarak Alfred ve arkadaşını yakaladı ve saklandıkları yere götürdü. Arkadan gelen bir başka Planör Çetesi üyesi kaçırma olayını gördü. Kaçıranları takip etti ve sonra yardım için Planör Çetesi'nin peşinden koştu.

"Bisiklet Çetesi Alfred'i yakaladı, onu eski ahırda tutuyorlar ve dövecekler."

Sert adımlarla koşan Erich, kurtarmaya koşarken hızla Planör Çetesi'ni geride bıraktı. Ahırın kapılarına son sürat vurarak onları kırıp açtı. Ahırın içine dalarak şok olmuş Bisiklet Çetesi'yle yüzleşti. On dört kişilerdi. Alfred ve arkadaşını bir direğe bağlamışlardı. Erich ahırın zemininden bir kriko sapı kaptı ve sallamaya başladı.

"Çıkın dışarı! Çıkın dışarı! Hepiniz. Bununla kafanıza vurmadan önce."

Kriko sapını geniş bir kavis çizerek düşmanlarına doğru ilerlerken mavi gözleri alevler saçıyordu. Erich zafer kazanmış ve nefes nefese minnettar kardeşini çözerken, Bisiklet Çetesi kaçtı, canlarını

kurtarmak için ahırdan dışarı fırladılar. Daha sonraki yıllarda, adamın içinde yanan aynı korkusuzluk, onu sayıca üstün olan diğerlerine karşı muzaffer kılacaktı. Hayata kafa tutan bir çocuktu.

Erich ve kardeşi 1930'ların ortalarında Rottweil'deki ulusal-politik bir okulda öğrenciydiler. Bu okulun karakteri genç Erich'in şekillenmekte olan karakterine pek uymuyordu. O özgürlüğü seviyordu. Okul, öğrencilerin yaşamlarının tüm yönlerini yöneten sıkı, askerî tarzda bir disiplin altında işliyordu. Yeni Alman milliyetçiliğine dayanan saçma sapan fikirler öğretiliyor ve boş zaman etkinlikleri bile düzenleniyordu. Weil'deki evde geçirilen hafta sonları Erich'e hapishaneden kurtuluş gibi geliyordu.

Rottweil ile ilgili tatsız bir anısını bugüne kadar taşıyor:

"Her öğretmen Tanrı'ydı ve biz de kölelerdik. Bir keresinde fizik dersinde kömür ve kükürtten barut yapmamız gerekiyordu ve sabah teneffüsü geldiğinde, üretimimizi demir bir plakanın üzerine koymamız gerekiyordu. Teneffüs sırasında bu malzemeyle oynamamamız söylendi.

"Öğretmen sınıftan çıktı ve biz de hemen barut yığınının etrafında toplandık, içerdiğini bildiğimiz patlayıcı güçten büyülenmiştik. Daha girişken olan birkaç çocuk barutun yanına kibrit koydu, ancak onu gerçekten tutuşturacak bir oyun oynamadı. Herkes bir diğerine kibritle doğrudan baruta vurması için meydan okuyordu. Birisi doğrudan bana meydan okudu ki bu muhtemelen bir hataydı. Bir kibrit aldım ve barutun içine doğru ittim. Bir parlama ve patlamayla herkes sıraların altına daldı ve odadan bir duman bulutu yükseldi.

"Saniyeler içinde öğretmenimiz içeri girdi, belli ki kızgındı. Kimse tozla oynadığını itiraf etmedi, ben de elimi kaldırdım ve onu ateşe verdiğimi söyledim. Cezam, ders sırasında kullanılan tüm aparatları temizlemekti. Üç gün sonra hala bu temizlik işini yapıyordum ki kazayla ağır bir demir cam tutucuyu temizlik lavabosuna düşürdüm ve bazı cam imbikleri tahrip ettim.

"O günden sonra bu öğretmenle aramda düpedüz bir savaş başladı. Yaptığım şakayı asla unutmadı ve beni affetmedi. Beni kurban

etmek için her fırsatı değerlendirdi. Bu kan davası Rottweil'daki sağlıksız öğrenci-öğretmen ilişkisinin tipik bir örneğiydi."

Erich okulun baskıları altında ezildi ve rahatsızlığını ailesine bildirdi. 1937 baharında Dr. Hartmann oğullarını Stuttgart yakınlarındaki Korntal'da bulunan "Internat" tipi Hochschule'ye[3] transfer etti. Okulun bir yatakhane kanadı vardı ve Hartmann'ın çocukları hafta boyunca orada kalıyordu. Erich'in Korntal'daki eski öğretmeni Profesör Kurt Busch, geleceğin aslarının asının hangi koşullar altında eğitim aldığını hatırlıyor.

"Korntal Okulu, askerî tipteki Rottweil okulundan farklı bir çizgide faaliyet gösteriyordu. Erich'in bana Rottweil'deki disiplinin çok katı ve her şeyi kapsadığını düşündüğünü söylediğini hatırlıyorum. Biz daha fazla özgürlüğe izin verdik ve öğretmenlerle öğrenciler arasında iyi bir ilişki kurulmasını teşvik ettik. Eğitim ve çalışma için her türlü teşvik mevcuttu.

"Özellikle de onlara tanınan özgürlük, sorumluluk duygularını ve vicdan gelişimlerini teşvik etti. Erich de dahil olmak üzere bu çocuklar melek değildi ama özgürlüklerini kötüye kullandıklarında bunu biliyor ve içlerinde hissediyorlardı. Bu gençler için gerçekten bir anlam ifade ediyor ve Erich'in Korntal Hochschule'de mutlu olduğuna inanıyorum."

Otuz yıl sonra Profesör Busch, 1937-1939 yıllarında ders verdiği Erich Hartmann'ı hatırlamakta güçlük çekmedi:

"İnsanın hemen sevdiği bir çocuktu. Açık sözlü, açık ve dürüsttü; bu niteliklerini belli bir dürtüselliğe de taşırdı, ama kimsenin duygularını incitmeden ya da onları kışkırtmadan. Kazanan özelliklerinin farkındaydı ve bunlardan yararlanıyordu, ki bunun doğru olduğunu düşünüyordu, ama yine de son derece hoşgörülüydü ve asla kin gütmezdi. Mizacı eğlenmeye ve hayatın güzel taraflarını görmeye yönelikti. Öğretmenlerine karşı nazik ve saygılıydı; alçakgönüllülüğünü ve düzenliliğini çok takdir ederdim."

Profesör Busch, Erich'in kardeşi Alfred ve annesi onun entelektüel bir tip olmadığı konusunda hemfikir. Erich, akademik

3 Alm. *Internat*, yatılı okul. *Hochschule* ise yüksekokul anlamına gelir. (ç.n.)

müfredatı zorlanmadan ya da hırs yapmadan yerine getiren ortalama bir öğrenciydi. Sadece sınavları geçmek için gereken çabayı gösterirdi. Enerjisini öncelikle sevdiği sporlara yönlendirirdi.

Korntal'daki okul faaliyetlerinin bir parçası da ara sıra bir hafta boyunca dağlarda kayak yapmaktı. Bu gezilerde Profesör Busch, Erich'in rekabetçi bir şekilde başarılı olma dürtüsünü ve aynı zamanda eğlenceye olan tutkusunu ilk elden görme fırsatına sahip oldu. Profesör bir keresinde olay mahaline çok yakındı. Bir sabah dağ evinden çıktığında, Erich profesörün başının on sekiz metre yukarısında, dağ evinin çatısından serbest kayak atlayışını tamamlarken bir vınlama sesi ve kar yağışı ile karşılaştı.

Erich'e dik yamaçlar, tehlike ya da atlama tehlikeleri konusunda yapılan uyarılar boşunaydı. Yumuşak, kendinden emin bir kahkaha ve daha sonra Erich Hartmann'ın karakteristik özelliği haline gelen mutlu sırıtış, bir sonraki tehlikeyle mücadele etmeden önce verdiği tek yanıttı. Alfred Hartmann, büyük bir atlama etkinliği içeren bir kayak yarışına gittikleri bir zamanı hatırlıyor.

"Erich daha önce hiç böyle büyük bir atlayış yapmamıştı. Ama ertesi gün yarışmaya katılacağını söyledi. Ona aptal olduğunu söyledim. Zamanı geldiğinde, seyirciler arasında duran ben titriyordum, Erich ise yamacın tepesinde, üzerinde durduğu kar kadar soğukkanlıydı. Hoparlörler onun adını haykırıyordu. Aşağı indi, sonra havaya yükseldi. Kalbim ağzımdaydı. Ama doksan sekiz metrelik bir atlayış ve mükemmel bir iniş yaptı. Son derece cesurdu ama içinde gösterişe dair hiçbir şey yoktu. Hiçbir şeyi kasılmak ya da övünmek için yapmıyordu. Ona göre, böyle bir kayakla atlamanın üstesinden gelmek dünyadaki en doğal şeydi - meydan okumanın üstesinden gelmek. Başarısından sonra mükemmel bir alçakgönüllülükle davrandı."

Her türlü atletik mücadeleyi doğrudan kabul etmesi ona çocukluk lakabı olan "Yaban Domuzu"nu kazandırdı. Profesör Busch bunu doğal bir lakap olarak hatırlıyor. "Bu isim çok gurur okşayıcı değil, ama Erich'in o dönemdeki canlılığını ve gücünü mükemmel bir şekilde tanımlıyordu; bu nitelikler ona tüm kalbimizle saygı duymamızı sağladı." Bu nitelikler daha sonra onu tarihte bir yere taşıyacak ve

savaş öncesi Weil im Schönbuch'un nazik insanlarının kavrayışının neredeyse ötesinde çileler boyunca onu ayakta tutacak niteliklerdi.

Erich'in ilk ve tek aşk ilişkisi de bir maceraydı. Korntal Hochschule'de önce sevgilisi, sonra da eşi olacak kızla, Ursula Paetsch ile tanıştı. Genç bir kız olan "Usch" Paetsch, Erich ne kadar sarışınsa o kadar esmerdi ve bu Erich'in hemen dikkatini çekti. Bugüne kadar ona ilk görüşte âşık olduğunu söylemiştir. Kararını verdikten sonra harekete geçmeye karar verdi. 1939 Ekim'inde Usch ve bir kız arkadaşı bir öğleden sonra okuldan eve doğru yürürken Erich bisikletiyle hızla yanlarına geldi. Bisikletten atlayıp kaldırıma bıraktı ve Usch'un gözlerinin içine bakarak utangaç bir şekilde, "Ben Erich Hartmann'ım," dedi. Erich'in doğuştan gelen açık sözlülüğünün tipik bir örneği olan bu tanıtma, en sert zorluklara rağmen ayakta kalacak bir aşk ilişkisini başlattı.

Erich'in ailesi onun bir kıza aniden yoğunlaşmasından endişe duyuyordu. Daha on yedi yaşındaydı. Bay ve Bayan Paetsch daha da şaşkındı, çünkü Usch sadece on beş yaşındaydı. "Erich saldırgandı, bunu biliyorduk," diyor Usch'un annesi o zamanlar. Usch'un bir maden ekipmanı üreticisinde mühendis olan babası ilk başta karşı çıksa da gençleri etkileyemeyeceğini kısa sürede anladı. Erich'in ısrarcı olacağı belli olunca, Bay Paetsch bu eşitsiz mücadeleyi bıraktı. "Ellerimi her şeyden çekiyorum," dedi.

Usch'u annesi kur yapmaktan vazgeçirmeye çalıştı ama bu kolay olmadı. Usch bir keresinde kız arkadaşıyla sinemaya gideceğini söylemiş ve öyle de yapmış. Önceden ayarlanmış bir şekilde sinemada bekleyen Erich'ti. Usch'u eve bırakmayı üstlendi ve Usch geç kaldı. Bayan Paetsch, durumunu savunmak için kapısına gelen sarı saçlı çocuğun itirazlarına ve özürlerine rağmen üç ay boyunca tüm filmlerden men cezası verdi. Usch bu cezayı alışılmadık bir teslimiyetle kabul etti ve birkaç ay sonra annesi bunun nedenini öğrendi.

Usch, tipik bir başarılı genç kız olabilmek için Stuttgart'ta dans dersleri alıyordu. Haftada iki kez itaatkâr bir şekilde derslere katılıyordu. Dans okulundaydı ve aynı derslere sarışın sevgilisi Erich Hartmann da katılıyordu. Birbirlerinden ayrı tutulamazlardı ve

yavaş yavaş birbirlerine ait oldukları herkes tarafından anlaşılmaya başlandı. Zamanla her iki aile de karanlıklaşan bir dünyada genç aşklarının büyüsüne kapıldı.

Usch'a gerçekten kız arkadaşım diyebilmesi için Erich'in bazı rakiplerini elemesi gerekiyordu. Usch'un cazibesi, Erich'ten daha yaşlı ve bir baş daha uzun olan sırık gibi, siyah saçlı bir genci büyülemişti. Daha sonraki yıllarda Usch ondan gülümseyerek "Casanova" diye söz etti. Erich Usch'a onun sevgilisi olmasını ve kendisiyle birlikte olmasını istediğini söylediğinde, Usch Casanova'nın sürekli telefon edip randevu istediğini itiraf etti.

Erich, "Bunu ben hallederim," dedi.

Kendisinden uzun boylu olan Casanova'yı çağırdı. Casanova kayıtsızca Erich'i dinledi.

"Usch artık benim ve artık onu aramanı ya da randevu ayarlamaya çalışmanı istemiyorum. Anlayacağını biliyorum."

Casanova küçümseyerek burnunu çekti, topuklarının üzerinde döndü ve bu kibar ültimatomu duyduğuna dair hiçbir işaret vermeden uzaklaştı. Birkaç gün sonra, Casanova yine Usch'u arıyor ve sinemaya gitmeyi teklif ediyordu. Usch bunu Erich'e söylediğinde yüzü biraz karardı ve telefon görüşmeleri hakkında Casanova ile görüşeceğini söyledi.

Birkaç gün sonra Casanova'yla karşılaştı.

"Sana Usch'tan uzak durmanı söylemiştim," dedi ve biri burnuna, diğeri karın boşluğuna olmak üzere iki sol yumruk atarak hakkını savundu. Casanova hüngür hüngür ağlayarak kaldırıma yığıldı ve Usch'un eli için yapılan yarışmadan sonsuza dek elendi.

Erich ve Usch 1939 sonbaharından itibaren birbirlerinin düşüncelerinden nadiren uzaklaştılar ve gençlik aşkının sıcaklığı hayatlarını doldurdu. Mümkün olan her anı birlikte geçiriyor, birbirleri dışında neredeyse her şeyden habersiz yaşıyorlardı. Savaş Avrupa'ya 1939 Eylül'ünde gelmişti, ancak 1940 baharı ve Erich'in Korntal Hochschule'den mezuniyetine kadar Erich ve Usch için gerçek dışı bir nitelik taşıyordu. Erich geleceği hakkında önemli bir karar vermek zorundaydı.

Başından beri niyeti doktor olmaktı ve bu isteği babasının kalbini sevindirmişti, ancak Erich'in doktor olmak gibi içten ve itici bir arzusu yoktu. 1940 Nisan'ında on sekizinci yaş gününden birkaç hafta sonra Korntal Hochschule'den mezun olduğunda, bir tür askerlik hizmetinin kaçınılmaz olduğunu fark etti. Bunun Erich için tek bir anlamı olabilirdi: Luftwaffe.[4]

Savaş Erich Hartmann'a havacılığın karmaşık ve pahalı alanını açtı. Savaş öncesi Avrupa'sında motorlu uçuş sadece birkaç kişi için mümkündü, çünkü uçakların edinilmesi ve işletilmesi pahalıydı. Kuşkusuz sportif uçuşlar, ergenlik çağındaki çoğu genç erkeğin ulaşamayacağı bir şeydi. Savaşın itici gücü altında, aynı gençler askeri pilot olabilir ve kendilerini hiçbir masraftan kaçınılmayan bir havacılık eğitiminin alıcıları olarak bulabilirlerdi.

1940 yılına gelindiğinde Alman savaş gücü Alman halkının hayal gücünü ele geçirmeye başlamıştı. Gazeteler başarılı savaş pilotları hakkında geniş haberler yayınlıyordu. İspanya İç Savaşı'nda Condor Lejyonu'nun en skorer ismi olan Werner Mölders, yine büyük bir başarıyla savaştaydı. Johannes Steinhoff ve Wolfgang Falck, Almanya'ya saldıran RAF bombardıman uçaklarına karşı Heligoland Körfezi Muharebesi'nin[5] kahramanlarıydı. Erich'in hayal gücünü, görünüşte cazip olan savaş pilotluğu mesleği ele geçirmişti. Luftwaffe'ye katılmaya karar verdi.

İnsancıl babası Erich'in pilot olmayı seçmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı ama Erich özgür bir adam olarak yetiştirilmişti ve kendi geleceğine özgürce karar vermesine izin verilmişti. Erich'in annesi onun uçma arzusunu anlıyordu, çünkü Erich'in havaya yönelik ilk tutkularını beslemiş ve yönlendirmişti. Usch, Erich'ten ayrılma

4 Alman ordusu İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Luftwaffe olarak anılma konusunda çok hassastı. Ancak yaklaşık 1962 yılından sonra bu terim tüm dünyada normalleşmiştir. Luftwaffe Almancada "Hava Kuvvetleri" anlamına gelmektedir.

5 Bu muharebe, İkinci Dünya Savaşı'nın adı konulmuş ilk hava muharebesidir. 18 Aralık 1939'da Wilhelmshaven civarında konuşlu Alman gemileri için gönderilen 22 Wellington bombardıman uçağına Almanlar 100 civarı Bf-109'la karşılık verdiyse de bu avcılardan yalnızca 44 tanesi düşmanla temas sağlamıştır. Almanlar 22 Wellington'dan 12'sini düşürmeyi başarmıştır. (ç.n.)

ihtimalinden dolayı mutsuzdu ama şimdi olduğu gibi o zaman da Erich ne yapmak isterse annesinin onayını alacaktı.

Dr. Hartmann savaşın Almanya'nın yenilgisiyle sonuçlanacağına ve bu çatışmanın anavatan için iyi olmayacağına inanıyordu. Yine de kendi aralarında Erich'in kararını mantıklı buluyorlardı. Savaşın yakında sona ereceği yönündeki ortak görüş, Erich'in pilot olma arzusunu kabul etmelerine yardımcı oldu. Başarılı bir pilot olmayı öğrenebileceğini ve beklenen kısa savaştan sonra tıp için hala bolca zamanı olacağını düşündüler.

Askerî hayat Erich için psikolojik olarak yanlıştı. O, havanın özgürlüğünü arayan bağımsız bir genç ruhtu. Rottweil okulu Erich'in askerî hayata karşı temel antipatisini zaten ortaya koymuştu ve bu antipati artık uçmanın tatlılığıyla birlikte yutulması gereken bir hap haline gelmişti. Askerî yöntemlere olan temel antipatisi, hem savaş zamanı Luftwaffe'sinde hem de yeni Bundesluftwaffe'de hava kuvvetlerindeki sonraki kariyerini olumsuz etkileme eğilimindeydi, ancak yine de uyumluluğa dayalı bir ortamda bağımsız bir ruh olarak hayatta kalmayı başardı.

15 Ekim 1940'ta, Britanya Muharebesi'nin doruk noktası çoktan geride kalmışken, Erich Hartmann Doğu Prusya'daki Königsberg'e yaklaşık 16 km uzaklıktaki Neukuhren'deki Hava Kuvvetleri 10. Askerî Eğitim Alayı'na katıldı. Uçmak artık tek hedefiydi. Ne olursa olsun pilot olacaktı.

O dönemde Alman savaş pilotlarının eğitimine özel bir aciliyet atfedilmiyordu. Britanya Muharebesi'ndeki ağır pilot kayıplarının tüm etkisi Luftwaffe Genelkurmay Başkanlığı'na nüfuz etmemişti. Luftwaffe'nin pilotlarını yetiştirdiği özenli kursları hızlandırmak için çok az şey yapıldı ve Erich'in uçuş eğitimi için Berlin-Gatow'daki Hava Akademisi'ne katıldığı 1941 Mart'ına kadar uçak üretimi Britanya Muharebesi'ndeki kayıpların yerini bile almamıştı.

1940 Ekim'inden beri askerî disiplin, yakın nizam talimi ve hiçbir zaman heves duymadığı silah kullanma talimlerini alıyordu. Havacılık tarihi, uçuş teorisi, uçak ve uçak motorlarının işletimi, tasarımı ve yapımı, havacılık mühendisliği, malzeme mukavemeti,

aerodinamik ve meteoroloji gibi havacılık konularında teorik çalışmalar da yapmıştı. Bu konular ilgisini çekti ve Erich yeni hayatının bu yönüyle ilgili hiçbir zorluk yaşamadı. Yakında alacağı uçuş eğitiminin verdiği teşvik, eğitimini kolaylıkla tamamlamasını sağlayacak kadar güçlüydü.

Berlin-Gatow'da başlayan uçuş eğitimi neredeyse bir yıl sürecekti; bu da o dönemde Luftwaffe'de pilot eğitimine karşı takınılan yavaş tavrın bir göstergesiydi. Savaşın ilerleyen dönemlerinde genç pilotlar Erich'in Rus Cephesi'ndeki filolarına toplamda ancak yüz saatlik uçuş süresiyle gelecek ve doğrudan savaşın içine atılacaklardı. Erich askerî eğitimdeki ilk uçuşunu 5 Mart 1941'de Çavuş Kolberg'in eğitmenliğinde BT-NB tipi bir eğitim uçağıyla yaptı. 24 Mart 1941'de solo uçuşa hazırdı. İlk solo uçuşunun sonunda yere indiğinde, bu onun motorlu bir uçaktaki yetmiş dördüncü inişiydi, ancak öncesinde yüzlerce planör inişi vardı.

Temel uçuş eğitimi 14 Ekim 1941'de tamamlanmıştı ve artık ileri uçuş kursuna hazırdı. Berlin-Gatow'daki eğitmenleri onun savaş pilotu olmaya uygun olduğuna çoktan karar vermişlerdi. Bu ileri uçuş eğitimi 15 Ekim 1941'den 31 Ocak 1942'ye kadar sürdü ve sonrasında Zerbst/Anhalt'a ve Avcı Okulu'na gönderildi. Dessau ile Magdeburg arasında bulunan ve artık Almanya'nın Doğu Bölgesi'nde yer alan Zerbst'te, zafere ulaşacağı uçak olan Messerschmitt 109 ile tanıştı.

Erich, efsanevi Me-109 için hazır olduğunda on yedi farklı tipte motorlu uçakla uçmuştu. Her genç Alman pilot bu efsanevi makineyi uçurmanın hayalini kuruyordu. Güçlü Daimler-Benz motorlu Me-109,[6] mükemmel bir kontrole sahipti ve uçması büyük bir zevkti. Erich'in Zerbst'teki eğitmenlerinden biri, Almanya'nın eski akrobasi şampiyonu Teğmen Hohagen'di ve keten saçlı öğrencisine akrobasi uçuşunun pek çok sırrını öğretti. Bu bilgiler Erich'in

6 Zerbst'teki avcı uçakları o dönemde Me-109-E4 idi. Avrupa'da Bf-109 olarak bilinen (Bayerische Flugzeugwerke, 1938 Temmuz'unda Messerschmitt olarak yeniden adlandırıldı), 1150 beygir Daimler-Benz DB-601 Aa motorundan güç alıyordu. Maksimum hızı 574 km/h ve perdövites hızı 120 km/h idi. Silahları iki adet 7.9 mm MG-17 makineli tüfek ve pervane arkının dışındaki kanatlara monte edilmiş iki adet 20 mm toptu.

gelecekte kullanacağı ve yakın gelecekte kötüye kullanacağı bilgilerdi. Temel taktik manevraları ve uçağın kendisini öğrendikten sonra, 1942 Haziran'ında savaş pilotluğunu iş kısmı olan topçuluğa geçti.

Erich Hartmann'ın üstün bir doğal nişancı olduğundan şüphe edilemez. Bununla birlikte, hava atışlarına ilişkin kendi mütevazı görüşü ile çağdaşlarının kararı arasında bir tutarsızlık vardır. Kendisi havada hiçbir zaman iyi bir uzun mesafe atıcısı olmadığını iddia ederken, Rus Cephesi'ne ilk gittiğinde onu savaşırken gören Krupinski gibi deneyimli aslar onun uzun mesafede olağanüstü olduğunu söyler. Erich, savaş kariyerinin başlarında uzun menzilli saldırıları nokta atışı saldırılar lehine terk etmiş ve bu nedenle uzun menzilli nişancılığı daha sonra nadiren sergilenmiştir. Topçuluk okulunda atış yeteneği barizdi.

Erich 30 Haziran 1942'de, ilk hava topçuluğu denemesinde, Me-109D'deki 7.62 mm makineli tüfeklerle bir hedefe elli atış yaptı ve yirmi dört isabet sağladı. Savaş pilotu eğitimi hakkında bilgi sahibi olan herkes bu başarıyı dikkate değer bulacaktır. Luftwaffe'nin en iyi aslarının çoğu aylarını, Erich'in yoldaşı Binbaşı Willi Batz'ın[7] durumunda ise yıllarını havadan havaya muharebede isabet kaydetmek için boşuna harcamıştır. Atış gözü, başarılı bir avcı asının en önemli varlığıdır. Erich Hartmann, diğerlerine çok zor ve yavaş gelen bu yeteneğe sahip nadir bireylerden biriydi.

Avcı pilotu eğitimi boyunca çektiği uzun tekrarlar çetin ve zorlu olmuştu. Erich, 31 Mart 1942'de Teğmen rütbesiyle göreve başladığında, uçuş kanatlarını ve rütbesini hak ettiğini düşünüyordu. Ayrıca, öğleden sonra okuldan çıkan genç bir çocuk gibi saçlarını serbest bırakmak istiyordu.

24 Ağustos 1942'de, Gleiwitz'deki ileri topçuluk okuluna devam ederken, Zerbst'e uçtu ve Teğmen Hohagen'in bazı akrobasi gösterilerini havaalanı üzerinde sergiledi. Zerbst'ü ani dönüşler ve Küba sekizlileri ile geçti ve Gleiwitz'e geri dönerek hava gösterisini eski bir James Cagney uçuş filminden alınmış olabilecek bir manevrayla doruğa çıkardı. Gleiwitz Havaalanı'nı 9 metre yükseklikte ve

7 Binbaşı Wilhelm Batz, İkinci Dünya Savaşı'nda 237 hava zaferi.

baş aşağı geçerken, seyirciler şaşkınlık ve dehşet karışımı bir duyguyla gözlerini dikmişlerdi.

İndiğinde komutanı Gleiwitz onu bekliyordu. Erich azarlandı, bir hafta oda hapsine mahkûm edildi ve doksan gün boyunca maaşının üçte ikisi kadar para cezasına çarptırıldı. Hava gösterisi pahalıya mal olmuştu. Bu potansiyel olarak tehlikeli gösteri, öğretmeni tarafından onda fark edilen fevriliğin askerî disiplin tarafından henüz ortadan kaldırılmadığını göstermişti. Yaptığı çılgın akrobasi gösterileri, cephedeki komutanlarının ona çok hızlı bir şekilde çok fazla sorumluluk verme konusunda endişelenmelerine neden olacak belirli bir olgunlaşmamışlığı kanıtlıyordu.

Erich'in aldığı cezanın olumlu yanları[8] da vardı ve bugün bu olayı pişmanlık duymadan hatırlıyor:

"Oda hapsi haftası hayatımı kurtardı. O öğleden sonra bir topçu görevi için planlanmıştım. Tutuklandığımda, oda arkadaşım bu görevi, benim uçtuğum uçakla, benim yerime üstlendi. Kalkıştan kısa bir süre sonra, topçu atış alanına giderken motor arızası yaşadı ve Hindenburg-Kattowitz demiryolunun yanına iniş yaptı. Kazada öldü."

İleride göreceğimiz gibi, fevriliğinin iki yönü vardı, ama başlangıçta askerî gelişiminin avcı hünerlerinin çok gerisinde kalmasına neden oldu. Eğitimi sona erdiğinde, tüm cephelerde yedek avcı pilotlarına olan talep acildi. Doğu Cephesi'ne giderken Weil'deki evinde üç günlük izin koparmayı başardı.

Onuruna bir veda partisi düzenlendi. Erich'in ailesinin arkadaşları genç pilotla vedalaşmak için toplandı. Babalar ve diğer erkekler gurur ve güven yayarken, anneler sadece sessiz gözyaşları döküyordu. Erich hayatı boyunca böyle bir kutlama görmemişti. Toplananlar için o savaşmaya giden bir kahramandı. İçten içe kendini öldüreceğini hissediyordu; bu daha önce hiç tatmadığı, tedirgin edici ve neredeyse sarhoş edici bir duyguydu.

Erich ve Usch arasında son, şefkatli bir sevgili anlaşması vardı.

---

8 Mesela, tutuklandığı haberi Sovyet Cephesi'ne kadar ulaşmış ve pek çok Luftwaffe subayı onun bu kaçışının cezası olarak Doğu'ya gönderildiğini duymuştur. Aslında bu hikâye bazılarına gerçekte ne olduğunu açıklayacaktır.

"Savaş bittiğinde seninle evlenmek istiyorum Usch. Beni bekler misin?"

"Evet, Erich. Bekleyeceğim."

Siyah saçlı Usch gerçekten de bekleyecekti, bir kadının makul olarak bekleyebileceğinden çok daha uzun bir süre, Erich sonunda onun olacaktı. Ertesi gün trenle Polonya'da Varşova'nın 235 km güneyinde, Luftwaffe'nin Doğu Cephesi için büyük bir ikmal üssünün bulunduğu Krakau'ya gitti. Oradan, atandığı birliğe, 52. Avcı Kanadı'na (*Jagdgeschwader* 52 ya da JG-52) katılmak üzere uçacaktı. Ateşli bir avcı pilotuydu, aksiyon için yanıp tutuşuyordu ama Rusya'daki koşullar en ateşli pilotu bile soğutabilirdi. Zorlu deneyimin getirdiği soğukkanlılıkla o güne kadar uçmuş en başarılı savaş pilotu olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Savaşa

Genç bir savaş pilotu için en önemli şey, çok fazla şok yaşamadan ilk zaferini elde etmektir.
–Albay Werner Mölders

Luftwaffe'nin Krakau'daki Doğu Cephesi ikmal üssünün komutanı bir yığın talebi gözden geçirdi ve başını salladı. JG-52'ye atanan dört genç teğmene baktı.

"JG-52 için herhangi bir yedek uçak talebim olmadı, bu yüzden Maykop'a Me-109'larla uçamazsınız. Ancak Azak Denizi'nin kuzey kıyısındaki Mariupol'a gönderilecek Stuka'larım var ve oradan Maykop'a kolayca gidebilirsiniz."

Teğmenler Hartmann, Wolf, Stiebler ve Merschat birbirleriyle bakıştılar ve başlarıyla üs komutanını onayladılar. Erich hiç Stuka pike bombardıman uçağı kullanmamıştı ama uçak uçaktı. Ju-87 ya da başka bir kuşla uçmaktan korkmuyordu. Birkaç dakika sonra pike bombardıman uçağının alışık olmadığı kokpitine tırmanıyordu.

Temel kontroller Me-109'dan pek farklı değildi. Uçurtma daha büyük ve daha yavaştı, göstergelerde de bazı küçük farklılıklar vardı. Erich motoru çalıştırdı ve her şey kontrol edildi. Wolf, Stiebler ve Merschat taksi yaptılar ve tatmin edici bir şekilde havalandılar. Erich Stuka'yı kalkış noktasına doğru yavaşlattı.

Kalkış alanının yakınındaki ahşap bir kulübeden bir kontrolör kumanda ediyordu ve Erich küçük binanın etrafından dolaşmaya hazırlandı. Kontrolörün kulübesinin etrafından dolaşmak için sol freni sıktı. Yanıt alamadı. Bağlayıcıları çiğnedi. Tam fren! Hâlâ tepki

yoktu. Erich arızalı frenle mücadele ederken, pike bombardıman uçağı kulübeye doğru ilerlemeye devam etti. Kontrolörün kulübeden dışarı fırladığını gördü ve bir an sonra Stuka yapının içine daldı.

Stuka'nın pervanesi kulübeyi kibrit çöpüne çevirirken üssün dört bir yanından hızlı patlama sesleri yükseldi. Parçalanmış kâğıt ve tahta kıymıklarından oluşan bir fırtına havayı doldurdu ve pervanenin altında dönerek kokpite bir kar fırtınası gibi çarptı. Erich motoru durdurdu ve hasarı değerlendirmek için utanarak dışarı atladı.

Stuka'nın pervanesinin yarısı yok olmuştu. Yaklaşık on sekiz santim uzunluğunda iki parçalanmış tahta kütük pervane başlığından dışarı çıkmıştı. Kontrolörün kulübesi yarı boyutuna kadar parçalanmış ve içindeki belgeler ve kayıt defterleri konfeti haline gelmişti. Sersemlemiş kontrolör yıkıntılar arasında yavaşça ilerledi.

Başlarında öfkeli bir üs komutanının bulunduğu subaylar ve diğer personel, enkazı görmek için yakındaki binalardan endişeyle dışarı çıktılar. Utancından neredeyse bayılacak olan Erich, yıkıntıların yanında kızarmış ve garip bir şekilde durdu. Üs komutanı üzerine yürüdüğünde, azarlanmaya hazırdı ama genç yoldaşlarından biri onu kurtardı.

Mariupol'a doğru yola çıkan dört Stuka'dan ikincisi, çalışmayan motoruyla dumanlar çıkarıyor ve iniş için yalpalayarak geliyordu. Halihazırda öfkeli olan üs komutanının dehşet dolu bakışları altında ikinci Stuka iniş yaptı, kısa bir süre öne doğru sürüklendi ve deneyimsiz pilot frene biraz fazla sert basınca burnunun üzerine çıktı ve öylece kaldı, kuyruğu gökyüzüne dikilmişti. Hayal kırıklığına uğramış ikinci bir genç pilot sürünerek dışarı çıktı ve Stuka'sına anlamsızca baktı. Bu "bebek pilotların" neden olduğu yıpranma karşısında dehşete düşen üs komutanı, onların bir Ju-52 nakliye uçağıyla Maykop'taki cepheye uçmalarına karar verdi - kumandada başka biri olacaktı.

Motor gürültüsü nedeniyle Ju-52'nin içinde sohbet etmek imkânsızdı, bu yüzden Erich mühimmat sandıkları, yedek parça kasaları ve benzin bidonları arasında arkasına yaslanıp dikkatini yükler arasında bulduğu iki günlük bir Berlin gazetesine verdi. Savaşla ilgili

haberler iyimserdi. Leningrad kuşatma altındaydı. Stalingrad'a karşı koçbaşı saldırıları başlatılmıştı. Dr. Goebbels'e göre, Almanların Kafkasya'ya doğru ilerleyişi yakında Bakü'nün ve sınırsız petrolün ele geçirilmesiyle sonuçlanacaktı. Hava muharebelerine ilişkin raporlar, Doğu Cephesi'nin her noktasında, Sovyet topraklarının en az 1.600 km derinliğinde hava muharebesi yaşandığını gösteriyordu.

Doğu Cephesi'nden dönen pilotlar JG-52'den ve onun yüksek puanlı aslarından hayranlıkla söz ediyorlardı. Katıldığı Avcı Kanadı büyük ün kazanmıştı. Erich henüz silahlarını öfkeyle ateşlemediği ve Stuka felaketi zihninde taze olduğu için, deneyimsizliğini keskin bir şekilde hissediyordu. Nakliye aracı Elbruz Dağı'nın 240 km kuzeybatısındaki Maykop'a inmeye başladığında sinirleri iyice gerilmişti. Maykop, JG-52'nin karargâhıydı.

Yeni pilotlar sert bir şekilde nakliye aracından inerken kanat merkez kısım amiri onları bekliyordu. Yüzbaşı Kuehl ufak tefek bir adamdı, temiz ve düzgündü, ütülenmiş bir üniforması ve parlayan çizmeleri vardı. Pilotların isimlerini listeden kontrol ederken kurmay subayları simgeliyordu.

"Hepiniz benimle gelin," dedi. "Diğer havaalanlarındaki filolarınıza katılmadan önce kanat komutanı Albay Hrabak'la tanışacaksınız."

Yüzbaşı Kuehl bir yeraltı sığınağına doğru ilerledi. JG-52'nin karargâhı büyük bir siperden biraz daha fazlasıydı. Bir duvarda cephenin kocaman bir haritası asılıydı. İki bomba sandığı masa görevi görüyor, bir telefon karargâha, bir başka telefon da cephe boyunca konuşlanmış üç JG-52 grubuna bağlanıyordu. Masalarda bir subay ve iki asker görev yapıyordu ve bir köşede de telsiz operatörleri bulunuyordu. Operatörlerden biri Kanat'ın resmi trafiğinin kaydını tutuyor, diğeri ise Rus telsiz konuşmalarını takip ediyordu. Bir zamanlar 20 mm'lik top mermilerinin konulduğu sandıklar şimdi sandalye olarak kullanılıyordu.

Bu acımasız ve iş dünyasına özgü düzeneği kısa boylu, tıknaz, sarı saçları seyrelmiş bir adam olan Albay Dietrich Hrabak yönetiyordu. Erich kanat komutanı ile merkez kısım amiri arasındaki farkı hemen

fark etti. Hrabak'ın üniforması kirlenmiş ve buruşmuştu, pantolonunda yağ lekeleri vardı. Botları kurumuş çamurla kabuk bağlamıştı ve uzun süredir fırçayla temas etmemişti. Erich daha önce hiç böyle bir albay görmemişti. Geri bölgelerde, eğitim üslerinde bir albay tanrı gibiydi ve genellikle ona uygun bir üniforma giyerdi. Hrabak sadece kıyafetleriyle değil, başka yönleriyle de farklı bir albaydı.

Hrabak yumuşak ve sakince konuşur ve hareket ederdi. Her yeni pilotla tokalaşırken delici, açık mavi gözleri doğrudan onlara bakıyordu. Erich Hrabak'la arasında hemen bir yakınlık hissetti. Kanat komutanı komuta düzenini kısaca açıkladığında Erich, Hrabak'ın eski zamanlardan kalma bir tüfek olmasa da, yetkin ve titiz bir profesyonel olduğunu görebiliyordu. Eğer cephede karşılaştığınız türden bir subaysa -gerçek bir yaşlı avcı kaplan[9]- Erich böyle adamların yanında kendine yer bulabileceğini hissetti.

"Luftwaffe'de yükselmek için yaşamak," demişti Hrabak yeni pilotlara, "kaslarınızla değil, kafanızla uçmayı mümkün olduğunca çabuk öğrenme meselesidir."

O sırada kanat komutanının altmıştan fazla onaylanmış zaferi vardı ve Şövalye Haçı boğazında asılıydı. Erich'e ve diğerlerine şimdi anlattığı şeyler eğitim okullarında öğretilmemişti.

"Şimdiye kadar aldığınız tüm eğitim, operasyonlarda uçağınızı kontrol etmeyi, yani uçağınızı uçururken kaslarınızın iradenize itaat etmesini vurguluyordu. Rusya'da hayatta kalmak ve başarılı savaş pilotları olmak için artık düşünme yeteneğinizi geliştirmelisiniz. Elbette her zaman agresif davranmalısınız, aksi takdirde başarılı olamazsınız, ancak agresif ruh kurnazlık, muhakeme ve akıllı düşünme ile yumuşatılmalıdır. Kaslarınızla değil kafanızla uçun. ..."

Telsiz hoparlörü Hrabak'ın sesini böldü. Tipik bir cephe hattı avcı pilotu dramı yaşanırken Erich olduğu yerde kalakaldı.

"Üssü temiz tutun. Vuruldum. Alanı görebiliyorum ve hemen ineceğim. ..."

---

9 Savaş pilotları arasında "yaşlı" terimi göreceli dir. Hrabak, Erich Hartmann'dan sadece yedi buçuk yaş büyüktü ama savaş pilotlarının gençlik standartlarına göre "yaşlı bir adamdı."

Sığınakta bir endişe uğultusu yükseldi. Sonra telsiz tekrar cızırdadı.

"Lanet olsun! Umarım başarabilirim. Motorum yanıyor. ..."

Erich, Hrabak ve diğer yeni pilotlar, bir nöbetçi subay alanı boşaltmak için kırmızı bir işaret fişeği ateşlediği sırada sığınaktan dışarı fırladılar. Çim pistin sonuna yakın bir yerde bir Me-109 ağır siyah dumanlar çıkararak yaklaşıyordu. Savaş uçağının iniş takımları aşağıdaydı, pilot lövyeyi geriye doğru kırdı ve sakat uçurtma çimlere çarptı. Makine birkaç metre sürüklendi, sonra alt takımdaki bir şey kendini bıraktı ve uçaktan uzaklaştı. Yanan ve dumanlar çıkaran Me-109 sola doğru ani bir dönüş yaptı ve büyük bir patlamayla yere karın üstü çakıldı.

"Bu Krupinski!" diye bağırdı biri.

Kaza kırım ekibi yangınla mücadele etmek için koşarak dışarı çıktı ama Messerschmitt'in mühimmatı patlamaya başladı; izli mermiler ve top mermileri kazalı kuştan yağıyordu. Erich bakışlarını alevli manzaraya sabitlemiş, onun dramı ve şiddetinden büyülenmiş bir halde duruyordu. Dumanların arasından fırlayan pilot cehennemden hızla uzaklaştı. Hayatta kalması bir mucize gibi görünüyordu. Bir kurtarma aracı onu Erich'in durduğu yere geri götürdü.

İri yarı, iri gövdeli genç bir adamdı ve yüzü solgun olsa da Hrabak'a yaklaşırken genişçe gülümsüyordu.

Hrabak'a, "Lanet olası Kafkas Dağları'nda birkaç uçaksavar isabeti aldım," dedi.

"Krupinski, bu gece senin için bir doğum günü partisi düzenleyeceğiz," dedi kanat komutanı.

Hrabak, Krupinski'yi görünce ve son kaçışının darlığı karşısında şaşkınlıktan ağızları açık kalan yeni pilotlara döndü.

"Ne zaman böyle bir şey ters gitse ve pilot bunu atlatsa," dedi Hrabak, "ona bir doğum günü partisi veririz çünkü yeniden doğmuştur."

"Pilot ölürse ne olur efendim?" diye sordu Erich.

"O zaman onun derisini içeriz (*Versaufen wir sein Fell*), böylece herkes çabucak unutabilir."

Erich, Luftwaffe'nin en ünlü avcı kaplanlarından ikisiyle yaptığı görüşmeden çok etkilenmişti. Gayriresmiliği ve işlerin erkekçe bir açıklıkla ele alınmasını sevmişti. İki gün sonra, 10 Ekim 1942'de, karargâhı Kafkas Dağları'nın kuzeyinde, Terek Nehri kıyısındaki küçük bir köy olan Soldatskaya'da bulunan III/JG-52'ye[10] atandı. Savaş yolculuğunun son ayağında, Krupinski'nin kazası ve Hrabak'ın talimatları zihninde yanarken, tekrar bir Ju-52 nakliye uçağına atladı.

Nakliye uçağı güneye, Soldatskaya'ya doğru uçarken, Erich sağ tarafta karla kaplı, küçük bir boa şapkası takmış[11] ve parlak güneş ışığında bembeyaz parlayan Elbruz Dağı'nın güzelliğine hayret etti. 5.500 metreyi aşan yüksekliğiyle Elbruz, Karadeniz'in doğu ucunda heybetli bir nöbetçiydi. Erich kendi kendine Elbruz'un bölgede uçan herhangi bir savaş pilotu için ne kadar görkemli bir simge olacağını düşündü. Sol tarafta, düz ovalar sonsuza kadar uzanıyordu. Ağır uçak iniş için alçalırken, Erich küçük köyün kuzeybatı köşesindeki havaalanını gördü. Bölgeyi dönümlerce kavun ve ayçiçeği çevreliyordu. Erich, pilotlar ve yer personeli için çadırlarla kaplı bir çim pist olan havaalanında sadece altmış kadar Me-109'un korkunç siluetlerinin bulunduğunu düşünerek güzel bir nokta, diye düşündü.

Soldatskaya'da III/JG-52, Erich'in Hrabak'la tanıştığı sığınağa çok benzeyen bir başka yeraltı sığınağından yönetiliyordu. Erich diğer yedek pilotlarla birlikte sığınağa girdiğinde, uzun boylu, arkaya taranmış siyah saçlı ve uzun yüzlü bir adam başını kaldırıp sırıttı.

"Merhaba, sizi masum genç bebekler!" dedi. "Ben Grup Komutanı'yım ve adım Binbaşı von Bonin. Hartmann ve Merschat 7'nci Filo'ya, Stiebler ve Wolf ise 9'uncu Filo'ya atandılar. Şimdi, bana memleketten ne tür haberler getirdiniz?"

---

10 III/JG-52 kısaltması Jagdgeschwader 52'nin (52. Avcı Kanadı) 3. Gruppe'sini (Grup) belirtir. Her kanat genellikle üç Grup'tan oluşurdu. 3. Grup'un 7'nci Filosu, 7.III/JG-52 olarak yazılırdı. JG-52'nin 7., 8. ve 9. Filoları III/JG-52'yi oluşturuyordu.

11 Boa, ince, uzun ve tüylü bir atkı türü. Boa şapkası ise genellikle kadınların kullandığı, güneşliği geniş şapkaların kenarlarının tüyle kaplı halidir. Burada ise yazar, Elbruz Dağı'nın zirvesindeki bulut kümelerini boa şapkasına benzetmektedir. (ç.n.)

Erich bir başka sert, yaşlı avcı kaplana hemen cevap verdi. Eğitim okullarında böyle adamlar yoktu. Üniforması yine buruş buruştu, pantolonu bol ve kat izi yoktu, botları bir talim çavuşunu felç edecek türdendi. Von Bonin ayrıca eğitim okullarında öğretilmeyen fikirler de yayıyordu.

İspanya İç Savaşı'nda Condor Lejyonu'nda avcı pilotu olarak görev yapmış olan von Bonin, bu savaşta dört uçak, Britanya Muharebesi'nde JG-26 ile dokuz uçak ve Doğu Cephesi'nde de kırktan fazla uçak düşürmüştü. Otuz iki yaşındaydı, avcı liderliği konusunda bilgeydi ve Erich duyduklarından hoşlanmıştı.

"Burada sadece hava zaferleri önemlidir, rütbe ya da diğer ıvır zıvırlar değil. Yerde askerî disipline sahibiz ama havada her unsur her zaman en fazla hava zaferine ve en büyük savaş becerisine ve deneyimine sahip pilot tarafından yönetilir. Bu kural ben dahil herkes için geçerlidir. Eğer benden daha fazla zaferi olan bir çavuşla uçuyorsam, o zaman birliği o yönetir. Bu, pilotlar arasında kimin liderlik edeceği konusundaki tüm soruları ortadan kaldırır. Asla bir anlaşmazlık olmaz, çünkü sadece zaferler önemlidir.

"Havada, muharebede, yerde asla söylemeyeceğiniz şeyleri söylersiniz - özellikle de bir üstünüze. Savaşın gerginliği ve gerilimi altında bu kaçınılmazdır. Havada söylenen her şey, hatta küfür bile, yere indiğiniz anda unutulur.

"Siz genç teğmenler çoğunlukla çavuşlarla uçacaksınız.[12] Havadaki liderleriniz onlar olacak. Rütbeniz yüzünden havada onların emirlerine uymadığınızı asla duymayayım."

Von Bonin söylediklerinde ciddiydi. Ertesi ay Erich, başarılı bir avcı pilotu olan Teğmen Grislawski'nin destek pilotu Binbaşı von Bonin'le telsizde konuştuğunu duydu. Ratalarla[13] ağır bir it dalaşına girmişlerdi. Grislawski heyecanlandı ve von Bonin onun talimatlarına yanıt vermedi.

---

12 İkinci Dünya Savaşı sırasında Birleşik Devletler Ordusu Hava Kuvvetleri pilot olarak subayları kullanmıştır. Diğer birçok ülke pilot olarak subayların yanı sıra astsubayları da kullanmıştır.

13 Rata, Polikarpov I-16 avcı uçağının takma adı. Bu adı İspanyol İç Savaşı'nda milliyetçiler vermiştir. (ç.n.)

Grislawski telsizden "Eğer beni dinlemiyorsan, kıçımı öpebilirsin," diye bağırdı.

Hâlâ yanıt yoktu.

"Seni lanet olası orospu çocuğu ..." Grislawski grup komutanına küfürler savurmaya devam etti.

İndiklerinde Binbaşı von Bonin gülümseyerek Grislawski'nin yanına geldi ve ona talimatlarını duyduğunu ama telsizi bozuk olduğu için cevap veremediğini söyledi.

"Artık yere indiğimize göre, kıçının öpemeyeceğim kadar kirli olduğu konusunda benimle hemfikir olacaksın."

Pilotların hepsi kahkahalarla kükredi ve Grislawski komutanından özür diledi ama buna gerek yoktu. Von Bonin söylediklerini uyguluyor ve yaşıyordu.

Erich ve diğer üç yeni pilotla yaptığı gayriresmî konuşmayı bitirdiğinde, von Bonin Erich'in deneyimlediği herhangi bir subaydan çok bir ağabey gibi görünüyordu. Sıcak bir güven, itimat ve yoldaşlık duygusu uyandırmıştı. Boş formaliteler, liderlik numaraları yoktu ama Erich, Binbaşı von Bonin'i cehenneme kadar takip edebileceğini hissetti.

Erich, 7'nci Filo'ya katıldığında, hayatının geri kalanını borçlu hissedeceği küçük, siyah saçlı bir adamla tanıştı: Başçavuş Eduard "Paule" Rossmann. Bir avcı pilotu olması pek mümkün olmayan Rossmann, sanatsal bir kişiliğe sahipti, neşeli bir mizacı ve şarkılar için güzel bir sesi vardı. Teğmen Hartmann, Çavuş Rossmann'ın destek pilotu olarak uçacaktı.

Rossmann yerdeyken sürekli eğlenen, şakacı ve playboy biriydi. Değişken mizacı onu bir anda bir yoldaşının ölümü karşısında kadınsı gözyaşlarından, müstehcen bir şaka karşısında kahkahalara boğabiliyordu. Sabah kalktığında şarkı söylemeye başlıyor ve yatağa girdiğinde de sık sık şarkı söylüyordu. Arada sırada gergin pilotlar arasındaki düşmanlıkları uzlaştırıyor, mizahıyla düşmanlıkları çözüyordu. Bir pilotun olabileceği kadar stilize bir it dalaşçısı anlayışından uzaktı ve Erich'in de kısa sürede fark ettiği gibi, Rossmann bir it dalaşçısı değildi. Değişken Rossmann havalandıktan sonra istikrarlı

ve güven verici bir öğretmene dönüşmüştü. Erich'in bu ufak tefek akıl hocasından öğrendikleri onu ölümcül mesleğinin zirvesine taşıyacaktı.

Filodaki çoğu it dalaşçısı ve sert adam olan diğer subaylar, Erich'in Rossmann'ın destek pilotu olarak atandığını duyduklarında, bebek yüzlü Hartmann'ın sırtına vurdular.

"Paule bizim en iyi adamımız Hartmann. Seksenden fazla zaferi olan bir keskin nişancı ve her zaman destek pilotunu yere döndürür. Paule ile güvende olacaksın."

Erich iki gün boyunca her kesimden Rossmann'ın ne kadar iyi bir adam, gerçek bir birinci sınıf patron olduğunu duydu. Ayrıca, bir avcı pilotu olarak başarısının ayrılmaz bir parçası olacak olan bir başka kişiden de – yer ekibi şefi Çavuş Heinz Mertens'ten - duymuştu. Erich 7'nci Filo'ya geldikten kısa bir süre sonra Mertens'le tanıştı ve iki adam arasında hemen bir iletişim kuruldu.

Tıknaz, siyah saçlı Mertens güçlü biriydi ve iki adam karşılaştığında Erich'e doğru baktı. Erich, Mertens'ten aldığı sağlam izlenimi sevdi ve bu karşılıklıydı. Bugün Düsseldorf'ta mutlu bir aile babası olan Heinz Mertens, hizmet verdiği uçakları şan ve şöhretle uçuracak olan yirmi yaşındaki sarışın çocukla ilk tanışmasını hatırlıyor:

"Daha iyi bir genç avcı pilotu hayal edemezdim. Ben de dahil olmak üzere personel onu çok sevdi. Tanıştığımızda bana söylediği ilk söz, her sabah kahvaltıda buluşacağımızdı. Günü planlayacağımızı ve brifingler için her şeyi ayarlayacağımızı söyledi. O çocuksu yüzüyle çok genç bir delikanlı gibi görünüyordu ama olgun, iş adamı gibi bir tavrı vardı. O günden sonra, benim doğrudan gözetimim dışında kimsenin onun uçağına dokunmasına izin vermedim ve o günden savaşın sonuna kadar birlikte olduk."

Mertens bir şeyler ters gittiğinde "Gebimmel!" diye küfretmeyi alışkanlık haline getirmişti. Erich, ekip şefinin bu kelimeye bu kadar önem vermesinin komik olduğunu düşündü ve ona "Bimmel" lakabını taktı. Bimmel, Rossmann hakkındaki iyi raporlar, Hrabak ve von Bonin'in bıraktığı sağlam izlenimler ve Krupinski'nin verdiği gözü pek örnek sayesinde Erich, 14 Ekim 1942'de Rossmann'la

birlikte havalandığında, savaşa girdiği ilk görevde başarılı olmak için umutsuzca istekliydi.

İki Me-109 G-4, Grozni ve Digora arasında bir tarama yapmak üzere havalanmışlardı ki telsiz canlandı.

"Yedi avcı uçağı ve üç IL-2, Prohladni yakınlarındaki yolları bombalıyor. Önleyin ve saldırın."

Sinirleri gerilen Erich, Rossmann'ı 3.500 metreye kadar takip etti ve Terek Nehri hattından Prohladni'ye doğru uçtular. İlk hava savaşına dair kendi hikâyesini şöyle anlatıyor:

"On beş dakikalık bir uçuştan sonra telsizden Rossmann'ın sesi geldi. 'Dikkat, saat on bir yönünde alçalıyoruz. Haydutlar. Savaş pozisyonunda bana yaklaş, saldıracağız'. Rossmann'ın işaret ettiği düşman uçağını görmek için aşağıya baktım. Hiçbir şey göremedim. Aşağıya dalarken liderimin yaklaşık otuz metre gerisine kadar yaklaştım.

"Hâlâ düşman uçağı göremiyordum. Yaklaşık 1.500 metrelik bir dalıştan sonra düz uçuşa geçtik ve yüksek hızda ilk önce önümüzde ve bizden biraz daha yüksekte iki koyu yeşil uçak gördüm. Bizden yaklaşık bin metre uzaktaydılar.

"Kalbim yerinden fırladı. İlk düşüncem ilk skorumu yapmaktı. Şimdi! Bu düşünce beni ele geçirdi. Tam güce ulaştım ve Rossmann'ın önüne geçerek atış pozisyonu aldım. Çok hızlı yaklaştım ve üç yüz metreden ateş ettim. Tüm izli mermilerimin hedefin üzerine ve soluna savrulduğunu görünce şok oldum. Hiç isabet yoktu. Hiçbir şey olmadı. Hedef o kadar hızlı büyümüştü ki, sadece geri çekilip çarpışmayı önleyecek zamanım vardı.

"Bir anda her tarafım koyu yeşil uçaklarla çevrildi, hepsi beni öldürmek için arkama dönüyordu.

"Çaresiz hissediyordum. Liderimi kaybetmiştim. Yana yattım ve küçük bir alçak bulut katmanına doğru daldım, içinden tırmandım ve kendimi güzel bir güneş ışığının üzerinde yapayalnız buldum. Kendimi biraz daha iyi hissettim. Sonra Rossmann'ın telsizdeki çok sakin ve güven verici sesi geldi. 'Endişelenme. Kuyruğunu izledim. Bulutlara tırmandığın için seni kaybettim. Katmanın altına in ki

seni tekrar alabileyim.' Bu sakin ses kulağa harika geliyordu. Lövyeyi ileri ittim ve bulut katmanından aşağı indim.

"Bulutların altından çıktığımda, yaklaşık bin beş yüz metre ötede bana doğru gelen bir uçak gördüm. Panikledim. Kendimi aşağıya bıraktım ve nehir hattı boyunca batıya doğru hızla ilerleyerek Rossmann'a bilinmeyen bir uçağın beni takip ettiğini söyledim. O güven verici, sessiz ses geri geldi. 'Sağa dön ki sana yaklaşabileyim.'

"Sağa döndüm ama beni takip eden uçak dönüşümü kesti ve tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Tekrar panikledim. Gazı kökledim. Ağaç tepesi yüksekliğine indim, tam gaz batıya doğru kükrüyordum. Telsizden Rossmann'ın sesini duyabiliyordum ama sesi bozuk ve anlaşılmazdı. Başımı vücuduma doğru çekerek, ölümcül bir dehşet içinde kokpitin zırh plakasının arkasına çömelmiş bir halde hızla ilerliyordum. Düşman mermilerinin ve kurşunlarının savaş uçağıma çarpmasını bekliyordum.

"Bakmaya cesaret ettiğimde, diğer uçak hala beni takip ediyordu. Birkaç dakika daha devam ettim ve peşimdekinden kurtulduğumu görerek rahatladım. Rossmann'ın sesini tekrar duydum, hâlâ karmakarışıktı ama işkencecimden kurtulduğum için sevinçten neredeyse çıldıracaktım. Biraz tırmanarak konumumu belirlemeye çalıştım. Solumdaki Elbruz Dağı net bir işaretti. Ama artık çok geçti. Yakıt uyarı ışığının kırmızı parıltısı bana beş dakikadan az uçuş sürem olduğunu söylüyordu.

"Hafızamdaki en kısa beş dakikadan sonra, motor öksürdü ve homurdandı, sonra da durdu. İşte başlıyoruz. 300 metre irtifam vardı. Askerî konvoyların ilerlediği küçük bir yol görebiliyordum. Uçurtma bir taş gibi düşmeye başladı. Palyeye geçtim ve devasa bir toz bulutu içinde karın üstü indim. Kanopiyi açtım ve iki dakikadan kısa bir süre içinde Alman piyadeleri tarafından kuşatıldım. Soldatskaya'daki üssümden yaklaşık 32 km uzağa inmiştim ve bir askerî araba beni geri götürdü."

Erich, Binbaşı von Bonin'in gürültülü, hararetli ve soğukkanlı sorgusu karşısında irkildi. Deneyimli Rossmann temel taktikler üzerine bir ders verirken von Bonin de onu acımasızca dinledi. Teğmen

Erich Hartmann savaştaki ilk uçuşunda hava taktiklerinin neredeyse tüm yerleşik kurallarını ihlal etmişti. Taktiksel günahları arasında şunlar vardı:

1. Emir almadan liderinden ayrılmak.
2. Liderinin atış pozisyonuna doğru uçmak.
3. Bulut tabakasına tırmanmak.
4. Liderini düşman uçağı sanması. Bulutların arasından alçaldıktan sonra kaçtığı "düşman" Rossmann'dı.
5. Rossmann'ın yeniden birleşme emrine uymamak.
6. Yönünü kaybetmek.
7. Düşmana herhangi bir hasar vermeden uçağını imha etmek.

Bunun üzerine Binbaşı von Bonin, Erich'e bu uçuş disiplini ihlallerinin cezası olarak üç gününü bakım ekibiyle birlikte çalışarak geçirmesi gerektiğini söyledi. Pişmanlık duyan sarışın çocuk sonraki günlerde tamirci ve zırhçılarla birlikte çalışmaya başladı. Geleceğin aslar ası için bu utanç verici bir başlangıçtı.

Rossmann ile daha çok görevde uçtu. Her seferinde yeni bir şey öğreniyordu. Rossmann'ın kolu yaralıydı ve kanattaki diğer sert kaplanlar gibi it dalaşına giremiyordu. Bir sanatçı olan Rossmann, Erich'in yorucu ve tehlikeli dönüş savaşlarından daha iyi olduğunu görebileceği bir telafi tekniği geliştirmişti. Rossmann kafasıyla uçan bir savaşçıydı. Sürpriz saldırılar onun uzmanlık alanıydı.

Erich, Rossmann'ın saldırmadan önce nasıl beklediğini fark etmişti. Düşmanını görür ve durumu hızlıca incelerken beklerdi. Saldırı kararı ancak karşı tarafa baskın yapılabiliyorsa veriliyordu. Filodaki diğer sert kaplanlar bir düşman uçağı gördüklerinde kendilerini tutamazlardı. Hemen düşmana saldırdılar. Erich, Rossmann'ın istikrarlı bir şekilde öldürdüğünü ve isabet almadığını gördü. Erich, Rossmann'ın taktiklerini diğer pilotlara anlattığında, onlar bu "gör ve karar ver" taktiğinin ne olduğunu bilmiyor gibiydiler. Erich bunun doğru olduğunu biliyordu.

Ayrıca, Rossmann'la çıktığı ilk görevde başına bela olan acemi savaş körlüğünün, diğer uçakları görememenin de üstesinden gelmişti. Yeni pilotun bu handikabını şu ifadelerle anlatıyor:

"Bu savaş körlüğü tamamen kafa karıştırıcı. Lideriniz telsizden dikkat etmenizi, saat bir yönünde beş yabancı olduğunu söylüyor. Gözlerinizle gökyüzünü tarayarak o yöne bakıyorsunuz. Hiçbir şey göremiyorsunuz. Bunu gerçekten yaşamadığınız sürece inanması zor.

"Daha sonra, savaş uçuşu için bir kavrayış geliştirirsiniz. Uçağın idaresi artık zihninizin en üst noktasında değildir. Duyularınız yeni taleplere uyum sağlar ve sonra düşman uçaklarını tıpkı deneyimli bir lider gibi görürsünüz. Ancak birlikte uçmakla görevlendirildiğiniz kişi size bu kavrayışı geliştirme, yani kendinizi bir savaş pilotu olarak bulma şansı vermezse, kesinlikle düşürülürsünüz.

"Savaş uzadıkça ve yeni pilotları eğitmekle ilgilenen iyi liderlerin sayısı azaldıkça bu durum daha da arttı. 1943'ten sonraki dönemde, çoğu benim aldığım eğitimin ancak çok küçük bir kısmıyla cepheye geldi. Bir avcı birliğini her türden avcı oluşturuyordu ve, 'Ben öldürürüm, desteğime ne olursa olsun,' diyen pek çok kaba saba it dalaşçımız vardı.

"Küçük, deneyimsiz bir çocuk olarak ilk görevlerinize gönderilmek ve liderinizi kaybetmek ya da onun size ne olduğunu umursamayarak sizi kaybetmesine neden olmak yıkıcı bir deneyim olmalı. Tecrübesizlik paniğin hizmetçisidir ve panik de hataların babasıdır.

"Paule Rossmann'ın nitelikleri ve becerileri olmayan başka bir lidere atanmış olsaydım, farklı bir yol izlerdim, farklı bir tutum geliştirirdim ve muhtemelen bu kadar uzun süre dayanamazdım. Bir avcı pilotunun eğitiminde ona gösterilenler önce hayatta kalmasına yardımcı olur, sonra da yeni yoldaşlarını yetiştirmesi için onu donatır.

"Bir unsur lideri ve daha sonra bir filo komutanı ve grup komutanı olduğumda, yeni adamlara bu önemli ilk birkaç uçuşta rehberlik etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Rossmann'la yaşadığım deneyimden sonra bunu hayatımın bir kuralı haline getirdim. Genç bir çocuktum, kedi yavrusu gibi kördüm. Diyelim ki beni sert ve acımasız bir liderle başlattılar -bizde onlardan çok vardı. Rossmann'ın güven verici varlığına rağmen başıma gelebileceklerden korktuğum için kaskatı kesilmiştim. Beni sadece bu kritik dönemden geçirmekle kalmadı, aynı zamanda bana sürpriz saldırının

temel tekniğini de öğretti; bu teknik olmasaydı, üzerine oturduğum şeyi önce vurmadığımı varsayarsak, sıradan bir it dalaşçısı olacağıma inanıyorum."

5 Kasım 1942'de Erich, grup komutanının emir subayı Üsteğmen Treppe ile birlikte öğle saatlerinde Digora yakınlarında dört uçaklık bir kolla havalandı. Erich'in savaş görüşü zaten iyiydi ve önce düşmanı saydı: On Lagg-3 avcı uçağı refakatinde on sekiz IL-2 Sturmovik yer saldırı uçağı. Sayısal üstünlükleri fazlaydı ama Almanlar 1942 yazından beri giderek artan Sovyet sayısal üstünlüğüne çoktan alışmışlardı.

Olacakların habercisi olarak, deneyimli Üsteğmen Treppe bu kez düşmanı göremedi. Erich'e önderlik etmesini ve saldırmasını emretti. Almanlar iki takıma ayrıldılar ve Rusların üstünde ve arkasındaki tüneklerinden[14] dik bir dalışa geçtiler. Ana görev, ileri Alman nakliye araçlarına karşı IL-2 saldırısını bozmaktı.

Erich ve Treppe, düşman uçaklarının arasından yüksek bir hızla geçerken, seçilen hedeflere kısa süreli ateş ederek Kızıl avcı perdesini yararak ilerlediler. Erich yaklaşık 45 metre yükseklikte, teşkilin en solundaki IL-2'yi aldı. Yıldırım hızıyla yaklaşarak, yüz metreden daha az bir mesafeden ateş açtı. İsabet! İsabet!

Top ve makineli tüfek mermilerinin Sturmovik'e çarptığını görebiliyordu. Sekip gidiyorlardı! Şu ağır zırh plakasına lanet olsun. Tüm eski kaplanlar IL-2'nin zırhı hakkında uyarmıştı. Sturmovik havadaki en dayanıklı uçaktı. Seken mermileri izlerken as Alfred Grislawski'nin kendisine IL-2 hakkında yaptığı bir konuşmayı hatırladı. Sturmovik'i çivilemenin bir yolu vardı. Grislawski ona anlatmıştı ve şimdi Grislawski'nin yöntemini düşünüyordu. "Dene, Erich. Dene." Silahlarının gürültüsü arasında kendi kendine yüksek sesle bağırıyordu.

Hızını artırarak ve yan yatarak IL-2'ye bir tur daha attı. Dik bir dalışla yerden sadece birkaç metre yüksekliğe geldi, düşman makinesinin altına indi ve altından çıktı. Bu kez Sturmovik yaklaşık

14 Tünek, bir avcının rakibine dalış yapmadan önce beklediği veya seyrettiği irtifa. (ç.n.)

iki yüz metre uzaklaşana kadar ateş etmeye devam etti. Silahlarının patlamasıyla IL-2'nin yağ soğutucusundan anında siyah bir duman fışkırdı. Uzun bir alev dili pürmüz şiddetiyle dışarı fırladı. IL-2'nin ön gövdesi hızla alevlerle kaplandı.

Yaralı Sturmovik doğuya doğru hamle yaparak teşkilden ayrıldı. Erich arkasından sertçe takip etti, gaz kelebeği tam boştaydı, her iki uçak da sığ bir dalıştaydı. IL-2'nin kanadının altından kısa, keskin bir patlama ve ateş parlaması geldi ve Sturmovik'in parçaları doğrudan Erich'in uçuş yoluna fırladı. Me-109'u, motor kaportasının altındaki boğuk bir patlamadan dolayı titredi. Duman kokpitine girmeye ve motor kapılarının altından akmaya başladı.

Erich hızlı bir inceleme yaptı. İrtifa: Rahatlama için çok düşük. Konum: Hâlâ hatların Alman tarafında. İyi. Bir başka karın üstü iniş için hazırlıklarını hızla tamamladı. Güç geride, yakıt ana şalteri kapalı, kontak kapalı. Çok yakında değil. Karın üstü inerken motor kapılarının altından alevler sıçramaya başladı. Avcı, kulakları sağır eden bir metal kükremesiyle yere çakıldı. Kokpitin içine kavurucu bir toz bulutu doldu ve uçak kayarak dururken Erich'in boğulmasına neden oldu.

Toz bulutu ateşi bastırmıştı. Erich kanopisini geri çekerken, geç kalan düşmanının ölümcül bir dalış yaptığını gördü. 1.5 kmden biraz daha doğuda IL-2 kükreyerek yere çakıldı, ardında bir duman ve ateş bulutu bırakarak. Gürültüyle yere çakılan Sturmovik alevler içinde kaldı ve ardından havayı sarsan bir patlamayla parçalandı.

Erich Hartmann ilk hava zaferini kazanmıştı. Skoru doğrulamak hiç de zor olmayacaktı. Üsteğmen Treppe, Erich'in düştüğü yerde daireler çizdi, kanatlarını salladı ve zafer kazananın hayatta ve hareket halinde olduğunu görünce uçup gitti. Bölgeye akın eden piyadeler sessizce sevinen Erich'i alıp birliğine geri götürdüler.

İki gün sonra Erich ateşlendi ve Piatigorsk-Essentuki'deki hastanede dört hafta geçirdi. Orada o güne kadar öğrendiği her şeyi düşünmek için zamanı oldu. Havadaki hareketlerini tekrar tekrar analiz etti. Artık mesleğini öğrenmeye başladığını düşünmeye cesaret edebiliyordu. Üç hafta önceki ilk görevinde yaşadığı felaketi

tekrarlamamıştı. Uçuş disiplinini bozmamıştı, ateşini daha iyi tutturmuştu ve IL-2'ye karşı yaptığı ikinci atış ona iyi bir ders vermişti. *Ateş etmeden önce yaklaş.*

İlk zaferinin, Erich'in hastanede yatarken düşünmeye ve analiz etmeye zaman bulduğu bir başka önemli yönü daha vardı. İlk çatışmasında olduğu gibi panik, aptallık ve deneyimsizlik yüzünden kendi uçağını kaybetmemişti ama daha hızlı bir şekilde uzaklaşmalıydı. Hızlı bir kaçış onu havada tutabilirdi. Hızlı bir ayrılışla patlayan IL-2'nin enkazından kurtulabilirdi.

Önümüzdeki aylarda dört aşamalı saldırı yöntemini mükemmelleştirecekti: "Gör - Karar Ver - Saldır – Geri Dön ya da 'Kahve Molası'." Bu saldırı tarzının temel dersi ilk zaferinin doğasında vardı. Paule Rossmann'la birlikte ilk uçuşu yapma şansı onu sadece hayatta tutmakla kalmamış, aynı zamanda önümüzdeki aylarda geliştireceği kendine özgü hava taktikleri için de bir model oluşturmuştu. Bu taktikler onu eşi benzeri görülmemiş bir başarı zirvesine taşıyacak ve bu yolda şimdiye kadar uçmuş tüm sert eski it dalaşçılarını geçecekti.

Dördüncü Bölüm

Mahmuzlarını Kazanıyor

Savaşta, düşmanınızı kendi oyununda yenemiyorsanız, bazı çarpıcı varyantları benimsemek daima daha iyidir. ...
–Winston Churchill, 1916

Ateş nöbetinden sonra filosuna yeniden katıldığında, Erich daha önceki aceleci saldırganlığının belirgin bir şekilde yumuşadığını hissetti. Sınırlarının ne olduğunu öğrendiğinde işleri sonuna kadar götürmek için bolca zamanın olacağını düşündü. Paule Rossmann onu korurken hiçbir düşmanın kendisini yakalayamayacağına emindi. Paule, bir unsuru yönetecek kadar iyi olduğunda bunun nasıl yapılacağını ona gösterecekti. Rossmann'ın zarif sürpriz saldırılarına ve uzun menzilli keskin nişancılığına duyduğu hayranlık artmaya devam etti, ancak kısa bir süre sonra 7'nci Filo'nun diğer aslarıyla birlikte uçması gereken zaman geldi. Hava muharebesi konusundaki eğitimi genişliyordu.

Uzun zaferler dizisine sahip ve hepsi de Şövalye Haçı sahibi olan bu zorlu aslar, it dalaşı için kasları olmayan bir "kafa" uçucusu olan Rossmann'dan çoğunlukla tamamen farklı yöntemler kullanıyordu. Erich'in doğal analitik yeteneği teknikler arasındaki farkı kolayca ayırt edebiliyordu. Gözlem ve sezgileriyle Rossmann'ın yönteminin en iyisi olduğunu biliyordu ama şimdi birlikte uçtuğu üç sert it dalaşçısının her birinden önemli şeyler öğrenmişti.

Bunlardan biri, 1942 Ağustos'unda Şövalye Haçı kazanmış, otuz yaşında, güçlü yapılı, sert bir çavuş olan Dammers'dı. Dammers bir "kas" uçucusuydu, öldürmek için harekete geçmeden önce

28 Şubat 1942'de, 20. doğum gününden altı hafta önce. Zerbst-Anhalt'ta çekilen bu fotoğraf, Erich'in mezuniyet fotoğrafı.

1941 Şubat'ında, Neukuhren'deki temel eğitimin ardından Berlin-Gatow'daki uçuş eğitimine gitmeden önce verilen izin sırasında.

1 Ekim 1942'de Weil im Schönbuch'ta, Dr. Alfred Hartmann ve acemi avcı pilotu Erich, kasabanın üstünden geçen bir uçağı izliyorlar. Erich avcı eğitimini tamamlamış ve Rus Cephesi'ne gönderilecek.

Graf Punski yani Walter Krupinski, 1.100'den fazla muharebe sortisinde 197 hava zaferi kazandı. Savaş sırasında ve sonrasında Erich'in en iyi arkadaşlarından biriydi.

Edmund "Paule" Rossman, Hartmann'ın neredeyse felaketle sonuçlanacak ilk muharebe sortisinde ona liderlik etmişti. Thüringenli Rossman, 1943'te Ruslar kendisini Orel yakınlarında inişe zorladığında 93 zafer kazanmıştı. Savaştan sağ çıkmayı başardı.

Josef "Jupp" Zwernemann, Hartmann'ın ilk uçuş lideriydi ve ona zafer kazanmak için ölümcül yakınlığa ulaşmasını öğretmişti. Zwernemann Garda Gölü yakınlarında paraşütle atladıktan sonra havada bir Mustang pilotu tarafından vuruldu. 8 Nisan 1944'te hayatını kaybeden Zwernemann'ın 126 hava zaferi bulunuyordu.

Teğmen Hans-Joachim Birkner, hem Günther Rall hem de Erich Hartmann'ın destek pilotluğunu yapmıştı. 14 Aralık 1944'te Krakau yakınlarında bir test uçuşu sırasında kaza kırıma uğradığında 117 hava zaferi bulunuyordu.

29 Ağustos 1943'te Günther Rall 200. hava zaferini kazandıktan sonra filo arkadaşları tarafından zafer seremonisiyle karşılandı. Soldan sağa, Broschwitz, Stefaner, Rall, Krupinski ve Frink.

JG-52'nin bu Me-109'u, daha kuru bir zemine çekiliyor. 1944 baharında Ukrayna'nın çamuru da bir düşman haline gelmişti.

Günther Capito, ortada, Hartmann'ın vurularak düşürülen tek destek pilotuydu. Bombardıman pilotluğundan avcılığa devşirilen Capito, Me-109'unu saldırıdan kaçıramamıştı. Bu fotoğraf 1960'ta çekildi.

29 Ekim 1943'te, Erich 386. muharebe sortisinde 148. zaferini kazandı. Şövalye Haçı'yla taltif edildi ve izne çıkarıldı. Şövalye Haçı savaşın başında 20 zaferden sonra veriliyordu.

14 Haziran 1943'te, Erich izindeyken çekilen resmi nişan fotoğrafı. O sırada 17 hava zaferi bulunuyordu.

1943 Ekim'inde Şövalye Haçı kazanan oğulları eve geldiğinde anne Elisabeth ve baba Alfred çok mutluydu. Haziran'daki bir önceki izninde Erich ve Usch nişanlanmıştı.

düşmanını fiziksel olarak yıpratabilen, keskin dönüşleri olan, agresif bir it dalaşçısıydı. Dammers'ın kuyruğunu temiz tutmak Erich'e it dalaşının, saldırıya uğrayan teşkildeki diğer uçaklara karşı savunmasızlık ve genel bakış kaybı gibi bazı temel dezavantajlarını öğretti.

Alfred Grislawski, Dammers'a göre daha çok kafasıyla uçuruyordu ama yine de çok fazla kas kullanıyordu. Ayrıca bir önceki yaz Şövalye Haçı'nı kazanmıştı ve Erich'i IL-2'nin altındaki hassas yağ soğutucusundan haberdar eden de oydu. Agresif olduğu kadar analitik de olan Grislawski, JG-52'deki en iyi Sturmovik avcılarından biri ve düşünceli bir taktisyendi. Savaşın ilerleyen zamanlarında Karadeniz sahilinde bir mayına basarak ağır yaralandı ama 133 zafer ve Şövalye Haçı'na Meşe Yaprakları ekleyerek çatışmadan sağ çıktı.

Üsteğmen Josef Zwernemann yarı yarıya kas ve kafa gücüne sahip bir pilottu. Erich onunla birlikte desteği olarak uçtuğunda yirmi altı yaşında olan Zwernemann'ın altmıştan fazla zaferi vardı. Vahşi bir it dalaşının ardından 8 Nisan 1944'te İtalya'daki Garda Gölü yakınlarında çatışmada öldü.

Fatihlerden biri, paraşütle atladıktan sonra onu paraşütündeyken alçakça vurdu.

Bu üç kaplanın hepsi de Rossmann'ın taktiklerinden belirgin bir şekilde farklı bir şey yaptı. Ateş etmek için yaklaştılar. Kısa menzilli saldırıları ilk başta Erich için bir sürpriz olmuştu çünkü Rossmann'ın uzun menzildeki becerisi bu şekilde uçak düşürmeyi nispeten kolay hale getirmişti. Yine de Grislawski, Dammers ve Zwernemann'ın düşmanlarını düşürme yeteneklerinden şüphe yoktu. Erich de kendi ilk skorunun bir IL-2'ye karşı yakın mesafeden yaptığı saldırıyla gerçekleştiğini hatırlıyordu. Kendini, en iyi yöntemin Rossmann'ın sürpriz taktikleri ve yakın mesafeden ateş etmek olup olamayacağını düşünürken buldu.

Bu uzmanlarla birlikte destek olarak uçan Erich'in tekrar ateş etme şansı çok azdı. Parazitleri kuyruklarından uzak tutmak hiç de kolay bir iş değildi. Dahası, 7'nci Filo'nun havaalanından havaalanına neredeyse daimi hareket hali Erich'in yerleşmesine izin vermedi. Ocak ayında, 7'nci Filo geri çekilen Alman kara birliklerini

korumak için Mineralnıye'den Amavir'e taşındı, ancak birkaç gün içinde ilerleyen Kızıl Ordu yeni üssü savunulamaz hale getirdi. Erich, dokuz iyi Me-109'un havaya uçurulmasını acı içinde izledi çünkü kötü hava koşulları uçuşlarını imkânsız kılıyordu.

Daha sonra Krasnodar, Maykop ve Timoşevskaya'daki geçici üslerin hepsi sırayla tahliye edilmek zorunda kalındı. Slavyanskaya'da kısa bir operasyon döneminden sonra, 7'nci Filo nihayet Nikolayev'e kaydırıldı ve burada III. Grup ile tekrardan bir araya geldi. Yeni bir savaş pilotu için zor ve telaşlı zamanlardı ve koşulların daha da zorlaştığına dair işaretler vardı.

7'nci Filo Komutanı Yüzbaşı Sommer 10 Şubat 1943'te ellinci zaferini kazandığında, Demir Haç'ına ek olarak Şövalye Haçı verilmesi reddedilmişti. Geçmişte Doğu Cephesi'ndeki elli zafer Şövalye Haçı için yeterliydi, ancak şimdi Rusya'ya karşı verilen mücadele gibi şartlar da önemli ölçüde ağırlaşmıştı. 1943'ün Ocak ve Şubat'ında Şövalye Haçı Erich'e uzak ve ulaşılmaz bir hedef olarak görünmüştü.

İkinci zaferini 27 Şubat 1943'e kadar kazanamadı. Kısa bir süre sonra, 7'nci Filo sahnesinde yeni ve dinamik bir kişilik belirdi; Erich'e zirveye doğru sağlam bir ivme kazandıracak bir subay olan Üsteğmen Walter Krupinski. Yüzbaşı Sommer'in yerine atanan Krupinski, Erich'in Maykop'taki cepheye vardığı gün düşen Me-109'undan kıl payı kurtulan aynı gülümseyen kaplandı. 7'nci Filo'nun yeni komutanı komutayı tipik bir şekilde devraldı ve Erich'in anında saygı ve hayranlığını kazandı.

Krupinski Taman Kuban'a geldi, kendisini yeni filo komutanı olarak tanıttı ve hemen işe yarar bir avcı uçağı istedi. Havalandı, hemen vuruldu ve paraşütle atladı. Arabayla alana geri getirildi, başka bir Me-109 istedi, hemen tekrar havalandı ve bu sefer iki skor alarak havaalanına sağlam bir şekilde geri döndü. Bu filo komutanı hakkında hiç şüphe yoktu: O bir kaplandı ve askerlerini yönetirken sıkı bir disipline ihtiyaç duymadığı açıktı. Erich Krupinski'yi hemen sevmişti.

Yeni filo komutanının bir sonraki isteği kendisine destek pilot atanmasıydı. Pervasızlık şöhreti ondan önce gelmişti ve astsubay

pilotlar onu koruma sorumluluğunu üstlenmekte isteksizdi. Paule Rossmann çavuşların temsilcisi olarak Erich'in yanına geldi.

"Lütfen Üsteğmen Krupinski'nin desteği olarak uçar mısın, Erich?"

"Neden? Çavuşlar bu işi istemiyor mu?"

Rossmann biraz utanmış görünüyordu.

"Eskiler onun iyi bir subay olduğunu söylüyorlar," dedi Paule, "ama uçamıyor. Bir subayın onun desteği olmasının her açıdan daha iyi olacağını düşünüyorlar. Bunu yapar mısın?"

Erich Rossmann'ı reddetmekte zorlandı. Krupinski'yi görmeyi kabul etti. Erich yeni filo komutanına kendini teklif ettiğinde bu durumdan hiç hoşnut değildi, çünkü çavuşların çoğu madalyalı gazilerdi ve genellikle iyi bir savaş pilotunu kötü bir pilottan ayırt edebiliyorlardı. Erich kendini kesime giden bir kuzu gibi hissediyordu. Krupinski'nin açık sözlülüğü Erich'in içini rahatlatmaya yetmedi.

İri yarı, 1.80 boyunda bir dinamo olan Krupinski, 1943 baharında Luftwaffe'nin önde gelen karakterlerinden ve çapkınlarından biri olarak çoktan ünlenmişti. Walter Krupinski, yaşının çok ötesinde görünen ve davranan olgun bir kişilikti - en azından hayatının askeri tarafında. Reich İşçi Servisi'nde altı ay görev yaptıktan sonra 1 Eylül 1939'da Luftwaffe'de *Fahnenjunker* (Subay adayı) olarak askere alındı.

Kıdemli öğrenci ve daha sonra da subay olarak 1941'in sonundan beri uçuyordu ve bir zamanlar büyük "Macky" Steinhoff'un desteği olarak uçmuştu. Erich Hartmann kendisine destek olarak hizmet vermeyi teklif ettiğinde, yetmişten fazla zafer kazanmış başarılı ve ünlü bir JG-52 asıydı. Krupinski savaşı 197 zaferle dünyanın on beşinci avcı ası olarak bitirecekti. Teslim olduğunda Adolf Galland'ın JV-44'teki seçkin Uzmanlar Filosu'nun bir üyesiydi ve Me-262 avcı jeti uçuruyordu.

Krupinski'nin yıllar boyunca gösterdiği başarılar ona Taman'a gelmeden önce sertlik konusunda bir ün kazandırmıştı. Kendini imkânsız durumlara sokma, yaralanma, kurtulma ve yere çakılma konusunda bir tutkusu vardı. Bir keresinde Kuban Nehri yakınlarında, Alman piyadelerinin mayın döşediği bir çayıra iniş yapmıştı.

Parçalanmış uçurtması çimenlerin üzerinde kayarken bir dizi mayına takıldı ve Krupinski hemen topçu bombardımanına tutulduğu sonucuna vardı.

Krupinski'nin ilk dürtüsü uçaktan atlamak ve siper almak oldu. Hayatı, kokpitten tırmanarak çıkarken ona araziyle ilgili patlayıcı gerçekleri haykıran bir Alman piyade çavuşu tarafından kurtarıldı. Askerlerin onu çıkarması iki saat sürmüş, ona doğru yürümüşler ve geldikleri gibi sopalarla zemini test etmişler. Kariyeri benzer olaylarla doluydu ve savaşın son aylarında Bad Wiessee'deki Avcı Pilotları Evi'nde nekahet izninin tadını çıkarırken doruğa ulaştı. Steinhoff'un ısrarıyla, pilotlar için sağlanan büyük bir fıçı konyaktan gönülsüzce ayrıldı ve Galland'ın JV-44'ünde Me-262 ile uçtu. Krupinski'nin Maykop'a kazayla varışı, yanan avcı uçağının her yöne gerçek mühimmat saçması, bu zorlu kişilikle yüzleşirken Erich'in zihninde tazeydi.

"Komutanım, benim adım Hartmann. Desteğiniz olacağım."

"Uzun zamandır mı buradasın?"

"Hayır, efendim. Yaklaşık üç aydır."

"Hiç zafer kazandın mı?"

"İki, efendim."

"Kiminle uçuyordunuz?"

"Rossmann başta olmak üzere Dammers, Zwernemann ve Grislawski ile."

"Hepsi iyi adamlar. İyi anlaşacağız. Şimdilik hepsi bu kadar."

Korgeneral olarak emekli olan ve Batı Almanya'da Neunkirchen-Seelscheid'de yaşayan Walter Krupinski'nin Erich Hartmann'la ilk karşılaşmasına dair hatırladığı tek şey, Erich'in aşırı gençliğine dair silinmez bir izlenimdi.

"Bir bebekten daha fazlası gibi görünmüyordu. Çok genç ve hayat doluydu. O ilk gün benden uzaklaşırken kendi kendime, 'Ne kadar genç bir yüz,' diye düşünmüştüm."

Erich'le ilgili bu izlenimin aynısı, Krupinski'yi 7'nci Filo'nun başına getiren aynı değişiklikle von Bonin'in yerine III/JG-52'nin Grup Komutanı olan Yüzbaşı Günther Rall tarafından da

paylaşılıyordu. JG-52'nin en büyük aslarından biri olan Günther Rall ile daha sonra daha ayrıntılı olarak görüşeceğiz ama onun Erich'le ilgili anıları da Krupinski'ninkilerle paralellik gösteriyor.

"Onu [Erich'i] ilk kez 7'nci Filo yemekhanesinde gördüm ve sadece, 'Ne, genç bir çocuk, bir bebek,' diye düşündüm. Önce aşırı gençliğiyle öne çıktıysa da iyi bir nişancı olduğu için kısa sürede herkesin dikkatini çekti."

Erich ve Krupinski ertesi gün birbirleri hakkında rahatsız edici ilk izlenimlerle havalandılar. Erich uçamayan vahşi bir kaplanla, Krupinski ise kanadında bir bebekle uçtuğundan emindi. İlk görev Erich'in yeni lideri hakkındaki fikrini değiştirmeye yetmişti.

Yeni filo komutanı bir bar kavgacısı gibi düşmanın içine dalmış, yalnızca bir şeytan gibi uçmakla kalmayıp aynı zamanda taktiksel zekâsını da koruyabilen, son derece agresif ve korkusuz bir pilottu. Krupinski'nin sözde uçma beceriksizliği belli ki temeli olmayan bir masaldı. Bununla birlikte, Krupinski düz atış yapamıyordu ve mühimmatının çoğu boşa gidiyordu.[15] Bu nedenle Krupinski'nin zayıflığı Erich'in nişancılıktaki gücüyle destekleniyordu, çünkü Erich eğitimde ilk yapay hedefini delik deşik ettiği günden beri doğal bir keskin nişancıydı. Krupinski ve Erich birlikte kazanan bir savaş takımı oluşturdular.

Erich işe Krupinski'ye yakın durarak başladı ve atış menziline girdiklerinde hava hızını azaltarak liderinin kalktığı ya da kırdığı yönün tersine doğru gitti. Bu Erich'e ateş etmek için birkaç saniye kazandırdı ve "Kruppi'nin bıraktığı boşlukları doldurdu." Bu şekilde birkaç zafer daha kazandılar. Kısa süre içinde birbirlerine güvenebileceklerini anladılar ve Krupinski Erich'e koçluk yaparken, tarihteki tüm büyük avcı ekiplerde olduğu gibi, savaşta birbirlerinin zihinlerini okumaya başladılar.

Krupinski saldırıya geçtiğinde, Erich "tünekte" kalıyor, liderinin arkasını kolluyor ve araya başka bir düşman uçağı girerse ne yapması gerektiğini söylüyordu. Erich'in saldırıları sırasında ise Krupinski

15 Düz atış olsun ya da olmasın, Krupinski 1100'den biraz fazla sortide 197 düşman uçağı düşürdü.

tünekte kalıyor ve Erich'e saldırısını geliştirmesi ya da kaçınma eyleminde bulunması için talimatlar veriyordu. Erich, Krupinski'nin telsizden aynı emri defalarca tekrarlayan sesini duyuyordu.

"Hey, Bubi! Daha yakına gel. Çok uzaktan ateş açıyorsun." Erich uzun menzilli saldırılarla Rossmann'ı taklit ediyordu. Her ateş ettiğinde iyi isabetle vuruyordu, bu da kötü nişancı Krupinski'yi etkiliyordu ama hedeflerine yaklaşırsa daha da iyi vuracağı açıktı. Krupinski'nin daha sonra söylediği gibi: "Bize havada hiçbir şeyi vuramayan o kadar çok genç pilot geldi ki, Erich uzun menzilli isabetli topçuluğuyla hemen göze çarptı."

Krupinski'nin havada ona sürekli "Bubi" demesi Erich'in bugüne kadar koruduğu lakabını oluşturdu. Kısa süre içinde tüm filo ona "Bubi" diye seslenmeye başladı ve bu isim kalıcı oldu.

Krupinski'nin, "Hey, Bubi, yaklaş," şeklindeki sürekli ısrarları Erich'i menzilini kapatmaya teşvik ediyordu. Düşmanına ne kadar yaklaşırsa, ateş ettiğinde etkisi o kadar yıkıcı oluyordu. Çok az atışı ıskalıyordu. Çoğu zaman diğer uçağın yakın mesafeden gelen çoklu mermi patlamalarının altında sendelediği görülebiliyordu. Daha da sık olarak, diğer makine parçalanırken havada bir patlama oluyordu. Bu şekilde düştüklerinde, bir daha asla yukarı çıkamazlardı.

Kısa süre içinde Erich, bir daha asla vazgeçmeyeceği hava muharebe taktiklerini tamamen geliştirdi. Sihirli dört adım şöyleydi: "Gör - Karar Ver - Saldır - Geri Dön ya da 'Kahve Molası'." Daha basit bir ifadeyle, düşmanı tespit et, ona saldırılıp saldırılamayacağına karar ver ve şaşırt, ona saldır ve saldırdıktan hemen sonra uzaklaş; ya da sen saldırmadan önce seni fark ederse, bir "kahve molası" ver - bekle - düşmanı geri çek ve orada olduğunu bilen bir düşmanla çarpışmaya girme. Bu taktiksel sıralamaya titizlikle uyması Erich Hartmann'ı zirveye taşıdı.

Erich'in Krupinski ile havadaki başarılı ortaklığı doğal olarak yerde de sıcak bir dostluğa yol açtı. Krupinski'nin lakabı olan "Graf Punski" durup dururken uydurulmuş bir şey değildi; nazik bir kadın avcısı ve sosyal bir aslana yakışıyordu. "Kont Punski" fiziğinin, dayanıklılığının ve gösterişli tavırlarının mümkün kıldığı devasa

tarzda hayatın tadını çıkarıyordu. Havada tüm cesareti ve pençeleriyle, yerde ise tüm cazibesi ve fiyakasıyla, mutlu ve yakışıklı bir savaş pilotuydu.

Krupinski için uçmak her şeyden önce geliyordu ama ikinci şart, filonun bulunduğu her yerde bir bar inşa etmekti. 50 km içindeki her uygun Alman kızı, neşeli Krupinski'ye aitti. Erich'in bugün onun hakkında söylediği gibi: "Graf Punski'den hevesle birçok kötü şey öğrendim. Frank Sinatra tipindeydi, çekici, zeki ve aşık biriydi. Hem havada hem de yerde 'suçlu' bir centilmendi, savaştan sonra dış görünüşü ciddileşti ama içinde eski Kruppi -benim gibi dişsiz bir kaplan- yatıyordu."

Erich, Krupinski'nin rehberliğinde 24 Mart 1943'e kadar beş zafere ulaştı. İlk beş zaferi şu şekilde gerçekleşmişti:

5 Kasım 1942	2 Sorti	1 IL-2 Düşürüldü
27 Ocak 1943	2 Sorti	1 MIG-1 Düşürüldü
9 Şubat 1943	2 Sorti	1 Lagg-3 Düşürüldü
10 Şubat 1943	5 Sorti	1 Douglas Boston Düşürüldü
24 Mart 1943	2 Sorti	1 U-2 Düşürüldü

Erich'in beşinci zaferi ona ilk nişanı olan 2. Sınıf Demir Haç'ı kazandırdı. Luftwaffe sistemine göre henüz aslık onuruna hak kazanmamıştı. Almanlar o dönemde, Birinci Dünya Savaşı'ndaki on hava zaferi kriterine bağlıydı.

1943 Nisan'ının sonlarına doğru, destek pilot olarak yaptığı 110 görevle Erich, unsur lideri (*Rottenführer*) olmaya hak kazanmıştı. Kendisine bir unsur verildiğinde sekiz zaferi olan Erich, 30 Nisan 1943'e kadar üç zafer daha ekledi. Krupinski'yle uçmak unutulmaz bir deneyimdi ama Erich'in taktikler konusunda Rossmann'la yaptığı ilk görevlere dayanan ve deneyimli it dalaşçılarıyla uçtuğu düzinelerce görevle genişleyen kendi fikirleri vardı. Bir unsur lideri olarak, sonunda işleri kendi bildiği gibi yapabilirdi.

Erich dört aşamalı ölümcül saldırı yöntemini çoktan kafasına koymuştu. Liderliğin asla değiştirmeyeceği ya da değiştiremeyeceği bir başka yönü konusunda kararlıydı. Saldırı yöntemi gibi bu da

Paule Rossmann ile yaşadığı ilk deneyimden doğmuştu: "Asla bir destek pilotunu kaybetme."

Yazarlar Erich Hartmann'ı tanıdıkları yıllar boyunca ve onun hayatını ve kariyerini tartışmak için harcadıkları tüm saatler boyunca, askerî başarılarının kendisinin gurur duyduğu tek bir yönü vardır. O da Rus Cephesi'ndeki hava muharebelerinin en kötü zamanlarında kendi kuralı olan, "Asla bir destek pilotunu kaybetme," kuralını yerine getirebilmesidir. Erich uzun zaferler dizisini, Elmaslara kadar uzanan madalyalarını, hatta on buçuk yıl Rus hapishanelerinde hayatta kalmasının manevi zaferini tarafsız, objektif ve alçakgönüllülükle tartışabilir. Genç ve deneyimsiz destek pilotlarını hayatta tutma ve onlardan birini asla kaybetmeme becerisi, haklı olarak değer verdiği bir anı ve başarıdır.

Asların ası ile uçan sadece bir destek pilotu vurulmuş ve o da bu deneyimden yara almadan kurtulmuştur. Bu kişi Binbaşı Guenther Capito adında eski bir bombardıman pilotuydu ve savaşın sonlarına doğru herhangi bir dönüşüm eğitimi almadan Erich Hartmann'ın grubuna gönderilmişti. Otuz iki yaşında olan Capito avcı pilotluğuna oldukça geç geçiş yapmıştı ama cezadan kurtulmasının tek yolu buydu. Capito'nun kendi sözleriyle: "Yapılması kolay bir ayarlama olmamıştı."

İki adamın birbirlerine karşı tepkileri 1950'ler ve 1960'lardaki yeni Alman Hava Kuvvetleri'nde pek çok yankı uyandıracaktı. Capito, Erich Hartmann hakkındaki 1945 izlenimini şu sözlerle aktarıyor:

"Bubi Hartmann hakkında edindiğim ilk izlenim çok sarsıcı değildi. Karşımda duran, tamamen buruşuk bir kasketin altında düzeltilemeyen sarı saçları olan, sallanan ve özensiz bir genç adamdı. Sıkıcı ve yavaş bir konuşması vardı. Kendi kendime lakabını hak ettiğini düşündüm ve 'Yani şimdi komutan böyle mi olmalı?' diye sordum.

"Sonraki birkaç gün boyunca bu düşünceler -bir tür mizacı olduğu gerçeği dışında- değişmedi. Ne zaman uçmaktan, savaş pilotlarından ya da savaştan bahsedilse, o zaman canlanıyor ve yüksek sesle ve net bir şekilde konuşuyordu. O zaman insan onun sağlıklı biri olduğunu ve gençliği sayesinde tamamen sınır tanımadığını

hissedebiliyordu. Ancak yine de onu bir komutan olarak göremiyordum ve bu izlenimim savaşın sonuna kadar hiç değişmedi."

Barış zamanında eğitim almış bir profesyonel ve yaşlı bir adam olmasının yanı sıra bombardıman pilotu olan Capito'nun bir avcı birliğinde işi yoktu. Erich'in çok sevdiği ve mizacına çok uygun bulduğu cephe hattı avcı pilotu hayatının serbestçe hareket eden gayri resmiliği Guenther Capito'yu rahatsız etme eğilimindeydi.

Eski bombardıman pilotu yine de Erich'in destek pilotu olarak uçmaya hevesliydi ve her gün ondan bu fırsatı istiyordu. Erich'in yanıtı Capito'yu caydırmaya çalışmak ve ona savaşın yakında biteceğini ve Me-109'daki bir bombardıman pilotunun kaçınılmaz olarak büyük zorluklar yaşayacağını söylemek oluyordu. Capito, Erich'in destek pilotu olarak uçma şansı için baskı yapmaya devam etti.

Asların ası sonunda kabul etti ve eski bombardıman pilotunu tek kanatlı avcı pilotluğunun daha yüksek temposuna ve daha ağır taleplerine daha iyi alıştırmak için ona liderine yakın durması gerektiği konusunda özel bir brifing verdi. Capito, avcı uçağı harekâtının ayrılmaz bir parçası olan keskin dönüşler konusunda uyarılmıştı.

Airacobralarla yapılan bir hava muharebesinde Hartmann ve Capito iki Rus unsuruyla karşı karşıya geldiler. Erich bunu takip eden harekâtın hikâyesini kendi sözleriyle anlatıyor:

"Rus avcı uçaklarının atış menziline yaklaşmasına izin verdim ve Capito'ya bana yakın durmasını söyledim. Bu tam da ona daha önce bilgi verdiğim türden bir durumdu. Ruslar ateş açtığında, çok dik bir dönüşle yatay şekilde ikisinin arasına girdim ama Capito benimle kalamadı. Standart bir bombardıman dönüşü yaptı. Yüz seksen derecelik bir dönüşten sonra o ve saldıran Airacobralar karşımdaydı.

"Şimdi ona tam tersine dönmesini söyledim, böylece Kızıl avcı uçaklarını sıkıştırabilecektim. Ancak ikinci standart bombardıman dönüşünde vuruldu. Her şeyi gördüm ve ona hemen dalışa geçip kurtulmasını emrettim. Uçağı terk ettiğini ve paraşütünün açıldığını görmek beni çok rahatlattı ama talimatlara uymadaki beceriksizliği beni çok kızdırdı.

"Airacobra'nın arkasına geçtim, hemen yaklaştım ve kısa bir patlamadan sonra düşman avcı uçağı düştü ve Capito'nun paraşütle iniş noktasından yaklaşık üç km ve üssümüzden yaklaşık 2 km uzakta muazzam bir patlamayla yere çakıldı. Bu Airacobra'yı düşürdüğüm için mutluydum ama Guenther Capito ile uçmama içgüdümü dinlemediğim için kendime kızıyordum."

Erich üsse geri döndü, bir araba buldu ve üzgün Capito'yu aldı. Düşen Rus savaş uçağının yanına gittiler. Pilot bir yüzbaşıydı ve çarpışmanın etkisiyle uçaktan dışarı fırlamış ve ölmüştü. Üzerinde büyük miktarda Alman parası vardı, yirmi bin marka yakın bir şey. Bu, bin dört yüz savaş görevinde Erich Hartmann'ın destek pilotlarından birinin bir aksilikle karşılaştığı tek olaydı.

Guenther Capito yara almadan kurtuldu ve Erich Hartmann gibi yeni Alman Hava Kuvvetleri'nden albay olarak emekli oldu. Düşürüldükten sonra hissettiklerini şöyle anlatıyor:

"Çok aşağılanmıştım ve dizlerimin üzerine çökmem gerektiğini hissediyordum. Düşmanımın düştüğü yeri ziyaret etmek bile moralimi düzeltemedi. Ölü Rus'un yirmi beş zaferi vardı ve ben onun yirmi altıncısıydım.

"Bu nedenle fatihim benim gibi bir tavşan değildi. Ancak akşam, ölümden kurtulan tüm pilotlara geleneksel olarak verilen 'doğum günü partisinde' yavaş yavaş iyileşmeye başladım."

Albay Capito savaşın sonunda Erich Hartmann ile birlikte esir alınmış ve daha sonra Amerikan Ordusu tarafından Sovyet gözetimine nakledilmiştir. O da 1950'ye kadar Rus hapishanelerinde kaldı. Bugün Bonn yakınlarındaki Troisdorf'ta yaşıyor.

Erich'in 1943 baharında bir unsura liderlik etmeye başladığında öldürme şansı katlanmış olsa da, destek pilotlarını güvende tutmaya kararlıydı. Kendine özgü saldırı tarzını geliştirirken ve destek pilotlarının güvenliğini sürekli göz önünde tutarken, unsur lideri olarak bir alışma dönemi geçirdi. Bir süre için, liderliğinde coşkulu Krupinski'nin etkisi görülebiliyordu. Krupinski'ye öykünmesi, bir başkasına ve özellikle de onun liderlik kalitesine derin bir hayranlık duyan genç ve etkilenmeye açık bir adam için son derece doğaldı.

Olaylar, deneyimler ve yeni sorumluluklar çok geçmeden Erich'in Krupinski gibi olma çabalarından vazgeçmesine neden oldu.

Hem başka bir adam gibi olup hem de kendisi olamazdı. Kendi yolunda giden biri olarak, kendi liderlik kalitesini geliştirdi ve adamları doğal olarak onu takip etti. Bimmel'in yerdeki bağlılığı bu ruhu örnekliyordu. Havada, destek pilotlarının güvenliğine olan saygısı sadece doğal fevriliğini yumuşatmaya yardımcı olmakla kalmadı, aynı zamanda onunla uçanlar arasında güven ve bağlılık uyandırdı. Onları her zaman geri getirdi.

25 Mayıs 1943'e kadar altı zafer daha kazanmıştı. O gün şafak vakti havalandı ve birkaç dakika içinde bir Sovyet Lagg-9'unu ani bir saldırıyla düşürdü. Saldırıyı yarıda keserek güneşe doğru tırmanmaya başladı ve yarı kör haldeyken havada başka bir Lagg-9 ile çarpıştı. Dikkatli uçuşu ve eski bir planör pilotunun becerisi, sakat Me-109'unu Alman topraklarına geri götürmesini sağladı. Alman hatlarının hemen içine beşinci karın üstü inişini yaptı. Bu karşılaşma, kısa bir izin için eve gönderilmesini gerektirecek kadar sinirlerini bozmuştu. Hrabak emirleri yayımladı ve kısa süre içinde kendisi için lüks olduğunu düşündüğü iznine -Stuttgart'ta bir ay- çıktı.

Rus Cephesi'ndeki rahatsızlık ve zorluklardan sonra Almanya'ya dönmek Erich'in morali için büyük bir destekti. Usch hiç hatırlayamayacağı kadar güzel görünüyordu. Oturmak için derin koltuklar, geceleri temiz çarşaflı yumuşak yataklar vardı ve cephenin bitmek bilmeyen baskısı yoktu.

Bir gece yatağın içinde hayali, "Bırak! Ayrıl!"-bir destek pilotunun uyarı çığlığı- duydu. Kendini aptal gibi hissederek yatağına geri yığıldı. Savaş yüzlerce kilometre uzaktaydı. Yoksa hâlâ çok mu uzaktı? Karanlığın içinde sessizce uzanırken, gelişmekte olan olayları düşündü.

1943 baharına kadar Müttefiklerin Almanya'ya yönelik bombardımanları endişe verici değildi. Alman gece avcıları oldukça başarılıydı ve RAF'ın gecelerdeki etkinliği çok fazla endişe yaratmamıştı. Yine de düşman tartışmasız bir şekilde güçleniyor, daha fazla bomba atıyor ve daha büyük baskınlar düzenliyordu. Bin

bombardıman uçağı aynı anda bir hedefe saldırdığında hasar çok büyük oluyordu. RAF'ın bir önceki baharda Köln'e yaptığı saldırı bu eğilimi başlatmıştı.

Alman propagandası Müttefik saldırılarını, özellikle de Ruhr'daki Möhne ve Eder barajlarına yapılan son RAF saldırısını küçümsüyordu. Bu saldırılarda salınan azgın sular yüzünden bütün köyler yok olmuş ve Kassel'in bir kısmı sular altında kalmıştı. İngiliz radyo propagandası Almanya'ya yönelik hava saldırılarının artacağı sözünü veriyordu. Rus Cephesi'nde canla başla savaşan bir avcı pilotu için, binlerce Müttefik bombardıman uçağının her gün ve her gece anavatanın üzerinde dolaşıyor olması rahatsız edici bir düşünceydi.

Ertesi gün Erich, Reichsmarschall Göring'in radyo konuşması sırasında ailesinin Weil'deki evinin oturma odasına girdi. Babası oturmuş, Göring'in saçma sapan fantezilerini yüzünde şaşkın bir ifadeyle dinliyordu. Sesi kısarak doğrudan Erich'e baktı.

"Dinle oğlum. Bugün, 'en yüksektekinden af dile. Yarın, O'nu çarmıha ger.'[16] Bu savaşı asla ama asla kazanamayacağız. Ne büyük bir hata ve ne büyük bir kayıp."

Dr. Hartmann zengin geçmişi ve insanoğluna dair bilgisiyle dünyayı propagandaya kanmayacak kadar iyi tanıyordu. Erich'e 1939'dan beri benzer şeyler söylüyordu ve bu sözlerin teması değişmiyordu: Savaş Almanya için felaketle sonuçlanacaktı. Göring'in güvenceleri hiçbir şey ifade etmiyordu. Yeni büyük bombardımanlarla

16 İng. "*hosanna in high places. Tomorrow, put Him on the Cross.*" Burada İncil'deki Markos 11:7-10, 15:6-15'e dayanan ve kalıplaşmış bir ifade bulunuyor. Bu ifade, bugün gözde olanın yarın gözden düşeceği veya bugün sevilen birinden yarın nefret edilebileceği gibi ve benzeri anlamlarda kullanılıyor. İsa Peygamber Yeruşalim'e girerken konvoyun önünde ve arkasındakiler, "*Hosanna in the highest heaven!*" diye bağırdılar. Her Fısıh Bayramı'nda halkın istediği bir tutukluyu salıveren Pilatus'a halk gelerek her zamanki gibi kendileri için birini salıvermesini istedi. "Pilatus onlara, 'Sizin için Yahudilerin Kralı'nı salıvermemi ister misiniz?' dedi. Başkahinlerin İsa'yı kıskançlıktan ötürü kendisine teslim ettiklerini biliyordu. Ne var ki başkâhinler, İsa'nın değil, Barabba'nın salıverilmesini istemeleri için halkı kışkırttılar. Pilatus onlara tekrar seslenerek, 'Öyleyse Yahudilerin Kralı dediğiniz adamı ne yapayım?' diye sordu. 'O'nu çarmıha ger!' diye bağırdılar yine. Pilatus onlara, 'O ne kötülük yaptı ki?' dedi. Onlar ise daha yüksek sesle, 'O'nu çarmıha ger!' diye bağrıştılar." Markos 15:11-14. (ç.n.)

ilgili haberler Almanya'da yayılıyordu ve Dr. Hartmann muayenehanesinde diğer şehirlerdeki hasarı gören birçok insanla tanışmıştı.

Erich ilk kez Alman sivil halkının tedirginliğini hissetti. Ailesi onun güvenliği konusunda endişeliydi. Usch mutsuzluğunu gizleyemiyordu. İzninin son günlerinin tüm neşesine rağmen, evdeki sevdiklerinin hissettiği derin endişe artık gizlenemezdi. Evinde gördükleri ve hissettikleriyle elinden gelenin en iyisini yapmak için sertleşerek, tüm gücüyle hava savaşına geri döndü. 5 Temmuz 1943'te, dört görevde dört Lagg-5 avcı uçağı düşürerek o güne kadarki en iyi skorunu elde etti. Bu zaferi gölgeleyen bir başka tipik Krupinski felaketi Erich'i üzüntüye boğdu.

Krupinski'nin Me-109'u, 7'nci Filo'nun havaalanı üzerindeki vahşi bir çatışmada, yağ soğutucu bölgesine isabet edenler de dahil olmak üzere, ön kısmından ağır darbe aldı. Kuyruk dümenini sadece kısmen kontrol edebilen Krupinski, uçağındaki hasarın her türlü geri dönüşü engellediğini bilerek acil iniş için yaklaştı. Tam acil inişini gerçekleştirdiği sırada, uyarı uçağı iniş yönüne doksan derece açıyla havalandı. Krupinski yaralı uçağıyla mücadele ederken, bir iniş dönüşü yapmak ya da kalkan uyarı uçağıyla çarpışmak zorunda kalacağını görebiliyordu.

Dönmeye başladı ve uçak yalpalarken dış frene çok fazla bastı. Avcı uçağı burun üstü dönerek sırt üstü yattı, şiddetli hareketle Krupinski başını nişangaha çarptı. Kaza kırım ekibi iki dakika sonra ona ulaştığında, emniyet kemerinin içinde yarı baygın bir şekilde asılı duruyordu. Kanlar içinde kalmış ve benzine bulanmış olan Krupinski neredeyse paniğe kapılacaktı çünkü benzinin giysilerindeki nemli kan olduğunu düşünmüştü. Kaza ekibi onu sürükleyerek çıkardı ve tıbbi müdahale için götürüldü. Kafatası kırılmıştı ve altı hafta boyunca savaş dışı kalacaktı. Onun gidişi filoya ağır bir darbe vurmuş ve Erich'i yoldaşı için endişelendirmişti.

Erich sert uçmaya devam etti. İyi yoldaşlar sürekli kaybediliyordu. Tüm filonun üçte birini oluşturan beş pilot daha Krupinski ile aynı gün kaybedilmişti. Savaş bu yönde durmuyordu. İki gün sonra, Erich'in silahları altında dört Lagg-5 ve üç IL-2 daha düştü

-bir günde yedi skor. Artık yirmi iki onaylanmış zaferi vardı ve 7'nci Filo'nun toplam zaferi 750'ye yükselmişti.

Ertesi gün dört Lagg-5 daha düştü. Erich'in aklında artık sağlam ve etkili bir saldırı yöntemi bulduğuna dair hiçbir soru işareti kalmamıştı. "Gör - Karar Ver - Saldır – Geri Dön ya da 'Kahve Molası.'" Atış gözü gelişmeye devam etti ve her çarpışmada ateş etmeden önce kasıtlı olarak daha da yaklaştı. Çoğu saldırganın kaçtığı noktada, Erich hâlâ çok uzakta olduğunu fark etti. Düşmanına çok yaklaşma konusundaki doğal endişesini bastırdı. Ateş açmadan önce ne kadar yaklaşırsa, etkisi o kadar yıkıcı ve düşürmesi o kadar kesin oluyordu.

1 Ağustos 1943'e gelindiğinde kırk altı onaylanmış zaferi vardı. İki gün sonra, saat 18:30'da Harkov yakınlarında bir Lagg-5 alevler içinde düştü ve skorunu elliye çıkardı. Bir zamanlar bu sayı ona Şövalye Haçı kazandırmaya yeterdi ama artık daha fazla zafere ihtiyaç vardı. Daha önceki toyluğunun çoğunu yenmişti ve şimdi açıkça umut vaat eden ve yetenekli genç bir liderdi.

Günther Rall, III/JG-52'nin Grup Komutanı olarak Erich'in gelişimini dikkatle izlemişti. Rall'ın Erich'e bir filo verebileceği zamanlar olmuştu ama gelecek vaat eden bu yeni elemanı fazla zorlamaktan kaçınmıştı. 1943 Ağustos'unda Rall, Erich'in bir filoyu idare edebileceğine karar verdi ve bir önceki filo komutanı Teğmen Korts'un çatışmada öldürülmesinin ardından onu 9'uncu Filo'ya komuta etmesi için atadı.[17] 9. Filo Hermann Graf'ın eski filosuydu - iki yüz hava zaferi kazanan ilk kişiydi - ve savaşçı bir geleneğe sahipti.

Erich sorumluluklarını yerine getirdi. Günde dört görev olağan bir durumdu ve Doğu Cephesi'nin güney kesiminde Rus taarruzu tüm hızıyla sürerken düşmanı bulmak zor değildi. Erich 5 Ağustos 1943'te skorunu altmış zafere yükseltti, sonraki üç gün içinde on zafer daha ekledi ve 17 Ağustos 1943'te seksen zafere ulaşarak Baron Manfred von Richthofen'in Birinci Dünya Savaşı rekorunu egale etti.

1943 Eylül'ünün sonunda, 115 zaferle Erich, hava muharebesinde 100 uçak düşüren tarihteki ilk avcı ası olan ölümsüz Werner

17 Teğmen Korts Ağustos ayının büyük bölümünde izindeydi, 29 Ağustos'ta Şövalye Haçı ile ödüllendirildi ve aynı gün unsur lideriyle birlikte çatışmada kayboldu.

"Baba" Mölders'in ömür boyu kazandığı zafer sayısını geçmişti. Savaşan başka bir gücün hava kuvvetlerinde olsaydı, Erich Hartmann bu zamana kadar ulusal bir kahraman olurdu. Rus Cephesi'nde 100 zafer nispeten sıradan bir başarıydı ve genç bir hava şövalyesinin mahmuzlarını gerçekten kazanabilmesi için 150 zafere ulaşması gerekiyordu. Keten saçlı genç filo komutanı zaferlerini artırmaya devam etti ve kendine güveni arttıkça birden fazla skor elde ettiği günler giderek sıklaştı. Ancak Rus uçakları ve pilotları da giderek daha iyi hale geliyordu. Zaferler artık çok daha zor geliyordu.

29 Ekim 1943'te Teğmen Erich Hartmann 150. zaferini kazandı. Artık 1 Ekim 1943'te 150'nci skorunu elde eden Krupinski ile aynı seviyedeydi. Ama Krupinski 1939-1940'tan beri savaştaydı. Erich ise 27 Şubat 1943'ten bu yana 148 skorla sekiz ay içinde olağanüstü bir başarıya imza atmıştı.

Bu başarı Erich Hartmann'a Alman savaş pilotları arasında gıpta edilen bir başarı nişanı olan Şövalye Haçı'nı kazandırmıştı. Ödül haberi filo karargâhına ulaştığında Bimmel Mertens sevinç içindeydi. Genç komutanının elini sıktı.

"Böyle devam edersen, tüm savaş pilotlarının en büyüğü olacağını biliyorum, kimse senin üstüne çıkamayacak."

Bimmel'in coşkusu sınır tanımıyordu ve ekip şefi elini sıkarken Erich sessizce kendi kendine bu sadık yoldaşına ne kadar çok şey borçlu olduğunu düşündü.

"Bimmel," dedi Erich, "sen tam bir delisin, ama eğer zirveye ulaşırsam bunun nedeni uçağımın beni -senin sayende- asla yarı yolda bırakmaması olacak."

29 Ekim 1943'te Erich bir Hava Şövalyesi'nin resmi süslemelerine sahipti. Şövalye Haçı'nı kazanan yaklaşık bin üç yüz Luftwaffe pilotundan biriydi. Arması, avcı uçağının gövdesine boyanmış büyük, kırmızı, kanayan bir kalpti. Kalbin üzerinde "Usch" yazıyordu ve bir ok onu deliyordu. Havadayken o Karaya Bir'di (Sevgilim Bir) ve gırtlağında gıpta edilen Şövalye Haçı vardı. Altın Şövalye mahmuzlarını ve onlarla birlikte çok daha fazla değer verdiği bir ödülü kazanmıştı - sevgili Usch'uyla evde iki hafta.

Beşinci Bölüm

Ayının Pençesinde

Yalnızca kendini kaybolmuş sayan kişi kaybolmuştur.
–Anonim

Rus topçularının 19 Ağustos 1943 gecesi boyunca çıkardığı gök gürültüsü Erich'i uzun süre uyutmayacak kadar şiddetliydi. O gün üç yüzüncü görevini uçmuştu ve artık çok yorgundu ama topların gürültüsü ona uyku getirmiyordu. Büyük bir Kızıl saldırı başlamıştı. Tedirgin edici şafak öncesi dakikalarında kötü haber 7'nci Filo'nun Donets Havzası'ndaki Kuteynikovo'daki üssüne yayıldı. Ruslar yarmayı başarmıştı. Büyük Alman ordusu kuşatılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Erich karyolasından yuvarlandı ve filo panik halinde kaçışmaya hazırlanırken giysilerini çıkardı. Uykulu pilotlar yarı aydınlıkta çadırlarından çıkarken söylentilerin ardı arkası kesilmiyordu. Üs, harekete geçen avcı motorlarının paramparça edici gürültüsüyle canlandı. Krupinski'nin temmuz ayındaki kazasından beri Erich 7'nci Filo'nun komutasına vekalet ediyordu. JG-52'nin komutanı Albay Dietrich Hrabak'ın operasyonları yönettiği kulübeye doğru ilerledi.

Her zamanki gibi soğukkanlı ve kesin konuşan Hrabak, Erich'i durumdan çabucak haberdar etti.

"İlk görevi senin filon üstlenecek Hartmann. Havayı Rus avcı-bombardıman uçaklarından temiz tutmak için bütün gün üst üste görevlere çıkacağız." Hrabak'ın parmağı bir bölge haritasına saplandı. "Ana yarma burada. Rudel'in Stuka'ları onlara cehennemi yaşatacak. Stuka'ları koruyun ve Rus avcı-bombardıman uçaklarını

öncelikli hedefiniz yapın. Düşman hava muhalefeti görünmezse, Kızıl Ordu'yu vurun. Gidin ve *Hals und Beinbruch*."[18]

Erich yedi pilotunu etrafına topladı ve onlara brifing verdi. Açık savaş düzeninde uçacaklardı.

"Eğer saldırı emri verirsem, her destek pilotu kendi unsur liderine tutkal gibi yapışacak. Saldırı emri verirsem, her unsur lideri kendi unsuruyla kendi hava muharebesini yapacak. Bir numaralı hedef avcı-bombardıman ve bombardıman uçakları. Önce ben saldırırsam, ikinci unsur tünekte kalacak ve ben çekildiğimde, ben tünekten izlerken ikinci unsur saldıracak. Eğer büyük gruplarla karşılaşırsak, o zaman her unsur kendi inisiyatifiyle saldıracak. Umarım kimse hava disiplini ihlalleri için beni suçlamaz. *Hals und Beinbruch*!"

Dakikalar sonra Erich, Karaya Bir'i hazırlamış ve endişeyle bekleyen Bimmel'in yanına geldi.

"Her şey yolunda mı?" dedi Erich.

Bimmel başıyla onayladı. Erich ekip şefinin her zaman hazır olduğunu biliyordu. Muhtemelen Bimmel birkaç saattir uyanıktı ve uçakla uğraşıyordu. Kokpite girip paraşütünü altına sokarken, Erich uçağının başında güvenilir Bimmel olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha düşündü. Erich emniyet kemerini bağladı ama dar kokpitte rahat hareket edebilmek için kucağına gevşekçe bıraktı. Son kontrollerini yaptı.

Yakıt seçici açık ... gaz kelebeği üçte bir açık ... emme manifolduna üç, dört, beş kez gaz ver... su soğutma kapalı ... pervane otomatik ... her ikisinde de ana ateşleme. ... İki teknisyen marşı çevirirken her şey yolunda gitti. Vınlama sesi giderek yükseldi.

"Serbest!" Teknisyenin haykırışı pervanenin boşta olduğunu gösteriyordu.

Erich debriyajı çekti ve pervane dönmeye başladı. Motor hemen çalıştı, canlandı ve pürüzsüz gürültüsüyle havayı doldurdu.

---

18 Pilotlar, kayakçılar ve tehlikeli işlerde çalışanlar tarafından kullanılan terim. Kelimenin tam anlamıyla "kemiklerinizi kırın" anlamına gelir, ancak kullanım yoluyla iyi şans vedasıdır. Batıl inançları olan pilotlar doğrudan iyi şans dilemenin kötü şans getireceğini düşündükleri için tam tersi bir yaklaşım benimsemişlerdir.

Erich yağ basıncını, yakıt basıncını, ampermetreyi ve soğutma sistemini ve sonra sırayla iki manyetonun her birini kontrol etti. Devir sağlam bir şekilde tutuyordu. Kalkış noktasına doğru taksi yaparken, Bimmel'e eliyle işaret verdi, bir pilotun iyi hizmet görmüş bir uçak için sessiz teşekkürüydü bu. Erich son bir kontrol daha yaptı. Kuşu uçmaya hazırdı. Emniyet kemerini sıkarak Messerschmitt'i yumuşak rüzgâra doğru sürdü ve uçak çimenlerin üzerinde hızla ilerlemeye başladı. Onun dokunuşuyla kolayca havalanan uçak, güneşin ilk ışıkları yüksekteki bulutları okşarken havalandı.

İniş takımları yukarı çıktı ve hafif bir gümbürtüyle kilitlendi. Flaplarını kontrol etti, trimi hareket ettirdi ve silah düğmelerini açtı. Elektrikli nişangahı ve telsizi çalışıyordu. Artık kuşu savaşmaya hazırdı. Alandan uzaklaşan Erich, kanlı bir gün doğumuna doğru doğuya dönmeye başladı. Kuzeydoğuda gökyüzüne doğru yükselen siyah duman bulutları savaş bölgesini işaret ediyordu. "Uçuşa on dakikadan fazla yok, Erich." Kendi kendine yüksek sesle konuştu. Sonra başını çevirip savaşan sürüsünün geri kalanına bir kez daha baktı.

Hızla onları saydı. Teğmen Puls kendi kanadında. Teğmen Orje Blessin ikinci unsurun başında, Çavuş Jürgens de onun desteğiydi. Diğerleri de iyi durumdaydı. Teğmen Joachim Birkner liderdi, Erich'in kendi destek pilotu olarak yanına aldığı bir pilottu. Birkner iyi bir pilot ve iyi bir nişancıydı. Teğmen Wester'in de kanadında olduğu Çavuş Bachnik, ikinci unsura liderlik ediyordu. Savaşa hazır ve kendinden emin sekiz Me-109, Altın Şövalye'nin liderliğinde Rudel'in Stuka'larıyla randevularına doğru hızla ilerliyordu.

Duman sütunları ve aşağıda geniş bir alanda patlayan mermilerin bıçak gibi saplanan parıltıları, yaylım ateşinin hattını ve sert cephe çarpışmasını gösteriyordu. Erich ve filosu savaş alanına yaklaştıkça, kırk kadar Sturmovik pike bombardıman uçağının Alman piyadelerinin üzerine bomba yağdırdığını görebiliyorlardı. Her Sturmovik'e karşılık bölgenin üzerinde bir Rus avcı uçağı vardı, kırk kadar Lagg-5 ve YAK-9 temkinli bir şekilde daireler çiziyordu.

Erich avcı uçaklarının arasından dalarak geçti ve yolda seçtiği hedeflere kısa süreli ateş etti. Sonra Messerschmitt'ler alçak

seviyedeki Sturmovik'lerin üzerine çullandı. Düşürdükleri her bir çelik yığını, piyade yoldaşlarının üzerindeki baskıyı azaltacaktı.

Yüksek hızdaki bir IL-2'nin arkasında atış pozisyonuna gelen Erich, yaklaşma mesafesini dikkatle izledi. 180 metre... 130 metre... 90 metre ... menzil bir anda azaldı. Büyük siyah bir kütle halinde beliren Sturmovik, Erich'in ön camını 70 metre ya da daha az bir mesafede kaplıyordu. Tüm silahlardan kısa bir patlama. Rus makinesinden aşağıya doğru büyük bir patlama oldu ve iskele kanadı koptu. Erich ateş ettikten hemen sonra uzaklaştı ve alçaktan uçan bir başka Sturmovik'in peşinden yüksek hızla koşmaya başladı.

İkinci Sturmovik yerdeki hedeflerine odaklanmıştı. Erich'in varlığından habersiz, Alman piyadelerini ateş yağmuruna tutuyordu. Karaya Bir, bir anda mesafeyi kapatarak ateş pozisyonuna geçti. Erich yine mümkün olan son ana kadar direndi. 100 metreye kadar indi. "Yeterince yakın değil, Erich. Bu IL-2 havadaki en sert kuş." 45 metrede Erich tetikleri sıkarak tüm silahları ateşledi.

Sturmovik yüzünü aşağı çevirdi, zangırdadı ve burnundan kuyruğuna kadar alev alev yandı. Erich, yere çakılmış IL-2'nin üzerinden sertçe ayrılmaya çalıştı, yerde yatan diğer Sturmovik'lere doğru geri dönmeye hazırdı. Karaya Bir'in gövdesinin altında geri tepme gibi patlamalar oldu ve sarsıldı. Erich motor kapaklarından birinin uçtuğunu ve hava koridoruna kapılarak arkaya doğru savrulduğunu gördü. Boğucu mavi duman kokpite doldu.

Yine kendi kendine yüksek sesle konuşuyordu. "Ne oldu böyle, Erich? Uçaksavar mı, kara ateşi mi, hava muharebesinden gelen başıboş mermiler mi? Hangisi? Boş ver! Buradan çık ve fırsatın varken batıya git. Çabuk! Bu lanet kuş düşmeden önce." Batıya doğru dik bir dönüş yaptı ve gazı geri çekti. Kontak ve yakıt düğmelerini kapattı. "Evet, düşüyor. Ama nereye? Bir tarla var, büyük bir tarla, bir sürü ayçiçeği... oraya doğru git. Yavaşça indir onu Erich... tıpkı annenin sana uçmayı öğrettiği planörler gibi."

Avcı uçağı sakince indi ve gıcırdayarak durdu. Erich bundan kurtulacaktı. Paraşütünü çözdü ve "bükülmüş" avcı uçağını terk

etmeye hazırlandı. Gösterge paneline doğru uzanarak uçak saatinin tutucularını çözmeye başladı. Daimî emirler, saatler yetersiz olduğundan, karın üstü inişten kurtulan tüm pilotların bu hassas aletleri yanlarında götürmelerini gerektiriyordu.

Saati sabitleyen frezelenmiş saplamalarla boğuşan Erich, bu hareketin kendisini biraz hayal kırıklığına uğrattığını hissetti. "Kahretsin, Erich. Bu sabah hiç kahvaltı etmedin-" Tozlu ön camda gözüne bir hareket ilişince monoloğunu yarıda kesti. Bir Alman kamyonu gürleyerek görüş alanına girdi. Rahatladığını hissetti. Karın üstü inişten önce batıya doğru ne kadar uçtuğunu bilmiyordu ama Alman kamyonu güven vericiydi. Sovyet hatlarının gerisine inen Luftwaffe pilotlarından bir daha haber alınamamıştı. Saatle savaşmaya devam etti ve kamyonun frenlerinin gıcırdadığını duyunca başını kaldırıp baktı. Telaşla bir kez daha baktı.

Kamyonun kasasından garip görünümlü bir üniforma giymiş iki iri yarı asker atladı. Alman piyadeleri yeşil-gri tunikler giyerdi. Bu askerler sarı-gri üniformalar giyiyordu. Sonra iki adam düşen avcı uçağına doğru döndü ve Erich korkudan tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Yüzleri Asyatikti.

Bu Ruslar ele geçirdikleri bir Alman kamyonunu kullanıyorlardı ve şimdi de onunla birlikte bir Almanı yakalamak üzereydiler. İki Rus yaklaşırken Erich soğuk terler döktü. Dışarı çıkıp kaçmaya çalışırsa onu vuracaklardı. Geriye tek bir seçenek kalmıştı. Yaralanmış numarası yapmalıydı. Onları çarpışma sırasında içten yaralandığına inandıracaktı.

Askerler kanadın üzerine atlayıp kokpite aval aval bakarken baygın numarası yaptı. İçlerinden biri koltuk altlarından aşağı uzandı ve Erich'i dışarı çıkarmaya çalıştı. Rus mide bulandırıcı derecede ekşi kokuyordu. Erich acıyla haykırdı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti. Rus onu bıraktı.

İki adam Rusça konuştular ve sonra Erich'e seslendiler. "Yoldaş, yoldaş. Savaş bitti, Gitler'in işi bitti.[19] Artık bir önemi yok."

19 Ruslar "Hitler" değil, "Gitler" derler. Dolayısıyla, bu olayda şöyle dediler: "Gitler kaput"-Hitler'in işi bitti.

"Yaralıyım," diye hıçkırdı Altın Şövalye, sağ eliyle karnını işaret ediyor, sol eliyle de karnını kucaklıyordu. Erich göz kapaklarını indirdiğinde yemi yuttuklarını görebiliyordu.

Ruslar dikkatle kokpitten çıkmasına yardım ederken, Erich bir Akademi Ödülü performansı sergileyerek hıçkıra hıçkıra ağladı. Yere düştü, ayağa kalkamadı. Ruslar kamyona geri dönüp eski bir çadır aldılar ve "yaralı" pilotu katlanmış branda'nın üzerine yatırdılar. Onu ıslak bir çamaşır demeti gibi kamyona taşıdılar ve dikkatlice kamyon kasasına yatırdılar.

Askerler Erich'le sessizce, dostça konuşmaya çalıştılar. Mutlu bir ruh halleri vardı, çünkü önceki geceki harekât onlara büyük bir zafer kazandırmıştı. Erich inlemeye ve karnını tutmaya devam etti. Çileden çıkan ve acısını dindiremeyen Ruslar sonunda kamyona geri bindiler ve onu yakındaki bir köyde bulunan karargâhlarına götürdüler.

Bir doktor geldi. Birkaç Almanca kelime konuşabiliyordu ve muayene etmeye çalıştı. Doktor ekşi bir parfüm kokuyordu. Erich'e her dokunduğunda, Altın Şövalye haykırıyordu. Doktor bile ikna olmuştu. Tutsakları ona biraz meyve getirdiler ve o da yiyecekmiş gibi yaptı. Sonra tekrar bağırdı, sanki ısırma eylemi organizması üzerinde delici bir baskı oluşturmuştu.

Tiyatro iki saat boyunca devam etti. Sonra aynı iki asker tekrar geldi, onu çadırın üzerine yatırdı ve kamyona geri götürdü. Doğuya, Rus hatlarının gerisine doğru sarsıla sarsıla ilerlerken Erich bir an önce kaçması ya da savaşın geri kalanını bir Sovyet hapishanesinde geçirmesi gerektiğini biliyordu. Durumu tarttı. Kamyon Rus topraklarına doğru yaklaşık 3 km geri gitmişti. Askerlerden biri arabayı sürüyor, diğeri ise kamyonun kasasında yaralı Alman esiri koruyordu. Erich'in düşünceleri hızla ilerlerken, batı gökyüzünden Stuka'ların karakteristik uğultusu geldi.

Alman pike bombardıman uçakları alçaktan geçti ve kamyon yavaşlayarak inişe hazırlandı. Kamyonun arkasındaki muhafız endişeyle yukarı bakarken, Erich ayağa fırladı ve omzuyla Rus'a saldırdı. Muhafız kafasını kabinin arkasına çarptı ve kamyonun kasasına yığıldı.

Kuyruk kapısından inen Erich, yolun kenarındaki insan boyundaki ayçiçeklerinden oluşan tarlaya daldı. Siper alırken, gıcırdayan kamyon frenleri ona kaçışının fark edildiğini söylüyordu. Ayçiçekleri denizinin derinliklerine dalıp sendeleyen Erich, kendisini esir alanların el sallayarak geçtiğini gösteren işaretlere ateş etmesiyle tüfek seslerini ve mermi vınlamalarını duydu.

Uzaktan gelen bir patlama sesine dönüşen tüfek sesleri kısa sürede tehdit olmaktan çıktı ama Erich ciğerlerini patlatan hızını en az beş dakika boyunca korudu. Korntal Hochschule'deki atletizm yarışmalarından bu yana hiç böyle koşmamıştı. Eski ev sahipleriyle arasındaki her metre, güvenliğe bir metre daha yaklaşmak demekti. Nefes nefese, aniden ayçiçeği denizinden çıktı ve bir peri masalından fırlamış gibi duran küçük bir vadiye girdi.

Küçük bir derenin etrafında toplanmış ağaçlar, yeşil çimenler ve kır çiçekleri ölüm kalım kaçışına hiç benzemiyordu. Kendini çimlerin üzerine attı ve serin havayı ciğerlerine çekti. Kalp atışları yavaşladıkça düşünceleri netleşti ve içinde bulunduğu durumu ve Alman topraklarına nasıl geri dönebileceğini değerlendirmeye başladı.

Ayağa kalktı ve batıya doğru yürümeye başladı. Güneşe bakarak saatin dokuz olduğunu tahmin etti. Yaz sabahında neredeyse keyifli olan yarım saatlik arazi yürüyüşü onu küçük bir köye giden bir yola getirdi. Birkaç çalılık tarafından perdelenerek kaçışını sağlayacak istihbaratı toplamaya başladı.

Yolun diğer tarafında, çok uzakta olmayan bir yerde, kürk giymiş birkaç kişi gördü. Onları birkaç dakika izledi ve Rus olduklarını gördü. Artık hâlâ hatların yanlış tarafında olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Yol boyunca 800 metre kadar dikkatle ilerledikten sonra, uzaktaki bir tepeyi görebileceği bir noktaya ulaştı. Askerler orada siper ve çukur kazıyorlardı. Bu, cephe hattının çok uzakta olmadığı anlamına geliyordu - belki de tepenin diğer tarafındaydı.

Savaşçı kafasının buz gibi serinliği şimdi düşüncelerine hükmediyordu. Gün ışığında ilerlemeye devam etme ve kazan Rusların etrafından dolaşma isteğini bastırdı. Alman Ordusu tepenin diğer tarafında olabilirdi ama silah sesi yoktu. Dahası, sabah ilerledikçe

Rus askerleri ve köylüleri her yerde görünüyordu. Zor durumda kaldığında her zaman yaptığı gibi kendi kendine sessizce konuştu.

"Kesin olan bir şey var, Erich. Yakalanmadan gündüz vakti buradan asla geçemezsin. Vadine geri dön ve karanlık çökene kadar bekle."

Adımlarını, deresi ve ağaçlarıyla masalsı vadisinin güvenliğine doğru geri çekti. Derenin yakınında küçük, kuru bir kıvrım seçerek kum ve taşları göze çarpmayan bir tepeye yığdı. Bu alçak perdenin arkasına uzandı ve uyumaya gitti. Bitmekte olan bir öğleden sonraya uyandı ve akşam karanlığıyla birlikte harekete geçmeye hazırlandı.

Bimmel, Erich şafak sökerken yola çıktıktan sonra hatta beklemişti. O her zaman beklerdi. Diğer ekip şefleri içeri girip kahve içiyor ya da avcı uçakları dönene kadar oturup sohbet ediyorlardı. Bimmel tek başına hatta beklemeyi tercih eder, bakışlarını gökyüzünden hiç ayırmazdı. O sabah Bimmel'in şefi diğerleriyle birlikte geri dönmedi. Tedirgin ve endişeli bir şekilde bir aşağı bir yukarı volta atıyor, doğu ufkunu izliyor, geri dönen Me-109'un ilk görüntüsüne ya da sesine karşı tetikte bekliyordu.

Gittikçe daha perişan görünen Bimmel, Erich'in tüm yakıtı tükendikten sonra bile saatlerce nöbet tutmaya devam etti. Geri dönen pilotlar arasında hiç kimse Erich'e ne olduğundan emin değildi. Teğmen Puls onun dumanlar çıkararak düştüğünü görmüştü ama kendisi de o anda Rus avcı uçakları tarafından vurulmuştu ve Hartmann'ı daha fazla izleyememişti. Diğer pilotlar da seksen Kızıl uçakla girdikleri teke tek savaşta Erich'e ne olduğunu göremeyecek kadar meşguldü.

Bimmel'in adımları daha da hızlandı. Haber almak için karargâh sığınağına yaptığı ziyaretler giderek sıklaştı. Hâlâ bir haber yoktu. Mürettebat şefi yoldaşları daha sonra Çavuş Mertens'i çadırında bir battaniyeyi sararken ve sırt çantasına biraz yiyecek doldururken gördü.

"Nereye gidiyorsun Bimmel?"

"Rus hatlarının gerisine gidiyorum. Şefimi bulmaya, oraya gidiyorum."

"Yakalanırsan vurulacaksın."

"Rusça biliyorum. İnsanlar Erich'i bulmama yardım edecek."

Bimmel Mertens üsten ayrılmak için ne izin ne de müsaade istedi. Sadece bir tüfek aldı ve cepheye doğru yaya olarak gözden kayboldu. Eğer şefi hayattaysa onu bulacak ve geri getirecekti. Altın Şövalye ile sadık ekip şefi arasındaki bağ buydu, kalbin derinliklerinden gelen bir sadakat ve sert görünüşlü Bimmel gözden kaybolurken, diğer ekip şefleri onu izleyip başlarını salladılar.

Erich ön saflara doğru ilerlerken silah sesleri gece havasını deliyor, izli ve yıldız mermiler gökyüzünde yol alıyordu. Ağustosun yarı karanlığında, o sabah gördüğü siperlerin bulunduğu tepeye doğru tökezleyerek ilerlerken tüfek ve makineli tüfek sesleri yakınlardan geliyordu. Kazıların arasında dikkatlice ilerleyerek tepeye ulaşmayı başardı. Diğer tarafta, çiçek açmış ayçiçekleriyle yemyeşil, geniş bir vadiye indi.

Erich ayçiçeklerinin arasına daldı, batıya doğru ilerledi ve onları mümkün olduğunca az rahatsız etti. Sık sık duraklamak mantıklı geliyordu. Gücünü koruyor ve düşman hareketlerini dinleyebiliyordu. Ayçiçeklerinin arasında bir saat boyunca ilerledikten sonra biraz daha dinlenmek için durdu. Bir piyadenin ağ teçhizatının metalik takırtısı onu tam alarm durumuna geçirdi.

Çömelen Erich, ayçiçekleri arasında ilerleyen on kişilik bir Rus devriyesini izledi. Bunun bir keşif devriyesi olma ihtimali olduğunu düşündü. Muhtemelen Alman cephe hattının nerede olduğunu biliyorlardı ya da ileri mevzilere yakın bir yere gidiyorlardı. Şansını tarttı ve devriyeyi takip etmeye karar verdi.

Arkalarında hatırı sayılır bir mesafe bırakan Erich, yüksek ayçiçekleri devriyenin hareketleriyle birlikte dalgalanıp sallanırken onların ilerleyişini karanlıkta izledi. Birkaç dakika içinde Ruslar onu ayçiçeği kuşağının kenarına kadar götürmüşlerdi. Saçakta çömelmiş, on askerin bir çayırı geçip sağ taraflarındaki iki küçük evi geçmelerini izliyordu.

Ruslar tökezleyerek başka bir tepeye doğru ilerleyip bir ağaç kümesinin arkasında birkaç dakikalığına gözden kaybolunca, Erich

çayır boyunca koştu ve kendini evlerden birinin ahşap basamaklarının altına attı. Gizlendiği yerden devriyenin yamaçtan yukarı, karanlığın içinde kayboluşunu izledi.

Bir otomatik ateş fırtınası ve birkaç el bombası patlaması havayı kirletti. Devriyeden arta kalanlar ağlayarak ve bağırarak tepeden aşağıya doğru tökezleyerek geri döndüler. Yırtık pırtık üstleriyle ayçiçeği kuşağının içinde gözden kayboldular. Erich iyi bir mola verdiğini hissetti. Alman cephe hattı bir sonraki tepenin zirvesinde olmalıydı.

Yamaçtan yukarı koştu ve tepenin zirvesine yaklaştığında bir Alman şarkısını ıslıkla çalmaya başladı. Başka bir otomatik ateş patlamasıyla vurulmak istemiyordu. Birkaç dakika içinde tepenin zirvesinde durdu. Ne bir Alman, ne bir siper, ne de bir yaşam belirtisi vardı. Ayakkabıları bir yığın fişek kovanına çarpıyordu. Duyduğu çatışma mahallindeydi. Erich saatin gece yarısı civarında olduğunu tahmin ediyordu.

Erich tekrar batıya doğru yürümeye başladı. İki saat daha yürüdü, sendeledi ve tepelerle çevrili başka bir vadiye doğru ilerledi. Açlık ve gerginlikten neredeyse sersemlemiş bir halde vadinin batı yamaçlarına doğru ilerledi. Uzaktan topçu gümbürtüleri geliyordu. Diğer tek ses kendi nefes alış verişiydi. Hava neredeyse ölüm sessizliğindeydi.

"*Halten*!" Bam!

Zorluk, yakın mesafeden ateşlenen bir tüfeğin boğuk havlamasıyla birleşti. Erich kurşunun pantolonunun bacağını delip geçtiğini hissetti.

"Lanet olası aptal!" diye bağırdı. "Yüce Tanrım, kendi halkına ateş etme."

"*Stoppen*!"

"Cehenneme kadar yolun var, ben bir Alman pilotuyum. Tanrı aşkına ateş etme."

En fazla yirmi metre uzakta duran nöbetçi ıskaladığı için şanslıydı. Kötü nişancılığının nedeni neredeyse felç olmuş gibi hissettiği korkuydu. Erich yavaşça yaklaştığında, askerin karanlıkta korkudan titrediğini görebiliyordu. Pantolonundaki kurşun deliğinden bacağına dolan havayı hissedebilen Erich'ten bile daha çok korkmuştu.

Erich nöbetçinin arkasındaki alana doğru avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Ben vurularak düşürülmüş bir Alman pilotuyum. Burada olduğum için mutluyum. Rus hatlarının gerisinden saatlerdir yürüyorum. Tanrı aşkına geçmeme izin verin."

"Bırakın gelsin." Arkadan gelen keskin bir emir Erich'e bir kurtuluş gibi geldi.

Karanlıkta nöbetçiye ters ters bakan genç as, onun yanından geçerek sese doğru yürüdü. Nöbetçi bir dakika bile rahat durmadı. Erich'in arkasına geçerek tüfeğinin namlusunu Altın Şövalye'nin sırtına dayadı. Erich alnındaki terin boncuk boncuk döküldüğünü hissedebiliyordu. Karanlıkta bir kayma ya da sendelemeyle bu deli sırtına bir kurşun sıkabilirdi. Nöbetçi onu tepenin zirvesine doğru itip kaktı.

Piyadeler onu kabaca bir siperin içine itti. Birliğe komuta eden teğmen, bitkin Erich'i sorgulamaya başladı. Üzerinde kimlik yoktu. Ruslar ceplerini boşaltmıştı. Şüpheli Alman subayına adını, rütbesini ve bir önceki sabah vurulduğu yerin yaklaşık konumunu verdi. Saat gecenin ikisi olmuştu ve piyadeleri temkinli oldukları için suçlayamazdı.

"Lütfen Teğmen, kanat karargâhıma telefon edin."

Subay ikna olmuştu ama telefonu yoktu ve gece boyunca hattan ayrılamazdı. Tedirginliklerinin ve tedbirli olmalarının nedenini de açıkladı.

"İki gün önce, hepsi de mükemmel Almanca konuşan altı adam geldi ve bize kaçak savaş esirleri olduklarını söylediler. Komşu birliğin mevzilerine girdiklerinde paltolarının altından hafif makineli tüfeklerini çıkardılar ve on kişiyi öldürüp yaraladılar."

Erich, gecenin geri kalanını hattaki birliklerle geçirmek üzere yerleşirken piyadelerin zorlu ve kirli savaşını düşündü. Vatandaşları ona biraz yiyecek verdi ve o da bir siperde bitkin bir uykuya daldı. Bir ya da iki dakika kadar sonra piyadelerden birinin kolunu sallamasıyla uyandı.

"Benimle gel. Bu bir alarm."

Erich kol saatinin ışıklı kadranına baktı. Saat sabahın dördüydü. Askerin peşinden makineli tüfeğin monte edildiği sipere gitti. Midesi sıkışık bir top haline geldi. Bağırma ve şarkı sesleri yamaçtan yukarı doğru süzülüyordu. Erich siperin üzerinden gizlice baktı. Bir grup Rus askerinin yamaçta yalpalayarak ilerlediğini belli belirsiz görebiliyordu. Sarhoş gibi görünüyorlardı. Gruplar halinde konuşuyor ve şakalaşıyorlardı, ilerleyişleri hiçbir topçu ya da tank tarafından fark edilmemişti. Sarhoş olabilirlerdi ya da bu bir tuzak olabilirdi.

Almanlara komuta eden genç teğmen adamlarına son dakika emirleri veriyordu.

"Bekleyin. Ben emir verene kadar ateş etmeyin. Bırakın gelsinler ve ıskalayamayacağınız kadar yaklaşsınlar."

Erich, bu piyadenin taktiklerinin gökyüzündeki kendi taktiklerine ne kadar benzediğini düşündü.

Ruslar, Rus şarkıları söyleyerek ve böğürerek tepeye çıktılar. Siperdeki Almanlar sinirleri gerilmiş bir halde çömelmişlerdi. Ruslar, siperin yirmi metre ötesine kadar gelmişlerdi. Sarhoş ya da ayık, düşmanlarını her an görebilirlerdi.

"Ateş!"

Alman müfrezesindeki tüm silahlar ateşlendi. Kurşun ve çelikten oluşan öldürücü bir patlama Rusları ayaklarından kaldırdı, durdukları yerde yere serdi ya da tepeden aşağıya doğru ölüme sürükledi. Soğuktan donmuş ve sarhoş oldukları için hiç şansları yoktu. Kan ve paçavra yığını içindeki bu vahşi pusu yarım dakika içinde sona erdi. Tek bir Rus bile sağ kalmamıştı.

Bu, Erich'in Rusya'daki piyadelerin acımasız savaşıyla ilk karşılaşmasıydı. Bu tüyler ürpertici deneyim hafızasına silinmez bir şekilde kazındı. Yirmi beş yıl sonra bile hatırladıkça tüyleri diken diken oluyordu. Piyadeler ve havacıların savaşma biçimleri arasında çok az ortak nokta vardı.

Pusudan sonra, şafağın ilk ışıklarında bir onbaşı Erich'e bölük karargâhına kadar eşlik etti. Bir telsiz ve bir telefon vardı ve bölük komutanı kısa süre içinde Kuteynikovo'daki Albay Hrabak ile temasa geçti. Erich'in kimliği doğrulandı ve arabayla üssüne geri

gönderildi. Hikayesini Hrabak'a anlattıktan sonra Bimmel'i aramaya çıktı.

Erich, mürettebat şefinin doğaçlama kurtarma seferini öğrendiğinde dehşete kapıldı. Bimmel hâlâ kayıptı. Krupinski, Erich'in yokluğunda hastaneden dönmüştü ve Altın Şövalye'nin 7'nci Filo'ya dönüşünü hatırlıyor:

"Bubi Hartmann'ın Rus topraklarındaki cephe gerisinden döndüğü gün her zaman hatırlayacağım bir gündür. Filosuna sağ salim döndüğü için mutlu bir çocuktu ama yaşadıkları onu gerçekten korkutmuştu. Yorgun gözleri çok geniş ve büyüktü ve belli ki bitkin düşmüştü.

"Çok az askerimizin hayatta kalabildiği bir deneyim yaşamıştı. Bana öyle geliyordu ki bu birkaç üzücü saat içinde çok daha yaşlanmıştı."

Bimmel'in yokluğunu öğrendiğinde Erich'in üzerine çöken endişe bulutu ertesi gün dağıldı. Mertens'in dik, kusursuz figürü ertesi sabah pistte ağır adımlarla geri döndü. Bimmel'in gözleri koyu halkalarla çevriliydi ve yanakları çökmüştü. Kederli bir şekilde üsse doğru yürürken çökmek üzere olduğu belliydi. Sonra Erich'i gördü.

Bimmel'in bitkin yüzü mutlu bir gülümsemeye dönüştü. Şefi eve varmıştı. Erich ona doğru yürürken Altın Şövalye'nin yaralanmamış olduğunu gördü. İki adam birbirlerinin ellerini sıkarak, birbirleri için hayatlarını feda eden erkeklerin hissettikleri derin bağı sessiz bir şekilde ifade ettiler. Bimmel Mertens bugüne kadar hayatının en mutlu anının Erich Hartmann'ı Sovyet hatlarının gerisinde geçirdiği kazadan sonra sağ salim gördüğü an olduğunu söyler.

Erich'in zorlu deneyimi dersler açısından zengindi. Yaralı adam rolünü içgüdüsel olarak benimsemesi şüphesiz onu ya hapse atılmaktan ya da ölümden kurtarmıştı. Ruslar iç yaralanmalarla ilgili kurnazca hileye kandılar ve dikkatlerini azalttılar. Bu onun kaçışının anahtarıydı. Rusların elindeki diğer pilotların deneyimleri, Alman havacıların genellikle iki ya da üç silahlı adamla birlikte sıkı bir şekilde korunduğunu ortaya koyuyor. Çoğu yakalandıktan hemen sonra kelepçelenmiştir.

Hızlı düşünmek başarılı bir savaş pilotunun en önemli özelliklerinden biridir ve bu olayda Altın Şövalye'nin kariyerinin 1943 Ağustos'unda, sadece doksan zaferi varken sona ermesini engellemiştir. Rusların ellerinde edindiği deneyimin özünü, savaşın ilerleyen dönemlerinde ve yeni Alman Hava Kuvvetleri'nde Richthofen Kanadı'na komuta ederken yönettiği genç pilotlara aktarmıştır. Erich Hartmann'ın kendi özetlemesi daha uygun olacaktır.

"Adamlarıma her zaman, eğer bir yerde esir iseler ve kaçma imkânları varsa, sadece gece hareket etmelerini söyledim. Gündüz asla hareket etmeyin. Düşmanla beklenmedik bir karşılaşma ve sizi fark eden kişiyi görmeden fark edilme ihtimaliniz her zaman vardır. Gündüz vakti uğraşmanız gereken çok fazla sürpriz vardır.

"Gece hareket ettiğinizde şaşırmazsınız. Avantaj sizdedir. Bir yabancı olduğunuzu ve etrafınızdaki herkesin düşman olduğunu bilirsiniz. Herhangi bir dilde size meydan okunursa, hala bir anınız, karanlığa atlamak için yeterli zamanınız vardır. Geceleyin düşmanlarınızın çoğu uykudadır, böylece etrafınızda sizi engelleyecek, kaçışınızı fark edecek ya da tüfeklerin tetiklerini çekecek bir çift göz ve el bulunmaz.

"Savaş sırasında ve sonrasında komuta ettiğim tüm adamlara gündüz kaçmaya çalışmamanın öz disiplin gerektirdiğini vurguladım. O gün dere yatağındaki o kuru dere yatağında yatarken bu beynime kazındı. Acele etmeyin. Geceye kadar bekleyin. Karanlık sizin dostunuzdur."

Altın Şövalye'nin genellikle anormal olan kariyerinin en garip anormalliklerinden biri, 1943 Ağustos'unda bir Sovyet esiri olarak tamamen kendi başına bırakıldığında, kaçışını iyi bir içgüdü, net bir analiz ve öz disiplinle gerçekleştirmiş olmasıdır. Kendisini esir alan Amerikalılar tarafından 1945'te Ayı'nın pençesine teslim edildiğinde, hükümetler arasındaki anlaşmaların yarattığı bir durumdan kaçma imkânı yoktu. Altın Şövalye'yi Ayı'nın elinden kurtarmak için on buçuk yıl sonra hükümetler arasında bir başka anlaşmaya daha ihtiyaç olacaktı.

Altıncı Bölüm

Meşe Yaprakları

Savaşın bir hayat sigortası olduğu söylenemez.
–Albay Hans-Ulrich Rudel

Erich 1943 sonbaharında 150 zafere ulaştığında, şöhret basamaklarını tırmanışı her iki tarafta da hızla ilerledi. Alman propaganda yayınları zaman zaman onun adını anmaya başladı. Fotoğrafı bazen gazetelerde, genellikle JG-52'nin diğer önde gelen savaş pilotlarıyla birlikte yer aldı. Ruslar tarafından önce telsiz rumuzu olan Karaya Bir olarak tanındı. Daha sonra Sovyet tarafında "Güney'in Kara Şeytanı" olarak kötü bir şöhrete sahip oldu.

Kara Şeytan efsanesi, Erich'in uçağına lale yaprakları şeklinde ayırt edici bir desen olan siyah bir burun boyatmasıyla başladı. Uçağı savaşta kolayca ayırt edilebiliyordu ve Sovyet pilotlar bu siyah işaretli Alman avcı uçağının pilotunun kaçınılması gereken bir düşman olduğunu hemen anladılar. Hiç ıskalamıyordu. Korkulan ama henüz kimliği belirlenemeyen Alman pilota Ruslar tarafından "Güneyin Kara Şeytanı" lakabı takıldı.

Sovyetlerin dinleme noktaları vardı ve Almanların düşmanları hakkında istihbarat toplarken yaptığı gibi Luftwaffe'nin yerden havaya iletişimini izliyorlardı. İzlenen bu yayınlar, Ruslar için Karaya Bir ile korkmaya başladıkları Kara Şeytan'ın aynı adam olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Karaya Bir onların birliklerini darmadağın ediyordu ve Kara Şeytan'ın zaferlerinin çoğu tek motorlu avcı uçaklarına karşı kazanılmıştı. Kara Şeytan'ın başına on bin ruble

ödül kondu. Onu düşürebilecek Rus pilot şan, şöhret ve servet kazanacaktı.

Bu teşviklerin yetersiz olduğu kanıtlandı. Kara Şeytan'ın belirgin işaretli uçağıyla karşılaşan ve onu tanıyan Kızıl pilotlar hızla savaş alanını terk etti. Erich siyah işaretlerinin ve Sovyet pilotlarının zihnindeki siyah imajının aleyhine işlediğini fark etti. Düşmanla teması azaldıkça skorları da azalmaya başladı. Düşman avcı uçakları dağılmadan önce tek bir vuruş yapabildiği için şanslıydı ve Erich'in siyah uçakla uçtuğu her kolun talihi keskin bir düşüş yaşadı.

Erich ilk olarak siyah işaretli uçakları yeşil destek pilotlarına vererek karşılık verdi. Bu gençler daha iyi bir korumaya sahip olamazlardı. Kızıl savaşçılar lale desenli burnu olan makinenin pilotunu ciddi şekilde yalnız bıraktılar ama yine de hikâye aynıydı. Siyah yapraklar havada olduğu sürece, Kızıl rakipleri bulmak zordu. Erich siyah yaprakların gitmesi gerektiği sonucuna vardı.

Bimmel Mertens çok sevinmişti. Güzel siyah boya işini sürdürmek onun için pek de hoşlanmadığı ekstra bir angarya idi. Bimmel aynı zamanda sayabiliyordu. Genç şefinin uçağındaki desenin ilk boyanmasından bu yana av ganimetlerinin azaldığını biliyordu. Bimmel siyah laleleri sildi ve şüphelenmeyen Kızıl pilotlar için Erich tipik bir koldaki Me-109'lardan biri haline geldi. Aradaki puan farkı sadece Erich ve Bimmel'i değil, tüm filoyu sevindirmişti. Erich anonimlik avantajıyla Kızıl formasyonlara saldırdıkça zaferler de hızla gelmeye başladı.

1944'ün Ocak ve Şubat'ında Karaya Bir her yerde ve her zaman muharebelerin galip tarafında görünüyordu. Bu altmış günlük dönemde Erich şaşırtıcı bir şekilde elli zafere ulaştı - ortalama olarak günde neredeyse bir skor. Aslında, ortalama her uçuş günü için yaklaşık iki skordu. Almanların Sovyet düşmanlarından hava koşullarıyla mücadele konusunda öğrendikleri her şeye rağmen, kötü hava koşulları neredeyse Kızıl Hava Kuvvetleri kadar ciddi bir düşmandı.

Almanlar Rusya'da, kendi uçaklarını bile çalıştıramadıkları sıfırın altındaki sabahların erken saatlerinde Kızıl avcı uçakları havaalanlarına üşüştüğünde hayrete düşmüşlerdi. Erich'in filosu bir

Rus havacıyı yakaladığında, onlara tipik bir Sovyet açık sözlülüğüyle Rus Hava Kuvvetleri'nin sıfırın altında 40 derecede operasyonel etkinliğini nasıl koruduğunu gösterdi.

İşbirlikçi esir, belki de Almanların bilmediği bir şeyi bilmekten gurur duyuyordu. Bir teneke içinde yarım galon benzin istedi. Yerde yatan Messerschmitt'lerden birinin yanına gitti ve onu izleyen JG-52 personelini dehşete düşürerek benzini uçağın yağ karterine döktü. Almanlar yirmi metre ya da daha fazla geri çekildi. *Dummkopf* kontağı açıp çalıştırmayı denediği anda bir patlama olacaktı.

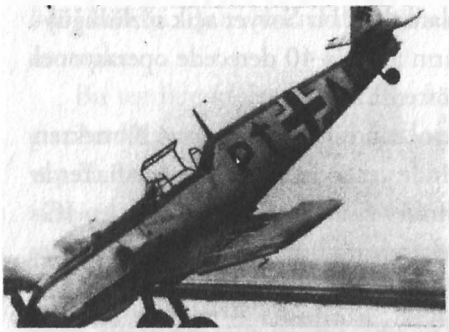
Endişeli teknisyenler motoru elle çevirmeye başlarken, bir Alman pilot da kokpitte sinmişti. Benzin, katılaşmış yağla iyice karıştıktan sonra kontağı çevirdi. Motor çalıştı. Patlama olmadı. Büyük Daimler-Benz canlandı ve sağlam bir şekilde çalıştı. Rus havacı tercüman Almanlar aracılığıyla yağın sıfırın altındaki sıcaklıklarda donduğunu ve marş motorunun motoru hareket ettirmesini imkansız hale getirdiğini açıkladı. Benzin yağı sıvılaştırmış ve motor ısındıkça buharlaşmıştı. Alınması gereken tek önlem, sıfırın altında çalıştırma için benzin kullanıldığında motor yağının daha sık değiştirilmesiydi.

Erich ayrıca esir alınan bir başka Rus'un sıfırın altında çalıştırma hilesini göstermesini izlemişti. Hikâyeyi kendi sözleriyle anlatıyor:

"Bu esir bir yedek parça tepsisi istedi. Yine benzin çağrısı yapıldı. Bimmel ve diğerleri izlerken, Rus yakındaki bir Me-109'a doğru ilerledi ve tepsiyi motor bölümünün altına yere koydu. Tepsiyi ağzına kadar benzinle doldurdu. Sonra bir kibrit çaktı ve geri çekildi.

"Benzin buharı sıfırın altındaki sıcaklığa rağmen alevlendi ve geniş bir alev dili uçağın açık motor bölümünün alt tarafını yaladı. Alevler tam on dakika boyunca devam etti.

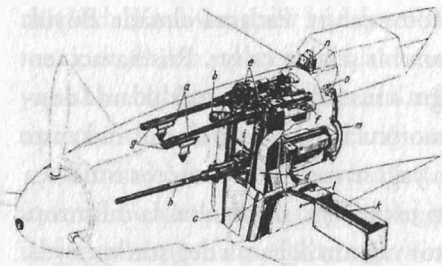
"Teknisyenlerden biri, alevler söndüğünde elektrik sisteminin mahvolacağını -yalıtımın tamamen yandığını- söyledi. Rus basitçe, 'Çalıştır,' dedi. Motorun o anki yumuşak kükremesi herkesi ikna etti. Nasıl yapılacağını bildikten sonra savaş uçakları sıfırın altındaki havalarda da çalıştırılabilirdi. Hepimiz Kızıl Hava Kuvvetleri'ne, sabahın erken saatlerindeki sortilerini karşılamak üzere havalanmamıza yardımcı olan bu plan için kendimizi borçlu hissettik."

Ustalık isteyen Me-109, iniş sırasında çoğunlukla ya kuyruk üstü ya da bu fotoğraftaki gibi burun üstü duruyordu.

Rall, Erich'in ikinci grup komutanıydı. 26 Ekim 1942'de, 100. zaferinin ardından Meşe Yapraklarıyla taltif edildi.

Alman avcı uçaklarının en etkili silahı, 20 mm'lik MG-151 topuydu. Tek mermisiyle verdiği hasar, daha düşük kalibreli makineli tüfeklerin 10 katına eşitti.

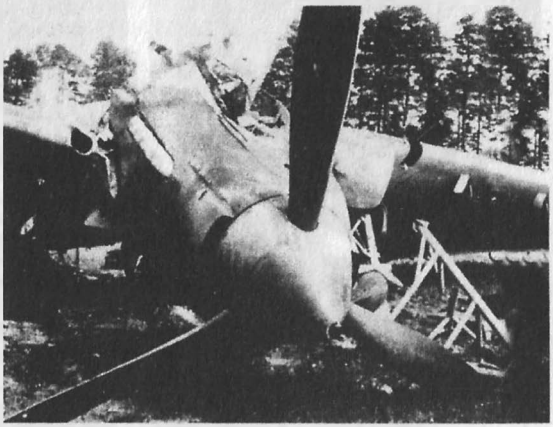
Bubi Dose ve Bubi Hartmann, en iyi iki arkadaş, aynı takma adı almışlardı. Bubi Almancada genç, oğlan, bebek anlamlarına gelir. Her ikisi de çok genç göründüklerinden bu takma ad ikisine de doğal olarak verilmişti.

Hartmann'ın avcı uçağının ekip şefi Heinz Mertens ve Erich, iki kişinin Me-109'un kokpitine nasıl girebileceğini eğlenerek gösteriyorlar. Erich'in ilk uçağında kanayan bir kalp çizimi ve "Dicker Max" yazısı vardı. Daha sonra bunu "Ursel" olarak değiştirdi.

"Uçan Küvet" IL2 Stormovik, 12 Ağustos 1944'te Romanya'da Luftwaffe tarafından düşürüldü. Hartmann'ın ilk avı da bir IL2 olmuştu.

Blitzkrieg kurbanı bir Stormovik. Süratle ilerleyen Almanların eline geçmemesi için Ruslarca havaya uçuruldu. Uçak tamirdeydi, bu yüzden uçuş için güvenli değildi.

Hartmann ve Krupinski, Meşe Yaprakların Führer'den bizzat alıyorlar. Seremoni 4 Nisan 1944'te Obersalzberg'de gerçekleşti. Soldan sağa, Dr. Maximilian Otto, Reinhard Seiler, Horst Adamek, Walter Krupinski, Erich Hartmann ve August Geiger.

Albay Dietrich Hrabak (solda), JG-52'nin komutanıydı ve onun komutası altında tarihin en başarılı avcı kanadı bulunuyordu. 125 zaferiyle Hrabak, burada 'Luftwaffe'nin olağanüstü avcılarından dördüyle birlikte. Erich Hartmann (352), Karl Gratz (138), Friedrich Obleser (127), Wilhelm Batz (237).

1944'ün hava savaşlarına hoş bir güneş, sakin bir gün, rahat bir sandalye ve kucağında köpekle verdiği kısa bir mola.

Gerd Barkhorn, Erich'in 10 Eylül 1944'teki düğününde. Barkhorn ve Willi Batz düğünün resmi tanıklarıydılar. Barkhorn 6 Ocak 1983'teki trafik kazasında hayatını kaybedene kadar Erich'le çok yakın dostlardılar.

Grup Uçuş Tabibi, Hartmann'a oksijen test sonuçlarını gösteriyor.

Luftwaffe'nin en iyilerinden biri olan Johannes "Macky" Steinhoff, Me-262 jetinde kaza yapıp kötü şekilde yanana kadar 176 hava zaferine sahipti. Yeni Luftwaffe'de ise Steinhoff korgeneralliğe kadar yükselmiş ve birkaç sene Luftwaffe komutanlığı yapmıştı.

275 zaferiyle 3 numaralı as olan Binbaşı Günther Rall, savaşın sonlarına doğru sol baş parmağını bir P-47'ye kaptırmıştı. Yeni Luftwaffe'ye Korgeneral olarak komuta etti.

Yıllarca eğitmenlik yapan Yüzbaşı Willi Batz, muharebe kariyerine yavaş başlamıştı. Fakat taktikleri kavraması ve atış becerilerini geliştirmesiyle hava nişancılığının en iyilerinden biri haline geldi.

Binbaşı Johannes Wiese'nin 133 resmi zaferi vardıysa da 200'ü aşkın uçak düşürdüğü söylenir. JG-77'nin komutanlığına atanan Wiese, 2 ay sonra Sovyetlerce düşürülüp ele geçirildi.

Aynı Rus esir, şaşkınlık içindeki Almanlara silahlarını sıfırın altındaki iklimlerde nasıl çalışır durumda tutabileceklerini de memnuniyetle gösterdi. Luftwaffe el kitapları silah mekanizması için titiz bir yağlama ve gresleme öneriyordu. Rus Cephesi'nde gres yağı donmuş ve kama mekanizmasını kapatmıştı. Ruslar bir Alman makineli tüfeğini alıp kaynar su dolu bir tanka daldırarak silahtaki tüm gres ve yağı temizledi. Luftwaffe'nin önerdiği yağlayıcılar olmadığında silah sıfırın altında 40 derecede mükemmel bir şekilde çalışıyordu. Rusların tavsiyesi sayesinde Almanlar sadece uçmaya devam etmekle kalmamış, aynı zamanda ateş etmeye de devam edebilmişlerdi ki bu Rusya'daki ilk iki kışta Luftwaffe birliklerinin başına bela olan bir sorundu.

Bimmel'in tüm bu numaraları ve daha fazlasını kullanmasıyla Erich, 1944 yılının Ocak-Şubat döneminde etkileyici skor sayısını artırmayı başardı. Normalde kamufle edilmiş bir avcı uçağıyla uçuyordu ve uçağın tek ayırt edici işareti gövdesindeki kanayan "Usch" kalbiydi. Ruslar yine de telsiz dinlemeleri yoluyla uçağı ve pilotu eşleştirdiler. Bu durum Erich'in bir sabah kendisini düşürmeye kararlı bir Rus tarafından fark edilmesine yol açtı.

Erich, destek pilotu Teğmen Wester ile birlikte Rumen Cephesi'ndeki Alman topraklarının çok gerilerinde uçuyordu. Hatların gerisinde normalde Rus uçaklarıyla karşılaşma olasılığı çok düşüktü ama JG-52 karargâhına hatların gerisinde kara saldırıları olduğuna dair raporlar gelmişti. Erich'e bir tarama yapması emredildi.

Beş yüzden fazla muharebe görevine çıkan Erich, kazandığı 150 zaferden bile daha değerli olduğunu düşündüğü bir şey edinmişti: Düşmanın varlığını sezmek. Mavi gökyüzü, bir uçağı uzun süre gizlemeye yetmeyen birkaç kümülüs dışında boş görünüyordu. Aşağıdaki toprak, üstünde tahterevalli gibi ilerleyen ölümcül mücadeleye dair hiçbir iz göstermiyordu. Sonra Erich'in ESP'si[20] zihninde onu birçok kez kurtaracak olan o küçük tehlike sinyalini çaldı. Arkasına baktı.

Beş yüz metre arkasında ve yukarısındaki tünekte kırmızı burunlu tek bir YAK avcı uçağı uçuyordu. Rus uçağı Karaya Bir'i geçmek üzereydi.

20 İng. *Electronic Stability & Protection*, Elektronik Denge & Koruma sistemi. (ç.n.)

Erich Wester'a, "Önüme geç, yukarı tırman ve izle!" dedi.

Onlar hızla ilerlerken, Rus birkaç saniyede bir ateş açmaya çalışıyordu. Dikkatle izleyen Erich, her seferinde uzaklaşarak Rus'un kendisini dışarıdan geçmesini sağlamaya çalışıyordu. Kızıl pilot daha sonra Erich'in beklediği son şeyi yaptı. Yukarı çıktı, döndü ve kafa kafaya geldiler. Erich ateş etti, Rus da ateş etti. İkisinde de isabet olmadı. İki kez cepheden birbirlerine ateş ettiler. İkisi de daha iyi bir atış pozisyonu alamadı.

Yüksek hızda iki kez neredeyse ıskaladıktan sonra, Erich zor anlarda başvurduğu kendi kendine yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Erich, bu Rus delirmiş gibi davranıyor. Muhtemelen sana çarpmaya çalışıyor. Ondan uzaklaş, hadi, negatif G'lere."

Altın Şövalye lövyesini ileri itti ve dönüşüne devam etmek yerine Karaya Bir'i negatif G manevrasıyla aşağı gönderdi. Wester'a dik bir dalışla aşağı kaçmasını söyledi. Avcısı aşağıya doğru inerken, Erich Rus'un dönüşüne devam etmesini izledi. Erich alttan, artık kafası karışmış olan Kızıl pilotun birkaç hızlı dönüş yaptığını görebiliyordu, belli ki Alman düşmanını artık bulamadığı için sarsılmıştı. Altındaki ölü bölgede Erich'i fark etmeyen Rus, doğuya döndü ve evine doğru yöneldi, şüphesiz meşhur Karaya Bir'i, Kara Şeytan'ı neredeyse nasıl pusuya düşürdüğünün hikâyesiyle doluydu.

Gaz pedalını sıkan Erich, alçak seviyeden doğrudan düşmanının altına doğru takip etti. 109'un motoru sonuna kadar açıkken istikrarlı bir şekilde tırmanan Erich, iki dakika içinde şüphelenmeyen YAK'ın altına gelmişti. Rus uçağının on beş metreden daha da yaklaşan Erich uçağın burnunu kaldırdı ve düşman uçağı ön camını cüssesiyle doldururken silahının düğmesine bastı.

Pürüzlü metal parçaları Rus avcı uçağından ölümcül bir dolu halinde fırladı ve Karaya Bir'in kanatlarına çarptı. Rus avcı uçağının motor bölümünden alevler fışkırdı ve kara bir duman bulutu, vurulan avcı uçağının arkasına düştü. YAK'ın işi bitmişti.

Rus pilot ölmekte olan makinesini ters çevirdi ve paraşütle atladı. Paraşütü sabah gökyüzüne karşı bembeyaz dalgalanırken, uçağı alevler içinde yere çakılırken orada asılı kaldı. YAK gürültüyle yere

çakıldı. Rus uçağı aşağı süzülürken enkazdan dumanlar yükseliyordu. Olay yerinin etrafında dönen Erich, Rus'un parçalanmış avcı uçağının yanına inişini ve paraşütünü toplamaya başlamasını izledi. Yakındaki bir köyden Alman piyadeleri çoktan olay yerine doğru yola çıkmıştı.

Konumu zihninde sabitleyen Erich hızla üsse döndü ve Karaya Bir'den inerek hemen filonun uçan cipi Fieseler Storch'a atladı. Bu çok yönlü küçük uçak keşif, ileri hava kontrolü ve düşen pilotları kurtarmak için kullanılıyordu. Bir Storch en az yüz seksen metreye inebiliyor ve pilot dahil üç kişi taşıyabiliyordu. Üste her zaman bir Storch hazır bulundurulurdu.

Erich havalandı ve birkaç dakika sonra, Alman piyadelerinin Rus pilota doğru ilerlediğini gördüğü köyün yakınındaki küçük bir tarlaya indi. Piyadeler geç kalan rakibini yakalamışlardı. Rus, güler yüzlü bir yüzbaşıydı. Belli ki hayatta olduğu için mutluydu. Az çok Almanca ve Rusça bilen birkaç Rumen sivil iki pilota tercümanlık yaptı.

Erich Rus pilotu "doğum günü" için kutladı – düşen bir uçaktan ve kazadan sağ kurtulduğu için.

"Senin için savaş sona erdi. Çok şanslısın," dedi Erich.

Rus başını salladı ve mutlulukla gülümsedi.

"Manevralarda beni kaybettikten sonra neden geriye dönüp bakmadın ve neden yalnız uçuyordun?"

Rus yüzbaşı daha önceki bir muharebede destek pilotunu kaybettiğini açıkladı. Neden arkasına bakmadığı sorusuna ise Rus yüzbaşı sadece üzüntüyle omuz silkmekle yetindi. Durum, Amerikalıların, "Omzunun üzerinden arkana bakma, biri sana yetişiyor olabilir," sözünde özetlenen duruma benziyordu.

Genç Rus koyu renk tuniği, deri şapkası ve botlarıyla konuşurken, Erich onun da diğer savaş pilotları gibi kendi kardeşliğinin bir üyesi olduğunu görebiliyordu. Kaygısız bir genç adamdı. Konuşurken ellerinden kanatlar çıkarırdı. Dili ve üniforması olmasa Alman bile olabilirdi.

Erich esirini piyadelerin gözetiminden aldı ve birlikte Storch'a doğru yürüyüp filonun üssüne geri döndüler. Erich el kol hareketleri ve Rusça sözcüklerle genç Kızıl Yüzbaşı'yı bir yemek çadırına

götürdü. İçeride tıpkı kendisi gibi genç Almanlar vardı. Almanlar Rus'a biraz içki ve yiyecek ikram ettiler. Erich'i şaşırtan bir şekilde Rus sinirlendi. Alman pilotlardan biri biraz Rusça konuştu ve düşman pilotun bariz öfkesinin nedenini keşfetti.

"Ona Almanlar tarafından yakalanan tüm Rusların kurşuna dizileceğini söylemişler!"

Erich yüzbaşıya biraz daha schnapps ve yiyecek verdikten sonra onu dışarı çıkardı ve Me-109'u yakından incelemesine izin verdi. Filo onu uygun işlemler için kanat karargâhına göndermek zorunda kalmadan önce Rus'un iki gün boyunca üssün etrafında eskortsuz dolaşmasına izin verildi. Karaya Bir'i seçecek kadar girişken olan Rus pilotun, pratikte korumasız bırakılmasına rağmen kaçmak gibi bir hırsı yoktu.

Yalnız Rus'la karşılaşması gibi hava savaşları Erich'i havadan havaya muharebede akla gelebilecek her durumla karşı karşıya getirmişti. Sadece kendi yeteneklerine güvenmekle kalmamış -ki bu yetenekler olmadan hiçbir savaş pilotu başarılı olamazdı- aynı zamanda tecrübesiyle yeteneklerini de geliştirmişti. Artık uçakları olağanüstü mesafelerden, bazen kendisiyle birlikte havalanan herkesten dakikalar önce tespit edebiliyor ve çoğu zaman düşmanının niyetini sezebiliyordu. Vur kaç yönteminin ölümcül etkinliği lehine it dalaşından kaçınıyordu. "Gör - Karar ver - Saldır – Geri Dön" asla bozulmaması gereken bir sıralamaydı. Buna uymak başarı, bundan ayrılmak ise başarısızlık ve hatta kıyamet anlamına geliyordu.

Erich, savaşa katılmak ve savaştan kopmak için, Rus uçakları düşmeye devam ederken kendisini hayatta tutan ve yaralamayan pratik kurallar geliştirdi. Mavi gökyüzü koşullarında, en iyi saldırı şeklini yüksek ve hızlı yaklaşma olarak buldu. Bulutlu havalarda ise saldırısını alçaktan ve hızlı bir şekilde gerçekleştirdi. İdeal olmayan koşullar altında saldırı yapmaktansa, mümkün olan her yerde ve her zaman bu tek hızlı darbe için bekledi. Bu onun "kahve molası" idi. Sürpriz, başarılı baskının en önemli unsuruydu.

Kışın, Karaya Bir beyaz ve gökyüzü kamuflajlıydı ve alçaktan yükseğe saldırı geçişi son derece başarılı oldu. Daha önceki,

yaklaşırken hızını azaltma eğilimini yenmiş, ateş etmeden önce mümkün olan en kısa mesafeden düşmanına doğru atılmaya başlamıştı. Elli metreden Karaya Bir'in silahlarının gücü yıkıcıydı. En az mühimmatla en fazla skor gerçekleştiriliyordu.

Geleneksel taktik olan düşmanla birlikte dönmek Erich'in terk ettiği bir şeydi. İt dalaşçıları bunu kendi yöntemleriyle yapabilirlerdi ve çoğu da it dalaşını severdi. Erich kendi yöntemlerini tercih ediyordu. Kısa ve şiddetli saldırısından sonra, kanat derinliğinde dönüyor ve irtifa izin verirse düşmanının yaklaşık 600 metre altına dalıyor, ikinci bir saldırı için alt gerisinden yükseliyordu. Bu pozisyonda, düşmanın yapabileceği herhangi bir dönüşe ayak uydurabiliyor ve ateş ettikten sonra Altın Şövalye, düşmanı ikinci saldırıdan sağ çıkarsa, üçüncü bir geçiş için yukarı doğru yol alıyordu. Her geçiş "Gör - Karar ver - Saldır – Geri Dön" döngüsünün bir tekrarıydı.

Doğu Cephesi'ndeki hava muharebelerinde Almanlar neredeyse her zaman sayıca azdı. Sonuç olarak, Erich'in kendisi de sık sık Rus avcı uçaklarıyla karşılaşıyordu. Ölümcül saldırı taktiklerini geliştirirken, aynı şekilde bir dizi savunma kuralı da geliştirdi. Saldırı yöntemleri nasıl tüm eski it dalaşçılarını geride bıraktıysa, savunma taktikleri de yaralanmasını engelledi. Bu iki taktik birlikte çok iyi çalışıyordu ve onun sürekli olarak çarpışabilmesini sağladı. Şans neredeyse her zaman yanındaydı, ancak keskin analitik yeteneği her zaman Bayan Şans'ın eşi olmuştu. Fiziksel hayatta kalma ve yüksek skorlar bu birlikteliğin çocuklarıydı.

Bir Rus ona arkadan, yandan ve yukarıdan - "tünekten"- daldığında, Erich sert bir tırmanma dönüşü yaparak düşmanının ateş geçidine girerdi. Bir Kızıl pilot aşağıdan ve arkadan geldiğinde, Erich sert bir şekilde sola ya da sağa ve aşağıya döner, yine düşmanının geçidine girer ve hemen ardından düşmanı kaybetmek için negatif G'leri kullanırdı.

Erich'in soğukkanlılığı kısa sürede onunla uçan herkes arasında bir efsane haline geldi. Rus düşmanlarını saldırıya geçerken gözlemlemeyi ve onların hamlelerini uygun savuşturmalarla karşılamayı öğrenmişti. Saldıran bir Rus pilot hâlâ atış menzilinin dışındayken

dönme dürtüsüne direnmek soğukkanlılık gerektiriyordu. Bir düşman uçağı silahlarını doldurmuş bir şekilde hücum ederken orada öylece oturmak teoride kabul edilmesi zor bir şeydi ve savaşta bunu uygulamak daha da zordu. Düz ve aynı hizada uçmak, dümeni hafif kayma için kullanmak ve düşmanın kendini bırakmasını beklemek, Altın Şövalye'yi kısa sürede bu koşullar altında vurulmaktan kaçınabileceğine ikna etti. Saldırgan Rus ateş açmadan önceki saniyeler içinde çoğu zaman hayati bilgiler toplanabilirdi.

Deneyimsiz ya da yetersiz pilotlar her zaman çok erken ateş açarak kendilerini ele verirlerdi. Erich böyle durumlarda rolünü kısa sürede savunmacıdan saldırgana çevirebileceğini keşfetmişti ama Kızıl pilot ateşi kesmez ve yaklaşmaya devam ederse, kumandanın eski bir pilotta olduğu aşikardı. O zaman bir muharebe kapıda demekti.

Erich son bir manevra olarak kaçmak için tek bir kural geliştirmişti, o da mümkünse negatif G ile hareket etmekti. Saldıran pilot, rakibinin daha sıkı dönmesini ve onu geçmeye çalışmasını bekler ki bu klasik it dalaşıdır. Saldıran pilot, avını ateş altına almak için daha da sert dönmek zorundadır. Sonuç olarak, avı saldırganın burnunun altında kaybolur. O anda av, lövyeyi ileri iterek ve alt dümene asılarak kaçabilir. Uçağı üzerindeki kuvvetler artı beş G'den eksi bir veya eksi bir buçuk G'ye değişir. Bu kaçış manevrasını saldırganın çok geç olana kadar görmesi ya da takip etmesi neredeyse imkansızdır. Erich, saldırganı anında avantajlı durumdan karmaşık bir dezavantajlı duruma düşüren bu kaçış taktiğini çok iyi kullanıyordu.

Saldırgan her şeyden önce negatif G'nin -ağırlıksızlığın- getirdiği psikolojik dezavantaja maruz kalıyordu. Fiziksel olarak da dezavantajlıydı; koltuğundan kaldırılarak kemerine doğru asılıyordu ki bu da yüksek negatif saldırı açısı nedeniyle bir hedefi takip etmek için imkansız bir durumdu. Sonunda, saldırgan bölgeye ilişkin görüşünü kaybediyor ve uçağı takibin devamı için doğru yöne yönlendirmek tahminlere kalıyordu.

Erich bu taktikleri son çare olarak kullanırdı. Diğer tüm saldırılarda kuralı, pozitif G'ler kullanarak saldırganın dönüş yönüne dönmekti. Bunlara "Kişisel Dönüş Kurallarım" adını verdi ve genç

destek pilotlarına hayatta kalmalarına yardımcı olmak için öğretti. Saldırı ve savunmadaki taktik becerisi onu sekiz yüzden fazla hava muharebesinden tek bir çizik bile almadan geçirdi ki bu kör talihe atfedilemeyecek kadar çarpıcı bir başarıydı.

Taktiklerini netleştirip biraz tecrübe kazandıktan sonra Erich'in skor sayısı o kadar hızlı arttı ki diğer pilotlar arasında tartışma konusu oldu. İstikrarlı zaferler dizisi ve görünüşte cazibeli yaşamı, 1943 yılı ilerledikçe onu rekabetçi bir ilgi odağı haline getirdi. Erich'in başarısında bir hile olduğunu düşünen pilotlar bile vardı.

Erich'in destek pilotu olarak uçmuş olan 7'nci Filo'dan Çavuş Carl Junger, diğer iki pilotla birlikte yakındaki 8'inci Filo yemekhanesini ziyaret etmeye davet edildi. Bu ziyaretin devamında kayda değer bir şey oldu ki bu da filo rekabetinden kaynaklanıyordu. Yemek sırasında Junger, gürültülü konuşmalar arasında Erich Hartmann'ın adının geçtiğini duydu. Erich'le aynı zamanda JG-52'ye gelen Teğmen Friedrich "Fritz" Obleser kariyerinin başlangıcında iyi bir başarı elde etmişti, Erich ise ilk avının heyecanını yenmeye ve Rossmann ile it dalaşçılarının numaralarını öğrenmeye çalışıyordu. Erich kendi unsurlarına liderlik etmek için yerleştiğinde, puanlamada Obleser'i roket gibi geçmişti. Fritz, Erich'in istikrarlı skor serisiyle ilgili şüphelerini dile getiriyordu.

Junger, Erich'in destek pilotu olarak Erich'in düşürdüğü birçok şeye şahit olmuştu. Obleser'in sözlerindeki ima onu rahatsız etmişti. Ertesi gün Junger, Altın Şövalye'ye Obleser'in söylediklerini anlattı. Erich Junger'e teşekkür etti ve ne yapılması gerektiğine bir anda karar verdi. Doğruca Grup Komutanı Binbaşı Günther Rall'a gitti. 7 ve 8'inci Filolar onun komutası altındaydı.

"8'inci Filo'dan Fritz Obleser diğer pilotlara skorlarımın gerçek olduğuna inanmadığını söylüyor."

Rall'ın kaşları havaya kalktı. "Ben gerçek olduklarını *biliyorum*. Tanık raporlarını ve tüm detayları görüyorum. Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?"

"Obleser'in birkaç operasyonda destek pilotum olarak uçmasını istiyorum efendim. Tabii eğer ayarlanabilirse."

Rall başını salladı. Pilotların birbirine girmesi onun için yeni bir şey değildi. "Elbette, emirleri vereceğim. Yarın gelebilir."

Obleser biraz mahcup bir şekilde ertesi gün Erich'in destek pilotu olarak görev yapmak üzere tekmil verdi. Geçici transferi gözlem amaçlı olduğu için, Erich'in kolunun ikinci unsurunun sunduğu daha iyi görüş noktasına atandı. İki görevde uçtu ve Erich'in, Altın Şövalye'nin rakiplerinin uçaklarını havaya uçurduğu yıkıcı yakın uçuşlarından ikisini gördü.

Yerde, ikna olmuş Obleser resmi tanık olarak iki skor onayını imzaladı. Fritz daha önceki eleştirileri için erkekçe özür diledi ve hikayesiyle birlikte 8'inci Filoya dönmesine izin verildi. Komşu birliklerden Bubi Hartmann'ın zaferleri hakkında başka bir şüpheci ifade gelmedi.

Erich'in deneyimle geliştirdiği ve parlattığı taktik becerilerinin ardında, başarılı bir avcı pilotunun bir başka önemli yeteneği yatıyordu: Avcı burnu. Görece hareketsiz olduğu dönemlerde bile düşmanlarını bulma içgüdüsüne sahipti. Düşürme raporları kanat karargâhına iletilmek üzere Rall'ın masasına ulaşmaya devam ettikçe, diğer pilotlar eve eli boş dönerken Erich'in skor aldığını görebiliyordu. Yani Bubi bir avcıydı.

1 Ekim 1943 akşamı Erich telefona çağrıldı. Binbaşı Rall yarınki ava katılmak istiyordu.

"Sabah kaçta çıkıyorsun?" dedi Rall.

"Saat yedi ya da o civarda."

"Güzel. Ben de ikinci unsurda seninle geleceğim."

Erich Hartmann şimdi iki büyük asın birlikte uçtuğu tek operasyonun öyküsünü anlatıyor.

"Rall avını yakalamak için her sabah erkenden Zaporijya'ya uçuyordu ama başarılı olamıyordu. Ben daha geç uçuyordum ve başarılı oluyordum ama oraya giden özel bir rotam vardı. Zaporijya'dan Nikopol'e uçuyordum ve orada büyük bir Rus hava üssü vardı. Bulduklarımı gizli tutuyordum ama her gün bu bölgede bir uçak düşürmeyi başarıyordum.

"Rall 2 Ekim 1943 sabahı benimle geldi ve güneye doğru uçtuk. Cephe ve Dinyeper Nehri hattı boyunca daireler çiziyorduk. Yaklaşık otuz dakikalık bir uçuştan sonra görünürde hiçbir şey yoktu, Rall telsize geldi.

"'Burada, güneyde ne yapıyorsunuz? Burada hiçbir şey yok. Ekibimi Dnipropetrovsk'a götürüyorum.'

"Ve böylece Grup Komutanı yola çıktı. Ancak iki dakika sonra, on sekiz bin fitte bir P-2 keşif uçağı gördüm, yanında da birkaç Lagg avcı uçağı vardı. Rall'ın henüz yeterince uzaklaşmadığını düşünüyordum, bu yüzden P-2'ye yaklaşana kadar bekledim. Sonra Rall'a seslendim.

"'Zaporijya'nın güneyinde bir hedef var ve izleyebilirsin. Geri dön.

"Telsizden Rall'ın çılgınca cevabı geldi.

"'Bekle! Bekle! Ben oraya varana kadar bekle.

"O sırada P-2'den sadece 450 metre uzaktaydım. Yaklaştım ve onu vurdum, sonra Lagg'lardan birine daldım ve onu da aşağı gönderdim. Rall ikisinin de yanarak düştüğünü gördü."

Rall'ın çocuğun bir avcı olduğu kadar bir nişancı da olduğu sonucuna varmasının doğruluğu böylece kanıtlanmış oldu ve bu olay Erich Hartmann'ın bugüne kadar koruduğu belli bir acımasızlık niteliğini ortaya koydu.

Rus avcı pilotları Doğu Cephesi'ndeki en zorlu hava muhalefeti idi, ancak daha önce de söylediğimiz gibi, havadaki en sert kuş IL-2 Sturmovik idi. Rus avcı-bombardıman uçağı YAK'lar, MIG'ler ve Lagg'ler kadar manevra kabiliyetine sahip değildi ve onlar kadar hızlı da değildi ama Alman pilotların inanamamaktan gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olacak miktarda top ve mermiyi yutabiliyordu. Top mermileri ve izli mermilerin bu inanılmaz derecede dayanıklı makinenin ağır zırhlı kokpit bölgesinden sekerek uzaklaştığı görülebiliyordu.

Bir Sturmovik Erich'in ilk zaferiydi ve bu dayanıklı kuşları nasıl yere indireceğini deneyimleriyle öğrenmişti. IL-2'ler alçaktan uçuyor, böylece gövdenin altındaki hassas yağ soğutucusunu koruyor ve bir arka topçu saldıran avcıları taciz ediyordu. Erich'in arka topçusu

olan bir IL-2 ile mücadele taktiği, saldırısını on beş ila yirmi derecelik bir açıyla yapmak, hızla yaklaşmak ve böylece savunma silahının daima hareket etmesini sağlamaktı. IL-2'ye asla düz saldırmaz ya da ateş ettikten sonra kenara kaçmazdı. Bir kanadın üzerinden sertçe dönüş yaparak ve Sturmovik'in altına dalarak yara ve hasar almaktan kaçınıyordu; bu, hiçbir topçunun silahıyla takip edemeyeceği ve onun isabet alamayacağı bir manevraydı.

Erich, bir IL-2'nin başarılı bir şekilde saldırıya uğrayabileceği iki ana yöntem olduğunu keşfetti. Aşağıdan ve arkadan Sturmovik'in alt kısmına ateş ederek yapılan yıldırım saldırısı, "beton bombardıman uçaklarını" düşürmenin en iyi yoluydu. Savunmasız yağ soğutucusuna yapılan isabetler IL-2'yi ya düşürür ya da ateşe verirdi. Sturmovik'in güverte seviyesindeki operasyonları bu saldırı yöntemini devre dışı bıraktığında, Erich arkadan yaklaşıyor ve ateşini kanat köküne yoğunlaştırarak zırhlı kokpit ve motor bölgesinden kaçınmaya çalışıyordu. Tekrarlanan top isabetleri ağır yüklü ahşap kuyruğun kopmasına ve Sturmovik'in düşmesine neden olacaktı. IL-2'nin iki koltuklu versiyonunun on derece ve daha aşağıdan savunmasız olduğu kanıtlanmıştı, çünkü kısa mesafeden tam bir patlama kokpit zırhını delebiliyordu.

IL-2'yi 1944'ün sonlarında daha da sert ve çok daha hızlı bir kuş olan IL-10 takip etti. Bu uçakların neredeyse kelimenin tam anlamıyla "kırılması" gerekiyordu. IL-10'un ortaya çıkışından önce ve 1943'teki üretken skor dönemi sırasında Erich, muhtemelen savaş kariyerinin en sıra dışı zaferlerini IL-2'lere karşı elde etti.

Erich'in analitik yeteneği bu savaşın başlangıcında ona iyi hizmet etmişti. IL-2'lerin genellikle hatların Rus tarafından alçak irtifada, hedefe doğru sürüler halinde geldiğini fark etmişti. Bu gruplar genellikle altmış kadar uçaktan oluşuyordu ve nadiren 1300 metrenin üzerinde uçuyorlardı.

Kanatlarının altında en az iki adet beş yüz kiloluk bomba taşıyan bu uçaklar nispeten yavaş hareket ediyor ve bu nedenle arkadan kolayca alt edilebiliyordu. Erich'in taktiği kalkıştan sonra 4500 metreye tırmanmaktı ve bu yükseklikten düşman gruplarını hatırı sayılır bir

mesafeden seçebiliyordu. Bir düşman formasyonu tespit eden Erich, aralarında en az 2500 – 3000 metre olacak şekilde, düşmanın üzerinden geçip ters yöne gitmeyi amaçlayan sığ bir dalışa başlıyordu.

Yukarı bakan Rus pilotlar, Alman avcı uçaklarının üstlerinden geçtiğini ve yüksek hızla doğuya doğru ilerlediğini görebiliyorlardı. Erich'in unsuru Sovyet formasyonunu gördüğüne dair hiçbir belirti vermiyordu, pilotlar ise tespit edilmediklerini düşünerek rahatlıyorlardı. Erich birkaç saniye boyunca doğuya gitmeye devam ediyor, ardından avcı uçağını sırt üstü çeviriyor ve yarım takla (*split-S*) manevrası yaparak lövyeyi yumuşak bir şekilde geriye çekiyordu.

Yönünü tersine çevirerek ve dalışta hız kazanarak IL-2 formasyonunun irtifasının biraz altına iniyordu. Eğer gökyüzü bulutlarla kaplıysa, Sovyet uçaklarının arkasından ve çok altından yaklaşıyordu. Üstün hızıyla Erich, genellikle herhangi bir uçak için yıkım anlamına gelen ölümcül darbeler için yaklaşabiliyordu. Pek çok Sovyet pilotu bu manevra karşısında hazırlıksız yakalanıyordu.

Sovyet ası Alexander Pokrişkin'in kariyerinin ileride anlatılacağı gibi, bu tür taktikler hattın Rus tarafında da incelenmişti. Her yeni taktiğe karşı daha dikkatli olunuyor ve genellikle karşı taktikler uygulanıyordu. Erich, Harkov yakınlarında IL-2'lere bu tür bir önleme yaptığında, Ruslar ona hazırdı ya da en azından öyle sanıyorlardı.

Erich iyi denenmiş takip manevrasını uygularken, kademeli-sıkı düzende ilerleyen dört Sturmovik onun altından geçti. Dalış sırasında hızı hızla arttı ve dördüncü IL-2'nin 60 metre gerisinden ateş açtı, mermiler IL-2'nin kokpitinde patladı. Rus lider uçağı *split-S* manevrasıyla sola yatırdı ve onu vurulmamış olan diğer iki Sturmovik izledi.

İrtifa tüketen *split-S* kaçma girişiminin feci sonuçları oldu. IL-2'lerin kanatlarının altına yerleştirilen bombalar beton bombardıman uçaklarının manevra kabiliyetini keskin bir şekilde azaltmıştı ve kaçış manevrası yaptıklarında ancak 450 metre irtifaya sahiptiler. *Split-S* bu irtifayı saniyeler içinde tüketti.

Dört acı patlama gökyüzünü sarsarken, tüm Rus formasyonu tam bomba yüküyle birlikte uçmakta olduğu sağ kademe düzeninde yere çakıldı. Dört devasa, enkazla kaplı kraterde dört korkunç ateş

parladı ve dört siyah duman sütunu olay yerinin üzerinde tek bir girdapta birleşti. Erich bir el ateş etmişti. Bunu saniyeler içinde dört zafer izlemişti.

Karaya Bir ve Kara Şeytan efsanesi, Kızıl Hava Kuvvetleri'nin malzemesine ve moraline büyük zarar veren bu tür karşılaşmalardan doğmuştu. 7'nci Filonun 10 Ocak 1944 - 22 Şubat 1944 dönemine ait tarihçesinde Altın Şövalye'den şu ifadelerle bahsedilmektedir: "Bu süre zarfında en başarılı nişancı Teğmen Erich Hartmann'dı. Bir günde beş, bir başka günde altı uçak düşürdü." Operasyon üssünün sık sık değişmesine rağmen, Erich'in taktikleri ve savaşa istikrarlı bir şekilde girmesi skorunu artırmaya devam etti.

7'nci Filo 22 Şubat'ta Uman'a taşındı ve burada bir Macar Kraliyet Avcı Filosu III/JG-52'ye tahsis edildi. Bu iki birlik 2 Mart'ta Kalinovka'ya nakledilmiş, ardından birkaç saat içinde Proskurov'daki üsse taşınmış ve burada 7 Mart'a kadar on beş zafer kazanmıştı. 7'nci Filo'nun tarihi bu döneme atıfta bulunur: "Bu [on beş öldürme] içinde Teğmen Hartmann tek başına bir günde hava muharebesinde on düşman düşürdü ve böylece 193 ila 202'nci zaferlerini elde etti. Führer 2 Mart 1944'te Teğmen Krupinski ve Teğmen Hartmann'ı Meşe Yaprağı ile ödüllendirdi."

Meşe Yaprakları genellikle her zaman Führer tarafından bizzat verilirdi. Erich ve Krupinski'ye ödül töreni için Berchtesgaden'e gitmeleri emredildi. Ne mutlu ki kendilerine ait seçkin bir ekip oluşturdular ve Proskurov üssünün çamurunu ezerek büyük bir sevinç içinde eve dönüş uçuşu için havalandılar.

Birkaç dakika boyunca alanda daireler çizdiler ve Erich doğuda, kara savaşının insanlık dışı zorluklarla sürdüğü çamur ve kar bataklığını görebiliyordu. Düşünceleri bir an için, daha iki hafta önce Şanderovka-Korsun bölgesinde karla kaplı bir vadide gördüğü yirmi bin Alman cesedine döndü. Kılıçlı Rus süvarileri ve Kızıl tanklar kapana kısılmış Alman birliğini paramparça etmişti.

Erich hatırladıkça ürperiyordu. Önlerinde buna benzer başka şeyler de olmalıydı, çünkü 7'nci Filo Karargâhı'na Rusların "çamur taarruzu"nun yaklaştığına dair söylentiler ulaşmıştı. Cehennem illa

sıcak olmak zorunda değil, diye düşündü Erich kendi kendine, zihni piyadelerin savaşı üzerinde gezinirken. Kendisinin ve yoldaşlarının hızlı avcı uçaklarıyla üzerinde uçtukları donmuş bir arafta savaşıyorlardı. Eve döneceği için mutluydu. Yanında uçan neşeli Krupinski ile birlikte, derin bir rahatlama duygusuyla batıya doğru döndü.

Gerd Barkhorn, Walter Krupinski ve Hannes "Kubanski Aslanı" Wiese ile birlikte trenle Salzburg'a yaptıkları coşkulu yolculuk Birinci Bölüm'de anlatılmıştı. JG-52'nin as dörtlüsü Kartal Yuvası'ndaki törenlerde Meşe Yaprağı alan diğer on iki kişiye katıldı. Bu nişanın sahipleri arasında Manş Sahili'nde savaşan Richthofen Kanadı'ndan Binbaşı (daha sonra Yarbay) Kurt Buehligen ve daha sonra RAF gece avcı uçağı pilotu "Bob" Braham tarafından vurularak öldürülen tecrübeli gece avcı uçağı pilotu August Geiger de vardı. Ayrıca iki piyade albayı da aralarındaydı. İnce yapılı, çocuksu ve hafif çakırkeyif Erich Hartmann Meşe Yaprakları'nın en genç sahibiydi ve bu törende nişan alan en düşük rütbeli kişiydi.

Teğmen Hartmann olarak kabul sırasının sonuna yakın bir yerde durmuş, şaşkın bir genç gibi görünüyordu. Rus Cephesi'nde Meşe Yaprakları'nın bahşettiğinden çok daha farklı bir rütbe ve ün kazanmıştı. O Karaya Bir'di, kötü şöhretli Kara Şeytan. Düşmanları arasında onun etrafında bir efsane başlamıştı. Kendi kardeşliği içinde, iki yüz zafere ulaşan seçkinler arasına girmeye hak kazanmıştı. En ölümcül skor oyununda hâlâ onun önünde olan birkaç kişi, savaş beşinci yılında da devam ederken onun izlenmesi gereken havadaki bir atlı mızrakçı olduğunu biliyordu.

Yedinci Bölüm

52. Avcı Kanadı'nın Asları

Kahramanlar topluluğunda sadece bir Titan göze çarpar.
–Anonim

Çocukluğundan beri güçlü bir yarışmacı olan Erich Hartmann, JG-52'yi gelişebileceği bir ortam olarak bulmuştu. Meşe Yapraklarına tırmanışı zor olmuştu ama JG-52'nin her filosunda birbirleriyle yarışan ateşli pilotlar onun ilerlemesini teşvik etmişti. Bu daimî rekabet, Şövalye Haçı ve bu nişanın daha yüksek derecelerini kazanan pek çok olağanüstü asın yetişmesine yol açmıştı.

Luftwaffe'nin en başarılı Avcı Kanadı olan JG-52, dört yıl içinde on binden fazla hava zaferi kazanmıştı. Önde gelen şahsiyetleri sayacak olursak, Almanya'nın ve dünyanın en skorer üç ası ile başlarız: 352 zaferle Erich Hartmann, 301 ile Gerhard Barkhorn ve 275 ile Günther Rall. Erich Hartmann'la birlikte JG-52'de görev yapan onlarca başarılı havacı arasında 237 zaferle Willi Batz, 212 zaferle Hermann Graf ve 203 zaferle Helmut Lipfert de bulunmaktadır. Altın Şövalye ve bu beş çağdaşı toplamda 1580 hava zaferine imza atmıştır.

Bu yıldız altılının hemen arkasında, 100 ila 200 zafer arasında değişen skorlara sahip ve hepsi de savaş kariyerlerinin önemli bir bölümünü JG-52'de geçirmiş bir aslar topluluğu geliyordu. Bu önemli isimler arasında 197 zaferle Binbaşı Walter Krupinski, 133 zaferle Binbaşı Johannes Wiese, 120 zaferle Üsteğmen Friedrich "Fritz" Obleser ve 126 zaferle Üsteğmen Walter Wolfrum yer alıyordu. Bunlar savaşın sonunda pilotların topladıkları skorlardı. Çatışma sırasında filo, grup ve kanat içindeki rekabet sürekliydi.

Skor liderliği sık sık el değiştirdi ve rekabet her pilotun en iyi halini ortaya çıkardı.

En iyisi olma dürtüsü, başarılı olan herkes için itici bir güçtü. Rekabet, sportmenlik geleneğine uygun olarak sert ama dostçaydı ve pilotların haberleri dinlemek ve skor tablosunun ne durumda olduğunu görmek için her gece bir araya gelmesi günün en önemli olaylarından biriydi. Başarı ve sürekli artan sayılar pilotların moralini yüksek tutuyor ve Almanların, Me-109'ları teknik olarak sınıfta kaldığında ve Sovyet uçaklarının kar fırtınası altında gömüldüğünde bile, Rusya'da havada sonuna kadar sahip oldukları psikolojik üstünlükte önemli bir rol oynuyordu.

JG-52, geleneğinin bir parçası haline gelen yüksek kalibreli liderlik açısından şanslıydı. Albay Dietrich Hrabak, Erich Hartmann'ın ateşle vaftizi sırasında kanadın komutanı olarak ve Binbaşı Hubertus von Bonin de unutulmaz bir Grup Komutanı olarak tanıtılmıştı. Kanat kayıtlarına adını yazdıran diğer istisnai liderler arasında Condor Lejyonu gazisi Herbert Ihlefeld, Günther Rall ve Johannes "Macky" Steinhoff yer almaktadır.

Filo komutanı ve daha sonra JG-52'de Grup Komutanı olarak seçkin bir kariyere sahip olan ve ileride korgeneralliğe yükselerek yeni Alman Hava Kuvvetleri'nin de başına geçecek olan Steinhoff'un uçuş ve liderlik yeteneklerini kanıtlamıştı. 1940 Şubat'ında JG-52'ye filo komutanı olarak katılan Steinhoff, iki yıl sonra II/JG-52'nin Grup Komutanı olmuştur. Almanya'nın en başarılı avcı pilotlarından bazıları Steinhoff'un JG-52'deki birliklerinden geçmiştir; bunların arasında Britanya Muharebesi sırasında Steinhoff'un JG-52 filosunda uçan ve Batılı Müttefiklere karşı Luftwaffe'nin en skorer pilotu olan ölümsüz Yüzbaşı Hans-Joachim Marseille de vardır.[21] Binbaşı Willi Batz Steinhoff'un Rusya'daki emir subayıydı ve Walter Krupinski de kariyerinin ilk yıllarında Steinhoff'un destek pilotu olarak uçmuştu. Steinhoff'un kendisi de çoğu JG-52 ile olmak üzere 176 zafer kazanmıştı.

Bu karakterdeki liderlik, düşmanla mücadeledeki başarı, sürekli hava muharebesine maruz kalma ve JG-52'deki koşullar hırslı genç

21 İkinci Dünya Savaşı'nda, tamamı İngilizlere karşı, 158 hava zaferi.

avcı pilotlarını cesaretlendirdi ve onlara ilham verdi. Onlar da buna hava savaşları tarihinde daha önce hiç ulaşılmamış bir başarı düzeyiyle karşılık verdiler. Oldukça çekişmeli geçen skor yarışında Bubi Hartmann, en yakın rakibi Gerd Barkhorn'un skorunu elli bir zaferle geçerek zirveye yükseldi.

Erich Hartmann'ın en iyi yönlerini ortaya çıkaran eşsiz insan ortamını doğru bir şekilde aktarmak için JG-52'deki as arkadaşlarının birkaçından bahsetmek yerinde olacaktır. Her ne kadar Luftwaffe'nin en başarılı avcı kanadının tipik bir örneği olsalar da, düzinelerce yüksek puanlı pilot olduğundan, bu bahisler JG-52 pilot kalitesinin sadece bir örneği olabilir. JG-52 aslarının bir listesi bu bölümün sonunda yer almaktadır.

Erich Hartmann eski yoldaşları için nadiren heyecanlanır, ancak dostu ve bir zamanlar rakibi olan Gerd Barkhorn ondan bu nadir övgüyü alır: "Gerd, herkesin uğruna seve seve kendini öldürebileceği, tanıdığım tek lider. Baba, kardeş, yoldaş, arkadaş... O, tanıdıklarımın en iyisi." Bu sonsuz hayranlık, Gerd Barkhorn'un adının İkinci Dünya Savaşı'ndaki yoldaşları arasında uyandırdığı tepkinin tipik bir örneği, çünkü kişiliği ve karakteri onlar üzerinde 301 hava zaferinden daha derin bir etki bırakmıştı.

Gerd Barkhorn'da, yazarların karşılaştığı diğer tüm aslardan daha bir eski şövalyeydi. Şövalye ruhlu, onurlu ve cömertti; güçlü, merhametli ve yüce gönüllüydü ve bu onu gerçek bir kahraman beyefendi yapıyordu. Erich Hartmann'dan dört yaş büyük olan Barkhorn, ihtişamlı günlerinde gür, siyah saçları, zeytin rengi teni ve Erich Hartmann'ınkilere çok benzeyen etkileyici mavi gözleriyle dikkat çekici derecede yakışıklı bir adamdı. 1.80 boyundaki Barkhorn 1975 yılında Tümgeneral olarak emekli oldu. Kendisi ve eşi Christi, 6 Ocak 1983'te trajik bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Ursula adında bir kızı New York yakınlarında yaşıyor.

Korgeneral Steinhoff Barkhorn için şöyle diyor: "İkinci Dünya Savaşı'ndaki tüm avcı pilotları arasında benim tercihim odur. İstikrarlı, güvenilir, iyi bir liderdi ve hiçbir zaman doğrulanmayan bir zafer iddiasında bulunmadı." Barkhorn'un dostluk kurduğu Kraliyet

Hava Kuvvetleri'nin eski asları ve birlikte görev yaptığı NATO subayları için o, şövalyelik günlerine geri bir atıftı ve çok zarif biriydi.

Erich Hartmann skor yarışında onu geçtiğinde Gerd çok sevinmişti, çünkü onun karakteri başkasının başarısından kendi başarısı gibi zevk alacak şekildeydi. Savaşta şövalye ruhu kendini sık sık unutulan bir kahramanlık niteliğiyle ortaya çıkardı: Merhamet. Hartmann ve diğerleri Barkhorn'un bir Sovyet uçağını etkisiz hale getirdikten sonra, düşmanın yanında uçarak ve ona atlamasını işaret ederek, düşen makinenin pilotunu paraşüt için uçağını terk etmeye ikna etme çabalarını anlatırlar. Gerd Barkhorn Doğu Cephesi'ndeki çetin mücadelede insanlığını asla kaybetmedi. Savaştı ama nefret etmedi. Yoldaşı Erich Hartmann için o, savaşın en unutulmaz karakteriydi.

Binbaşı Johannes Wiese, Erich Hartmann'ın Berchtesgaden'deki Meşe Yaprakları töreninde kutlama yapan yoldaşlarından ve JG-52'nin aslarından biriydi. Kuban Köprübaşı üzerindeki ağır hava muharebelerinde gösterdiği başarı nedeniyle Ruslar tarafından "Kubanski Aslanı" olarak adlandırılan Wiese, 1936 yılında Luftwaffe'ye girmiş profesyonel bir subaydı.

Uzun süre eğitmen ve keşif pilotu olarak görev yaptıktan sonra 1941 yazında II/JG-52'nin emir subayı olarak JG-52'ye geldi. IL-2 Sturmovik'i düşürmeyi uzmanlık haline getirdi ve ağır zırhlı kara saldırı uçaklarından yaklaşık yetmişi onun silahlarına hedef oldu. Wiese, 1943'teki büyük gününde Orel-Kursk-Byelgorod bölgesinde on iki onaylanmış skor gerçekleştirmiş ve aynı gün kendisi de beş zorunlu iniş yapmıştı. JG-52 kariyerini I/JG-52'nin komutanı olarak sonlandırdı ve 1944'ün sonunda Steinhoff'un yerine JG-77'nin komutanlığına terfi etti.

Savaş kariyeri Ruhr üzerinde Spitfire'lara karşı verdiği vahşi bir çarpışmayla sona erdi. Uçağı terk etmek zorunda kalan Kubanski Aslanı'nın hasarlı paraşütü düzgün açılmadı ve bunun sonucunda sert bir düşüş yaşayarak ciddi şekilde yaralandı. Teslim olduktan sonra ABD'nin esiri oldu.

Wiese 1945 Eylül'ünde ABD tarafından serbest bırakılıp ülkesine döndüğünde, Komünist Almanlar tarafından tanındı. Sovyetler

Birliği'ne karşı savaşmış, yüksek madalyalı bir Alman subayı olarak, savaş sonrası bazı siyasi entrikaların kurbanı oldu. Polis onu yakaladı ve Sovyet hükümetine teslim etti.

Wiese, Rus hapishanelerinde Erich Hartmann'a katıldı ve 1950'de serbest bırakıldı. 1956'da Batı Almanya'ya taşındı ve yeni Alman Hava Kuvvetleri'ne katıldı. 1959'da yeni Richthofen Kanadı'na atandığında, eski JG-52 ve Rus hapishane yoldaşı Erich Hartmann'ın komutası altında yeni Luftwaffe'nin ilk jet avcı kanadını kurdu.

275 hava zaferiyle dinamik Günther Rall, Erich'in 1942 sonbaharında Rusya Cephesi'ne acemi bir öğrenci olarak gelmesinden bu yana kariyerini Erich Hartmann'ınkiyle iç içe bulmuştu. Savaş öncesi profesyonel bir subay olan Rall, sadece bir as ve lider olarak değil, aynı zamanda üstün irade gücü ve cesarete sahip bir adam olarak da parlak bir savaş rekoru kırmıştır. Britanya Muharebesi, Fransa Muharebesi, Balkan harekâtı, Girit Muharebesi, Doğu Cephesi ve İngiliz-Amerikan hava taarruzlarına karşı Reich'ın son savunmasında uçmuştu.

Savaş arkadaşları tarafından en iyi şekilde, düşmanlarını inanılmaz açılardan ve mesafelerden vurup yok edebilen, esrarengiz yeteneklere sahip bir hava nişancısı olarak hatırlanıyor. Müteveffa Yarbay Heinz Baer, 225 zaferinin 120'si İngiliz ve Amerikan uçaklarına karşı olmak üzere, avcı pilotlarını çok iyi değerlendiren ve Luftwaffe'nin en büyük aslarından biriydi. Baer, 1957'de bir hafif uçak kazasında zamansız ölümünden önce, yazarlara Günther Rall'ı Luftwaffe'deki uçuş yoluna en iyi atış yapan pilot olarak gördüğünü, hatta efsanevi Hans-Joachim Marseille'den bile üstün olduğunu söylemişti.

Havada agresif, iyi bir lider ve mükemmel bir yönetici olan Günther Rall bugün altmış yaşında dinç, dost canlısı bir adam ve bir zamanlar yeni Alman Hava Kuvvetleri'ni yönetmiş emekli bir Korgeneral. Savaş sırasında en yüksek skor alan Alman pilotlar arasında belki de en hevesli yarışmacıydı ve uzunca bir süre zirvedeki yerini korudu. İki kritik olayda şansı tükenmeseydi, savaşı tüm zamanların en büyük ası olarak bitirebilirdi.

Alacakaranlıkta yanan bir Rus uçağını takip ederken bir an için kurbanının destek pilotunu unuttu ve saniyeler sonra sarışın genç Alman kendini motoru çalışmayan bir Me-109'un içinde buldu. Ardından yaptığı korkunç karın inişi Rall'ın belini kırdı ve Alman piyadeler saatler sonra onu enkaz halindeki uçağından çıkardıklarında bir tarafı felç durumdaydı. Doktorlar tarafından bir daha asla uçamayacağı söylenen Rall, daha sonra evleneceği genç ve güzel bir kadın doktorun yardımıyla sağlığına ve gücüne kavuşmak adına destansı bir savaş verdi.

Kendisi hastanede yatarken cephedeki filo arkadaşlarının büyük skorlar topladığı düşüncesiyle yanıp tutuşan Rall, doktorlarının tüm itirazlarını savuşturdu ve yaklaşık bir yıl kızakta kaldıktan sonra muharebe uçuşlarına geri döndü. Bacağının altında bir yastık ve sırtında başka bir yastıkla uçarak muazzam bir skor toplamaya başladı ve 1944 Nisan'ında Luftwaffe'nin en iyi avcı pilotu oldu. Bu sırada ün kazandığı seçkin birlikten ayrılmak zorunda kaldı.

Batı Cephesi'ne transfer edildiğinde, ayrılan komutanın onuruna düzenlenen veda partisinde Erich Hartmann ile el sıkıştı.

"Şimdi, Bubi," dedi Rall, "artık sana engel olmayacağım. En skorer sen olacaksın."

"Efendim," dedi Erich, "tüm yaptıklarımız kader."

Olaylar Rall'ı haklı çıkardı ve Hartmann 1955'te Rusya'dan dönene kadar birbirlerini bir daha hiç görmediler.

JG-52'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra Rall, Berlin üzerinde USAF Thunderboltlarıyla girdiği bir çatışmada başparmağını kaybetti ve ardından farklı türde bir savaş vermek zorunda kaldı. Bu seferki düşmanı enfeksiyondu. Başparmağının iyileşmesi dokuz ay sürerken, felçle yeniden flört etmeye başladı. Erich Hartmann ve Gerd Barkhorn, hareketsiz kaldığı dönemde onu skorda geçtiler ama Rall'ın kendisi bu dönemle ilgili hiçbir pişmanlık duymuyor: "Bu dönemde Batı Cephesi pilotlarının yıpranması çok şiddetliydi. Uçmaya devam etseydim muhtemelen öldürülürdüm. Başparmağımı hayatımla takas ettiğim için mutluydum."

Aylarca Rusya'da Erich'in komutanlığını yapan Rall, 1960'larda yeni Alman Hava Kuvvetleri'nde de bu rolü üstlendi. Altın Şövalye Köln yakınlarındaki Wahn Hava Üssü'nde Taktik Değerlendirme Subayı olarak göreve başladığında, General Rall onun patronuydu. Rall, seçtiği askerî kariyere uyum sağlamış, uygun ve kendini adamış bir adam olduğu için Erich ile tezat oluşturmaktadır. Erich Hartmann'ın geleneksel askerî hayata karşı temel antipatisi çocukluktan gelen yapısal bir tutumken, o keskin, enerjik ve tam anlamıyla profesyonel olan en iyi subay tipini örneklemektedir.

Erich 1942 sonbaharında Doğu Cephesi'ne geldiğinde, Günther Rall zaten olgun, deneyimli ve olağanüstü bir savaş siciline sahip bir subaydı. Erich'in o zamanki aşırı gençliğinden ayrılamayan çocuksuluğu, sorumluluk üstlenmesini yavaşlattı ve zorlaştırdı. Rall, Erich'le ilgili bazı zor kararlar vermek zorunda kaldı ama iki adam yıllardır arkadaştı. General Rall'ın Erich Hartmann'ın sorunlarına ilişkin içgörüleri, onun yaşam öyküsünün sunulmasına yardımcı oldu ve Alman Hava Kuvvetleri içinde Rall, 1959'dan bu yana etrafında zaman zaman kaynayan tartışmalarda Erich'in savunucularından biri oldu.

Rall, Barkhorn ve diğer üst düzey aslar skor yarışında yenilmesi gereken adamlardı. Onlar liderlerdi. Ayrıca alttan gelen, gelecek vadeden genç pilotlar tarafından sağlanan rekabetçi bir baskı da vardı. JG-52'nin az bilinen ama yetenekli gençleri arasında, 1943 sonbaharında Erich Hartmann'ın destek pilotu olarak göreve başlayan Hans-Joachim Birkner de vardı.

Savaş tarzını biraz Erich Hartmann'a benzeten Birkner, 1 Ekim 1943'te ilk düşman uçağını düşürdü. Bir yıl sonra yüzüncü zaferini teyit etmiş ve parlak bir kariyerle Şövalye Haçı'nı kazanmıştı. Birkner, 1944 Aralık'ının ortalarında Polonya'nın Krakau kentinde bir test uçuşu kazasında öldüğünde 117 skorla bir filo komutanıydı ve teğmen rütbesindeydi.

Bazı pilotlar savaşta şanslı bir hayat sürmüş gibi görünüyor; bu, şans eseri olabileceği gibi, yetenekli pilotluk ve taktiksel zekâ sayesinde de olabilir. Çoğu zaman tek parça halinde kalabilmek şans ve becerinin birleşimine bağlıdır. Erich Hartmann şanslı olduğunu

kabul eder, ancak sekiz yüzün üzerinde hava muharebesinden yara almadan çıkması, kendi yöntemlerine ilişkin daha önceki açıklamalarının da ortaya koyduğu gibi, tutarlı bir şanstan çok taktiksel bir zaferdir. Kendisini hayatta ve yara almadan tutma işine metodik bir temelde sıkı bir dikkat göstermiştir.

Çok sayıda kazadan ve yoğun çatışmalardan yara almadan kurtulan bir başka parlak JG-52 ası da Yüzbaşı Helmut Lipfert'ti. Savaşı 203 teyit edilmiş hava zaferiyle tamamlayan Lipfert bugün Köln yakınlarında bir öğretmen. Lipfert, iki kez Rus avcı uçakları ve on üç kez de ölümcül Rus uçaksavarları tarafından olmak üzere on beş kez düşürülmüştü.

Helmut Lipfert, Erich Hartmann'dan kısa bir süre sonra JG-52'ye katıldı ve takip eden iki yıl boyunca sık sık birlikte uçtular. İlk zaferini 1943 Ocak'ında kazanan Lipfert, sonraki yirmi yedi ayda iki yüz zafer kazanarak savaşı Yüzbaşı Helmut Lipfert olarak ve Şövalye Haçı'na Meşe Yaprakları takarak bitirdi. Daha sonraki yıllarda Erich Hartmann onu mizaç olarak Paule Rossmann'a benzetmiştir, her zaman mutlu ve hayatın zirvesindeydi.

Erich Hartmann'ın JG-52'deki genç bir çağdaşı olan ve daha sonra Erich ve Usch Hartmann'ın hayatlarında önemli bir yer edinecek olan Üsteğmen Walter Wolfrum, Altın Şövalye'den yaklaşık doksan gün sonra Luftwaffe'nin en ölümcül kanadına katılmıştı. Siyah saçlı ve yakışıklı Wolfrum atıcı gözünü bulmakta zorlanmış ve cepheye varışından altı ay sonrasına kadar bir zafer kazanamamıştı.

1943 Temmuz'uyla 1944 Haziran'ı arasında Wolfrum yüz skor yapmış, ancak bir sonraki ay vurularak ağır yaralanmıştı. İyileşme sürecinde altı aydan fazla bir süre cepheden ayrılmak zorunda kalan Wolfrum, skor yarışında geride kalmış ve savaşın sonunda 137 skor toplayabilmişti. Erich Hartmann'la birlikte uçan pilotlar arasında, Altın Şövalye'nin nokta atışı saldırılarının mümkün olmadığı durumlarda inanılmaz mesafelerdeki hedefleri vurabildiğinde ısrar edenlerden biridir.

Walter Wolfrum teslim olma sırasında Erich'in grubunda bir filoyu yönetiyordu ve savaşın bitiminden kısa bir süre önce

yaralanmış olmasına rağmen komutanı ile birlikte Rus hapsine girdi. Bir ay sonra Ruslar Wolfrum'u yarası nedeniyle serbest bıraktı. Wolfrum esir kampından Erich için paltosunun astarında bir mektup kaçırdı ve bu mektup Altın Şövalye'nin yakalanmasından sonra Erich ve Usch arasındaki ilk sansürsüz temas oldu. Wolfrum bugün müreffeh bir Batı Alman kuyumcusu ve kendi hafif uçağına sahip. O, Almanya'nın en iyi pilotlarından biri.

JG-52 aslarının ana hatlarıyla değinirken, 237 hava zaferiyle dünyanın yaşayan dört numaralı ası olan Binbaşı Wilhelm "Willi" Batz'tan bahsetmeden olmaz. Erich Hartmann bir dönem Batz'ın komuta ettiği grupta filo komutanıydı ve yıllardır arkadaştılar. Batz kendi ifadesiyle yıllarca "berbat bir avcıydı", ta ki hastanede geçirdiği bir dönem onu güvercinden şahine dönüştürene ve hava muharebesinin en şaşırtıcı kişisel kayıtlarından birini yazmasına tanık olana kadar.

Barış zamanında eğitim almış profesyonel bir Luftwaffe pilotu olan Batz, eğitmen olarak binlerce saat uçtuktan sonra 1942 Aralık'ında kendisini zorla muharebe uçuşuna yazdırdı. İlk zaferini kazanalı on bir ay olmuştu, JG-52'nin başarılı ve rekabetçi atmosferinden oldukça rahatsızdı. Aşağılık kompleksi vardı.

Ayda bir ya da iki gibi acı verici bir oranda birkaç zafer daha ekledi ve ardından küçük bir enfeksiyon nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Bakış açısı yenilenmiş olarak savaşa geri döndü ve 1944 Mart'ıyla 1945 Mart'ı arasındaki bir yıl içinde 222 gibi şaşırtıcı bir zafere imza attı. Avcı pilotluğu tarihinde buna benzer başka bir başarı yoktur.

Savaşı II/JG-52'nin komutanı Binbaşı Batz olarak, 237 zafer ve Kılıçlı Şövalye Haçı'yla tamamladı. Takdire şayan bir öngörü ile grubunu Doğu Cephesi'nden kurtarmayı başarmış ve adamlarını Almanya'ya geri getirerek Rus hapsinin acısından kurtarmıştı.

Savaş sırasında JG-52'deki en ünlü kişi, Dr. Goebbels'in propaganda çalışmaları için tipik bir kahraman olarak seçilme talihsizliğini yaşayan Yarbay Hermann Graf'tı. Bir zamanlar demirci olan Graf, 1942 Temmuz'unda JG-52'nin zorlu mücadeleler veren 9'uncu Filosuna katıldı. Sekiz ay sonra Meşe Yapraklı ve Kılıçlı Şövalye Haçı'na giptayla bakılan elmasları eklemişti.

On yedi günlük vahşi bir dönemde kırk yedi kesin zafer elde etti ve 1942 Ekim'inde - çocuksu Erich Hartmann'ın JG-52'ye katıldığı ay - Hermann Graf tarihte iki yüz skora ulaşan ilk pilot oldu. Daha sonra Batı Cephesi'ne transfer edilen Graf, 1944 Ekim'inde JG-52'ye komutan olarak döndü. Bir zamanların gururlu JG-52'sinin kalıntıları Çekoslovakya'da Amerikalılara teslim olduğunda Erich Hartmann'la birlikteydi. Graf ve Hartmann, JG-52'nin teslim olmasından bir hafta sonra Amerikalılar onları Ruslara teslim ettiğinde Sovyet hapsine birlikte girdiler.

Önde gelen JG-52 aslarının bir listesi aşağıda bulunuyor. Bu etkileyici rakamlar JG-52'ye hava tarihindeki yerini kazandıran uzun ve zorlu mücadelenin eseri. Ayrıca Erich Hartmann'ın en başarılı avcı pilotu olarak ortaya çıktığı zorlu ve rekabetçi ortamı da gözler önüne seriyor.

Gerhard Barkhorn	301
Günther Rall	275
Wilhelm Batz	237
Hermann Graf	212
Helmut Lipfert	203
Walter Krupinski	196
Johannes Steinhoff	176
Heinz Schmidt	173
Heinrich Sturm	158
Peter Duettmann	152
Karl Gratz	138
Rudolf Trenkel	138
Franz Schall	137
Walter Wolfrum	137
Adolf Dickfeld	136
Otto Foennekold	136
Hans Waldmann	134
Alfred Grislawski	133
Johannes Wiese	133

Adolf Borchers	132
Herbert Ihlefeld	130
Josef Zwernemann	126
Gerhard Hoffmann	125
Dietrich Hrabak	125
Friedrich Obleser	120
Hans-Joachim Birkner	117
Hans Dammers	113
Berthold Korts	113
Franz Woidich	110
Heinz Sachsenberg	104
Rudolf Miethig	101
Leopold Steinbatz	99
Gerhard Koeppen	85
Hubertus von Bonin	77
Adolf Glunz	71

Sekizinci Bölüm

Şöhret ve Kılıçlar

İnsanın karşılaşacağı zorluk ne kadar sert olursa,
cevabı o kadar rafine olur.
–Arnold Toynbee

Berchtesgaden'deki Meşe Yaprakları takdim töreninden hemen önce Erich ve diğer pilotlara, Hitler'e cephedeki olaylar, silahlar, taktikler veya Hitler'in sorularına yanıt olarak tartışılabilecek diğer konularla ilgili kötü raporlar vermemeleri talimatı verilmişti. Pilotların Hitler'i olumsuz haberlerden korumak için öne sürdükleri bahane "Führer'in sağlığı pek iyi değil"di. Erich çok geçmeden Hitler'i gerçeklere karşı izole etme sürecinin Alman liderin zihnini ne hale getirdiğini gördü.

Führer, madalyaları verdikten sonra Stuttgartlı sarışın teğmen ve diğer pilotlarla yarım saat geçirdi. Hitler'in güçlü varlığı Salzburg trenindeki kutlamalardan geriye kalanları kısa sürede dağıttı ve Erich diktatörü dinlerken kendini tamamen ayık bir genç adam olarak buldu. Kartal Yuvası'ndaki devasa ana salonda volta atan Hitler, karla kaplı Alp Dağları'nı fon olarak kullanan camdan bir duvarla, Erich'in dikkatini perçinleyen kişisel bir dinamizm yayıyordu. General Heinz Guderian gibi çok olumlu kişilikler, Hitler'in yüksek rütbeli olgun subaylar üzerindeki gücüne tanıklık etmişlerdi. Onları iradesinin katıksız gücüyle yönetiyordu. Şimdi yirmi bir yaşındaki Erich, Hitler'in kişiliği hakkında kısa ama unutulmaz bir fikir edinmişti.

Führer, 1942 dolaylarında Doğu Cephesi'ndeki hava durumunu ayrıntılı bir şekilde kavramıştı. Me-109'un Sovyet uçakları

karşısındaki üstünlüğü hakkında her şeyi biliyordu.1941 yazı civarı Rus uçaklarının çoğu daha eski tasarımlı ve daha düşük performanslıydı. Hitler silahların kalibresini ve sayısız teknik ayrıntıyı biliyordu ama bunlar dünün bilgileriydi.

Erich, gerçekleri kavrama gücüne sahip olduğu aşikâr olan Hitler'in yine de Doğu Cephesi'nde Luftwaffe'nin karşı karşıya olduğu gerçek durumu kavrayamadığını gördükçe üzülüyordu. Sağlığı nedeniyle gerçeklerin kendisine anlatılmaması için her türlü önlem alınıyordu. Erich kendi kendine kaçınılmaz soruları sordu: Hitler kasıtlı olarak yanlış mı bilgilendiriliyordu ve eğer öyleyse bu niyeydi?

Hitler konuşmasını Batı Cephesi'ne çevirdiğinde, toplanan pilotlara Amerikan bombardıman uçaklarına saldırma konusundaki görüşlerini sordu. Führer, Alman hava savunmasının zayıflığını açıkça itiraf etti. As Kurt Bühligen ve Batı Cephesi'nde sert savaşmış olan diğerleri, ağır silahlı Fortress'lerle mücadele etmek için roket gibi uzun menzilli silahlar istedi. Ayrıca ABD Hava Kuvvetleri'nin uzak menzilli ve zorlu avcı eskortlarını alt etmek için daha fazla avcı uçağı istediler.

Hitler onları dikkatle ve anlayışla dinledi. Avcı uçağı üretiminin hızla artırıldığını söyledi. Roketler geliştiriliyor ve iyileştiriliyordu. Daha sonra savaşan subayları için savaş durumunu özetledi:

"Anglo-Amerikalılar İkinci Cephe'yi açtıklarında, onları İkinci Dunkirk'e geri püskürteceğiz. Denizaltı kolları Atlantik ikmal hatlarını kesmek için yeni U-botlar alıyor. Doğu cephesinde ise Rusların kan kaybından ölecekleri büyük bir savunma sistemi inşa ediyoruz."

Führer sessiz ve olumlu konuşuyordu. Onu tanıyan pek çok kişinin tanıklık ettiği manyetizma neredeyse fiziksel olacak kadar güçlüydü. Erich kendini bu gizemli akışın içinde buldu ve Führer'in yaydığı güven tarafından sürüklendi. Ayrılmadan önce Hitler'le tokalaşırken edindiği izlenim, çirkin dalkavuklar ve oportünistlerle çevrili bir idealistin huzurunda olduğuydu. Führer'in yalanlarla gerçeklikten koparıldığı şüphe götürmezdi. Bu durum cephedeki bir asker için pek de ilham verici değildi ama savaştan rahatsız olan tek kişi Erich değildi.

Stuttgart'ta sevgilisini, kavuşmalarından duyduğu mutluluğa rağmen endişeli ve üzgün buldu. Konuşma tekrar tekrar savaşa, onları ayrı tutan ve mutluluklarını Erich'in ölümle flörtleri arasındaki birkaç geçici güne indirgeyen zorbaya döndüğünde Usch'un güzel yüzü bulutlandı.

"Erich," dedi, "savaş Almanya için gittikçe kötüleşiyor. Propaganda bile gerçeği gizleyemiyor. Amerikalılar gündüz, İngilizler gece geliyor. Berlin bile tekrar tekrar bombalanıyor."

Erich sevgilisini rahatlatmaya çalıştı.

"Führer bize inşa edilen ve test edilen yeni silahlardan bahsetti. Belki de gidişatı değiştirecek ve savaşı sona erdirecekler."

Erich bu sözleri söylemişti ama yüreği bu sözlerin arkasında değildi. Usch bunu biliyordu.

"Erich, her şeyin nasıl sona ereceğini bilmiyoruz. Fırsatımız varken şimdi evlenelim ve bu korkunç savaş devam ederken bile mutluluğu yakalayalım mı?"

Erich umutsuzca evet demek istiyordu ama Doğu Cephesi'nde yaşananlar zihninde çok taze kalmıştı. İyi pilotlar sürekli vuruluyor, öldürülüyor ve esir alınıyordu. Sıradaki o olabilirdi. Birlikte bir hayata başlamak için hiç de iyi bir yol değildi - Usch belki de dul kalacaktı, ya da daha kötüsü, muhtemelen sakatlanmış ya da sakat bırakılmış eski bir savaş pilotunun karısı olacaktı. Usch'un güzel yüzünü ellerinin arasına aldığında neredeyse pes edecekti ama doğru olduğunu düşündüğü şeyi söylemeyi başardı.

"Usch, sevgilim. Beklemeliyiz. Belki birkaç ay içinde her şey değişir." Erich daha yirmi iki yaşında bile değildi ve bu da kararında bir etken olmuş olabilir.

Erich, bilge doktor babasının bakış açısında titrek iyimserliği için hiçbir uyarıcı bulamadı. Weil'deki eve girdiğinde annesi boynundaki Meşe Yaprakları'nı görünce çok sevindi.

"Bak baba," dedi, "oğlunun kazandığı şu güzel nişana bak."

Erich ve annesinin birlikte gülümsedikleri mutlu sahneyi gören Dr. Hartmann'ın içinde kısa süreli bir gurur parıltısı belirdi. Meşe

Yaprakları'na bir göz attı, şık olduklarına dair bir şeyler mırıldandı ve sonra rahat bir koltuğa oturdu. Yüz ifadesi ciddileşti.

"Pilot olarak iyi iş çıkarman güzel Erich, çok güzel. Ama şunu bilmelisin ki Almanya çoktan yenildi. Geri dönüşü olmayan bir şekilde yenildi."

Dr. Hartmann Stuttgart gazetesini eline aldı.

"Goebbels'in fantastik yazıları bile artık gerçekleri gizleyemiyor."

"Ama baba, Führer dedi ki ..."

"Erich, Führer 1933'ten beri pek çok şey söyledi ve bunların çoğunun doğru olmadığı kanıtlandı. Goebbels Rusya'daki ordularımızın kendi sınırlarımıza doğru 'ilerlediğini' söylüyor. Doğu Cephesi'ne havadan baktığında gözlerinin sana söylediklerine inandığına eminim. Ne tarafa gidiyoruz, Erich?"

Erich ellerini havaya kaldırdı.

"Haklısın baba. Her yerde geri çekiliyoruz."

"O zaman bütün bunların sonuna hazırlıklı ol. Tübingen'de tıp okuman için gerekli düzenlemeleri yapıyorum, çünkü bu korkunç mücadelenin daha fazla sürebileceğine inanmıyorum. İnsanlık çıldırmış durumda."

Stuttgart'taki iki hafta uçup gitti ve Erich ailesine ve Usch'a veda ederken ilk kez daha fazla yaprak ya da daha fazla uçuş olmayabileceğini hissetti. Belki de babası haklıydı. Doğu Cephesi'ndeki JG-52'nin III. Grup'una geri dönerken, babasının ve Usch'un sözleri zihninde Führer'in kendinden emin öngörüleriyle karıştı. İyimserlik ve kötümserlik arasında karar veremiyordu ve 9'uncu Filo'nun Lemberg'deki üssüne indiğinde zihinsel tartışma sona erdi. Görevin sert işleri her şeyden önce geliyordu.

Cepheye dönüşü 18 Mart 1944'te iyi haberlerle başladı. Erich kanopisini geri kaydırdığında filo emir subayı onu bekliyordu. Erich tırmanarak dışarı çıktı ve uçağı Bimmel'e teslim etti. Emir subayının uzattığı eli tuttu.

"Tekrar hoş geldin Bubi ve tebrikler."

"Ne için tebrikler?"

"Artık Üsteğmen Hartmann'sın ve iki yüz birinci ve iki yüz ikinci zaferlerin için resmi onay geldi."

O gece terfi partisinde, pilotlar onun sağlığına ve şansına içerken, Erich son izninin kasvetli havasının şenliklere nüfuz ettiğini fark etti. İş konuşmaları da yardımcı olmamıştı. Pilotlar, Amerikan avcı uçaklarının Müttefik bombardıman uçaklarıyla birlikte Almanya'nın içlerine kadar uçabilmesinin yarattığı tedirginliği tartışıyorlardı. Kuzey Almanya'daki fabrika kentleri vuruluyordu. Pilotların bu bölgelerdeki akrabaları, Doğu Cephesi'nde her gün savaşan askerlerden daha fazla tehlike altında görünüyordu. Kesik kesik konuşmalar Erich'in kasvetine katkıda bulunuyordu.

"Keşke Mustang'lerle mücadele edebilseydik... Ne kadar sert olduklarını görmek isterdim. ..." "Rall, Spitfire'dan daha hızlı ve daha sağlam olduklarını söylüyor..." "... Mustang'lerin Kuzey Afrika'da Muncheberg'i düşürdüğünü biliyor muydun?" "Evet, Aachen yakınlarında Oesau'yu da vurduklarını duydum. ..." İş konuşmaları bitmek bilmeden devam etti. Tebriklerin ve içkilerin son turu da bittiğinde pilotlar yağmur altında tökezleyerek çadırlarına döndüler. Yarın operasyon olmayacaktı - sahanın üstünde Mustang'ler görünse bile.

Şafak vakti derme çatma pist su dolu çukurlar ve kaygan, ıslak çimlerden oluşuyordu. Dar alt takımı ve zorlu kalkış ve iniş özellikleriyle Me-109'un kaza yapması için koşullar mükemmeldi. En az altı ay boyunca 7'nci Filo Kızıl Ordu, hava koşulları, daralan ikmal durumu ve sürekli üs değiştirme nedeniyle aşırı baskı altında çalışmıştı. Filo 1943'ün son dört ayında en az on üç farklı üsten operasyon yapmıştı. JG-52 Harp Ceridesi, 1944 baharında Lemberg'deki koşulları şöyle anlatıyor:

12 Mart-23 Mart 1944:

"Kötü hava koşulları nedeniyle arazi çok ıslak. Tanker kamyonlar geçemediği için uçaklar dolum istasyonuna taksi yapmak zorunda kalıyor. Bu durum operasyonel hazırlığı olumsuz ve önemli ölçüde etkiliyor, çünkü aşırı ısınmayı önlemek için yağ soğutucularına sürekli su püskürtülmesi gerekiyor."

Ve daha sonra;

"22 Mart'ta grup, Kamenets Podolski'ye transfer olacaktı. Ancak hava koşulları nedeniyle bu mümkün olmadı. Personel uçuşu denendi, ancak yoğun kar fırtınası nedeniyle geri dönmek zorunda kaldı. Transfer aslında 23 Mart'ta 100 metrelik [328 fit] bir bulut tavanında ve yoğun bir kar fırtınasında gerçekleştirildi. Bu arada düşman o kadar yaklaşmıştı ki kendi topçularımız sahada mevzilenmek zorunda kaldı."

Savaş pilotları için kolay olarak tasvir edilen Doğu Cephesi savaş koşulları buraya kadarmış.

Operasyonlar mart ayı boyunca aralıklarla devam etti ve en büyük başarı III. Grup tarafından elde edildi. Bu birlik 21 Mart 1944'te 3500. hava zaferini kazandı. Mart ayının sonunda, grubun tamamı Lemberg'deki 9'uncuz Filo'ya katılmak üzere Sovyet topraklarını terk etmiş ve Erich de 18 Mart 1944'te döndükten sonra birkaç uçuş gerçekleştirmişti.

Tıka basa dolu Lemberg pisti, zor durumdaki tesislerinin ve tek pistinin kaldırabileceğinden çok daha fazla avcı uçağına ev sahipliği yapıyordu. Uzun taksi süreleri ve kalkış için bekleme operasyon menzilini keskin bir şekilde azaltıyor ve saldırılardan erken dönüşü zorunlu hale getiriyordu. Erich çoğu zaman harekât bölgesinde sadece birkaç dakika kaldıktan sonra avdan dönmek zorunda kalıyordu, çünkü alandaki durumu biliyordu. İniş yapmadan önce pistte on ila on beş dakika beklemek zorunda kalıyordu. Pistin kendisi bir yana, Lemberg meydanı tehlikeli bir bataklıktan biraz daha fazlasıydı.

Doğu Cephesi'ndeki hava durumu, Almanların ricatı sırasında şubat ve mart aylarında zaten istikrarsızdı, nisan başlarında daha da kötüleşti. Amerikalılar Rumen hedeflerine dört motorlu bombardıman uçaklarıyla saldırılar düzenlediler. JG-52'nin komutanı Albay Dieter Hrabak, İtalyan üslerinden Amerikan bombardıman görevlerinin kaçınılmaz olduğunu bildiğinden, güney kanadına sık sık endişeli gözlerle bakıyordu. Mustang'ler bombardıman uçaklarıyla birlikte gelecekti. Amerikan taarruzu JG-52 filolarının Romanya'ya nakli için emir verilmesine yol açtı.

Derme çatma uçak pistlerine yapılan acil transferlere alışkın olan Erich ve 9'uncu Filo'su, başlangıçta Romanya'ya geçişi rutin olarak görüyordu. 9'uncu Filo Roman şehrine atanmıştı. Uçağı indirmek sorun olmamıştı ama yer personelinin ve temel bakım ekipmanlarının taşınması tehlikeli ve zaman alıcıydı. Ekipman yüklü bir Ju-52 Karpatlar üzerinden uçmaya çalıştığında, makine buzlandı, ardından tepelere çakıldı ve yandı. Kötü hava koşulları devam edince diğer Ju-52'ler Viyana, Belgrad ve Bükreş üzerinden yönlendirildi.

Luftwaffe'de hüküm sürmeye başlayan karmakarışık durum, Yüksek Komuta'nın bir sonraki emrinde örnekleniyor. Erich'in 9'uncu Filosunu da içeren JG-52'nin III. Grup'unu Roman'a gönderen Yüksek Komuta, bu birlikleri derhal Kırım'a geri göndermek zorunda kalmıştır. Güney'deki bozgunu durdurmak ve ricat eden Alman Ordusu'nu Rus uçaklarının saldırılarına karşı korumak için son bir çaba gösterilmesi gerekiyordu.

1944 Nisan'ı ortalarında Zilistea yakınlarındaki Zarnesti'den havalanan Erich'in filosu, ikmal zorluklarına rağmen Kızıl Hava Kuvvetleri'ne ağır bir darbe indirmeye başladı. Yüksek Komuta, beş ya da daha fazla zaferi olan bazı pilotların Reich Savunması'na transfer edilmesini emrettiğinde Erich'ın yükü daha da arttı. Onların yerine, bazıları toplam uçuş süresi yüz saatten az olan genç pilotlar geldi. Bire otuz gibi bir oranla havaya salındılar ama Erich hiç destek pilotu kaybetmeme rekorunu korudu.

Bu genç pilotlar cepheye sadece uçuş konusunda deneyimsiz olarak değil, aynı zamanda eski it dalaşı geleneği içinde demlenmiş olarak gelmişlerdi. Erich, böyle bir eğitim için mevcut olan kısa sürede, onlara kendi deneyiminin özünü aktarırdı.

"Düşman uçağı görürseniz, doğrudan onlara gitmeniz ve saldırmanız gerekmez. Bekleyin, bakın ve mantığınızı kullanın. Ne tür bir düzen ve taktik kullandıklarını görün. Düşman arasında başıboş ya da kuşkulu bir pilot olup olmadığına bakın. Böyle bir pilot havada her zaman göze çarpacaktır. Onu vurun. Birini alevler içinde düşürmek -böylece tüm düşman pilotları kaybı görür ve bunun

psikolojik etkisini yaşar- hiçbir şeyin olmadığı yirmi dakikalık bir it dalaşına girmekten daha önemlidir.

"Bazı şeyler vardır ki, genel resimde yalnızca öldürmekten daha önemlidir. Rus Hava Kuvvetleri sayısal olarak çok büyük ve her geçen gün daha da büyüyor. Eğer bir öldürme başarısı elde eder ve destek pilotunuzu kaybederseniz, savaşı kaybetmiş olursunuz. Bunu yapan biri, bu olaydan sonra bir unsura liderlik edemez. Burada, cephede ilk uçuşunuzu yaptığınız günden itibaren, daha önce hiç olmadığı kadar düşünmeli, düşünmeli, düşünmelisiniz. Kaslarınızla değil, kafanızla uçun. Size verebileceğim en iyi tavsiye bu."

Bu tavsiyeye uyan pek çok genç Alman hayatta kaldı.

18 Nisan 1944'te Galland'ın karargâhından Günther Rall ve Walter Krupinski'yi Reich Savunması'na transfer eden emirler geldi. Onlar JG-52'nin en iyi liderlerinden ve en zorlu savaşçılarından ikisiydi. Rall hâlâ Erich Hartmann'a karşı yaklaşık elli zaferlik bir skor üstünlüğüne sahipti ama en iyi skor yaptığı günler artık geride kalmıştı. Batı'da JG-11'in komutanı olarak birkaç zafer daha kazanarak toplamda 275 skora ulaşacaktı ama bir başka yara ve ardından gelen enfeksiyon onu neredeyse savaş dışı bırakacaktı.

Rall, Erich'e veda ederken, dinamik gencin ağacın zirvesine ulaşacağını sezgisel olarak biliyor gibiydi. Rall haklıydı; Teğmen Willi Batz Grup Komutanlığı görevini Rall'dan devraldı ve Erich geçici olarak Kırım'daki grup operasyonlarını yönetmekle görevlendirildi. Daha fazla skor kapıdaydı.

1944 Nisan'ında Erich dokuz zafer daha kazandı. Günde üç, dört ve hatta beş sorti olağan hale gelmişti. Bu seriyi mayıs ayında da sürdürdü. 10 Nisan ve 10 Mayıs 1944 tarihleri arasında Erich ve eski destek pilotu Teknik Çavuş Joachim Birkner yirmi birer zafer kazandılar. Erich'in başarısı onu tehlike sinyallerine karşı kör etmemişti. Kırım ricatı bir bozguna dönüşüyordu. JG-52'ye de ricat emri verildi. Erich'in emriyle sekiz uçak artçı olarak geride bırakılmıştı ama 9 Mayıs 1944'e gelindiğinde, aralıksız devam eden Sovyet taarruzları yalnızca bir Me-109'u çalışır durumda bırakmıştı. Tahliye şarttı.

Me-109 acil durum koşulları altında gerçek bir iş atı olduğunu kanıtladı. Birkaç hırpalanmış avcı uçağı çalışır hale getirildi ve ardından pilot koltuğunun arkasındaki telsizler ve zırh plakası çıkarıldı. Bu acil durum modifikasyonlarını yapan yer personeli daha sonra kalem inceliğindeki gövdeye sürünerek girdi - bir uçağa iki kişi - ve Erich ve 7'nci Filo pilotları tarafından sırayla uçuruldu.[22]

Erich Hartmann'ın bu acil durum tahliyesi ile ilgili anıları Me-109'un tarihine faydalı bir katkı sağlıyor:

"Kokpit zırh plakasını ve telsizi çıkardıktan sonra, belki 1-1.5 metre uzunluğunda bir bagaj bölmeniz olur. Ufak tefek bir adam, başı pilotun başının yanında olacak şekilde oraya sığabilir.

"Kırım'dan acil tahliye sırasında telsizi ve zırhı çıkardıktan sonra iki adamı gövdeye yerleştirdim ve onları Ruslar tarafından yakalanmaktan kurtardım. Telsizin kontrol plakası söküldüğünde, insanların sürünerek girebileceği kadar büyük bir delik açıyor.

"Eğer üst üste yatarlarsa, Me-109'un gövdesine aslında dört adam koyabilirsiniz. Güçle ilgili bir sorun yok, çünkü motor onları bol miktarda yedek kapasiteyle kaldıracak kadar büyüktü. Uçağımda kanatların altına asılmış birkaç 30 mm top ve iki adam taşıdım ve kübik alan mevcut olsaydı, Me-109'un beş veya altı adam taşıyabileceğine kesinlikle inanıyorum."

Erich filosunu Zilistea'dan çıkardı ve I. Grup, her zaman mevcut olan Sturmovik'leri Alman piyadelerinin sırtından uzak tutmak için Zarnesti'de bir tür geçit resmi düzenledi. 18 Mayıs 1944'te Kırım macerası sona ermişti ve Erich'in filosu yeniden, bir öncü komando birliğinin üssü hazırladığı Romanya'daki Roman'a gönderildi. Roman'dan, bu ülkeyi savaş dışı bırakmak için Rumen hedeflerini vuran Amerikan B-17 ve B-24'lerine karşı operasyonlar başladı.

Mayıs ayının sonuna gelindiğinde Erich, nisan ayında elde edilen dokuz zaferin dışında otuz iki zaferi daha teyit etmişti. Mayıs ayındaki bir görevde, sezgileri onu yine saldırgan bir Rus pilotun

22 Hartmann, Rall ve Krupinski, Me-109'un arka gövdesine iki teknisyenin yerleştirilmesiyle ilgili ayrıntıları yazarlara anlatmışlardır. Bu acil durum önlemi yer personelini Ruslar tarafından ele geçirilmekten kurtarmıştır.

Rusya'yla olan mücadelede 1944'te JG-52'ye Macar pilotlar da yerleştirilmişti. Soldan sağa subaylar, Yüzbaşı Pottjondy (Macar 102. Tabur), Teğmen Erich Hartmann, Yüzbaşı Gerhard Barkhorn, Binbaşı Kovacs, Yüzbaşı Helmut Lipfert ve Yüzbaşı Heinz Sturm.

VORLÄUFIGES BESITZZEUGNIS

DER FÜHRER
UND OBERSTE BEFEHLSHABER
DER WEHRMACHT
HAT

DEM Oberleutnant Erich H a r t m a n n

DAS
EICHENLAUB MIT SCHWERTERN
ZUM RITTERKREUZ
DES EISERNEN KREUZES

AM 2. Juli 1944 VERLIEHEN.

Hauptquartier d.Ob.d.L., DEN 20.Juli 1944
Der Chef des Luftwaffenpersonalamts

Generaloberst

Luftwaffe Personel Şefi Generaloberst Lötzer'in imzaladığı berat, 20 Temmuz 1944'te Erich'in Kılıçlarıyla birlikte gelmişti.

Hartmann, Hitler'den bizzat aldığı Kılıçlarıyla artık Meşe Yapraklı ve Kılıçlı Şövalye Nişanı sahibiydi. Bu taltif için Erich'in 239. hava zaferini kazanması gerekti. Fotoğraf 1 Ağustos 1944 tarihli.

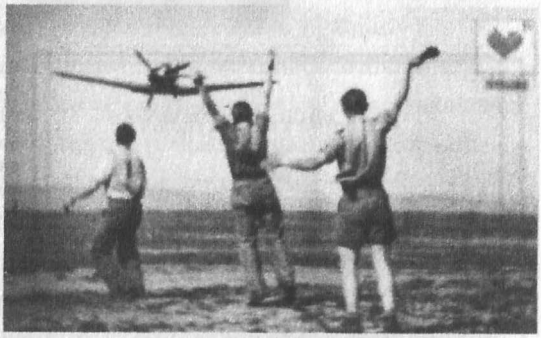

Önemli bir an. 24 Ağustos 1944'te telsiz operatörü Carl Junger, Hartmann'ın 299. zaferi olan Airacobra'yı düşürüşünü dinliyor. Parmağını kaldıran Junger, "Bir tane daha düşürürse 300 olacak!" diyor. Solunda ise Savaş Muhabiri Heinz Erkert bulunuyor.

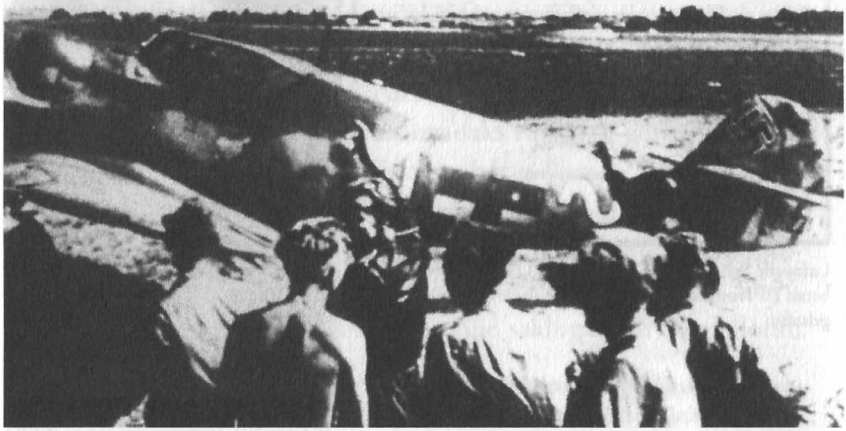
Aşağıda solda: Çavuş Junger, Hartmann'ın, "Tam isabet!" diyerek bildirdiği 300. zaferine naralar atarak tüm ekibe haber veriyor.

Hartmann 297-301. zaferlerini aldığı sortisinden dönerken kanatlarını sallayarak filoyu selamlıyor.

Hartmann Me-109G-14'ünü park pozisyonuna getiriyor ve motoru kapatıyor. O sırada diğer pilotlar ve yer ekibi Erich'i bekliyorlar.

Erich heyecanla emniyet kemerlerinden kurtulmaya çalışıyor. Fakat tek başına yapamayacak ve ekip şefi Bimmel Mertens yardıma gelecek.

Yer ekipleri Erich'in dönüşü sırasında hazırladıkları zafer çelengini iner inmez boynuna geçiriyorlar.

Çelengin dikenlerini temizlemeye çalışan Hartmann, 9'uncu Grup personeli tarafından alkışlanıyor. Önünde ise 300. zaferin hatırasına hazırlanan bir pankart bulunuyor.

Krupinski, Barkhorn, Wiese ve Hartmann, Hitler'in Kartal Yuvası'na gitmek üzere Obersalzberg'deler, 4 Nisan 1944. Wiese haricindekiler uzun tren yolculuğunda kondüktörün ikramı konyağın tadını çıkardılar.

VIII. Hava Kolordusu Komutanı Korgeneral Seidemann, Hartmann'ın 300. zaferi için tebriklerini bizzat iletmek üzere 9'uncu Grup'u ziyaret etti. Seidemann, İkinci Dünya Savaşı'nın "Richthofen"ını ziyarete gelen pek çok generalden biriydi.

Hitler'in Luftwaffe yaveri Binbaşı von Below, Hartmann'ın Elmas nişanını düzeltiyor.

25 Ağustos 1944'te Hartmann, Almanya'nın en yüksek askerî madalyasını almak üzere Hitler'i selamlıyor.

elinde yok olmaktan kurtarmıştı. Jassy'nin kuzeyinde, Luftwaffe gözlemcileri yaklaşık 375 Rus avcı uçağı ve 370 pike bombardıman uçağının JG-52'nin körelmiş formasyonlarıyla karşı karşıya olduğunu tespit etmişti.

Erich 29 Mayıs'ta bu Rus yoğunluğuna karşı başarılı bir görev uçurmuş ve kanadında Teğmen Orje Blessin ile Roman'daki üssüne dönüyordu. Erich biraz yorgundu ve düşüncelerinin o gece yeni Grup Komutanı Willi Batz için planlanan partide dolaşmasına izin verdi. Willi üç görevde on dört uçak düşürmüştü. İyi yoldaş Willi birkaç yıldır bir avcı pilotu olarak kendini bulmaya çalışıyordu ve şimdi en iyilerden birine dönüşüyordu.

Erich dost topraklar üzerinde ilerlerken mutlulukla yaklaşan partiyi ve onun sağlayacağı rahatlamayı düşündü. Schnapps, şarkılar ve Rumen kızlar olacaktı. Parti, operasyonların bitmek bilmeyen eziyetinden bir kurtuluştu. Bugünlerde, diye düşündü Erich kendi kendine, kutlayacak daha az şeyimiz oluyor.

Erich'in hayat kurtaran sezgisi bu hoş düşünceleri küçük bir elektrik şoku gibi geçersiz kıldı. Tekrar dikkatini toplayan Erich, destek pilotunun hâlâ yanında olduğundan emin olmak için başını çevirdi. Blessin yerindeydi, gayet iyiydi ama ona doğru yaklaşan davetsiz bir 3 numara vardı: Erich'in destek pilotuna tetiklerini doğrultmak üzere olan bir Kızıl savaşçı.

"Sağa kır! Sağa kır ve dik bir dalışa geç," diye bağırdı Erich telsizden.

Teğmen Blessin genç ve zeki bir pilottu ve bir Rus takip uçağı, avcı uçağının birkaç saniye önce bulunduğu yerden havayı yararak geçerken hemen kaçınma önlemi aldı. Rus, dalan Alman avcı uçağının peşinden daldı. Erich hemen sağa kırdı ve Rus'un peşine düştü. Üç uçak da bulut tabakasına doğru tam gaz gidiyordu. Erich Rus'a yaklaşmaya başladığında, Kızıl pilot asla arkasına bakmadı ya da kaçamak bir hareket yapmadı. Hedefe kilitlenmişti. Rus, Blessin'i vurmaya o kadar kararlıydı ki kendi kuyruğunu unutmuştu.

Erich doğru manevrayı yaparsa Rus'u vurabileceğini biliyordu. Blessin'in emirlere uyacağına güvenebilirdi.

"Karaya İki. Yukarı çek. Sağa doğru sığ bir dönüş yap ki düşmana yaklaşabileyim."

Blessin itaat etti. Erich Rus'un takip dönüşünü yararak geçti ve çok geçmeden Kızıl avcının sağ tarafına olabildiğince yaklaştı.

"Şimdi arkana bak, Karaya İki. Kuyruğuna dikkat etmezsen ne olacağını gör."

Erich tetiklere bastı ve top ve makineli tüfekler tam bir patlama halinde kükredi. Mermiler Kızıl avcı uçağına saplandı. Rus makinesi düşerken yanan parçalar ve siyah dumanlar saçıyordu ki bir patlama havayı sarstı. Son çarpışmanın ateşini izleyen Erich başını salladı. Onun ve Karaya İki'nin de aynı şekilde düşmesi ne kadar kolay olurdu. Rus hem onu hem de Blessin'i uyutmuştu. Ama o keskin sezgisel uyarı -arkasındaki dehşet hissi- olmasaydı, Erich Hartmann'ın cenaze ateşinden dumanlar yükseliyor olabilirdi. Zaferden çok minnettarlıkla Roman'a geri döndü.

1944 Haziran'ının sonunda Erich'in yirmi aylık savaşta kazandığı 247 zaferi vardı. Ruslar tarafından Luftwaffe'deki çağdaşlarının çoğundan daha iyi tanınıyordu çünkü savaşın son yılında Almanya'nın ölümsüz havacıları arasına katılmak için bir avcı pilotunun 250 zafer kazanması gerekiyordu. Erich Hartmann 1 Temmuz 1944'te bu sayıya ve onunla birlikte kalıcı tarihi üne ulaştı. Cefakar Sturmovikler bir kez daha Altın Şövalye'nin hayatında kendilerine yer buldular.

Düzensiz bir bulut tabakasının üzerinde uçan Erich, Alman topçu mevzilerinde şeytani işlerini yapan üç IL-2 gördü. Sturmovikler alçak irtifada daireler çizip yalama taarruzları yaparken kurbanlarına odaklanmışlardı. Ruslar bir kez daha kuyruklarını ihmal ediyorlardı.

Lövyeyi ileri iten Erich sığ bir dalışa geçti, Sturmoviklerin arkasından ve altından tam hızda yaklaştı ve son elli metreye kadar ateş etmedi. İlk Rus tam bir salvoyla havaya uçtu ve Erich ikinci Sturmovik'e saldırmak için mükemmel bir pozisyona geçti. Yakın mesafeden tekrar ateş etti ve Rus yine sendeleyip yanarak yere düştü. Üçüncü Sturmovik'e bir geçiş daha, bir salvo ve bir patlama daha.

Savaş alanından hızla uzaklaşan Erich arkasına baktı ve Sturmoviklerin düşüşlerini işaret eden üç duman bulutu gördü.

Altın Şövalye indiğinde, Günther Rall'dan beri JG-52'nin 250 zafere ulaşan ilk pilotu olmuştu. Sadece birkaç as bu başarı seviyesine ulaşabilmişti. Yakında Me-262 jetinde Amerikan ağır uçaklarıyla çarpışırken hayatını kaybedecek Binbaşı Walter Nowotny bunu başaran ilk pilottu. Ardından Rall, sonra Gerd Barkhorn ve JG-54'ten Otto "Bruno" Kittel geliyordu – aralarına en son Erich'in katıldığı toplam beş avcı pilotu. Başkaları onların dostluğunu paylaşmayacaktı.

Bimmel Mertens ve ekibi genç komutanlarının sırtını sıvazladı ve uçakla ilgilendi. Diğer filo arkadaşları utangaççа mutlu Altın Şövalye'ye pistten yemekhaneye kadar eşlik ettiler. Kutlama daha yeni başlamıştı ki Bimmel içeri daldı, bariz heyecanı bir an için toplanmanın coşkusunu azaltır gibi oldu.

"Ne oldu Bimmel?" dedi Erich.

"Zırhçı, komutanım."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır komutanım, hayır. Yanlış bir şey yok. Ama sadece yüz yirmi mermi attınız komutanım. Üç skor için. Bilmeniz gerektiğini düşündüm."

Pilot kalabalığından bir hayranlık çığlığı yükseldi ve içkiler akmaya başladı. Grup Komutanı Willi Batz da onlarla birlikte kutlama yaptı. Tam olaylar yavaşlamaya başlamıştı ki Hitler'in karargâhından Üsteğmen Erich Hartmann'ın Şövalye Haçı'na daha önce kazandığı Meşe Yapraklarının üstüne Kılıçlarla taltif edildiği haberi geldi.

Bu nişanın tarihinde yalnızca bir üsteğmen Kılıçları almaya hak kazanmıştı. JG-52'de filo komutanı olarak görev yapan Üsteğmen Hermann Graf 18 Mayıs 1942'de, yani iki yıldan fazla bir süre önce Kılıçlarını kazanmıştı. Kılıçları kazanan avcı pilotları Luftwaffe'nin efsane adamlarıydı: Galland, Mölders ve Lützow gibi klasik kahramanlar; Heinz Baer ve "Guile" Oesau gibi gözü pekler; Rall, Ihlefeld ve Gerd Barkhorn gibi adanmış liderler; ve dünyaca ünlü Marseille ve Nowotny.

Kılıçlar, Erich Hartmann'ı Almanya'nın ünlü askerleri arasına yerleştirdi. Bu göz kamaştırıcı haber kutlama partisine yeni bir ivme kazandırdı. Pilotlar Altın Şövalye'yi bir kez daha omuzlarına aldılar ve sığınak barının etrafında dolaştırdılar.

"Karaya[23] Bir! Karaya Bir! Karaya Bir için Schwertern (Kılıçlar)!..."

Tezahüratlar ve şarkılar Erich'in beynine işledi. Her nasılsa, onuruna düzenlenen bu kargaşanın ortasında kendini yabancı hissediyordu. Her şey neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Düşünceleri, muhtemelen şu anda sahada olan ve uçağın onu asla yarı yolda bırakmamasını sağlamak için Karaya Bir'in başında ter döken sadık Bimmel'e döndü. Sonra düşünceleri, kalbinin hayattan gerçekten istediği şeyi tek başına bulabileceği Stuttgart'a yöneldi.

Kılıçlar harikaydı, evet, çünkü ödülleri Usch'la kısa bir izin daha anlamına geliyordu. Bu savaş ne kadar çılgıncaydı. Her gün bu ölümcül skor oyununu oynaması gerekiyordu. Başarı madalyalar, övgüler ve partiler demekti. O Rus çocukları kovalayıp öldürüyor, onlar da onu öldürmeye çalışıyordu. Bu delilikti. Hayattan tek istediği Usch'uyla birlikte olmaktı.

O gece sığınak barında bulunanlar için Erich Hartmann kopuk ve içine kapanık görünüyordu. Yakışıklı yüzünde ara sıra titreşen gülümseme yeterince mutluydu, ama yüz hatlarının yapısı hüzünlüydü. Genç pilotlar Üçüncü Reich'ın en yüksek ikinci nişanının verilmesini kutlarken, Erich onlarla birlikteydi ama onlardan biri değildi. Bir avuç cesur cephe askerinin yanında yalnızca generaller ve mareşaller kılıçları kazanmıştı. Bu büyük bir onurdu ama Erich artık, Şövalye Haçı ve Meşe Yapraklarını kazandığında olduğu gibi heyecanlı bir genç adam değildi. Kılıçlarını Führer'den almak üzere Hitler'in Doğu Prusya'daki Insterburg'da bulunan karargâhına yaptığı ziyaret moralini pek düzeltmedi.

3 Ağustos 1944'te Erich, Hitler'in 20 Temmuz'da hayatına kasteden bombalı saldırıdan kurtulduğu ahşap kışla binasına girdi.

23 Karaya, Erich'in avcı uçağının telsiz çağrısı ya da kimliğiydi. Kendisi Karaya Bir, destek pilotu ise Karaya İki'ydi. İkinci unsurun lideri Karaya Üç ve onun destek pilotu da Karaya Dört'tü.

Yapı hâlâ patlamanın etkilerini gösteriyordu. Parçalanmış duvarlar, yerinden çıkmış kirişler ve patlamanın yanık izleri, değişmiş bir Hitler'in on Luftwaffe kahramanından oluşan bir grubu selamlamak için hareket ettiği zemini oluşturuyordu.[24] Erich, Führer'in görünüşü karşısında şok olmuştu.

Hitler yavaş hareket ediyordu, birkaç ay önce Erich'i etkileyen kişiliğinin zorlayıcı niteliği şimdi fiziksel beceriksizliğinin içine gömülmüştü. Erich'le tokalaşırken Hitler sol elini uzattı, sağ eli ise yanında gevşekçe duruyordu. Patlama yüzünden sağ kulağı sağır olan Führer, sol kulağını konuşan kişiye doğru çevirmek zorunda kalmıştı. Erich'in Berchtesgaden'de tanıştığı adamın gölgesiydi, ama yine de ön saflarda savaşan adamlarına bir mesajı vardı. Hartmann hatırlayabildiği kadarıyla bunu şöyle hatırlıyor:

"Bir Alman subayının bu kadar korkak olabileceğine, bir asker olarak kendisine öğretilen her şeye bu denli sadık kalmayacağına, beni öldürmek için bu binaya bomba koyup sonra da kaçmaya çalışacağına asla inanmazdım. O gün bu binada bulunan herhangi bir subay tabancasını çekip beni suratımdan vurabilirdi. Alman subaylarının ceplerine hiç bakmadım.

"Bu korkakça hareket yüzünden diğer iyi adamlar öldürülürken ya da ağır yaralanırken ben hayatta kaldığım için üzgünüm. Tanrı beni kurtardı ve atacağım ilk adım bu gerici korkakların peşine düşmek olacak. Ayrıca kurmay subaylarımın bana doğruyu söylemediğini fark ettim. Schörner, Model ve Rommel dışındaki generallerimin çoğu işlerini anlamıyor. Karargâhıma koşup ağır çatışmalar ve kayıplar için ağlıyorlar ama bu generaller hiçbir zaman adamlarıyla birlikte ölmüyor ya da yaralanmıyor.

"Gelecek için iyimserim. Anglo-Amerikan işgalinin bir başka Dunkirk'e dönüşmesini bekliyorum. Savaşın tüm seyrini değiştireceğini düşündüğüm inanılmaz güçte yeni silahlar geliyor. İşte bu yüzden Tanrı'nın 20 Temmuz'da hayatımı bağışladığına inanıyorum ki önümüzdeki bu umut dolu dönemde Almanya'ya liderlik edebileyim."

---

24 Aynı törende, savaşı 121 gece zaferiyle bitiren Luftwaffe'nin en iyi gece avcısı Binbaşı Heinz-Wolfgang Schnaufer'e de madalya verildi.

Erich, karanlık bir sezginin etkisiyle Kurt İni'nden ayrıldı. Führer bir yandan derin bir öfke içindeydi, diğer yandan da umutsuz gibi görünen bir durum karşısında umut doluydu. Konuşması yavaş ve sessizdi ama güven verici de değildi; cephede görülenlere rağmen Führer'in sizi inandırabileceği bir konuşma olmamıştı. Parçalanmanın gücü Hitler'de, Almanya'da ve hatta Luftwaffe'nin kendisinde açıkça ivme kazanıyordu.

Erich, Kılıçların ona ün getirdiğini biliyordu. Bundan böyle her zaferi incelenecek ve kutlanacaktı. Bu yeni şöhretten hiç hoşnut değildi ama Almanya'yı saran yıkım onu derinden rahatsız ediyordu. Geçen yılın deneyimlerinden dolayı kendini daha yaşlı ve bilge hissediyordu ve ileride olacaklar için toplayabileceği tüm metanete ihtiyacı olacağını biliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Stalin'in Şahinleri

Düşmanınızı arayın! Düşmanın ne kadar güçlü olduğunu değil, nerede bulunacağını sorun!
–Sovyet avcı pilotlarının mottosu

Erich Hartmann, savaş kariyerinin çok erken bir döneminde, 1939-1945 yılları arasında en başarılı İngiliz ve Amerikan avcı aslarının toplamını aşmıştır. Hartmann'ın JG-52'deki as arkadaşlarına dair daha önce yaptığımız anlatı, Doğu Cephesi'ndeki pek çok Alman asının yüz zaferi aştığını ortaya koymaktadır. Almanların zaferleri kaydetme ve doğrulama yöntemleri doğru ve güvenilir olduğundan, Hartmann ve diğer yüksek skorlu Doğu Cephesi aslarının hem uçak hem de pilot olarak daha düşük bir muhalefetle karşılaştıkları sonucu kaçınılmaz görünmektedir. Bu sonuç ancak sınırlı bir şekilde doğrulanabilir, çünkü Doğu Cephesi hava muharebesinin avcı operasyonlarıyla ilgili birçok yönü Almanya dışında Batı'da çok az bilinmektedir. Eğer Rusya'nın uçak ve pilot yetersizliği, Alman asların Rusya'daki başarısının evrensel bir açıklaması olarak kabul edilirse, Sovyet endüstrisinin ve Rus avcı aslarının kayda değer başarıları gizlenmiş olacaktır. Bir ideolojiye ya da rejime duyulan nefret, Sovyet hava gücünün tarihsel gerçeklerini değerlendirirken bir kenara bırakılmalıdır.

Almanlar, Amerikalılar ve İngilizler Rusya'nın başarılarına ilişkin olarak uzun bir süre budalaca bir kibri paylaşmışlardır. 1941'den bu yana Alman halkının başına gelen felaketlerin, liderlerinin Sovyet devini hafife almalarından kaynaklandığı düşünülebilir. Amerikalılar için uzay yarışı, Amerika'nın Rus şeylerine karşı tutumunda

sahip olduğu evrensel üstünlük duygusunu şimdiye kadar söndürmüş olmalıydı. Sovyetler Birliği'nin düşük yaşam standardı ile parlak teknik başarıları bir araya getirmesi, geleneksel Batı aklını şaşırtmakta ve büyük yargı hatalarına yol açmaktadır.

Doğu Cephesi hava muharebesi ve Erich Hartmann'ın başarılarını değerlendirirken, eleştirmeksizin kendimizi onun bozkır üzerinde ördek avladığına ikna edersek hata yapmış oluruz. Düşman, genellikle Me-109'dan daha üstün performansa sahip birinci sınıf uçaklarla karşılık verebilirdi ve verdi de. Bu uçaklardan bazıları savaşın en yüksek skorlu Müttefik asları -İngiliz ve Amerikalıları kolayca geride bırakan Rus pilotlar- tarafından uçurulmuştur. Bu nedenle Erich Hartmann'ın zafer çetelesine adil ve tarafsız bir bakış, öncelikle hem teknik hem de insani açıdan Rus muhalefetinin kalitesine odaklanmalıdır.

Yayınlanmış mühendislik verileri,[25] yüksek Alman skorlarının genel bir açıklaması olarak daha düşük Rus uçakları teorisini engellemektedir. Rus-Alman çatışmasının başından itibaren, Rusların Me-109'dan birçok açıdan üstün olan en az bir avcı uçağı vardı. Savaş ilerledikçe, Sovyet uçak endüstrisi sadece Me-109'un birçok varyantından daha üstün başka avcı uçakları üretmekle kalmamış, aynı zamanda uçak üretiminde harikalar yaratarak bu alanda Almanları çok geride bırakmıştır.

Yazarlar bir önceki kitapları olan *"Horrido!" Fighter Aces of the Luftwaffe*[26] adlı kitaplarında Doğu Cephesi hava muharebesinin karakterini ve bu büyük çatışma ile Batı'daki hava mücadelesi arasındaki farkları kapsamlı bir şekilde ele almışlardır. Batı ülkelerinde, Almanya'ya yönelik Anglo-Amerikan hava taarruzlarını, hava düellosunun ana arenası olarak görme yönünde doğal bir eğilim vardır. Gerçekte ise Sovyetler Birliği'nin uğradığı uçak kayıpları, Anglo-Amerikan hava kuvvetlerinin uğradığı kayıpların yaklaşık iki katıydı. En büyük hava düellosu Doğu Cephesi'nde yaşanmıştır.

---

25 Bkz. Asher Lee, Soviet Air and Rocket Forces (Garden City, N.Y.: Doubleday, 1961); William Green, War Planes of the Second World War, Cilt III (Londra: Macdonald & Co., 1961); ve Famous Fighters of the Second World War (Londra: Macdonald & Co., 1961).

26 New York: Macmillan, 1968.

1939'da kademeli olarak Kızıl Ordu'dan ayrı bir servis haline gelmek üzere yeniden örgütlenen Sovyet Hava Kuvvetleri, daha önce sıkı ordu kontrolü nedeniyle gelişim aşamasında engellenmişti. Yeniden yapılanma kapsamında Hava Tümeni en büyük birim haline gelmiş, her bir Hava Tümeni, alay başına dört ya da beş filodan oluşan üç ila altı hava alayından oluşmuştur. 1941 Haziran'ında Rusya'nın işgali sırasında Sovyet hava gücüne ilişkin Alman tahminleri, Kızıl Hava Kuvvetleri'nin yaklaşık 162 alay içeren kırk ila elli Hava Tümeni'ne sahip olduğu sonucuna varmıştır. Toplam sayısal gücün yaklaşık 10.500 uçak olduğu tahmin ediliyordu.

Kızıl avcı gücü esas olarak I-16 Rata ya da daha sonraki varyantları olan I-151 ve I-153 ile donatılmıştı. Rata, İspanya İç Savaşı'nda hava muharebesine sokulan tek kişilik, martı kanatlı çift kanatlı bir uçaktı. Almanlar saldırdığında, 1941'de eskimiş olan Rata'nın yerini MIG-3 ve Lagg-3 avcı uçakları alıyordu. Luftwaffe, cephe boyunca üslere park etmiş Sovyet hava filolarını yakmak için geldiğinde, Rusların modern tek kanatlı uçaklara dönüşümünün dörtte birinden azı tamamlanmıştı. İlk doksan gün içinde Rusya'nın savunmasında bir faktör olarak Sovyet hava gücünün fiilen ortadan kaldırılması, Luftwaffe'nin en büyük zaferlerinden biriydi.

Taktik yer desteği, 1939'daki yeniden yapılanmadan sonra bile Sovyet Hava Kuvvetleri'nin birincil görevi olmaya devam etmiştir. Bunun sonucu olarak, avcı uçakları da dahil olmak üzere neredeyse mevcut tüm uçaklar bomba taşıyacak şekilde donatılmıştı. İlk karşılaşmalarda, Luftwaffe bombardıman ve avcı-bombardıman uçaklarının saldırılarına eşlik eden Alman hava üstünlüğü avcı uçakları, işgalcilerin önünü kesen bomba taşıyan Sovyet avcı uçaklarına korkunç zararlar verdi.[27] Daha sonraki Sovyet Hava Kuvvetleri emirleri, bomba taşıyan Rus avcı uçaklarının pilotlarının Alman hava

27 Sovyet avcıları aynı zamanda bomba taşıyarak taarruz uçağı (*attack aircraft*) olarak kara ordusunu desteklerken, Alman avcıları hava üstünlüğü avcı uçağı (*air superiority fighter*) olarak hava hedeflerini imha etmek üzere üretilmiştir. Metnin daha önceki kısımlarında yalnızca avcı uçağı olarak geçse de burada hava üstünlüğü ifadesinin kullanılması, Sovyet avcılarıyla Alman avcıları arasındaki temel farkın görülmesi amacıyladır. (ç.n.)

üstünlüğü avcı uçaklarıyla çatışmaya girmesini yasaklamış, böylece Ruslar çatışmaya girmekten olabildiğince kaçındılar. Düşürülen Rus pilotların sorgulanması gerçeği ortaya çıkarana kadar Almanlar bunu saldırganlık eksikliğine bağladı.

Sovyetler Birliği hava muharebesinin zorluklarına karşı birçok açıdan 1939'da İngiltere'den ve 1941'de Amerika'dan daha hazırlıklıydı. Rusya'da eğitimli pilotlardan oluşan bir rezerv oluşturmak için özel bir ilgi vardı ve planlama yapılmıştı. Benzer şekilde, günde yirmi dört saat esasına göre büyük ölçekli uçak üretimine yönelik hazırlıklar 1941'de o kadar ilerlemişti ki Ruslar 1941 Haziran ve Temmuz'undaki hava *blitzkrieg*'inden sonra hızla toparlanabildiler. Ruslar, Sovyet fabrikalarından akan avcı uçağı selini yönetmek için hava okullarından düzenli bir pilot akışı sağladılar.

Rus kayıpları savaş boyunca ciddi boyutlardaydı, ancak Luftwaffe avcı kuvvetlerinin başına bela olan pilot eğitimindeki yozlaşmanın aksine, savaş pilotları savaş ilerledikçe istikrarlı bir şekilde gelişti. Almanya'nın dört motorlu bir stratejik bombardıman uçağından yoksun olması SSCB'nin Luftwaffe'nin ulaşamayacağı büyüklükte silah fabrikaları ve uçuş okulları işletmesine olanak sağlamıştı. Sonuç olarak, tüm bu malzeme ve personelin "icabına" cepheye ulaşmalarının ardından bakılabiliyordu.

1942'nin sonlarından itibaren Rus hava gücü, her geçen ay daha da güçlenen karşı konulmaz bir hava dalgasına dönüştü. Ruslar 1944'ün ortalarında Doğu Cephesi'nde hava hakimiyetine sahipti ve taktiksel olarak 1941'deki durumlarından çok daha üstündüler. Bu gerçeklere rağmen, tüm Rus Cephesi hava muharebelerinin Almanlar için bir pazar pikniği olduğu efsanesi o kadar uzun süre geçerliliğini korumuştur ki neredeyse tarihi bir doktrin haline gelmiştir. Gerçekler, Kızıl Hava Kuvvetleri'ne karşı uçmanın kolay olduğu gibi genel bir sonucu ortadan kaldırmaktadır.

Erich Hartmann Doğu Cephesi'ndeki çarpışmaları Batı'daki Müttefik bombardıman uçaklarına yapılan avcı saldırılarına benzetir. Havayı dolduran kurşun ve çelik yağmuru, sürekli hareket halinde olan bir pilotun bazen başıboş mermilere çarpmasını kaçınılmaz

kılıyordu. "Çoğu zaman üç yüz Rus'a karşı on kişi olurduk. Bunlar büyük oranlardı. Havada çarpışmak da neredeyse vurulmak kadar olasıydı. Bu ordulara karşı saldırılarımızı büyük bir dikkatle planlamak zorundaydık, yoksa asla hayatta kalamazdık."

Rus pilotların kalitesine gelince, Alman aslarının Doğu Cephesi'ndeki deneyimleri büyük farklılıklar göstermektedir. Uzun süreli günlük operasyonlarda Almanlar kendilerini hem teknik hem de psikolojik açıdan üstün hissediyorlardı. Bu durum bilhassa en iyi Alman pilotlar için geçerliydi. Bununla birlikte, Sovyet avcı kolunun seçkinleri olan Muhafız Avcı Alayları'nın kalitesi konusunda neredeyse görüş birliği vardır. Bu Ruslar Almanların saygısını kazanmıştı.

Çatlak Sovyet pilotları Muhafız Alayları'nda yoğunlaşmıştı. Onlar gerçek avcı tipleriydi; agresif, taktiksel olarak zorlu, korkusuzdular ve var olan en iyi savaş uçaklarından bazılarını uçuruyorlardı. Operasyonları, Britanya Muharebesi'nin ölümsüz "Birkaç Kişi"siyle aynı türden bastırılamaz bir moralle canlanıyordu.

Bu Sovyet pilotlarının saldırgan ruhu, Orel yakınlarında Teğmen Vladimir D. Lavrinekov adında genç bir Stalin Şahini'nin karıştığı kayda değer bir olayda ortaya çıktı. Otuz skorla bir as olan Lavrinekov, savaşta bir Me-109 düşürdü ve Alman pilotun düz bir alana inişini izledi. Luftwaffe pilotu kokpitten fırladı ve yakındaki ağaç ve çalılarla dolu bir çukura sığındı.

Olay yerinin üzerinde alçaktan daireler çizen Lavrinekov, Kızıl Ordu birliklerinin muhtemelen Alman'ın yerini tespit edemeyeceğini ve bu nedenle kaçabileceğini gördü. Genç Rus teğmen avcı uçağını düşen Me-109'un yanına indirdi ve arama yapan piyadeleri deredeki çalılıklara yönlendirdi. Lavrinekov düşen Alman'ı buldu ve üzerine atlayarak onu elleriyle boğarak öldürdü. Rus ası hemen avcı uçağına döndü ve ölü düşmanını ağzı açık Rus piyadelerinin ayakları dibinde bırakarak bir toz bulutu içinde havalandı.

Muhafız Alayları İkinci Dünya Savaşı'nın en başarılı Müttefik savaş pilotlarını yetiştirmiştir. İdeolojik düşmanlıklar nedeniyle Rus olan her şeyi kötüleme arzusu tarihin kaydedilmesine hizmet etmemektedir. Doğu Cephesi hava çarpışmalarının Batı Cephesi hava

mücadelesiyle kıyaslanmasına karşı yaygın ve mantıksız bir önyargı vardır, ancak gerçek şu ki tarihte hiçbir savaş pilotu Doğu Cephesi'nde Almanların günlük rutini haline gelen zorluklarla karşılaşmamıştır. Benzer şekilde, Sovyetler Birliği'nin seçkin avcı asları da çatışmanın tarihçileri tarafından adil bir şekilde değerlendirilmemiştir. Skorları en iyi Amerikan ve İngilizlerin en azı yarısı kadar daha fazla olan en iyi Rus pilotlar çeyrek yüzyıl boyunca karanlıkta kalmıştır.[28]

Doğu Cephesi'ndeki tüm önde gelen Alman asları ya vurulmuş ya da birçok kez inmeye zorlanmıştır. Bu pilotların maruz kalma oranı tarihteki en yüksek orandı. Örnek olarak Erich Hartmann'ı ele alırsak, çoğu yüksek sayısal oranlara karşı yapılan bin dört yüz sorti ve sekiz yüz hava muharebesi, karşılaşmalarının bir kısmında taktiksel bir dezavantaja sahip olmasını kaçınılmaz kılmıştır. Yaklaşık iki yüz kez kendisini Sovyet avcı uçaklarının silahları altında bulduğunu tahmin etmektedir. Hartmann, Rall, Barkhorn ve diğer üst düzey Alman asları muhtemelen tüm zamanların en yetenekli hava avcıları olsalar da, sayısal oranlar, ortalamalar kanunu ve şans, bir şekilde düşürülmeleriyle sonuçlanmıştır.

Muhafız Alaylarının faaliyet gösterdiği her yerde, Luftwaffe sağlam bir muhalefetle karşılaşacağından emindi. Rus pilotları yetenek bakımından Muhafız Alayları'nın gerisinde kalsa da, uzun süren yıpratma muharebesinde Almanlara olabildiğince hasar vermişlerdir. Savaşın en iyi Sovyet pilotu olan Tümgeneral Ivan Kojedub, Luftwaffe'ye karşı altmış iki hava zaferi kazanmıştır ve diğer yedi Sovyet pilotu, Pasifik Cephesi'nde kazandığı kırk zaferle en iyi skoru elde eden Anglo-Amerikan pilotu Binbaşı Richard I. Bong'dan daha fazla zafer kazanmıştır.

Ivan Kojedub 1920 yılında Ukrayna'da bir fabrika işçisinin oğlu olarak dünyaya geldi. Uçmaya 1930'larda SSCB'de gelişen birçok havacılık kulübünden biri aracılığıyla başladı. Kızıl Hava Kuvvetleri Muhafız Alayları'ndaki kariyeri onu, yaklaşık olarak ABD Kongre

28 Örneğin en başarılı Amerikan avcı pilotu sayılan Richard Bong'un skoru 40, Britanyalı pilot Marmaduke Pattle'ın 41 ila 60 arası (Müttefik skor teyidi Almanlarınki kadar başarılı değildi, o yüzden Pattle'ın skorunda kesin bir sayı verilemiyor) iken; İvan Kojedub'un 62, Aleksandr Pokrışkin'in 59 skoru bulunmaktadır. (ç.n.)

Onur Madalyası'na karşılık gelen bir nişan olan Sovyetler Birliği Kahramanı ödülüne üç kez götürdü.

Kojedub'un Kore Savaşı sırasında 1951-1952 yıllarında Kuzey Kore Hava Tümeni avcı uçaklarına komuta ettiği bildirilmektedir. Birlikleri, savaştıkları USAF F-86E ve F-86F "Sabre"lerden daha hafif uçaklar olan MIG-15 jetleriye donatılmıştı. Kojedub'un Kore'de herhangi bir muharebe sortisi yapıp yapmadığı yaklaşık yirmi yıl sonra halen cevaplanmamış bir sorudur, ancak o sırada otuz bir yaşında genç bir adam olduğu için bunu yapmış olması mümkündür.[29] Birleşik Devletler askerî yetkilileri yetenekli Rus pilotların Kore'de muharebe uçuşu yaptığından emindir ve Kojedub'un İkinci Dünya Savaşı'nda öldürdüğü altmış iki kişiye yenilerini eklemiş olmasının mümkün olduğuna inanmaktadır.

Kojedub'un otobiyografisi *I Attack* (Saldırıyorum) 1956 yılında Almanya'nın Doğu Bölgesi'nde yayımlanmıştır. İlgi çekici bir tarihi eser olması gereken ve olabilecek olan bu kitap, Kojedub'un en önemli deneyimi olan Komünist Parti'ye kabul edilişini anlatan, hayatının son derece polemiklerle dolu bir anlatısıdır. İlkokul günlerinden ülkesinin en yüksek nişanını kazanmasına kadar kariyerinin her yönü, parlak bir uçuş kariyerini renklendirirken bile çarpıtan kızıl bir prizma aracılığıyla görülüyor.

En ünlü Sovyet avcı pilotu ve birlikleri sık sık JG-52'ye karşı koyan Muhafız Alayı'ndan Albay Alexander Pokrışkin'dir. "Saşa" Pokrışkin elli dokuz teyitli hava zaferi ile tanınır ve savaş sırasında üç kez Sovyetler Birliği Kahramanı olarak Altın Yıldız kazanmıştır. Pokrışkin'in kariyeri çok sayıda Alman ve Müttefik asın kariyeri ile birçok ortak unsura sahip. Eski asların uluslararası kardeşliği pek çok benzer hikâye anlatabilir. Hangi üniformayı giydiklerine ya da hangi bayrak altında görev yaptıklarına bakılmaksızın, avcı aslarının çoğu aynı ateşin içinden aynı şekilde geçmiştir.

Pokrışkin Sibirya'daki çocukluk yıllarında Rus öncü havacı Valeri Çkalov'un başarılarından ilham almıştır. Şansını havacılık

29 Daha sonraları Kojedub'un muharebe sortisine çıkmasına doktorların engel olduğu ortaya çıkmıştır. (ç.n.)

okulunda aramak için Novosibirsk'teki evinden ayrıldı, ancak havacılık okulunun uçuş eğitimi için değil, sadece mekanik için olduğunu öğrendiğinde hevesi hayal kırıklığına dönüştü.

Pilot eğitimine geçmek için altı ayda bir talepte bulunmaya başladı, ancak mekanik yetenekleri o kadar üstündü ki üstleri pilot olma taleplerini sürekli olarak reddetti. Ancak Pokrışkin ne erteledi ne de vazgeçti. Sovyet Ossoaviakim programı kapsamında faaliyet gösteren Krasnodar Havacılık Kulübü'ne katıldı ve Almanya'daki Erich Hartmann gibi planör uçuşunu öğrendi. Pokrışkin paraşütle atlamayı da öğrendi ve ardından motorlu uçuşa geçti. Yirmi dört yaşındayken 1937 Ekim'inde hantal bir U-2 ile ilk uçuşunu gerçekleştirdi.

Hâlâ uçak teknisyeni olarak görev yapan Pokrışkin, kısa süre sonra tek başına başarılı bir uçuş gerçekleştirdi ve pilotluk sınavını geçti. Pilotluğa geçiş için talepte bulunmaya devam etti ve sonunda ısrarıyla üstlerini yıprattı. Sonunda transferi onaylandı.

Pokrışkin, Kaça'daki bir avcı eğitim birliğine katıldı ve kısa bir süre sonra Kızıl Hava Kuvvetleri'nin düzenli avcı birliklerinden birine atandı. Rus Devrimi'nin Pokrışkin'de uyandırmış olabileceği eşitlikçilik duygusu, avcı filosuna katıldığında kaba bir sarsıntı geçirdi. Üniformasında hâlâ teknisyen rütbesi vardı ve pilot arkadaşları onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Kendilerini meşru pilotlar olarak görürken, eski bir mekaniker olduğu için onların gözünde damgalanmıştı.

Yılmayan Pokrışkin kısa süre içinde yeni yetme bir teknisyenden daha fazlası olduğunu kanıtladı. İyi pilotluk becerisi yadsınamazdı ve uçak yapımı ve motorlar konusundaki ayrıntılı bilgisi pilot arkadaşlarınınkini çok aşıyordu. Kısa süre içinde onu tamamen kabul ettiler, ancak bilgisinin kapsamı normalde onu eğitmen olarak hizmete yönlendirebilirdi.

Pokrışkin, hava taktiklerine olan dinamik ve hevesli ilgisi sayesinde bu sapmadan büyük ölçüde kaçınabildi. Bu dönemde bir günlük tutarak ve taktik kavramları geliştikçe bunları not ederek tarihçilere bir iyilik yapmıştır. Onun İncil'i, Fransız Yüzbaşı Rene Paul Fonck tarafından Birinci Dünya Savaşı avcı taktikleri üzerine

yazılmış klasik bir kitap olan *My Air Combats* (Hava Çarpışmalarım) idi. Fonck, yetmiş beş teyitli hava zaferiyle savaşın en iyi Müttefik avcı asıydı.

Ciddi, kararlı ve çalışkan Pokrışkin, Fonck'un teorilerini ve manevralarını sahte hava muharebelerinde uyguladı ve bunları yeni nesil avcı uçaklarına uyacak şekilde değiştirip geliştirdi. Yenilikler getirdi. Matematikteki mekanik eğitimi ona hassasiyet dürtüsü kazandırmıştı ve günlüğüne kendi ve rakiplerinin tüm taktik manevralarını çizdi. Bu rutini savaş kariyeri boyunca sürdürdü.

Rusya'da devrim sonrası kültürün yorucu eğilimleri, bireyciliğin doğası gereği kötü ve burjuva bir şey olarak görüldüğü bir kitle psikolojisi üretme yönündeydi. Bu bakış açısı, İkinci Dünya Savaşı'nda Rusya için savaşacak olan genç erkek neslinde yapısal hale geldi. Sonuç, hava muharebesinde başarı için gerekli olan yüksek bireysellik, hızlı karar verme, kıl payı inisiyatif alma gibi niteliklerin milyonlarca genç Rus'ta körelmesi oldu. Bunun yerine dogmatik çelik gibi bir sinir kullanıldı. Onlarla savaşan Almanların deneyimleri, Rusların pilot olarak modern uçak tasarım tekniklerinden çok daha zorlu bir psikolojik engeli aşmak zorunda olduklarını doğrulamaktadır. İkincisini fethettiler ve birincisiyle savaştılar.

1913 doğumlu Pokrışkin, Sovyet eğitiminin zorlayıcı unsurları üzerinde derinlemesine çalışacak zamanı bulamadan çocukluk yıllarını tamamlamıştı. Hava muharebesinde bireyin önemini en başından kavradığı için büyük bir as oldu. Bitmek bilmeyen eskizleri ve ısrarlı manevra çalışmaları sayesinde, daha düşük bir uçaktaki olağanüstü bir pilotun, daha üstün bir makinede daha az yetkin bir rakibi nasıl yenebileceğini görebiliyordu. Bu inancı, sahte savaşlarda edindiği tüm deneyimlerle pekişmişti.

Alman tarafındaki Erich Hartmann gibi Pokrışkin de ani, hızlı ve şiddetli saldırının hayranı olmuştu. Bu saldırı tarzını geliştirirken ilk rehberi, katıldığı ilk filoda kendisiyle birlikte uçan Sokolov adında deneyimli bir avcı pilotuydu. Sokolov, ani ve vahşi saldırının psikolojik savaşı hemen kazandığını, düşman pilotu sarsılmış ve gökyüzünden vurulmaya hazır bir halde bıraktığını ısrarla

vurguluyordu. Pokrışkin günlüğüne şöyle yazmıştı: "Zaferin faktörleri manevra ve ateştir!"

Pokrışkin kendini öncelikle akrobasi ve manevraya adamıştı. Dikkatini diğer adamı ateş ederek yere düşürme işine verdiğinde, daha öğrenmesi gereken çok şey olduğunu fark etti. Saşa kendini kurtarmak için ateş edemiyordu. Bir bez hedefle pratik yaptığında, cephanesi tükenene kadar birbiri ardına ateş etti. Yüzlerce mermi maviliklere doğru uçarken, bez hedef üç ya da dört isabet almıştı.

Şaşkın Pokrışkin havadaki hedefi vuramamasına bir anlam veremiyordu. Yaklaşımları mükemmeldi ve Hava Kuvvetleri el kitaplarındaki topçu talimatlarını harfiyen uyguluyordu. Cevap için matematiksel geçmişine başvurdu.

Oturdu ve yörüngeleri, mermi hızlarını ve havadan havaya atış problemlerini matematiksel bir bakış açısıyla çözdü. Sayfalar dolusu hesaplamalar yaptı ve birçok grafik çizdi. Bu çalışmalar onu yıllar sonra Erich Hartmann'ın gerçek bir savaşta ulaştığı sonuca ulaştırdı. Sevinçli Pokrışkin şöyle yazmıştı: "Başarı yakın mesafeden ateş etmeye bağlıdır."

Sorunun yakın mesafeden saldırı için uygun başlangıç pozisyonunu hesaplamak olduğuna ikna olan Pokrışkin, bu amaçla daha fazla manevra diyagramı çizdi ve ertesi gün beklenti ateşi içinde yola çıktı. Deneyi hakkında şöyle yazmıştı:

"İşin sırrı şuydu. Koniye belirli bir açıdan yaklaştım ve tüm kurallara göre çoktan yana devrilmem gereken bir anda tetikleri çekerek saldırdım. Genç bir pilot için bu büyük bir risk almak demekti. En ufak bir hatada koni yerine çekilen uçağa kurşun pompalamam gerekirdi.

"İndiğimizde, bez hedefi çeken pilot çok öfkeliydi. 'Neden böyle üzerime çullandın? Bu şekilde birini öldürebilirsin!' Ama ne elim ne de gözüm beni aldattı. Kısa mesafeden ve ölümcül bir isabetle ateş etmeye devam ettim. Hava muharebesinde yakın dövüş işte budur."

Pokrışkin matematiksel analiz yoluyla, Erich Hartmann'ın doğal analitik yeteneğinin yıllar sonra onun için bulacağı aynı temel taktik formülü bulmuştu. Kavramları ve bulguları arasındaki

benzerlik dikkat çekicidir. Her ikisi de vardıkları sonuçların geçerliliğinin gerçek savaşta doğrulandığını görmüştür.

Pokrışkin, altı yüzden fazla sorti ve elli dokuz zaferde, savaş öncesi bulgularının doğruluğunu sorgulamak için hiçbir neden bulamamıştır. 1941'de Almanya'nın Rusya'yı işgali sırasında Pokrışkin Ukrayna'da görev yapan tam teşekküllü bir avcı pilotuydu. İlk Alman saldırısından iki gün sonra, JG-52 avcı uçaklarının daha sonra Hartmann'ın görev süresi boyunca Pokrışkin'in avcı uçaklarıyla birçok kez karşılaşacağı bir bölge olan Jassy'ye bir keşif görevi uçurdu. Teğmen Semyonov'un destek pilotu olduğu Pokrışkin bir MIG-3 ile üçü alçak irtifada ve ikisi Rus unsurunun üzerinde olmak üzere beş Me-109 gördü. Pokrışkin lövyeyi geri çekti ve daha yüksekteki Alman unsuruna doğru hızlı bir tırmanışa başladı.

Öndeki Alman avcı uçağının pilotu yaklaştı ve Pokrışkin onu Alman'ın kuyruğuna getiren bir durma dönüşüyle karşılık verdi. Yakın mesafeye yaklaşan Saşa, Me-109'a tüm toplardan bir patlama gönderdi. Alman avcı uçağı alev aldı ve dumanlar çıkararak yere doğru kükredi.

İlk skorunun sevincini yaşayan genç Rus, birçok acemi savaş pilotunun hayatına mal olan hatayı yaptı. Kurbanının aşağıya doğru düşüşünü izledi ve bu ateşli görüntüden büyülendi. Yaralı Alman'ın destek pilotu gösteriyi izleyen Pokrışkin'e daldı. Saşa, iskele kanadı bir dizi top mermisi tarafından parçalandığında ve izli mermiler kanopisinin yanından geçerken işine geri döndü.

Pokrışkin MIG-3'ünü güverte seviyesine doğru dalışa geçirdi ve kokpitinde zırh plakasının arkasında yarı çömelerek -ilk muharebe görevindeki Erich Hartmann gibi- çok alçaktan uçarak eve döndü. İlk zaferi, kaçışının darlığıyla hafiflemişti. Adolf Galland ve Günther Rall gibi seçkin avcı pilotları da muhteşem bir kazayı izlemekten kendilerini alıkoyamadıklarında benzer şekilde darbe aldıklarını itiraf ederler. Galland neredeyse hayatını kaybediyor ve yaralanıyordu. Rall ise belini kıran ve onu ölümün eşiğine getiren bir kaza geçirdi. Pokrışkin böylece bu temel dersi Almanya'nın en iyi iki pilotuyla aynı şekilde öğrenmiş oldu.

Sıcak savaşta saldırı tarzı artık açıkça kanıtlanmış olan cesur Pokrışkin, yine de 1941 sonbaharına kadar daha fazla avcı-avcı çatışması için çok az da olsa fırsat buldu. Sayısız keşif görevinde uçtu ama Alman avcı uçaklarıyla nadiren karşılaştı. Hava manevra sanatı üzerinde çalışmayı hiç bırakmadı ve daha sonraki çarpışmalarında düşman saldırılarına verdiği yanıtın hızlı ve yerinde olduğunu gördü. Hamleleri ve karşı hamleleri varoluşunun bir parçası haline gelmişti, öyle ki savaşta içgüdüsel olarak doğru olanı yapıyor ve sonuç olarak hayatta kalıyordu.

Pokrışkin'in yenilikleri, Sovyet Hava Kuvvetleri'ni savaş öncesi Sovyet avcı doktrininin içine hapsolduğu yatay manevra dar gömleğinden kurtarmaktan büyük ölçüde sorumluydu. Savaştan önce yatay uçaklarla uçmayı ve savaşmayı öğrenen Ruslar, 1941-1942 hava muharebesiyle yeni gerçeklerle hızla yeniden eğitildi. Geliştirilmiş uçak performansı ve yeni alçak kanatlı tek kanatlı uçak dönemi, dikey manevrayı avcı taktiklerine açtı ve Pokrışkin Rus taktik gelişimine en önemli katkıda bulunanlardan biri oldu.

Pokrışkin tırmanma spiralini genellikle kaçmak için kullanmıştır. Daha muhafazakâr yoldaşlarının tavsiyelerine karşı, takip eden Almanları aşırtmak ve böylece kurbanları haline getirmek için hız kesici bir manevra olarak hızlı tonoyu uyguluyordu. Liderliği, uçak tasarımı ve mühendisliği konusundaki bilgisi ve eğitmen olarak yetenekleri onu Rus avcı pilotları arasında ön sıralara taşıdı.

Pokrışkin'in başkalarına öğrettiği şeyleri savaşın ateşi içinde kendisi de yapmıştı. Fotografik hafızası, savaştaki her manevranın ayrıntılarını hatırlamasını sağlıyordu. Tüm bu detayları kroki şeklinde not ediyor ve sığınağının duvarlarını diyagramlar, grafikler ve performans çizelgeleriyle donatırdı. Karşılaştığı en iyi Alman pilotlar gibi Pokrışkin de birçok kez düşürüldü. Çok sayıda zorunlu iniş yaptı ve Luftwaffe'yle girdiği çarpışmalardan yalpalayarak geri döndüğünde yoldaşları avcı uçağının paramparça halini gördüklerinde çoğu zaman hayrete düşüyorlardı.

Pokrışkin'in düşmanını tanıma tutkusu doymak bilmezdi. Yalnızca manevraların ayrıntılı kayıtlarını tutmakla kalmamış, aynı

zamanda ele geçirilen Alman avcı uçaklarını uçurarak zayıflıklarına inandığı noktaları dikkatle not etmiştir. Bu manevralarda kendisini bir Alman pilotun yerine koymuş ve Me-109'un nitelikleri ve eksiklikleri üzerine uzun uzun yazmıştır. En iyi Sovyet avcı uçaklarının bile bu sağlam Alman kuşundan daha üstün olduğunu düşünüyordu.

Alayının JG-52 ile uzun bir süre daha çarpıştığı Kuban Yarımadası üzerinde Pokrışkin hava muharebesi için temel formülünü geliştirdi ve bilgi ve deneyimini dört kelimeye indirgedi: "İrtifa, Hız, Manevra, Ateş."

İyi uçaklar ve Pokrışkin gibi liderlerle Muhafız Avcı Alayları havada kimseden korkmuyordu. JG-52 telsizcileri birçok kez Rus telsiz vericilerinin Alman frekanslarına geçtiğini duyunca irkilmişti. Ruslar Almanca düello davetiyle meydan okuyorlardı.

"Dikkat, tüm Alman pilotlar. As Pokrışkin havada!"

Bu tür bir avcı pilotu morali muhtemelen Rus tarafında istisnai bir durumdu ama Muhafız Alaylarının ortak özelliğiydi. Uçaklarını çılgın renklere boyuyor, parlak kırmızı desenleri tercih ediyorlardı ve her yönden diğer hava kuvvetlerindeki en iyi avcı birliklerinin muadilleriydiler.

Pokrışkin bir başka yönden daha Erich Hartmann'a benziyordu. Yeni pilotların dikkatli bir şekilde yönlendirilmesine, liderliğin temel bir başarısı olarak onları canlı tutmaya ve özellikle de deneyim ve özel derslerle onları as yapmak gerektiğine inanıyordu. Çok sevdiği diyagramlarla desteklediği derin bilgisini kullanarak manevra sanatını açıklamak için çok çaba sarf ediyordu. Onlara atıcı gözlerini kullanmayı öğretti ve en iyi skorları yapan Rus aslarının birçoğu başarılarını onun eğitmenliğine borçluydu. Luftwaffe'ye karşı kazandığı elli zaferle tanınan Alexander Klubov, Pokrışkin tarafından eğitilmiş ve liderlik için yetiştirilmiştir. Klubov iki kez Sovyetler Birliği Kahramanı olarak Altın Yıldız'la ödüllendirilmiştir.

Rusya'nın en tanınmış ası olan Pokrışkin bu nedenle Erich Hartmann gibi savaşmış ve taktiksel olarak büyük ölçüde onun gibi düşünmüştür. Pokrışkin yine de diğer Luftwaffe pilotları ve avcı liderlerinden çok Albay Werner Mölders ile bir tutulabilir. Rus pilot,

Mölders'le hemen hemen aynı yaştaydı ve taktiksel kavrayışı ve yeni yöntemler geliştirme konusundaki azmi, Luftwaffe'yi Birinci Dünya Savaşı'ndan miras kalan eski moda taktiklerden büyük ölçüde kurtaran Mölders'i güçlü bir şekilde anımsatmaktadır.

"Baba" Mölders, Pokrışkin ile aynı türden hassas bir zihniyete sahipti ve Alman liderin genç pilotları dikkatli bir şekilde yönlendirmesi, bugün kendilerinin de kabul ettiği gibi, onların çağdaş Almanya'da müreffeh bir orta yaşın tadını çıkarmalarını sağladı. Ruslara yönelik propagandist çarpıtmaların Pokrışkin'in bir avcı pilotu, lider ve taktisyen olarak başarılarını gölgelemesine izin verilmemelidir. Şöhreti hak edilmiştir ve JG-52'de Erich Hartmann'ın birliklerine karşı sık sık savaştığı için bu kitapta anılması uygundur.

Pokrışkin ve Erich Hartmann'ın havada birbirleriyle savaştıklarına dair kesin bir kanıt yoktur, ancak hiçbir zaman doğrudan hava düşmanı olmadıkları da kesin olarak söylenemez. Birçoğu Pokrışkin'in komuta ettiği unsurlara karşı olmak üzere sekiz yüzden fazla hava muharebesinde Altın Şövalye'nin ünlü Rus'la karşılaşmış olması mümkündür, ancak kimse kesin bir şey söyleyemez. Her iki as da birçok kez düşürülmüş ya da düşürülmeye zorlanmıştır.

Yazarlar tarihsel amaçlarla otuz ya da daha fazla hava zaferine sahip Sovyet avcı aslarının bir listesini de eklemişlerdir. Bu liste Sovyet hava tarihçisi M. Mosskov'a aittir ve yazarlara İngiliz hava tarihçisi Londralı Bayan Jean Alexander ve onun bağlı olduğu Cassidy Grubu araştırmacıları aracılığıyla ulaşmıştır. 1967 Kasım'ı itibariyle bu listenin mevcut en doğru Sovyet asları listesi olduğuna inanılmaktadır.

İkinci Dünya Savaşı'nda Sovyet asları:

Kojedub, Ivan Nikitch	62
Pokrışkin, Alexander Ivanovich	59
Rechkalov, Grigorli Andreevich	58
Gulaev, Niklaev Dmitrievich	57
Yevstigneev, Kirill Alekseevich	52
Glinka, Dimitri Borisovich	50

Klubov, Aleksandr Fedorovich	50
Pilipenko, Ivan Markovich	48
Vorozheikin, Arsenii Vasil'evich	46
Kubarev, Vasilii Nikoleevich	46
Skomorokhov, Nikolai Mikhailovich	46
Kostilev, Georgi Dmitrievich	43
Morgunov, Sergei	42
Popkov, Vitalii Ivanovich	41
Alelyukhin, Aleksei Vasil'evich	40
Golubev, Viktor Fedorovich	39
Golubev, Vasilii Fedorovich	38
Luganskii, Sergei Danilovich	37
Pivovarov, Mikhail Yevdekimovich	37
Gul'tyaev, Grigorii Kapitanovich	36
Dolgikh, Anatoli Gavrilovich	36
Kuznetsov, Nikolai Fedorovich	36
Koldunov, Aleksandr Ivanovich	36
Babak, Ivan Il'ich	35
Kamozin, Pavel Mikhailovich	35
Lavrinekov, Vladimir Dmitrievich	35
Pavlushkin, Nikolai Sazonovich	35
Gnido, Petr Andreevich	34
Kotchekov, Aleksandr Vasil'ovich	34
Lukyanov, Sergei Ivanovich	34
Sytov, Ivan Nikitich	34
Chislov, Aleksandr Mikhailovich	34
Chubkob, Fedor Mikhailovich	34
Borovykh, Andreii Yegorovich	32
Zelenkin, Mikhail Mikhailovich	32
Komelkov, Mikhail Sergeovich	32
Krasnov, Nikolai Fedorovich	32
Ryazanov, Aleksei Konstantinovich	32
Stepanenko, Ivan Nikifirovich	32
Golovachev, Pavel Yekovlevich	31

Kirilyuk, Viktor Vasil'evich 31
Akmet-Khan, Sultan 30
Arkhipenko, Fedor Fedorovich 30
Bobrov, Vladimir Ivanovich 30
Glinka, Boris Borisovich 30
Likhobabiyi, Ivan Dmitrievich 30
Likholetov, Petr Yakovlevich 30
Makharov, Valentin Nikoleevich 30
Pokryshev, Petr Afanas'evich 30
Khlobystov, Aleksei Stepanovich 30

Onuncu Bölüm

300. Zafer ve Elmaslar

Şayet turnuvanın kazananı meşru kral olacaksa, hükümranlar akranlarım olmalı.

–Anonim

Erich 1944 Temmuz'unun üçüncü haftasında Rus Cephesi'ne döndüğünde Kızıl Hava Kuvvetleri'nin sayısal üstünlüğünü her zamankinden daha belirgin buldu. Amerikan ve İngiliz ödünç uçakları her zamanki sayısındaydı ama YAK, Lagg, Sturmovik ve MIG orduları endişe verici bir hızla çoğalıyordu. Rus savaş pilotları taktiksel açıdan her zamankinden daha keskindi ve kırmızı boyalı Muhafız Alayı uçaklarında üst düzey yetenekler görev yapıyordu. Muhafızların Kojedub, Pokrışkin, Reçlakov ve diğerleri gibi, çoğu Luftwaffe'ye karşı elli ya da daha fazla zafer kazanmış as liderleri vardı. Bu adamlar tehlikeliydi.

Doğu Cephesi'ndeki saldırgan bir Alman pilot 1944 yazında kapısının hemen önünde hedefler bulabilirdi. Kızıl uçaklar kalkıştan sonraki on beş dakika içinde bol miktarda bulunuyordu ve bu da Erich için sayısız kavga ve sürekli başarı anlamına geliyordu. 20 Temmuz 1944 ile 22 Ağustos 1944 tarihleri arasında otuz iki uçak daha düşürdü. Elde ettiği 282 zaferle, on beşten fazla Sovyet uçak filosunu yok etmişti. Artık en iyi skor ödülleri için tek rakibi Gerd Barkhorn'du. Belirsiz iletişimler ve zaferlerin resmi onaylarındaki gecikmeler, Erich ve Gerd'i - tüm Luftwaffe'de en çok hayranlık duyduğu adam - birkaç hafta boyunca başa baş koşturdu.

Harika bir it dalaşçısı olan Barkhorn, Almanların "sirk" adını verdikleri hava savaşlarında öne çıkıyordu. Atış gözünü bulduğunda

skorlarında tutarlı ve istikrarlı olan Barkhorn, şöhretini birden fazla düşüş yaşadığı çılgınca günlerden çok bu özelliğine borçluydu. Kendisinden önceki Rall gibi Barkhorn da uzun süre havadan uzak kalmasına neden olan yaralar aldı. 1944 Haziran'ında USAF'a karşı Ploeşti savunmasında ağır yaralanan Gerd, Erich Kızıl Hava Kuvvetleri'ni vurmaya devam ederken hastane odasının tavanını incelemeye devam etti.

23 Ağustos 1944'te Erich büyük bir gün yaşadı. Üç görevde kazandığı sekiz zaferle toplam zafer sayısını 290'a çıkarmıştı. Gerd Barkhorn'u geçmişti ve artık sadece Luftwaffe'nin değil, tüm savaşlardaki tüm hava kuvvetlerinin en skorer asıydı. Barkhorn kısa bir süre sonra Reich Savunması'na transfer edildiğinde, Erich'in liderliğine yönelik tüm meydan okumalar sona ermişti, ancak önünde hala farklı türden bir meydan okuma vardı.

İnanılması güç üç yüz hava zaferi yaklaştıkça Erich'in filo arkadaşlarını bir beklenti ateşi sardı. Tarihi başarı elinin altındaydı ama şanslı bir Ivan ya da bir kaza onu ödülden mahrum bırakabilirdi. Günler ilerledikçe filodaki gerilim daha da belirginleşiyordu.

Daha dört yıl önce, yetenekli Albay Werner "Baba" Mölders, von Richthofen'in Birinci Dünya Savaşı rekoru olan 80 zaferi ilk kez aştığında ve ardından 100 zaferi geçtiğinde, Almanya gurur duymuş ve neredeyse inanamamıştı. Karşılaştırıldığında, 100 zafer şimdi uzak bir tarihsel tuhaflık gibi görünürken, Erich Hartmann için 300 zafer yakın bir olasılıktı.

Parlak ama hafife alınan Gordon Gollob, 29 Ağustos 1942'de Mölders'in rekorunu 150 zafere çıkardığında, bu yeni bir tarihi rekordu, Lützow, Ösau ve diğerleri gibi aslar Gollob'un peşindeydi. Hermann Graf Doğu Cephesi'nde büyük bir zaferle 200 sınırını aşmıştı ama kısa süre içinde onun bu başarısını paylaşacak başkaları da olacaktı. JG-54'ün Walter Nowotny'si ve daha sonra Me-262 jet avcısı *Nowotny Kommando*, rekoru 250 zafere çıkarmış, ancak Günther Rall, Otto Kittel, Gerd Barkhorn ve Erich Hartmann tarafından geride bırakılmıştı. Sihirli 300, şimdi

Hartmann için sadece sekiz zafer uzakta, kışkırtıcı bir şekilde parlıyordu.

Bu dönemin yüksek heyecanı neyse ki çağdaş bir anlatıda korunmuştur. Altın Şövalye'nin bir zamanlar destek pilotu ve uzun süredir filo arkadaşı olan Başçavuş Carl Junger, Erich'in en büyük zaferinden bir gün sonra yaşananları yazacak kadar akıllıydı.

Kendi çapında bir JG-52 avcı ası olan Carl Junger, sert savaşan ve sert yaşayan, agresif, siyah saçlı bir dinamoydu. Hartmann, Polonya'nın Krakau kentinde, filonun Varşova'ya erken hareketinden önce sabahın üçüne kadar süren öfkeli bir içki aleminin yaşandığı bir olayı hatırlıyor. Junger karyolasında sırık gibi yatıyordu, bir çift güneş gözlüğü dışında çırılçıplaktı ve sabahın zorluğuna karşı koyamayacak durumdaydı. Filo onsuz yola çıktı.

İki saat sonra Varşova'da, Junger tek başına bir Me-109 ile göründü ve arkadan yetişti. Erich ve pilotları izlerken, Junger iniş için geldi. Tam inişe geçtiği sırada, Polonyalı bir çiftçi atları ve iki büyük saman arabasıyla ani bir yön değişikliği yaptıktan sonra anlaşılmaz bir şekilde çim pisti geçti.

Junger pastoral konvoya büyük bir gürültüyle çarptı ve sahne, içinden masum bir atın uçarak çıktığı büyük bir toz ve saman bulutunun ardında kayboldu. Pilotlar toz bulutuna doğru koşmaya başladıklarında gürültülü parçalanma sesleri azaldı. Kaza yerine vardıklarında, avcı uçağından geriye kalan tek şey, bir uçak olarak tanınamayacak şekilde bükülmüş bir metal yığınıydı. Erich, Junger'ın kazayla ölmek zorunda kalmasına ne kadar üzüldüğünü söylemek üzereydi ki, bükülmüş yapı yığınının altından kıpırtılar duyuldu. Junger aniden sürünerek enkazdan çıktı, ayağa kalktı ve güneş gözlükleri hâlâ yerindeyken, "Tanrı'ya şükürler olsun ki Dünya bana yeniden sahip oldu," dedi. Ertesi gün savaşa geri dönmüştü.

Carl Junger 24 Ağustos 1944'te yazdığı öyküyü daha sonra Usch Hartmann'a gönderdi. Erich'in Sovyet hapishanesinden sağ salim dönüp dönmeyeceğinin belirsiz olduğu bir dönemde hatıra olarak saklamasını istemişti.

"İLERİ BİR HAVA MEYDANININ SINIRINDA
24 Ağustos 1944

Yazan: *Başçavuş Carl Junger*

"Dün bizim için harika bir gündü. Muharebe uçuşu tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir gündü. Şefim, Kılıçlı Meşe Yaprakları sahibi Üsteğmen Erich Hartmann, iki görevde on bir düşman uçağı düşürdü ve bununla zaferlerinin sayısını üç yüz bire çıkardı. Kendisi üç yüz sınırını geçen ilk pilottur ve bu nedenle de dünyanın en iyi avcı pilotudur.

"Dün bile, meydanın her yerinde keyifler yerindeydi. Dudaktan dudağa dolaşan soru şuydu: 'Üç yüz hedefi bugün devrilecek mi? Bubi bunu başarabilecek mi?' Hepimiz heyecan ve beklentiyle gerilmiştik. Bir gün önce Şefimiz sekiz İvan'ı sonsuzluğa göndermiş ve rakamını iki yüz doksana çıkarmıştı. Dün sabah hava umut verici görünmüyordu. Öğlene kadar hava açmadı ve böylece operasyon süresi yarım güne indi. Öğle yemeğinden sonra ilk görev geldi ve filo liderimiz bu şansı boşa harcamadı. Destek pilotuyla birlikte havalandıktan hemen sonra dakikaları saymaya başladık.

"Tam bir saat sonra ufukta iki uçak belirdi ve bulunduğumuz alana doğru geldiler. Yirmi iki yaşındaki 'İhtiyar'ımızın tanıdık işaretli Me-109'u kanatlarını salladı, tırmandı, bir geçiş daha yaptı ve tekrar salladı. Ve sonra bir tane daha ve bir tane daha ... beş ve sonra altı kez. Herkes sevinçten çılgına dönmüş bir halde tezahürat yaptı ve bağırdı. Şef'in artık iki yüz doksan altı avı vardı. Sadece dört tane daha kalmıştı. *Hals und Beinbruch*!

"İki uçağın tekrar faaliyete geçmesi için sabırsızlanıyorduk. Yakıt ikmali ve mermi yükleme sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu. Bu arada aramızda tartışmalar ve bahisler vardı. 'Bugün yapabilir mi yoksa bir gün daha beklemek zorunda mıyız?' Aniden başka bir görev emri verildi. Herkes makinelere hücum etti, sarışın Şef en öndeydi.

"Kokpite kolayca tırmanıyor. Her zamanki gibi sakin ve heyecansız bir şekilde kemerini bağlıyor. Yüz hatları duygularına ihanet

etmiyor. Sadece ağzının köşelerinde hafif sert bir çizgi oynaşıyor. Soğukkanlı bir çizgi bu. Sessiz ve düşünceli bir şekilde, kendisini tüm savaş pilotlarının başına getirecek olan bu belirleyici ve tarihi görev için kokpit kontrolüne başlıyor. Orada bulunanlar için bu eşsiz bir deneyimdi.

"Onun işaretiyle mürettebat makineleri çalıştırmaya başlıyor. Önce yavaşça, sonra marş motoru en yüksek devirde çalışana kadar daha da hızlanıyor. Sonra hafif bir sarsıntı, pervanenin dönmesi ve nihayet motorlar çalışmaya başlıyor. Motorlar sakinleşiyor ve Şef destek pilotunu da arkasına alarak piste doğru ağır ağır ilerliyor.

"Rüzgâra karşı duraklıyorlar. Son bir gaz kükremesi kulaklarımıza ulaşıyor. Sonra kalkış başlıyor. İnce avcı uçakları ileriye doğru yarışırken ve zarifçe havalanırken güneşin kuruttuğu topraktan toz kütleleri yükseliyor. İki uçak, rota doğu. Önümüzdeki bir saat ne getirecek? Bir muhabirle birlikte, herkesin şimdiden beklenti ateşi içinde olduğu ileri bölgeye gidiyoruz. Kulaklığı olan ve uçaklar arasındaki telsiz konuşmalarını dinleyen bir adamın yanına gidiyoruz. Bize kulaklıkları uzatıyor ve biz de takıp dinliyoruz..."

O tarihi günde Çavuş Junger'in yanındaki muhabir, savaş muhabiri Heinz Eckert'ti ve destansı görev sırasında kulaklıkları takarak sonraki harekâta ilişkin şu çağdaş anlatımı yaptı.

"Pilotların birbirlerini bilgilendirdiği havadan havaya iletişim çok kısadır. Sadece en önemli şeyler söylenir ve bu bile tek bir kelimenin bütün bir cümle yerine geçebileceği belirli anlamlara sahip kelimelerle yapılır. Bazen tek tek diyaloglar arasında uzun aralar olur, bazen hitap ve cevap birbirini kesik kesik tamamlamalarla takip eder ve genellikle birkaç dakika içinde bir düşman uçağı diğerinin ardından düşürüldüğünde dramatik bir kreşendo yaşanır. Bazen iki, bazen de sadece bir kelime bu olayı tanımlar, ancak yerdeki dinleyiciler nefes kesen heyecana kendilerini kaptırmış olurlar.

"Şimdi herkes operatörün ve kulaklığındaki o iki zavallı alıcının etrafında toplanıyor. Her an her şey olabilir. Operatör setinin düğmelerini tuşluyor ... biraz gergin, sanki zafer çağrısını kaçırmaktan korkuyor.

"15:44: Hartmann'dan yere: 'Herhangi bir düşman gözleminiz var mı?' 'Yok.' 'O zaman neden bizi takip ediyorlar?' 15:50: Yer'den Hartmann'a: 'Sandowiez üzerindeki düşman unsurlar yaklaşıyor.

"15:51: 'Sekizinci Filo dikkat! ... Airacobralar... lanet olsun! ...' 16:00: Tam isabet!' 16:03: Tam isabet!' 16:06: 'Geriye ve yukarıya dikkat edin! Airalar sağda! Tam isabet!' 16:07: 'Yukarıya dikkat et!' 16:09: 'Bunu halledeceğiz!' 16:10: 'Dikkat! Tam isabet!' Destek pilotun çağrısı: "Üç yüzüncü için tebrikler! Yerden Hartmann'a: 'Tebrikler!'

"Sonraki beş dakika boyunca operatör daha fazla mesaj alamıyor. Herkes çılgına dönüyor. Çıkan gürültüden tek bir kelime bile anlayamıyor. Sonra devam ediyor.

"16:15: 'Sandowiez'in altı kilometre batısında. Altı hafif bombardıman uçağı, 2.000 metre yükseklikte, daireler çiziyor. ... Bir kademe daha var, bunlar P-2'ler.' 16:17: 'Ostrowiez'in sekiz kilometre doğusunda, yükseklik 3.000 metre, avcı uçağı kademesi... Onlara ulaşamıyoruz, lanet olsun!' 16:19: 'Yakalayın onları! ...' 16:20: 'Tam isabet! İsabet patlaması!' 16:23: Destek pilottan Hartmann'a: 'Dikkat et, arkamızda solda iki uçak var. Bir avcı uçağı onlarla birlikte.' 16:27: 'Solda tek uçak var! Bu bizimkilerden biri. ...' 16:29: 'Arkaya bakın!' 'Anlaşıldı!' 16:35: Kanattan Hartmann'a: 'Tebrikler!' 16:37: 'İniş için alçal, kanatları beş kez sallayacağım.'

"Sadece bir saat önce bizimle birlikte bir çadırın önünde oturuyordu, gömleğinin önünü serinlemek için açmıştı, düşünceli görünüyordu ve aynı zamanda hayal kuruyordu, çünkü müstakbel gelini hakkında konuşuyorduk. Fotoğrafı masanın üzerinde duruyordu. Göğsüne baktı ve bir gencin keyifli kahkahasını attı.

"Göğsümde bir kıl var, artık erkek oluyorum!" dedi. O esnada, bu tarihi görev için kalkışa çağrılmıştı; kendisine dair bir bilgiyi şakayla birleştirip hem egosunu gösteriyor hem de hafif bir gülümsemeyle ironi yaparak kendi içgörüsünü paylaşıyordu."

Başçavuş Junger, filonun havaalanındaki telaşlı anları şöyle anlatıyor:

"300. ve 301. zaferlerin haberi bir üstümüzde kurtuluş haberiymiş gibi bir etki bırakmıştı. Ortalık bir anda çılgınca yoğunlaşmıştı. Şef'in dönüşünden önceki son birkaç dakika içinde çelenkler hızla örülüyor, kalkanlar boyanıyor, yazılar yazılıyor, bakımsız sancaklara bakımlar yapılıyordu. Yer mürettebatı bir arı sürüsü gibi etrafta çalışıyor, Bimmel de onların arasında gururla ve dimdik duruyordu.

"Uçakların dönmelerine az kaldı. Görev yerini terk edebilen herkes Şef'in uçağının park yerine doğru akın ediyor. Binbaşılar, yüzbaşılar ve teğmenler yer personeliyle dip dibe, ortak saygı gösterme arzularıyla dev bir kalabalık oluşturdular. Hatta şu an kolumun altında bir şişe şampanya ve iki bardak var.

"Kargaşada geç kalmamak için şampanya şişesinin tepesindeki teli şimdi açıyorum. Bir patlama sesi geliyor ve mantar büyük bir kavis çizerek havaya fırlıyor. Avucumu hızla açıklığın üzerine kapatıyorum. Bir damla bile kaybolmadı. Birdenbire kalabalığın içindeki kederli kişi ben oluyorum. Herkes mutlu. Tek düşünebildiğim, 'Umarım Şefim yakında gelir. Umarım yakında gelir.'

"Dileğim görünüşe göre onun emriydi. Karaya Bir tabiri caizse davul çalarak alana girdi. Bu kez Teğmen Hartmann kanatlarını art arda beş geçişte sallıyor. Bu başarının ardında yatan enerji ve konsantrasyon kaynaklarını sadece birkaç kişi anlayabilir.

"Beşinci geçişten sonra Teğmen Hartmann makinesini kaldırıyor ve yoldaşlarının coşkulu tezahüratları arasında mükemmel bir iniş yapıyor. Makinesini kolayca bekleme noktasına indiriyor ve biz de heyecanla motorunu durduracağı anı bekliyoruz. Ama bize o kadar çabuk iyilik yapmayacak. Büyük motoru tekrar çalıştırıyor ve kanopisi açıkken akan havanın burun deliklerine dolmasını sağlıyor. Bu sırada elini sıkıp onu tebrik edebilecek tek kişi ekip şefi Bimmel Mertens. Diğer herkes kıskançlık duymadan ayakta duruyor ve bekliyor.

"Motorun gürültüsü bir tıslamaya dönüşüp pervane son kez döndüğünde, kimsede daha fazla dayanma gücü kalmıyor. Grup Komutan Vekili Willi Batz uçağa atlıyor. JG-52'nin komutanı Albay Dieter Hrabak da yanına atlıyor. Şefin elini sıkıyorlar. Kokpitten

çıkar çıkmaz onu uçaktan indiriyoruz ve biri gururlu Bimmel Mertens olmak üzere iki yoldaşının omuzlarına oturuyor.

"Son dakikada yapılan bir çelenk boynuna asılıyor. Bir an için muhabirler araya giriyor ve fotoğraflarını çekerken anlık olarak kontrolü ele alıyorlar. Onlar Şef'i çeşitli açılardan çekerken, bunun tek seferlik bir durum olduğunu bilmemize rağmen sabırsızlanıyoruz.

"Şef omuz hizasındaki tüneğinden indirilmek istiyor ve ayakları yere değdiğinde herkes elini sıkmak, sırtını sıvazlamak ya da en azından bakışlarını yakalamak için üzerine üşüşüyor. Orada bulunan hiç kimse o dakikaları unutamayacak. Heyecan doruğa ulaştığında kalabalık biraz azalmaya başladı ve hepimiz kamaralarımıza doğru yürüdük.

"Bu arada sandalyeler ve masalar getirilmişti ve hepimiz hiç istifimizi bozmadan Şefimizin etrafına oturduk. Bugün onun günü. Albay Hrabak onun yanında oturuyor ve sevinçle kadeh kaldırıyor. Albay'ın yönlendirmesiyle Şef, hava muharebesinin gerilim dolu son anlarını anlatmak zorunda kalıyor. O hikâyeyi anlatırken herkes heyecanını bastırarak dikkatle dinliyor.

"Muazzam bir ziyafetin ardından küçük ve özel bir kutlama için hazırlıklar yapılıyor. Şef, Bimmel ve teknisyenleriyle özel bir parti düzenlemek istiyor. Görünürdeki her alkollü içecek buza konuyor. Şef'in çadırının etrafına samanların minder olarak kullanıldığı bir yarım daire oluşturuluyor. Ortada bir ateş yakılıyor. Önceden belirlenmiş bir saatte herkes hazır bulunuyor. Zifiri bir karanlık tüm gökyüzünü ele geçirmeye başlıyor. Seyircilerimiz yalnızca ay ve yıldızlar. Ateş yakılıyor. Dans eden alevler yüzlere eşsiz bir ifade veriyor.

"Şişeler elden ele dolaşıyor ve hepimiz gece yarısından kısa bir süre sonrasına kadar Şef'le birlikte içiyoruz. Son odun parçası da küle dönüştüğünde, bu olaydan derinden etkilenmiş ve duygulanmış olarak hepimiz ayağa kalkıyor, Şef'e iyi geceler diliyor ve yatağa gidiyoruz. Böylece aramızdan hiç kimsenin unutamayacağı bu macera dolu gün sona eriyor."

Ertesi gün Erich Albay Hrabak'ın çadırına çağrıldı. Erich'in cepheye geldiği günden beri aralarında bir yoldaşlık vardı. Hrabak'ın

şimdi boğazında asılı duran Meşe Yaprakları'nı kazanmak için birkaç zafer daha kazanması gerektiğinde Erich, komutanının destek pilotu olarak uçmaktan gurur duymuştu. Böylesine iyi bir yoldaşı güvende tutmak, bir savaşçının liderine en güzel övgüsüydü. Şimdi her şey tersine dönmüştü. Hrabak gülümseyerek uzandı ve Erich'in elini sıktı.

"Bubi, tebrikler. Tebrikler! Führer seni Elmaslarla ödüllendirdi. Ödülünü Führer'den almak üzere yarından sonraki gün Insterburg'daki Kurt İni'nde tekmil vereceksin."

Erich, üç yüz zafere ulaştığı takdirde Elmas'la ödüllendirileceğini başından beri biliyordu. Zihninde bu yüce nişana hazırdı ama Führer'in karargâhından gelen resmi tavsiye yine de onu derinden etkiledi. Hrabak hâlâ konuşuyordu.

"Tüm bu savaş boyunca sadece yedi gündüz avcısı[30] Elmaslarla ödüllendirildi. ..."

Hrabak'ın sözleri Erich'in kendi düşüncelerinin girdabına karıştı. Bir düşünce öne çıktı. Usch'u tekrar görecekti, çünkü Kurt İni ziyaretinden sonra ev izni olacaktı.

".. gitmeden önce, Erich, elbette Elmaslar için büyük bir kutlama partisi vermeliyiz. Bu nadir bir onur ve JG-52 seninle gurur duyuyor."

Hrabak Erich'in elini tekrar sıktı ve Erich tökezleyerek komutanın çadırından dışarı çıktı. İki yıl önce Erich bu kadar kısa bir süre içinde Almanya'nın tüm hava kahramanlarını geride bırakacağına asla inanmazdı. Şimdi Rusların elinde olan zavallı Paule Rossmann'ı düşündü. Paule de bu başarının bir parçasıydı. Ya Bimmel, o olmasaydı ne yapardı? Ama birçok kişinin çalışmasının ödülünü sadece bir kişi aldı; askerî yöntem buydu.

Kutlama partisi, pilotların filonun alkollü içecek stoğunu kandırarak, ödünç alarak ve pazarlık ederek doldurması sayesinde büyük bir coşkuyla geçti. Ateşin etrafında neşeli bir gece daha geçti. Erich'in kafası ertesi gün Me-109'una tırmanıp Insterburg'a gitmek için kullanacağı haritaları kontrol ettiğinde hâlâ çarpıyordu. Avcı

30 Mölders, Galland, Gollob, Graf, Nowotny, Marseille (ölümünün ardından) ve Hartmann.

uçağı havalanırken, sevinçli yoldaşlarından oluşan bir eskort onun etrafında uçarak, hatların iyice gerisinde kalana kadar yalnız Me-109'u izledi. Sonra son bir kanat selamıyla savaşa geri döndüler, Erich ise batıya, Kurt İni'ne doğru uçtu.

Führer, başarısızlıkla sonuçlanan 20 Temmuz bomba komplosundan bu yana, komplocuları ve doğrudan olaya karışanlarla uzaktan bağlantılı herkesi hızla ortadan kaldırmak için harekete geçmişti. Hitler'in estirdiği terör, Erich Elmaslarını almak için tekmil verirken Kurt İni'nin değişen atmosferine de yansımıştı. Her tarafta belirgin bir korku ve şüphe vardı. Güvenlik önlemleri son derece sıkıydı. Führer'in yardımcıları karargâhı üç güvenlik bölgesine ayırmış, üçüncü ya da iç bölgede tabancalara karşı kesin bir yasak getirilmişti. Elmaslarını almak için Erich'in üçüncü bölgeye girmesi gerekiyordu.

Hitler'den yüksek nişanlar almak için çağrılan askerlerin çoğu güvenlik yönetmeliğine uymaktan ve tabancalarını çıkarmaktan memnun olurdu. Erich tereddüt ettiğini hissetti. Yönetmeliğin doğasında var olan şüphe yüzünden aşağılandığını hissediyordu. İçinde kabaran öfkeyi kontrol eden Erich, SS güvenlik personeliyle soğukkanlılıkla konuştu.

"Lütfen Führer'e söyleyin, eğer ön saflardaki subaylarına gerçekten güveni yoksa Elmasları almak istemiyorum."

Personelin beti benzi attı.

"Führer'e Elmasları alamayacağınızı söylememi mi istiyorsunuz? Tabanca yönetmeliği yüzünden mi?"

"Evet, lütfen. Ona ne dediğimi söyle."

"Bekle, lütfen, Hartmann. Albay von Below'u göreceğim."

"Lütfen."

Hitler'in Luftwaffe yaveri olan Albay von Below, Erich Hartmann'la daha önce de karşılaşmıştı. Bir önceki yıl Salzburg'a sarhoş bir halde geldiğinde Altın Şövalye'yi ayıltmak zorunda kalmıştı. Kılıç ödülünden önce onunla tekrar karşılaşmıştı. Uzun süredir acı çeken von Below'un genç savaş pilotlarıyla ilgili pek çok deneyimi vardı. Şimdi bu cesur sarışın çocuk için yaşlı şövalyenin güvenlik

kurallarını değiştirmesi gerekecekti. Hartmann Elmasları reddederse, Hitler muhtemelen öfkeden kuduracaktı.

Uzun boylu, sarışın Albay von Below, yüzünde yorgun bir teslimiyet ifadesiyle güvenlik personelinin masasına doğru yürüdü.

"Hartmann, ısrar ediyorsan tabancanı takabilirsin. Şimdi lütfen içeri gel ve Elmaslarını al."

Erich, Führer'in kabul salonuna girdiğinde sakinleştiğini hissetti. Normal bir şekilde şapkasını ve tabanca kemerini çıkardı ve verilen standa astı. Hitler içeri girdi ve silahın varlığını fark etmedi. Erich, Führer'in belirgin bir şekilde daha kambur olduğunu ve sağ kolunun hâlâ yanında gevşekçe durduğunu fark etti.

Hitler'in gözleri çökük ve donuktu. Yüzü çökmüştü ve tamamen bitkin görünüyordu. Bir zamanlar dünyayı peşinden sürüklemiş olan bu yorgun adam Erich'e Elmasları uzatırken Altın Şövalye, Führer'in sağlam olan tek kolunun titrediğini gördü.

"Keşke sen ve Rudel[31] gibi daha çok adamımız olsaydı," dedi Hitler.

Biraz kahve içtikten ve Erich'in ailesini kısaca sorduktan sonra, Führer öğle yemeği için bitişikteki binaya gideceklerini belirtti. Erich odanın içinde yürüdü ve tabanca kemerini alıp taktı. Führer hiçbir şey söylemedi. Birlikte yemek salonunun bulunduğu başka bir binaya yürüdüler. Oturdular ve Hitler savaşı tartışmaya başladı. Bu kez, Erich'in huzurunda olduğu önceki iki seferde kullandığından farklı terimlerle konuştu.

"Askerî açıdan savaş kaybedildi Hartmann. Bunu biliyor olmalısın. Ama siyasi olarak, Müttefikler -bir yanda İngilizler ve Amerikalılar, diğer yanda Ruslar- arasında o kadar büyük farklar var ki, sadece dayanmamız ve beklememiz gerekiyor. Yakında Ruslar, bizimle olduğu kadar İngilizler ve Amerikalılarla da savaşıyor olacaklar. Tek alternatif Bolşevik ordular tarafından istila edilmemiz ve bunun anavatan için ne anlama geleceğini biliyorsun."

---

31 Albay Hans-Ulrich Rudel, Luftwaffe'nin önde gelen Stuka pilotu ve Schlachtgeschwader-2'nin (SG-2) komutanı.

Hitler, Hartmann'ı dünyanın en başarılı avcı pilotu (o esnada 301 zaferi vardı) olarak kutluyor. 25 Ağustos 1944.

Hartmann ve Binbaşı von Below, Hartmann'ın Hitler'le görüşmesinden hemen önce birlikte poz veriyorlar.

301. zaferinin ardından Göring, Hartmann'ın muharebe uçuşlarını durdurdu. Avcı Grup Komutanı Adolf Galland ise Reichsmarschall'la görüşerek Hartmann'ın uçuşlara devam etmesini ve Göring'in emri kaldırmasını istedi.

Madalya seremonisinin ardından Hitler, Hartmann'la cephedeki durumu tartışıyor.

Hartmann'ın Me-109'unun burnuna işlediği siyah lale figürü kendisine Kara Şeytan lakabını kazandırmıştı. Ayrıca Hartmann'ın 1000 sorti kepine de dikkat.

Ekip şefi Heinz "Bimmel" Mertens kanopiye oturmuşken Hartmann kokpitte. Bubi 327. zaferinden henüz dönmüş.

Üsteğmen Hartmann, izindeyken komşularının köpeğini seviyor.

Führer Doğu Cephesi'ndeki gerilla faaliyetleriyle ilgili pek çok hikâye duymuştu.

"Partizanlar, Hartmann, partizanlar. Generallerim bana her yerde olduklarını ve muazzam zarar verdiklerini söylüyorlar. Senin deneyimin nedir?"

"Doğu Cephesi'nin Merkez Mıntıkası'nda görev yaparken, efendim, haritalarımızda partizanlar tarafından işgal edildiği belirtilen yoğun ağaçlık bir bölgeye iki kez indim. Her ikisinde de dışarı çıktım ve hiç düşman görmedim."

"Anlıyorum. O zaman belki de generallerim beni yanlış bilgilendiriyordur?"

"Belki de, Führer'im, bilmiyorum. Ama partizanlar bizi hiçbir zaman rahatsız etmedi.[32] Bir keresinde Romanya'da birçok uçağın olduğu bir hava malzemesi deposunun Amerikalılar tarafından bombalandığını ve bunun partizan faaliyeti nedeniyle olduğunun rapor edildiğini biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun Hartmann?"

"Bu bizim grupta yaygın bir bilgiydi, efendim."

"Yaygın bilgi mi? Hmmmm. O zaman generallerimin çoğunun bana doğru bilgi vermediğinden her zamankinden daha eminim."

Hitler daha sonra konuyu aniden Almanya üzerindeki hava muharebesine çevirdi.

"Sen sadece Doğu Cephesi'nde uçtun Hartmann. Anglo-Amerikanlar tarafından Almanya'ya yapılan bu bombalama saldırıları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla, bence bu soruna doğru yaklaşmıyoruz."

"Neden?"

"Reichsmarschall Göring, bombardıman uçakları ne zaman gelirse gelsin, gece, gündüz, iyi görüş olsun olmasın, hava iyi ya da kötü olsun, uçmamızı emretti."

"Peki bu yanlış mı Hartmann?"

---

32 Hartmann, Almanya'daki izinlerinden trenle dönen iki avcı pilotunun partizanlar tarafından öldürüldüğünü duymamıştı.

"Bana göre evet, Führer'im. Kazanın kesin olduğu kötü hava koşullarında kalkış ve iniş yapmaya zorlayarak çok fazla pilotu gereksiz yere kaybediyoruz. Tüm pilotları makineli uçuş konusunda yetkin hale getirmek çok uzun sürer, en az bir yıl. Bu yüzden tüm çabalarımızı Amerikalılara karşı mavi gökyüzünde, gündüz operasyonlarında zorlu uçuşlara saklamamız gerektiğine inanıyorum. O zaman bombardımanın caydırılabileceğini düşünüyorum."[33]

Onlar konuşurken Führer yemeğiyle oynuyordu.

"Söylesene Hartmann, sence şu anda avcı pilotları için eğitim yetersiz mi?"

"Yetersiz olduğunu biliyorum efendim. Rusya'daki filoma gelen gençlerin toplam uçuş süresi altmış saatten az ve bunun sadece yirmi saati Me-109'da. Bu kadar az eğitimle avcı uçağı kullanmak zorundalar. Doğu Cephesi'ndeki avcı kayıplarımızın çoğu bundan kaynaklanıyor."

Hitler dalgın bir ifade takındı. Erich hikâyesine devam etti.

"Bu genç çocuklar bize geliyor ve hemen vuruluyorlar. Böyle dalgalar halinde gelip gidiyorlar. Bu bir suç, Führer'im ve bence bunun suçlusu bizim iç cephe propagandamız."

Bunun üzerine Hitler doğruldu ve biraz canlandı.

"Nasıl?" dedi.

"Savaş uçağı kullanmaya hazır olmadıklarını biliyorlar. Me-109'u savaşmadan zar zor güvenli bir şekilde kaldırıp geri getirebiliyorlar. Ama cepheye gelip operasyona çıkmalarına izin verilmesi için fanatikçe, intihar edercesine yalvarıyorlar."

Hitler inanılmaz derecede yorgun görünüyordu, sandalyesine çökmüştü.

"Hartmann, söylediklerinin hepsi doğru olabilir. Ama artık çok geç. Dediğim gibi, savaş askerî açıdan kaybedildi. Her taraftan insanlar bana her gün roketler, tanklar, silahlar, denizaltılar, yeni

33 Göring'e neredeyse her gün, zor durumdaki Avcılar Genel Komutanı General Adolf Galland tarafından telkin edilen hareket tarzı buydu; tabii Hartmann'ın bundan haberi yoktu. Galland'ın konsepti, koşullar elverişli olduğunda büyük avcı saldırıları düzenlemekti ve kullanmasına izin verildiğinde yıkıcı derecede etkili bir taktikti.

operasyonlar, taarruzlar, ricatlar ve çılgın icatlarla ilgili fikirlerle geliyorlar. Karar vermesi gereken kişi benim. Artık zamanımız kalmadı...

Führer aniden ayağa kalktı ve Erich görüşmenin sona erdiğini anladı. Hitler'in el sıkışması gevşek ve göstermelikti. Erich 25 Ağustos'ta Kurt İni'nden ayrıldığında Hitler'i bir daha asla canlı göremeyeceğini biliyordu.

Rusya'ya döndü ve yoldaşları güzel nişanı incelemek ve onu bir kez daha tebrik etmek için etrafına toplandılar. Savaşan pilotlarının cesur neşesi, anavatanın parçalanmakta olduğu ve nihai yenilginin artık önlenemeyeceği inancını aklından çıkaramıyordu.

Ertesi gün on günlük izin emri geldi. General Adolf Galland ile görüşmek üzere Berlin-Gatow'a uçacak ve oradan Stuttgart'a geçecekti. Ju-52 nakliye aracının devasa iç kısmında, büyük motorlar gürleyerek onu eve taşırken düşüncelerine daldı. Usch'a artık sadece saatler kalmıştı. 301 zaferi vardı. Usch onun 302. zaferi olacaktı. Şimdi evleneceklerdi ve savaşa lanet olsundu.

On Birinci Bölüm

302. Zafer

İleriye bakmak, yaşam mücadelesinin bir parçasıdır.
–Yüzbaşı Eddie Rickenbacker

Erich'in Berlin-Gatow'daki karargâhında Avcılar Genel Komutanı General Adolf Galland'la yaptığı görüşme kısa ve özdü. Galland, Erich'i Me-262 Test Filosu'na transfer etmek istiyordu. Bu birim devrim niteliğindeki çift motorlu jet avcı uçağının uçuş testlerini sınırlı muharebe operasyonlarıyla birleştiriyordu. Erich'in pilotluk yeteneği ve savaş sicili şüphesiz Galland'ın aklındaki görev için uygundu ama Altın Şövalye transfer olmak istemiyordu.

Galland'a JG-52'ye ve yoldaşlarına olan derin bağlılığını ve Rusya Cephesi'nde ülkesine en iyi şekilde hizmet ettiğine olan inancını açıklayan Erich, ardından Test Filosu'na transferinin iptal edilmesini bizzat talep etti. Bir komutan olarak Galland'ın astlarının gizli güdülerini tespit etme konusunda esrarengiz bir içgüdüsü vardı ve Erich'in talebi de bu içgüdüyü doğrular nitelikteydi. Galland yoldaşlığa Avcı Kollarının morali için hayati önem atfediyordu ve Erich'in isteğinin haklılığını gördü. Erich'in jetlerdeki görevini iptal etti ve Elmasları aldıktan sonra Altın Şövalye'yi muharebe dışı operasyonlarına gönderen bir emri iptal etti. Galland daha sonra Erich'i Rusya Cephesi'ne dönmeden önce dinlenmesi ve iyileşmesi için Bad Wiessee'deki Avcı Pilotları Evi'ne (*Jagdfliegerheim*) atayan emri iptal etti. Erich, Galland'ın karargâhından JG-52'de kalacağı için çok rahatlamış ve Usch'u görmek için her zamankinden daha istekli bir şekilde ayrıldı.

Berlin'den Stuttgart'a giden tren yolculuğunda Erich önceki evlilik planlarını bir kenara bırakmaya karar verdi. Bir yıl önce, resmi olarak nişanlandıklarında, Usch'la evlenmeden önce kendisinin yüzbaşılığa terfiini beklemeye karar vermişlerdi. Daha geçen ay, 1944 Noel'inde evlenmek üzere bu kararı bir kenara bırakmışlardı. Şimdi savaş durumu ve Erich'in Elmasları almasıyla her şey değişmişti.

Erich Stuttgart'ta trenden indiğinde Usch onu bekliyordu. Onu kucakladı ve öptü, yüzü gülüyordu.

"Usch sevgilim, şimdi evleneceğiz, bu izinde. Daha fazla beklemeyeceğiz."

Müstakbel Bayan Hartmann şaşkınlıkla ona baktı.

"Ama Erich, daha geçen ay Noel'e kadar bekleyeceğimize karar vermiştik..."

"Biliyorum. Ama işler değişti. Benim grubumda çok sayıda evli ve aileleri olan adam var. Noel izni için öncelik onlara tanınacak. Muhtemelen o zaman eve bile dönemeyeceğim."

"Ama Erich, benim bir düğün elbisem bile yok."

Usch biraz mutsuz görünüyordu.

"Bir tane alabilirsin Usch. İstersen bugün. Ama iznim ve fırsatım varken evlenmeliyiz. Elmasları almak da bazı şeyleri değiştirdi."

Arabaya doğru yürürlerken, Erich Bad Wiessee'de, avcı pilotları için dinlenme ve nekahet merkezinde evlenebileceklerini söyledi. Oraya gitmesi emredilmişti ve bu da Weil ya da Stuttgart'ta evlenemeyecekleri anlamına geliyordu. Erich bu haberi verirken Usch'un yüzünün biraz daha solduğunu gördü. Almanya içinde seyahat etmek giderek zorlaşıyor ve tehlikeli hale geliyordu. Onun huzursuzluğunu hisseden Erich, arabaya geçtiklerinde eğildi ve onu tekrar öptü.

"Sen benim üç yüz ikinci zaferim olacaksın," diye fısıldadı.

Usch'un yüzü aydınlandı.

"Şimdi herkese bunu mu söylüyorsun, Erich Hartmann? Usch'un sadece başka bir zafer olduğunu mu?"

"Hayır, sıradan bir zafer değil. Önemli olan tek zafer...

Erich Usch'u tekrar öptü ve onun düğün için Bad Wiessee'ye geleceğini biliyordu.

Erich için Weil'deki Sportpalast'ta bir halk resepsiyonunu da içeren iki fırtınalı günün ardından Bad Wiessee'deki Avcı Pilotları Evi'ne gitti. Usch'u hayatının en önemli günü için çılgınca hazırlanırken bıraktı. Düğün ertesi cumartesi günü gerçekleşecekti. Usch cuma günü Münih üzerinden trenle gelecek ve öğlen varacaktı. Bu onlara son ayrıntıları birlikte tamamlamak için zaman kazandıracaktı. Planlar bir şey, gerçekler ise başka bir şeydi.

Erich için işler yeterince sorunsuz gitti. Avcı Pilotları Evi, resepsiyon için mükemmel bir yer olan büyük bir merkezi ziyafet salonuna sahip, rahat ve ferah bir binaydı. Neşeli bir atmosfer sağlamak için çok sayıda avcı pilotu hazır bulunuyordu. Her hafta sonu çaylı dans partileri düzenleniyordu ve genç kadınlar bu gösterişli genç havacıların ilgisini çekmek için çevre bölgelerden akın ediyordu. Bakımlı araziler ve yorgun avcı pilotları için yelkenlilerin bulunduğu yakındaki bir göl, savaşın unutulabileceği pastoral bir durgun su ortamını tamamlıyordu. Bad Wiessee balayı için mükemmel bir yerdi.

Avcı Pilotları Evi'ne yerleşen Erich hazırlanmaya başladı. Yerel adliyeye giderek evlilik ruhsatı ve diğer gerekli belgeleri ayarladı. Resepsiyon düzenlemeleri yapıldı - yemek, şampanya, genel ikram ve resepsiyonda dans için bir orkestra. Erich çok geçmeden geri dönülmez bir şekilde, çok masraflı bir düğüne karar verdi. Endişe içinde Weil'deki babasına telefon etti.

"Burada her şey ayarlandı baba. Tüm düzenlemeler tamamlandı. Usch gelmek zorunda."

Dr. Hartmann'ın sesi güven vericiydi.

"Elbette gelecek," dedi.

"Baba, cuma günü Stuttgart'tan kalkan trene bindiğinden emin olmanı istiyorum. Oradaki Luftwaffe karakoluna telefon edip durumu anlatabilir misin? Belki tren istasyonuna gitmesine yardım ederler."

"Elbette ederim, evlat. Şimdi bu konuda endişelenme. Sadece onu karşılamak için orada ol."

Erich telefonu kapatırken, babasından her zaman gördüğü sağlam ve sessiz desteği düşündü.

Usch da Bad Wiessee'ye gitmeye en az Erich kadar kararlıydı. Kararsız bir kadın, Usch'un karşılaştığı zorluklarla dolu bir yolculuktan muhtemelen vazgeçerdi. Stuttgart tren istasyonu bombalanmıştı. Derme çatma demiryolu seferlerini inceleyen Usch, Bad Wiessee'ye öğlene kadar ulaşabilmek için Stuttgart'ın kuzeyindeki Kornwestheim'dan sabah erkenden kalkan bir trene binmesi gerektiğini gördü. Luftwaffe onu sabah 9'da almak için nazikçe bir motosiklet ve sepetli araç gönderdi, ancak o zamana kadar siyah saçlı gelin, Bad Wiessee'ye en yakın tren istasyonu olan Gmünd'ün aktarma noktası olan Münih'e doğru yola çıkmıştı.

Tren Münih'e girdiğinde hava saldırısı sirenleri çalmaya başlamıştı. Usch trenden iner inmez en yakın hava saldırısı sığınağına koşmak zorunda kaldı. Bunaltıcı bir otel mahzeninde geçirdiği üç saat, damadıyla buluşma programını tamamen aksatmıştı. Düğün arifesindeki bir gelin için bu beklenmedik ve sinir bozucu bir çileydi. Bu arada Avcı Pilotları Evi'nde, boğazında Elmaslar olan damat farklı türden bir çile çekiyordu.

"Elf Gecesi", diğer Batı ülkelerindeki benzer evlilik öncesi kutlamalara karşılık gelen bir Alman geleneğidir. Damadın bekar arkadaşları onu son kez bekar olarak sarhoş etmeye odaklanırlar. Kutlamayı yapanlar daha sonra eski çanak çömlek ve porselenleri şömineye atarlar ve gelin ile damat ertesi gün karı koca olarak ilk ev işleri olarak bu pisliği temizlerler. Elf Gecesi Erich için oldukça erken başladı.

Öğleden kısa bir süre önce Erich, Avcı Pilotları Evi'nin asistan doktoru Dr. Alfred Rossbach'la birlikte Gmünd istasyonuna gitti. Doktor küçük bir arabanın savaş zamanı lüksünün tadını çıkarıyordu. Gülümseyen ve beklentiyle dolup taşan Erich, Usch'u aramak için trenin içinde hızlı adımlarla ilerledi. Gelen yolcular çok geçmeden trenden inmişlerdi ama Usch aralarında değildi. Trenin kalkış düdüğü çaldığında Erich hızla treni kompartıman kompartıman kontrol etti. Usch trende değildi.

"Usch tren aktarmasını kaçırmış olmalı," dedi.

Dr. Rossbach'ın profesyonel tavrı yatıştırıcıydı.

"Bir sonraki trene binecektir, Erich. Onu ne zaman karşılayabileceğimizi öğrenelim."

Bir sonraki tren iki saat sonra gelecekti. Erich üzgündü. Stuttgart'ı aramaya çalıştığında daha da üzüldü. Bombardıman telefon santralini devre dışı bırakmıştı ve kimseye ulaşamadı. Dr. Rossbach, krizin doğasında var olan profesyonel zorluğun üstesinden geldi ve uygun palyatif reçeteyi yazdı.

"Avcı Pilotları Evi'ne geri dönelim ve bir şeyler içelim," dedi doktor.

Erich başıyla onayladı ve köy yollarından Bad Wiessee'ye doğru yola koyuldular. Eve döndüklerinde Erich için Elf Gecesi başlamıştı. Bugün Batı Almanya'da başarılı bir doktor olan Dr. Rossbach bundan sonraki olayları şöyle anlatıyor:

"Elf Gecesi öğleden sonra çok erken saatlerde benim odamda başladı ve kısa bir süre içinde hepimiz çok mutlu bir alkolik ruh hali içindeydik. Bir sonraki trende Usch'la buluşmak üzere tekrar Gmünd istasyonuna gitmek için kısa bir ara verdik. Usch hala yoktu. Büyük miktarlarda şampanya ve konyak içerek bu ikilemden kurtulduk ve bir süre sonra işler eskisi kadar ciddi görünmemeye başladı.

"İki tren daha geldi, onları da saygıyla karşıladık ama hala gelin yoktu. Elf Gecesi partisinin havası daha da kritik bir hal aldı. Walter Krupinski konuştu. 'Daha iyisini düşündü, Bubi, vazgeçiyor.' Ve Erich korkunç bir an için ona inanmış gibi göründü."

Son trende, gece yarısından sonra, Erich neredeyse umudunu yitirmişti ama bu kez gelin geldi. Usch bitkin ama mutluydu ve arabayla Bad Wiessee'ye geri döndüler. Birkaç avcı pilotu alkolün etkisiyle utangaç Usch'u onaylayan bakışlarla süzdü ve Usch hemen yakındaki bir misafirhaneye götürüldü. Yatağa düşmekten ve ışıl ışıl damadını elflerin merhametine bırakmaktan memnundu.

Erich ertesi sabah kendini pek güçlü hissetmiyordu ama günün zorluğuna göğüs gerdi ve düğün töreni için en iyi üniformasını giydi. Şahitler ve arkadaşlar toplandı ve grup adliyeye doğru yola çıktı. Erich'in JG-52'den arkadaşları Gerd Barkhorn, Willi Batz ve Walter Krupinski de oradaydı ve Batz düğünü şöyle hatırlıyor:

"Gerd Barkhorn ve ben Bubi'nin nikâh şahitleriydik. Gelin ve damat en önde, Barkhorn solda ve ben sağda kiliseye girdik. Aynı düzende kiliseden çıkarken, kapıda kılıçlarını çekmiş ve bir kılıç kemeri şeklinde havaya kaldırmış, tam teşekküllü bir Luftwaffe subay düzeniyle karşılaşınca hepimiz şaşırdık. Gelin ve damat, sonra da Barkhorn ve ben bu kemerin içinden geçmek zorunda kaldık. Bugün bunun unutulmaz ve başarılı bir düğün olduğunu söyleyebilirim."

Basit bir sivil tören büyük bir aşkı doruğa çıkardı. Normal Alman geleneklerine göre, Erich ve Usch hemen gidip töreni bir kilisede tekrarlayacaklardı ama Bad Wiessee'de Protestan kilisesi yoktu. Bir kilise töreni daha sonraya kadar beklemek zorunda kalacaktı - ortaya çıkacağı gibi çok daha sonraya. Erich'in Rusya'daki tutukluluğu kilise düğününü on bir yıl geciktirmişti.

Birkaç saat sonra düğün partisi Avcı Pilotları Evi'nde başladı. Masrafları Dr. Hartmann tarafından karşılanan şampanya serbestçe aktı ve avcı pilotları da bundan en iyi şekilde yararlandı. Dans için küçük bir grup çaldı ama akşam ilerledikçe Elf Gecesi ve günün olayları Erich üzerinde etkisini göstermeye başladı. Altın Şövalye ve leydisi misafirlerine iyi geceler dileyerek yakındaki konukevinde kendileri için hazırlanan lüks süite geçtiler. Onlar uyurken, sersemlemiş avcı pilotları 302. zaferi sabaha kadar kutladılar.

Bad Wiessee çevresindeki sakin kırsalda geçirilen balayı günleri, Ardenler Taarruzu Almanya'yı yeni bir umutla doldurana kadar savaşın inanılmaz derecede uzak görünmesine neden oldu. Müttefikler Alman Ordusu'nun saldırısı altında sarsılırken gazeteler zafer manşetleriyle doluydu. Berlin Radyosu, İngiliz ve Amerikalıların birlikte denize döküldüğü ikinci bir Dunkirk olasılığından söz ediyordu.

Balayının büyüsü iyi haberlerle bozuldu. Şeker kaplı kötü haberler Almanya'da uzun zamandır düzenli yapılan bir diyetti. Savaşan bir havacı olarak Erich anavatanın aleyhine olan ihtimalleri biliyordu ama Ardenler haberlerini büyük bir coşkuyla dinledi. Böyle haberler duymak istiyordu. Böyle bir başarı bir insanın hayatını değiştirebilirdi.

Bad Wiesse'deki düğün öncesi Erich müstakbel eşi Ursula Paetsch'i merakla bekliyor, 9 Eylül 1944.

Düğün başlarken Willi Batz, sağda, ve diğer herkes çıt çıkarmadan bekliyorlar.

Papaz, çifti karı-koca ilan ediyor. Sağda, sırtı kameraya dönük olan Gerhard Barkhorn.

Avcı Evi'ndeki pilotlar, Hartmannlar çıkarken hançerleriyle bir tak oluşturuyorlar.

Binbaşı Gerhard Barkhorn ve Yüzbaşı Willi Batz, düğün alanından ayrılırken Hartmannlara eşlik ediyorlar. Bad Wiessee'nin pek çok sakini de kendilerine eşlik ediyor.

Yeni zaferlerin radyo haberlerini dinlemek için Dr. Rossbach'ın odasına girdiğinde Erich'in aklında bu düşünceler dönüp duruyordu.

"Bu harika," dedi Erich. "Büyük bir zafer kazanacağız ve bu da bir aileye sahip olmamın mümkün olduğu anlamına geliyor."

Dr. Rossbach dehşete kapılmıştı.

"Erich, böyle zamanlarda aile kurmak için beklemen daha akıllıca olur. ..."

"Hayır, beklemek zorunda değilim, Doktor. Şimdi değil. Bir ailem olabilir."

Erich hâlâ fevri bir çocuktu, henüz kendine hâkim değildi. Düğünden sekiz gün sonra Weil'e dönmek üzere Bad Wiessee'den ayrıldıklarında Usch hamileydi ve Ardenler, Alman başarısızlık kataloğuna eklenmişti. Erich'in yakında Rus Cephesi'ne dönecek olması, ailelerle evdeki mutlu buluşmaya gölge düşürüyordu. Günler geçtikçe huzursuzluğu arttı.

"Erich, bir sorun var. Seni rahatsız eden ne?"

Usch Erich'i zaten kendisinden daha iyi tanıyordu.

"Sorun cephedeki grubum, Usch. Sürekli onları düşünüyorum. Onlar orada savaşırken benim burada bu kadar mutlu olmaya hakkım olmadığını düşünüyorum. Geri döneceğim."

Usch'un yüzü düştü.

"Ama Erich, izninin bitmesine daha iki hafta var."

"Biliyorum. Ama geri dönmek zorundayım. Nedenini anlıyorsun, değil mi?"

Usch başını sallayıp hüzünle gülümserken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Ne yapman gerekiyorsa yap, Erich. Hazırlanmana yardım edeceğim."

Birkaç saat sonra Erich Böblingen Havaalanı'nda bir Storch'a biniyordu. Küçük uçağı, planörleriyle ve annesinin iki kişilik Klemm'iyle defalarca kalkış yaptığı aynı alanın sonuna kadar taksi yaptı. Storch'u rüzgâra doğru çevirdiğinde, onun dokunuşuyla güzelce havalandığını hissetti. Usch'un güzel yüzü aşağıda yanıp sönerken, bir an el salladı ve sonra kayboldu. Rotasını Krakau'ya çevirdi,

orada bir Me-109 onu cepheye geri götürmek için bekliyor olacaktı. Bıyık altından savaşa kara bir küfür savurdu.

Yeni çift, 1944 Noel'inde birbirlerini görmedi. Erich'in korktuğu gibi, cepheden uzaklaşamamıştı ama evli ve aileleri olan erkekler Noel'den sonra birliklerine dönerken, diğerleri kısa bir Yeni Yıl izni için serbest bırakılmıştı. Erich şanslıydı ama yılbaşı gecesi Stuttgart'a vardığında hava saldırısı sirenleri çalıyordu ve Usch'la birlikte kaçmak zorunda kaldılar. Wegenburg Tüneli'nin sığınağına dalmadan önce sadece kısa bir kucaklaşma için zamanları vardı.

İki cephedeki savaşın baskısı, bombalar Stuttgart'ın tepesinde gürlerken Erich'e keskin bir şekilde ulaştı. Usch yeterince iyi görünüyordu ama zor durumda olduğuna şüphe yoktu. Üç aylık hamileydi ve Weil'deki Hartmann evinde Dr. Hartmann'ın iyi bakımı altında yaşıyordu ama bu, zamanın daha büyük gerilimlerini ortadan kaldıramazdı. Erich'e anlattığına göre, tüm aile için uyku sıkıntılıydı. Her gece mahzene iniyorlarmış. Uçakların gürültüsü, bombaların patlamaları ve uçaksavarların gürlemesi hepsini uykusuz bırakıyordu. Weil bombalanmamıştı ama Böblingen ve Stuttgart bombalanmıştı. Weil im Schönbuch Stuttgart'a 32 km, Böblingen'e ise sadece 6 km uzaklıktaydı ama bombardıman uçakları küçük kasabaya hiç dokunmamıştı.

Tünelin sığınağından ayrılıp Weil'deki evlerine doğru yola çıktıklarında, bu kasvetli haberler yeniden bir araya gelmelerinin sevincini gölgeledi. Erich kendini çok rahatsız hissediyordu ve sessizdi. Usch onun tedirgin edici düşüncelerine müdahale etti.

"İznin ne kadar Erich?"

Yüzü aydınlandı.

"On gün. Tam on gün. Harika olacak."

Dört gün sonra gelen telgraf pek de harika sayılmazdı. Erich, Königsberg Neumark'ta özel bir araç kursuna gönderilmişti. Yalnızca dört gün sonra vedalaşmak zorunda kalmak bu kez zorlu olmuştu. Erich, araç kursundan sonra başka bir izne çıkma umuduyla kendini teselli etti. Ruslar Macaristan'a saldırarak bu hayali suya düşürdü.

Königsberg Neumark'a varışının ertesi günü, Erich'i JG-52'ye yeniden atayan acil emirler geldi. Grubu Macaristan'daki çatışmaların tam ortasındaydı ve taarruza katılan Rus uçak ordularını bulup düşürmek için araç kursuna gerek yoktu. Bunu takip eden çılgın savaş günlerinde Altın Şövalye 336 zaferle en yakın rakibi Gerd Barkhorn'un çok daha ilerisine geçti. Erich bir başka acil telgraf aldığında JG-52 mart ayında hâlâ sert bir şekilde savaşıyordu.

OPERASYONEL UÇUŞU DERHAL DURDURUN ME-262 TURBO DÖNÜŞÜM EĞİTİMİ İÇİN LECHFELD'E TEKMİL VERİN

Erich, Lechfeld'e geri dönerken savaşın geri dönülmez bir şekilde kaybedildiğine ikna olmuştu. Kızıl Ordu'nun Almanya'yı istila edeceği muazzam insan ve malzeme selini görmüştü. Rus ordularının anavatana akın edeceğini düşündükçe içinde gerçek bir korku kabarıyordu. Usch'u güvenli bir yere ya da en azından Stuttgart'tan daha güvenli bir yere götürmek aklındaki en önemli şeydi. Bebek yakında doğacaktı.

Korkularını, ailesinin Lechfeld'in güneyindeki Schöngau'da bir evi olan emir subayı Yüzbaşı Will Van de Kamp'a açmıştı. Van de Kamp hemen Usch'a bebek doğana kadar oraya taşınmasını önermişti. Erich emir subayının teklifini minnetle kabul etti.

Lechfeld'de tekmil verdikten sonra Erich bir Storch ödünç aldı ve Böblingen'e uçtu. Babasının yardımıyla eski bir kamyon ödünç almayı başardı ve onu Usch'un Rottenbuch'taki evine götürdü. Aslaların ası, mobilyalarını ve eşyalarını kamyona yığdı ve Usch'u ve tüm dünyevi eşyalarını Schöngau'daki Van de Kamp'ın evine, kırsalın çok uzağındaki büyüleyici eski bir kaleye götürdü. Ana arterlerden uzak olduğu için istilacı birliklerin buraya yaklaşması pek olası değildi.

Kırsal çevre ve eski şatonun verdiği güven duygusu, bebek doğana kadar Usch'u mutlu etmeye yardımcı olacaktı. Van de Kamp ailesi Usch'a yeni evinde hoş geldin derken Erich içinde yanan endişenin azaldığını hissetti. Onun iyiliği için duyduğu endişe, savaş amansızca batıya doğru ilerlerken ona Kızıl Hava Kuvvetleri'nden daha kötü anlar yaşatmıştı.

Alman kırsalında vedalaştıklarında, Erich'in kalbi cepheden ayrıldığı zamankinden daha mutluydu. Schöngau'da yaşananlar, savaş öncesi mutlu yılların geri döndüğünü hissettiriyordu. Etraflarını yemyeşil bir huzur sarmıştı. Birkaç değerli an için kendilerini yeniden aşık kaygısız çocuklar gibi hissettiler, ancak şimdi kalpleri çocuklarının düşüncesiyle kıpır kıpırdı. Erich Usch'u şefkatle öptü.

"Cesur ol, Usch. Ve benim için endişelenme," dedi.

Dudakları on buçuk yıl boyunca bir daha onunkilere değmeyecekti. Siyah saçlı ve ışıl ışıl sevgilisi gözden kaybolurken, Erich düşüncelerini Lechfeld'de kendisini bekleyen zorlu göreve, devrim niteliğindeki "Turbo" avcı uçağına, önümüzdeki haftalarda uçmayı öğreneceği jet tahrikli Me-262'ye çevirdi.

Lechfeld'deki havaalanı, dünyanın en hızlı avcı uçağının orada bulunmasına rağmen, pek de güven telkin edecek bir yer değildi. Üs her sabah erkenden bombalanıyordu ve pist onarılana kadar uçuşa başlanamıyordu, bu da genellikle sabah 10:30'a kadar sürüyordu. Uçuş sadece bir buçuk saat kadar mümkündü, çünkü her öğleden sonra 12:30'da USAF P-38'lerinden oluşan birlikler ağaçların tepesinde süzülüyor ve üssü top ateşine tutuyordu.

Mosquito avcı-bombardıman uçakları bazen on ya da on beş ton yüksek patlayıcı ile takip ediyordu. Geceleri daha fazla Mosquito, Merlin motorlarının yumuşak ama korkunç gürültüsüyle havayı dolduruyordu. RAF kuşları Lechfeld üssü yakınlarında beliren tüm ışıkları vurmak için üzerlerine çullanıyordu.

Bu karmaşanın ortasında jet geçiş eğitiminden sorumlu olan kişi Almanya'nın en büyük hava kahramanlarından biri olan Yarbay Heinz "Pritzl" Baer'di. "Pritzl" Alman halkı tarafından Erich Hartmann, Hermann Graf ya da Adolf Galland kadar iyi tanınmıyordu ama pilot arkadaşlarının gözünde hiçbiri ondan üstün değildi. Siyah saçlı, orta boylu, şahin gibi yakışıklı bir yüze sahip olan Heinz Baer bir kahramanlar kahramanıydı. Kılıçları boğazında taşıyordu ve hakları gereği Elmasları da takması gerekirdi. O zamana kadar iki yüz dört zafer kazanmıştı ve Alman avcılarının düşmanla karşılaştığı her cephede savaşmıştı. Me-262 ile on altı İngiliz ve Amerikan

uçağını daha düşürerek,[34] 120'si Batılı Müttefiklerin uçağı olmak üzere 220 kesin zaferle savaşı sonlandıracaktı. Sadece ölümsüz Marseille daha fazla İngiliz-Amerikan uçağı düşürebilirdi. Baer'in görevi şimdi Luftwaffe'deki en iyi pilotları, Me-262'yi bir avcı uçağı olarak savaşa sokmak üzere hazırlamaktı.

Adolf Galland'ın JV-44'ü -daha sonra Uzmanlar Filosu olarak adlandırılacak olan, tamamen jet avcı uçağı kullanan bir birim- için avcı pilotu yeteneklerinden oluşan mükemmel bir koleksiyon bir araya getiriliyordu. JV-44'e seçilen neredeyse her pilot, JV-44 filo rozeti olduğu söylenen Şövalye Haçı'nın bir derecesine sahipti. Galland, Hitler'in makinenin bombardıman uçağı olarak kullanılması yönündeki mantıksız fermanına karşı Me-262'yi bir avcı uçağı olarak kullanmak için acı ve yorucu bir mücadele vermişti. Genç avcı generali bu mücadelesinde Göring ve Himmler de dahil olmak üzere pek çok düşman edinmişti ve Luftwaffe Kurmay Başkanlığı'nın bürokrasisi de ilerlemenin önünde sinir bozucu bir engel teşkil ediyordu.

Galland'ın tarihin dahi damgasını vurduğu stratejik ve taktik önerileri yıllarca engellenmiş, hüsrana uğratılmış ve geçersiz kılınmıştı. Giderek sertleşen bir dizi çatışmadan sonra komutanlıktan alınmıştı. Bunun üzerine Hitler ve Göring ona bir jet avcı birliği kurması ve makineyle ilgili iddialarını kanıtlaması için izin verdiler. Beklentileri Galland'ın öldürülmesiydi.

Bu siyasi entrikalar ve Galland'ın mücadeleleri genç Altın Şövalye'nin ilgi alanının dışındaydı. Me-262'nin dramı perde arkasında oynanırken o Doğu Cephesi'nde savaşmakla meşguldü. Bu nedenle uçağı öğrenmek Erich için neredeyse bir eğlenceydi, esprili ve zapt edilemez "Pritzl" Baer Lechfeld'deki zor koşulları bile kahkahalara boğuyordu. Galland mart sonunda üsse geldi ve Erich'e ofisinde tekmil vermesi emredildi.

Erich, Adolf Galland'la yaptığı dördüncü savaş zamanı görüşmesinde onu görünüşte pek değişmemiş buldu. Kara yeleli eski Avcı

34 Yarbay Heinz Baer, Me-262 ile on altı kez düşman düşürerek İkinci Dünya Savaşı'nın en skorer jet ası olmuştu. Adolf Galland tarafından kurulan Uzmanlar Filosu JV-44'ün son komutanıydı.

Genel Komutanı, delici gözleri, kalem gibi ince bıyıkları ve baskın kişiliğiyle hâlâ dikkat çekici bir figürdü. Erich'i karakteristik bir mizahla karşıladı.

"Merhaba, Erich. Artık bir filo komutanıyım," dedi.

"Ben de öyle duydum, Generalim," dedi Erich.

"Me-262'yi avcı uçağı olarak kullanmak üzere bazı üst düzey pilotları bir araya getiriyorum. Albay Lützow, Albay Steinhoff, Binbaşı Krupinski, Binbaşı Hohagen...

Galland coşkuyla parlıyordu.

"Filoma katılmanı istiyorum, Erich."

Baer, Me-262'nin kontrolü sırasında Erich'e Galland'ın muhtemelen JV-44 ile uçmasını isteyeceğini söylemişti. Bu ihtimal Erich'i derinden rahatsız etmişti.

"Böyle bir filoda, uzun süre hizmet etmiş ve üst rütbede olan onca büyük asla ne yapacağım, Generalim?"

"Elbette bizimle uçacaksın. Sen dünyanın en yüksek skorlu avcı pilotusun."

"Ama Generalim, bir daha başkasının destek pilotu olarak uçmak istemiyorum ve sizin filonuza katılırsam başıma kesinlikle bu gelecek."

Galland, Erich'in hevessizliğini fark etmemiş gibiydi ve bir dakika sonra genç generalin eline bir telefon tutuşturuldu. Erich'e el salladı. Görüşme sona ermişti.

Erich kamarasına dönerken Uzmanlar Filosu fikrini düşündü. Steinhoff, Lützow, Baer... Hepsi kendisinden çok daha yaşlı ve deneyimli, kıdemli adamlardı. Albay, yarbay ve binbaşı rütbesindeydiler ve birçoğu Avcı Kanatlarına komuta etmişti. O genç bir yüzbaşıydı ve yüzbaşı olmak için uzun bir süre uğraşmıştı. En çok zaferi o kazanmıştı, bu doğruydu ama Galland'ın JV-44'teki uzmanlarının yanında yirmi iki yaşında küçük bir çocuk vardı ve o da bunu biliyordu.

Erich yürürken önüne çıkan kırık bir tuğla parçasını tekmeledi ve şansına lanet okudu. Kendini ait hissettiği Doğu Cephesi'nde,

I/JG-52'de olmayı tercih ederdi. Orada bir grup komutanıydı ve kaderi üzerinde biraz kontrolü vardı. Uzmanlar Filosu'ndan nasıl kurtulacağını merak ediyordu.

Ertesi gün, şu anda Çekoslovakya'da görev yapan JG-52'nin komutanı Hermann Graf'tan Lechfeld'e acil bir telgraf geldi. Graf, Erich'in acilen I/JG-52'nin komutasına dönmesini talep ediyordu. Birlik ağır bir muharebe baskısı altındaydı. Graf'ın talebi Erich'in ikilemine tam zamanında bir müdahale oldu.

İki gün sonra Albay Gordon Gollob Lechfeld'e tesadüfi bir ziyarette bulundu. Adolf Galland'ın Avcı Kolları Generali olarak halefiydi ve 150 zafer kazanmış başarılı bir avcı pilotuydu. Erich gibi o da Elmas Nişanı takıyordu ve bu nişanı kazanan dokuz Luftwaffe avcı asından biriydi. Gollob'un yeni hava silahlarına yoğun bir ilgisi vardı ve Me-262 eğitim programının Lechfeld'de nasıl ilerlediğini görmek istiyordu. Erich, kendisini JG-52'ye geri gönderme yetkisine sahip subayın Gollob olduğunu biliyordu. Yeni Avcı Generali ile bir görüşme ayarladı.

"Doğu Cephesi'ndeki JG-52'deki grubuma geri gönderilmeyi talep ediyorum, komutanım."

"Neden? Me-262'yi beğenmedin mi?"

"Me-262 iyi, komutanım, ama cepheye gittiğimden beri Grubumdaki adamlarla birlikteyim. Birliğimle gurur duyuyorum ve orada Me-262'yi burada uçurmaktan daha fazlasını yapabileceğime inanıyorum."

"Başka bir nedeni var mı?"

"Me-262 ile çok nadir uçtuğumuz için, sürekli bombardıman ve yalama taarruzları nedeniyle, ülkeme yardım etmek için hiçbir şey yapmıyormuşum gibi hissediyorum. JG-52 ile olumlu bir şey yapmış olacağım. Ve komutanım Albay Graf geri dönmemi istedi, komutanım."

Gollob başıyla onayladı. İyi bir lider sezgisine sahip bir Avusturyalı olarak, Erich'in aklından neler geçtiğini biliyor gibiydi.

"Pekâlâ Hartmann. Grubuna dönebilirsin. Emirleri vereceğim."

1 Kasım 1944'te Hartmann, JG-52'nin I'nci grubunun komutanlığını Adolf Borchers'ten devraldı.

Ekip şefi Bimmel Mertens'le Bubi Hartmann, Me-109'unun Rus mermisiyle delinen camını inceliyorlar. Erich'in ucuz atlattığı olay 25 Eylül 1944'te, JG-52'nin operasyonel ikmalinin çok zayıflamasından hemen önce gerçekleşti.

Hartmann ve Grup Tabibi, Erich'in I'inci Grup'a atanmasının ardından yaptığı sağlık muayene sonuçlarını inceliyorlar.

Birkaç saat içinde Erich'in elinde yine bir Me-109 vardı ve Doğu Cephesi'ne geri dönüyordu. Daha sonraki yıllarda JG-52'ye dönmek için duyduğu ani arzuya lanet edecek ve acımasız hapishane yılları boyunca sık sık JV-44'te Galland'la birlikte kalmayı dileyecekti. Ancak 1945 baharında Lechfeld'den sevinçle uzaklaşırken bu düşünceler aklından çok uzaktı. Onu Mustang'ler ve USAF'ın Amerikalılarıyla yeni bir mücadeleyi de içeren son bir dizi muharebe bekliyordu.

On İkinci Bölüm

Mustanglar

Mustang, ilham verici bir şekilde tasarlandığı günden itibaren rekorlar yarattı. ...
–William Green, İkinci Dünya Savaşı'nın Ünlü Savaşçıları

Çekoslovakya'daki Deutsch Brod'daki grubuna geri dönerken, Erich düşüncelerinin sürekli olarak Romanya'da Amerikan avcı uçaklarıyla daha önce yaptığı çarpışmalara döndüğünü fark etti. P-51 hızlı, manevra kabiliyeti yüksek ve dayanıklı bir uçaktı, Sovyet YAK-9'u kadar iyi belki de ondan daha da iyiydi. Doğu Cephesi'nde kullanılan ve JG-52'nin bir önceki yıl Romanya'daki Mustang'lere karşı göndermek zorunda kaldığı eski model Me-109'lar, P-51'le karşılaştıklarında acı çekiyordu. Acil durumda yüksek irtifa gücü ya da kaçış için metanol enjeksiyonu olmayan bu eski Me-109'lar, Mustang'lerle savaşta ciddi bir dezavantaja sahipti.

Ploeşti ve Bükreş'i savunma mücadelesinde JG-52 bazı iyi adamlarını ve çok sayıda uçağını kaybetmişti. Şimdi Amerikalılar tükenmez Mustang'leriyle Çekoslovakya'ya doğru ilerlediklerine göre, Erich yakında onlarla tekrar savaşmak zorunda kalacağından emindi. Cepheye yaklaştıkça, USAF avcı uçaklarıyla yaptığı ilk şiddetli karşılaşmaları zihninde gözden geçiriyordu.

Amerikalılarla ilk çarpışmasına yol açan emirler, felaketle sonuçlanan Sivastopol Muharebesi ve ardından Almanların Kırım'dan topyekûn tahliyesinden sonra gelmişti. USAF, Bükreş yakınlarındaki Ploeşti petrol sahalarına saldırılarını başlatmak için Luftwaffe üzerindeki bu ağır baskı dönemini seçti. Çarpışma emirleri I/JG-52'yi

Doğu Cephesi savaşından çekmiş ve teşkili Romanya Cephesi'nde petrol sahalarını korumakla görevlendirmişti. Erich'in filosuna, Ploeşti'den birkaç dakikalık uçuş mesafesindeki Zilistea'daki bir çim pistten operasyon yapması emredildi. Tarih 23 Haziran 1944'tü.

Filosuyla birlikte Romanya'ya uçtu, Zilistea pistini buldu ve pilotlarını iniş için yönlendirdi. Derme çatma üsse önceden gönderilen yer ekipleri bekliyordu. Erich'in filosuna yakıt ikmali henüz bitmişti ki, kalkış emri geldi.

Kuşuna geri tırmandı ve sıcak motor hemen çalıştı. Bimmel Zilistea öncü ekibinde yoktu, bu yüzden her şeyin yolunda olduğunu işaret eden yabancı bir teknisyendi. Erich'in kolu pistin sonuna doğru taksi yaptı. Başçavuş Carl Junger Erich'in destek pilotu olarak uçarken, Teğmen Puls ve Çavuş Wester ikinci unsuru oluşturuyordu. Hepsi iyi bir düzen içinde havalandılar ve onları ikinci kol yakından takip etti. Filonun görevi: "Şişman Köpekler"e, yani bombardıman uçaklarına ulaşmaya çalışırken diğer JG-52 avcı uçaklarını korumaktı.

Amerikalılar Romanya üzerindeki bombardıman operasyonlarını, Alman avcı uçakları tarafından önlenmelerini mümkün olduğunca kolaylaştırmak niyetindeymiş gibi yürütüyorlardı. Amerikalılar her gün aynı saatte geliyorlardı. Saat 11:00 ile 13:00 arasında USAF ağır bombardıman uçakları, iyi işletilen bir Amerikan demiryolunun hassasiyetiyle görüş alanına giriyordu. JG-52'nin komutanı Albay Dieter Hrabak, ilk başta biraz kuşkulu olsa da, Amerikalıların doğru zamanlama konusundaki tutkusundan çok memnundu. "Daimi devriyelere ihtiyacımız yok," dedi Erich'e. "Harekâtlarını planlama biçimleri sayesinde minimum çabayla onlara maksimum güç gösterebilir ve maksimum hasar verebiliriz."

Erich, filosuyla birlikte Ploeşti'ye doğru hızla ilerlerken Hrabak'ın sözlerinin zihninde çınladığını duyabiliyordu. Alman uçaksavarları gökyüzünün her yerine patlamaların siyah dumanlarını yayıyordu. Yaylım ateşi muazzamdı. Uçaksavarların arasından, yatay ve dikey olarak on ila on beş uçaklık düzenler halinde sendeleyerek ilerleyen B-17 Kale sürüleri geliyordu. Yeryüzüne doğru uzanan

duman izleri uçaksavarların birkaç uçağı düşürdüğünü gösteriyordu. 6 km geride, Ploeşti'ye batıdan yaklaşan ikinci bir büyük B-17 sürüsü daha vardı.

Erich kalelerle aynı seviyedeydi. Altimetresini kontrol etti. Yirmi bir bin fit. Görünürde düşman avcı uçağı yoktu. Bu, bombardıman uçaklarına ateş edebileceği anlamına geliyordu. Lövyeyi geri çekti ve Karaya Bir yükselmeye başladı, geniş bir kavis çizerek güneye, güneşe doğru tırmandı. Erich güneşin dostu olduğunu hissediyordu, özellikle de arkasındayken.

Bombardıman uçaklarına saldırmak için ideal bir pozisyonda tırmanışını tamamlarken altimetre ibresi 25.500 fite kadar döndü. Etrafına hızlıca bir göz attığında her iki kolunun da sağlam olduğunu gördü. Bombardıman uçaklarının üzerine dalmak için lövyeyi ileri doğru kırdı.

Dört Mustang'den oluşan sıkı bir formasyon aniden üç bin fit aşağıda görüş hattını kesti, görmezden gelinemeyecek kadar cazip bir hedefti.

"Avcılara saldırın," dedi telsizden.

Me-109'lar çığlık çığlığa Mustang'lerin üzerine indi. Erich bu fırsatı mükemmel bir şekilde değerlendirdi ve şüphelenmeyen Amerikan teşkilinin en arkasındaki uçağın gerisine hızla yaklaştı. İki avcı uçağı arasındaki mesafe hızla azaldı. Üç yüz metre ... 250 metre ... 200 metre-"daha yakın, Erich"-150 metre ... 100 metre ... beyaz ve mavi yıldız amblemi dokunulacak kadar yakındı. P-51 ön camını doldurdu. Silahları iki saniye boyunca kükredi.

Amerikan avcı uçağından kopan parçalar Erich'in kanatlarına çarptı. Erich sola ve yukarı çekerken Mustang'den duman ve ateş yükseliyor, Messerschmitt onun dokunuşuyla hafifliyordu. Parçalanmakta olan Mustang'den daha fazla enkaz Erich'in gövdesine çarptı. Geriye hızlı bir bakış. Büyük, siyah ve kırmızı bir alev topu avcı uçağından geriye kalanları yutarken, tüten kanat ve kuyruk parçaları yere düşüyordu.

Erich işine geri döndü. "Yangınları izleyecek zaman yok," dedi kendi kendine yüksek sesle. Bir sonraki Mustang ön camını

doldurmaya başlamıştı bile. Mesafe tekrar azaldı, bu sefer daha da hızlı. 100 metrede silahının tetiklerine bastı. Yine bir Mustang'in yalpaladığını gördü. Patlama olmadı. Önemli değil, Erich. Motor kapısı P-51'den sıyrıldı ve Erich içeride cehennemin kırmızı parıltısını görebiliyordu. Siyah bir duman yayan Amerikan avcı uçağı ani bir dönüş yaptı ve kontrol edilemeyen bir spin attı. P-51 gidiciydi.

Kenara çekilen Erich, ikinci unsurunun peş peşe iki Mustang'i daha alevlere teslim edişini izledi. Aşağıya baktığında bombardıman uçaklarının hâlâ altlarından geçmekte olduğunu ve yakınlarda, ama daha yakında, iki P-51'in daha kendi pozisyonundan uzaklaşarak dönmekte olduğunu gördü. Bir başka mükemmel av daha bekliyordu.

Telsizden, "Avcılara tekrar saldırın," dedi.

Altın Şövalye'nin kolu Mustang'lerin peşine düştü. Amerikalı destek pilotuna mükemmel bir saldırı ... mesafe azaldı ... 200 ... 150 ... 100 metre. Silah tetiklerine bir dokunuş ve Mustang'in kanadının yarısı parlak bir ışıltıyla koptu. Vurulan makine dönerek yere düşerken, Erich pilotun kokpitten dışarı tırmandığını görebiliyordu. "Kazaları seyretme, Erich. Lideri avla."

Amerikalı lider Erich'i fark etmişti ama artık çok geçti. P-51'ini standart bir dönüşle sola doğru çekti. Erich bunun inanılmaz derecede beceriksizce bir manevra olduğunu düşündü, ta ki Amerikalı pilotun hâlâ harici yakıt tanklarını taşıdığını görene kadar. Erich Karaya Bir'i Mustang'in sola dönüşünün içine çekti, ardından avcı uçağını olabildiğince sert bir şekilde sağa çekti ve tetikleri sıktı. P-51, Erich'in beklediği gibi diğer tarafa kaydı ve ateş patlamasının içine doğru uçtu. "Aptal!" dedi Erich yüksek sesle. "Sola doğru kırmalıydı."

Mustang'in pervanesinden başlayan isabetler, motor bölmesinden ve gövdenin tamamından geçerek kuyruğa kadar uzanıyordu. Uzun bir salvo Erich'in cephanesini bitirdi, ama her mermi hedefini bulmuş gibi görünüyordu. Mustang'den kırmızı ve siyah dumanlar yükselmeye başladı ve saniyeler sonra kalın, beyaz bir glikol akışı renk desenine kontrast kattı.

Düşmanının altına dalıp delik deşik olmuş P-51'e bakan Erich, ön kanat boyunca geriye doğru uzanan on metrelik bir alev

dili gördü. Amerikalı yükseldi ve motor durdu, sonra da yeryüzüne doğru dalmaya başladı. Erich pilotun hâlâ hayatta olabileceğine dair bir işaret bulmak için yanan enkazı izledi.

"Atla! Atla! Tanrı aşkına, atla!" Erich sanki Amerikalı pilot onu duyabiliyormuş gibi sesleniyordu. Mustang'in kanopisi takla atan avcı uçağının üzerinden sıyrıldı ve pilot tabutundan çırpınarak kurtuldu. Amerikalının paraşütü açıldığında Erich'in içinde bir rahatlama hissi uyandı.

Erich arkasına baktı ve destek pilotu Carl Junger'ın yanında kazayı izlediğini gördü. Mühimmat olmadan burada oyalanmanın bir anlamı yoktu. Yüksek duman izleri görünüyordu. Daha fazla Mustang geliyordu. Çıkma zamanı gelmişti.

Telsizden, "Roman'daki ana üsse dönüyoruz," dedi.

Yakıt ve cephane ikmali için zaferle geri dönerlerken, sessizce kendi kendine konuşuyordu. "Bugün şanslıydın, Erich. Bir dahaki sefere belki bu kadar şanslı olmayacaksın." Roman'da Bimmel, inişten sonra her zamanki gibi gülümseyerek onu park alanına yönlendirmek için bekliyordu. Kontağı kapatan Erich kanopiyi geri çekti ve Bimmel'in görmesi için sol elinin dört parmağını havaya kaldırdı.

Bimmel dört zaferin işaretini görünce gülümsedi.

"Mustangler mi?" Bimmel, Erich'in birkaç dakikalığına kısmen sağır olacağını bildiği için soruyu böğürerek sordu. Erich başını salladı ve Bimmel bir kez daha Karaya Bir'i savaşa hazırlamak için çalışmaya koyulurken biraz ıslık çaldı. Uçağa yakıt doldurdu, yağını kontrol etti, tüm silah kemerlerinin dolu olduğundan emin oldu. Ön camı ve kanopiyi sildi ve avcı uçağının görsel incelemesini yaptı.

Sonraki birkaç gün içinde yapılan üç sorti daha çatışma açısından uzun ama başarı açısından kısaydı. Amerikalılar her gün demiryolu tarifesi gibi kanat çırparak geliyorlardı, bu yüzden bombardıman uçaklarını bulmak kolaydı. Ağır uçaklara saldırmak zorlu bir görevdi. Mustang'lerin ilk savaşta yediği dayak, Amerikalı pilotları diken üstünde tutmuştu. Çok tetikteydiler ve Erich'in bombardıman uçaklarına yaptığı saldırıları önlüyorlardı. Sert it dalaşları ve dayanıklı Mustang'lerle yapılan çekişmeli mücadeleler her

iki şekilde de sonuç vermedi. Erich'in kolunun bazı uçakları hasar görmüştü ve düşmana isabet kaydedenler vardı ama düşürüldükleri doğrulanmamıştı. Mustang'ler bombardıman uçaklarını koruma konusunda sağlam bir iş çıkarıyordu ve bombardıman uçak koluna yönelen tek bir Luftwaffe avcı kolu, Mustang filolarının tamamını sert bir savunmaya çekebiliyordu.

Erich'in Amerikalılara karşı beşinci görevi de diğerleri gibi açık havada 20.000 fitte iyi bir önleme ile başladı. Kolunu 23.000 fitte tutarak bombardıman uçaklarına saldırmakla görevlendirilen kola yukarıdan koruma sağladı. Saldırıya geçen dört 109'u izlerken, Erich yukarıdan, muhtemelen 28.000 fit veya daha yukarıdan üzerlerine doğru gelen bir Mustang sürüsü gördü. Koldakiler Mustang'leri görmemişti. Amerikan avcı uçakları da onları görmediği için şanslıydılar, yoksa Alman üst koruması vurulup düşebilirdi.

Mustang'ler şimdi Erich'in bin fit altındaki Me-109'ları düşürmeye odaklanmışlardı. Bombardıman uçaklarının çok altında, Erich başka bir filodan iki 109'un daha tam güçle tırmanarak bombardıman uçaklarına doğru ilerlediğini görebiliyordu. Bu Alman unsurunun arkasında dört tane Mustang vardı, sert bir şekilde tırmanıyor ve şüphelenmeyen Messerschmitt'lere hızla yaklaşıyorlardı. Erich telsizini açtı.

"Arkaya bakın! Mustangler! Arkaya bakın! Mustangler!"

Tırmanmakta olan bir çift dost avcı hiç duraksamadılar. Duyamamışlardı. Lanet olsun onlara. Artık onlar için daha fazla bir şey yapamazdı. Onun görevi Mustang'ler saldırmak üzereyken diğer kolu korumaktı. Lövyesini ileri doğru iten Erich, P-51'lerin peşinden aşağı inerek onları yukarıdan ve arkadan vurmaya başladı.

Erich destek pilotu Junger'a, "Aşağı dal ve aşağıdan izle," dedi.

Mustang lideri tek bir Me-109'u çoktan görüş alanına almıştı ve Alman avcı uçağına ateş yağdırıyordu. Üç Mustang daha ateş etmeye hazır bir şekilde sıralanmıştı. "Dörde karşı bir!" Erich kırmızı görmüş bir boğa gibi maksimum dalış hızıyla Amerikan dörtlüsüne arkadan saldırdı. Amerikalı lider ateş etmeye devam ederken, vurulmuş Me-109'dan dumanlar yükseliyordu. Messerschmitt'in küçük

parçaları püskürüyor ve hava akımı tarafından geriye doğru savruluyordu. Amerikan .50 kalibrelik topları ölümcüldü ama Me-109'daki 20 mm'lik top kadar yıkıcı değildi.

Dört yüz . ... 300 ... 200 ... 100 metre ... mesafe saniyeler içinde tükendi. Damalı kuyruğuyla Mustang bir ahır kadar büyük görünüyordu. Erich'in ön camı tamamen P-51'di, en arkadaki Amerikalıya alttan ve arkadan, otuz derecelik mükemmel bir saldırı açısıyla hızla yaklaşıyordu. Silahının tetiklerine bastı. P-51 havaya uçarken alevler ve bir patlama Karaya Bir'i sarstı.

Erich hemen üçüncü Mustang'e geçti, pilotu bir an için felç olmuş gibiydi. Mustang, Karaya Bir'den yaylım ateşine tutuldu ve yanmaya başladı. Amerikalı uçmaya devam etti ve şimdi kırbacı hissetme sırası Erich'teydi.

"Bubi, Bubi, arkanda! Ayrılın! Ayrıl!" Çavuş Junger'ın alarmı kulaklığında çınlıyordu.

Erich lövyeyi ileri doğru iterek sertçe aşağı daldı. Gözlerinin yuvalarında şiştiğini hissetti ve negatif G'nin onu emniyet kemerine doğru sertçe itmesiyle kasklı kafası kanopiye çarptı. Tam güçle sert sol spiraller çizen Altın Şövalye, Mustang'ler peşindeyken aşağıya doğru düşmeye başladı.

"Üsse tek başına dön. Ben tek başıma yapacağım," diye telsizle estek pilotuna seslendi. Bu Junger'a bir şans verecekti. Zaten başa çıkamayacağı kadar çok Amerikan avcısı vardı. Erich'in arkasına dizilmiş olan kalabalık, bu yalnız Messerschmitt'i intikamdan kaçırmamaya kararlıydı.

Erich aynasına ve hızla iki yanına baktı. Lanet olsun! Ölümcül Mustang'lerden sekizi peşinden geliyordu. Negatif G molası onları bir an için engellemişti ve sonuç olarak biraz mesafe kazanmıştı ama zor durumdaydı. Sanki kendi koruyucu meleği gibi davranarak kendi kendine yüksek sesle konuşmaya başladı.

"Pekâlâ Erich, şimdi kafanı topla ve uç. Daha önce hiç uçmadığın gibi uç."

P-51'ler dörder uçaklık iki parçaya ayrıldılar ve Erich'i düzgünce sıkıştırdılar. En az onun kadar hızlıydılar. Bu da işi zorlaştırıyordu.

"Sert dönüşler, Erich. Gerçekten sert dönüşler, yoksa midene viski yerine mermi girecek."

Karaya Bir'i keskince sola döndürdü ve havada beyzbol oyunu başladı, top da Altın Şövalye'ydi. Sağa dönünce Mustang'lerden ikisinden ateş açıldı ... sola dönünce diğer taraftan izli mermi fırtınası ... sağa dönünce daha fazla ateş açıldı.

"Şanslısın, Erich. Çok iyi nişancı değiller. Çok erken, çok uzaktan ateş açıyorlar. Yine şanslısın, Erich. Senin bildiklerini bilselerdi ölmüş olurdun."

Sertçe sağa... sertçe sola... ve kan donduran dönüşlerde bazen Mustang'ler kendisine çok yaklaştığında da silahlarını o ateşliyordu.

"Onları bu şekilde vuramayacağını biliyorsun Erich, ama izliyi görecekler. Belki biraz sarsılırlar. Ayrıca, seni neredeyse yakaladıklarında kendi silahının sesi kendini daha iyi hissetmeni sağlar."

Sekiz amansız Amerikalı ve yalnız Alman, Amerikan ellilikleri-nin kükremesi aralıklarla çınlarken ve Erich izleyiciden kaçarken, Rumen gökyüzünde inanılmaz bir kedi fare kovalamacası yaşanıyordu. Saniyeler içinde üniformasının altındaki terin vücudundan aşağı aktığını hissedebiliyordu. Adrenalin yüklü vücudu ter döküyordu. Yüzü buhar banyosunda oturuyormuş gibi ter içindeydi, yeleği ve gömleği sırılsıklamdı. Üniforması bile nemlenmeye başlamıştı. Messerschmitt'i bu ölümcül dönüşlere zorlamak ağır bir işti.

Amerikan toplarının periyodik çekiç sesleri ve aşırı gerilmiş Karaya One'ın iniltileri arasında, Erich'in aklından geçmişe dair düşünceler geçiyordu. Çocukluğunda yaptığı sporlar gözünün önünden geçiyordu. "İyi ki jimnastiği sevmişsin, Erich. Sana derini bütün tutacak gücü verdi. Şimdi koordinasyonun seni kurtarıyor."

Sert dönüşlerden birinde bir P-51'i vurma şansı az da olsa varken silahlarıyla bir deneme daha yaptı ama bu kez silahları çalışmıyordu. Erich tüm bu uyuşturan dönüşler boyunca yavaş yavaş üssüne doğru ilerlemeye devam etti. Aslında Mustang'lerden biraz daha önde gidiyor, her dönüşte onları kıl payı geçiyor ve her seferinde birkaç metre uzaklaşıyordu.

Amerikalılar birkaç metre kaybediyor olabilirdi ama Altın Şövalye'nin kuyruğuna yapışmış, sık sık ama çılgınca ateş ediyorlardı. Avlarına isabet ettirecek kadar yaklaşamıyorlardı ama baskılarını sürdürüyorlardı. Sekiz farklı şekilde bölüşmek zorunda kalsalar bile av onların olacaktı.

"Devam et, Erich. Devam et. Üssün yakınındaki uçaksavarlar bu sülükleri kuyruğundan çekip alacak."

Erich bir başka tüketici dönüşe geçti.

"Lanet olsun!"

Gösterge panelindeki yakıt uyarı ışığı kırmızıya döndü. Karaya Bir'in yakıtı neredeyse bitmek üzereydi ve cüret etse bile üsten avcı uçağını indiremeyecek kadar uzaktaydı.

"Hızlı bir atlama yap, Erich. Onu sırt üstü çevir, hızlı ama kolay."

Emniyet kemerini çözdü. Bir sonraki dönüşten çıkarken, kanopinin acil durum açma düğmesine bastı. Pleksiglas örtü hava akımı içinde savruldu ve rüzgâr kokpitin etrafında uğuldayarak yırtıldı. Bir sonraki dönüşten çıkarken, Erich tüm gücüyle lövyeyi geri, karnına kadar çekti. 109 yukarıya doğru yükselip devrilirken, lövyeyi bıraktı ve düşmeye mahkum uçaktan uzaklaştı.

Gökyüzü, yeryüzü ve ağaçlar; gürleyen Mustang'ler ve kendi çizmeli ayakları, yere doğru yuvarlanırken vahşi bir kaleydoskopta önünden geçti. D halkasını çekti. İpek ve kordonun hışırtısını, açılan paraşütün dolgun sesi izledi. Kemiklerini sızlatan bir çekiş vücudundaki tüm eklemleri titretirken, paraşüt koşumunun içinde dik bir şekilde sarsıldı. Sekiz kızgın Mustang tarafından çevrelenmiş paraşütünün içinde çaresizce sallanıyordu.

Alman avcı pilotları için paraşütünde asılı duran bir düşman pilotunu vurmak düşünülemezdi. Bunu savaş ve askerler arası mücadele olarak değil, cinayet olarak görüyorlardı. Bu şövalyelik topyekûn savaşta yersiz görünebilirdi ama Luftwaffe sonuna kadar bu kurala bağlı kaldı. İpek paraşütünün altında sallanan savunmasız Altın Şövalye, Amerikalı düşmanlarının da aynı şekilde davranıp davranmayacağını merak ediyordu. Eğer davranmazlarsa bunun ne

kadar korkunç olacağını düşündü. Havada vurularak ölecek ve kanlı bir paçavra yığını olarak yere mi düşecekti?

Bir Mustang sanki ateş edecekmiş gibi ona doğru yaklaştı. Erich'in bağırsakları sıkı bir top haline geldi. Kör edici bir an için Usch'u düşündü. Sonra Amerikan avcı uçağı birkaç metre öteden kükreyerek geçti. Beyaz ve sarı bir kaskın altındaki çirkin bir yüz, pilotu tarif edilemez derecede kötü niyetli gösteren kocaman gözlüklerin ardından Erich'e baktı. Amerikalının eli havaya kalktı, erkekçe bir selam verdi ve Mustang yana devrildi.[35]

Erich hayatta olduğu için mutluydu. Sekiz Amerikalı liderlerinin etrafında toplanıp kuzeye doğru süzülmeye başladığında daha da mutlu hissetti. Yeşil topraklara doğru süzülürken kendi kendine tekrar tekrar şöyle dedi: "Şanslısın Erich. Sen şanslı bir çocuksun. Tanrım, bu gece doğum günü partin olacak."

Üsse 6 km'den biraz daha az bir mesafede yere indi ve bir askerî kamyon onu filosuna geri götürdü. Karargâh kötü haberlerle doluydu. Grubun uçaklarının neredeyse yarısı düşürülmüştü. İki pilot ölmüş, çok sayıda pilot da yaralanmıştı. Metanol enjeksiyonu olmadan, eski tip Me-109, deneyimli pilotlarla bile Mustang'lere karşı koyamazdı. Yüksek komuta, bu ağır kayıplar ve daha da kötüleşeceğinin kesin olması nedeniyle Amerikalılara yönelik avcı saldırılarının derhal durdurulmasını emretti.

Erich Hartmann'ın bu dönemdeki Grup Komutanı, Altın Şövalye'nin uzun süredir yoldaşı ve hayranı olan Yüzbaşı (şimdi Yarbay) Willi Batz'dı. Batz, Ploeşti'yi savunma mücadelesini şu sözlerle anlatıyor:

"Mayıs ayının ikinci yarısında iki cephede birden savaşmak zorunda kaldık. Hem Ruslara karşı hem de güneyde Romanya'da Ploeşti petrol yataklarını Amerikan dört motorlu bombardıman uçaklarına karşı korumak için her yerde avcılara şiddetle ihtiyaç vardı. O zor zamanları çok iyi hatırlıyorum, çünkü sadece avcı pilotları

35 Genel olarak, tüm ulusların muzaffer pilotları paraşütle atlayan havacılara ateş etmekten kaçınmıştır.

olarak tüm kaynaklarımıza ihtiyaç duymakla kalmıyor, aynı zamanda yer destek kuvvetlerimizden de ağır taleplerde bulunuyorlardı.

"Ploeşti petrol sahalarını savunurken, Bubi'yi kendi isteği üzerine her zaman baş avcı pilotu yaptım. Tüm grup olarak hep birlikte uçtuk ve Bubi filosunu alıp Mustang'lere karşı arkayı korudu. Görevini mükemmel bir şekilde yerine getirdi. Bu tip dört motorlu uçaklar biz Doğu Cephesi pilotları için tanıdık değildi ama Bubi sayesinde nispeten az kayıp verdik. O her zaman bizi korumayı, Mustang'lere göz açtırmamayı ve onları ensemizden uzak tutmayı başardı. Sadece Bubi'nin deneyimi sayesinde bombardıman uçaklarına karşı başarı elde edebildik. Bugün [1967] Bubi'nin Romanya'da kaç tane uçak düşürdüğünü hatırlamıyorum ama Mustang'lere karşı başarılı olduğunu ve bizi daha büyük kayıplardan kurtardığını biliyorum."

Erich, 1944 baharında P-51 Mustang'lerle yaptığı bu beş muharebeyi Çekoslovakya'ya geri dönerken yaptığı hava yolculuğu sırasında tekrar gözden geçirdi. Romanya'da Amerikalılarla savaşmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Şimdiye kadar kesinlikle daha güçlü olacaklardı. Deutsch Brod'a indiğinde, I/JG-52'deki yoldaşları endişelerini doğruladı. Amerikan avcı uçakları düzenli olarak Çekoslovakya semalarına giriyordu. Birkaç gün içinde, Altın Şövalye yine USAF'ın Mustang'leriyle boğuşuyordu.

Prag'a doğru ilerleyen bir Rus bombardımanı rapor edilmişti. Erich kalkış emri aldı. Bombardıman uçaklarının önünü kesmek için bir kol alacaktı. Bimmel her şeyi hazırlamıştı ve Erich dakikalar içinde havalandı, Prag'a doğru yöneldi ve sert bir şekilde tırmandı. 21,000 fitte alçaldı ve gökyüzünü taramaya başladı.

Rus kuvvetleri kısa sürede göründü. Erich otuz kadar bombardıman uçağı saydı, bunlar ödünç verilen A-20 Douglas Boston'lar ve Rus Pe-2'lerinden oluşan karışık bir formasyondu. YAK-11'ler ve P-39 Airacobra'lardan oluşan yaklaşık yirmi beş avcı uçağı üstten koruma sağlıyordu. Kızıl avcı uçakları yaklaşık 12,000 fit yüksekliktedi. Erich telsizini açtı.

"İki unsur halinde saldırın."

Güneş arkasındayken, Erich lövyeyi ileri itmeye ve düşman kuvvetlerinin üzerine dalmaya hazırdı. Tereddüt etti. Sezgileri onu dürtükledi. Sonra gözünün ucuyla, kendi unsurundan biraz daha yüksekte, batıdan alçalan ve yaklaşan bir duman izi gördü. İlk düşüncesi daha fazla 109'un saldırıya katılmak için geldiğiydi, ama yabancılardan gelen bir dizi gümüş parıltı onların dost olmadığı gösteriyordu. Cilalı metal yüzeyler uzun zaman önce Alman avcı uçaklarında kullanılmaz olmuştu. Tüm Luftwaffe uçakları boyalıydı. Güneşte parlamazlardı. Cilalı yüzeyler genellikle tek bir anlama gelirdi: Amerikalılar. Yakında yabancılar tanınabilir olacaktı. Mustang'ler!

Gümüş rengi uçak, irtifalarını korudukları sırada Erich ve destek pilotunun yaklaşık üç bin fit altına geldi. Mustang'ler Rus üst örtüsünün üç bin fit üzerinde yavaşça daireler çizmeye başladılar. Amerikalılar Erich'i üzerlerinde görmemişlerdi. Arkasındaki güneş ve irtifa avantajıyla, klasik bir dalış için şartlar mükemmeldi. Ruslar ve Amerikalılar artık arkalarına bakmak yerine açıkça birbirlerini izliyorlardı. Zamanlama harikaydı. Erich telsizini açtı.

"Sadece bir geçiş yapacağız. Mustang'lerin arasından aşağıya, Rus üst örtüsünün arasından aşağıya ve bombardıman uçaklarının arasından aşağıya."

İki Me-109 tam güçle Mustang'lerin üst çemberine doğru kükreyerek ilerledi. Yıldırım gibi yaklaşan Erich'in avcı uçağı bir salvoyla kısa bir süre sarsıldı ve en arkadaki Mustang ona neyin çarptığını asla anlayamadı. P-51 sendeledi ve kontrolden çıktı, dönmeye başladı, dumanı tüttü ve enkaz döktü. Erich sığ bir dönüşte, ön camını doldurarak ölümcül mesafeye giren bir sonraki Mustang'i buldu. Erich'in salvosu P-51'in motor bölümünde patladı ve Amerikan uçağı aniden burun üstü yattı. Vurulan Mustang devrilerek Erich'in yanına daldı, kontrolden çıktı, yoğun şekilde tütüyor ve son çarpışmaya doğru koşarken yapısal parçalarını döküyordu.

Erich'in motoru çığlık atıyordu ve Karaya Bir, Rus avcı uçaklarının arasından tam gaz ilerlerken titriyordu. Avcılara ateş etme şansı yoktu. Çok hızlı gidiyordu. Şimdi de Bostonlar, cehennem gibi yaklaşıyorlardı. Silah tetiklerini sıktı ve bir bombardıman uçağından

kopan parçaları gördü. İsabet! İsabet! Evet, ama ölümcül değil. Bombardıman uçakları boyunca ilerledi ve sonra beyin yakan yükselme.

Vücudundaki korkunç yerçekimi Erich'i anlık bir baygınlığa sürükledi. Görüşünü korumak için lövyenin üzerindeki baskının bir kısmını serbest bıraktı. 109 inleyerek çekilme eğrisini tamamlayıp bombardıman uçaklarıyla neredeyse aynı seviyeye geldiğinde, Erich kuyruğunu kontrol etti. Destek pilotu hâlâ yanındaydı. İkinci unsur ne durumdaydı? Gökyüzünü araştırdı.

İkinci unsur Müttefik formasyonunu yararak aşağı indi. Bir Mustang daha alevler içinde yere çakıldı ama pilotu uçağı terk etti ve Erich yuvarlanan uçağın arkasındaki ipek dalgasını gördü. Dönüş zamanını ayarlayan Erich, ikinci unsur çekilirken ona katıldı ve dört 109'un dördü de hızla uzaklaştı, kamufle edilmiş uçakları yukarıdan fark edilemiyordu.

Erich geriye dönüp baktığında, blitzkrieg'in beklenmedik ve vahşi bir sonucunu gördü. Rus YAK'ları ve Airacobraları Mustang'lerle it dalaşına girmişlerdi! Erich saldırısını gerçekleştirdiğinde Ruslar Amerikalıları izliyordu. Şüpheli Kızıl pilotlar Amerikalıların kendilerine saldırdığını düşünmüş olmalıydılar. Rus bombardıman pilotlarını panik kapladı. Bomba yüklerini fırlatıp boş bir araziyi havaya uçurduktan sonra rotalarını tersine çevirdiler. Görevlerini terk ediyorlardı.

Rus-Amerikan it dalaşı büyük bir hızla devam ediyordu. Erich uçakların arasından üç YAK-11'in alevler içinde yere çakıldığını, bir Mustang'in ise glikol püskürterek güneye doğru yalpalayarak gittiğini gördü. Erich inanamayarak başını salladı. Müttefikler olarak Ruslar ve Amerikalılar birbirlerine pek güvenmiyor gibiydiler. Hartmann, Me-109'u burun üstü düşürüp eve doğru yol alırken içten bir kahkaha atmaktan kendini alamadı.

Erich ve Mustang'ler arasında daha fazla muharebe olmayacaktı. Savaşın sonu çok yakındı. Amerikalılar savaşı kazandıklarını biliyor gibiydiler ve kendilerine güveniyorlardı, sayıları fazlaydı ve kendilerinden emindiler. Büyük gruplar halinde Avrupa üzerinde istedikleri gibi dolaşıp bulabildikleri her düşmana saldırırken kendilerini güvende

hissediyorlardı. Bazen kendilerine olan güvenleri, Erich Hartmann'la olan savaşlarında olduğu gibi, ihtiyatın azalmasına yol açtı.

Bugün Erich, sekiz yüzden fazla hava muharebesine dayanarak havadaki teyakkuz hakkında şöyle yazıyor:

"Bir tür otomatik telkinle, eğitimdeki ilk kazamdan 8 Mayıs 1945'teki son inişime kadar havada hiç uyumadım. Kalkıştan sonra kendimi hep kötü hissederdim, çünkü hiçbir zaman o anda havada olan diğer pilotlardan daha iyi olduğum ya da olabileceğim fikrine kapılmadım. Düşmanlarımı tanıdığım ana kadar uçuş sırasında midem kötü oluyordu. O andan itibaren mutlak üstünlük hissine kapıldım.

"Havada bilinmeyen büyük faktörlerden korkuyordum. Bulutlar ve güneş benim duygu dünyamda nefret ve sevgiydi. Bugün eminim ki öldürdüklerimin yüzde sekseni ben ateş açmadan önce orada olduğumu bilmiyordu. İt dalaşlarım bu nedenle hızlı ve basitti. Ama bir faktör her zaman diğerlerinden daha çok işime yaradı. Düşman uçaklarını yoldaşlarımdan çok önce, bazen dakikalar önce tespit edebildiğimi fark ettim. Bu deneyim ya da beceri değil, doğuştan sahip olduğum bir avantajdı. Hava muharebesinde benim kuralım şudur:

"DİĞERİNİ İLK GÖREN PİLOT HALİHAZIRDA ZAFERİN YARISINI KAZANMIŞTIR."

Amerikalılarla savaşırken, Erich Hartmann teknik bir dezavantajı beceri ve deneyimle telafi etti ve müthiş Mustang'lerden yedisini düşürdüğü teyit edildi. Çatışmada ihtimaller ona karşı 1/8'ken ve Mustang'ler onu ürkütmüşken, kendisini alt etmek ve vurmak için gösterdikleri tüm çabalara rağmen zafer kazandı. Hikâyeyi anlatacak kadar yaşadı çünkü peşindeki Amerikalılar sportmenliklerini unutmamış, adil bir şekilde savaşmış ve cinayete tenezzül etmemişlerdi.

On Üçüncü Bölüm

Teslimiyet

Kalbimizde hala vahşiyiz ve ince medeniyet üniformamızı garip bir şekilde giyiyoruz.
–George Bernard Shaw

8 Mayıs 1945'e gelindiğinde, I/JG-52'nin operasyonları açıkça sona ermek üzereydi. Çekoslovakya'daki Alman mücadelesi bütünlüğünü kaybetmişti ve ezici Rus seli neredeyse hiç karşı konulmadan akıyordu. Yarbay Hermann Graf ve JG-52 Kanat Personeli, Erich'in I. Grup'uyla birlikte Deutsch Brod'daydı ve Altın Şövalye'nin son savaş operasyonunu emreden Graf'tı.

Görev: Rus öncü birliklerinin Deutsch Brod'dan ne kadar uzakta olduğunu öğrenmek.

Erich bir destek pilotuyla birlikte havalanıp 12.000 fite tırmanarak doğuya yöneldiğinde Karaya Bir'in gösterge panelindeki saat 08:30'u gösteriyordu. Ana yolu referans hattı olarak kullanan Erich, Deutsch Brod'a en yakın ana merkez olan yakındaki Brünn'e doğru uçtu. Brünn'ün üzerinde büyük siyah bir mantarvari duman tabakası asılıydı. Düşman muhtemelen çoktan kasabaya girmişti.

Duman bulutunun etrafında daireler çizen Erich, kentte yoğun yangınlar olduğunu görebiliyordu. Ruslar ya burayı bombardımana tutuyordu ya da çoktan işgale başlamışlardı. Doğu eteklerinde, Rus birliklerinin ve araçlarının kasabanın merkezine doğru akın ettiğini görebiliyordu. Erich oturduğu yerde kaskatı kesildi. Aynı duman bulutunun etrafında uçan sekiz YAK-7'den oluşan gevşek bir grup gördü. Ruslar onun altındaydı. Brünn'deki alevli sahneye

odaklanmış olan Kızıl pilotlar, Erich ve destek pilotunu tünekte görmemişler ve sanki bir hava gösterisinde yer alıyorlarmış gibi gökyüzünde cirit atıyorlardı.

Görünüşe göre yerdeki Kızıl Ordu'ya bir zafer selamı veren YAK-7'lerden biri Erich'in hemen altında tono atmaya başladı. Altın Şövalye kanat çırparak destek pilotuna "saldırı" sinyali verdi, lövyeyi ileri itti ve Karaya Bir'i ateşleme pozisyonuna getirdi, tam o sırada Rus uçağı yukarı yönde attığı tonosunu bitiriyordu ve orada ters dönmüş bir şekilde asılı kaldı. Menzil hızla iki yüz fite indi. YAK, Erich'in ön camını doldurdu. Silahının tetiklerine bastı ve saniyeler sonra sorunsuz bir şekilde koordine edilmiş bir saldırıyla uzaklaştı. Kısa salvo Rus avcı uçağına sağlam bir şekilde isabet etti. YAK yanmaya başladı ve siyah dumanlar çıkararak kontrolden çıkıp daireler çizerek düşmeye başladı. Kentin dışındaki bir tarlada patlayan Kızıl avcı uçağı alevlere teslim oldu ve dumanını Brünn üzerinde yoğunlaşan buluta ekledi. YAK-7, Erich Hartmann'ın 352. zaferiydi.

Erich, YAK'lara yönelik bir başka saldırının "Gör - Karar Ver" aşamasındayken, tepesinde havada bir parıltı gördü. On iki uçak sıkı bir düzen içinde uçuyordu. Parlak yüzeylerinden gelen diğer ışıltılar, kimlikleri konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu - Mustang'ler. Ruslar ve Amerikalılar arasında olası bir sandviç pozisyonunda olan Erich, Karaya Bir'in burnunu aşağı indirdi ve yanındaki destek pilotuyla birlikte duman bulutunun sığınağına daldı.

Batı tarafındaki duman bulutundan fırlayan ve tam gaz Deutsch Brod'a yönelen Erich, Mustang'lerden kaçtığından emin olmak için hemen arkasına baktı. Onları kaybetmişti ama Ruslar daha az şanslıydı. USAF ve Kızıl Hava Kuvvetleri bir kez daha birbirlerinin kimliklerini karıştırmışlardı. YAK'lar ve Mustang'ler Brünn üzerinde vahşi bir it dalaşına girmişlerdi. Erich hiçbir uçağın düştüğünü görmemişti ama iki Müttefik'in birbirlerine verdikleri zararı değerlendirmek için geri dönmeye de niyeti yoktu. Durum hiç de komik değildi.

Karaya Bir'i Deutsch Brod'daki derme çatma piste indirdiğinde, son görevini uçtuğunu ve son düşmanını vurduğunu biliyordu. İki

buçuk yıldan biraz fazla süren savaşta 261 tek motorlu avcı uçağı ve 91 çift motorlu uçak düşürmüştü. I/JG-52 için savaşın bitmesine artık sadece saatler kalmıştı. Karaya Bir'in motoru tıslayarak sessizliğe gömülürken, Erich Bimmel'den kötü haberleri duymak için kanopiyi geri çekti.

"Ruslar alanı bombalıyor. Pistte delik olmadığı için şanslıyız," dedi Bimmel.

Erich Me-109'undan son kez inerken, her zaman sadık olan Bimmel avcı uçağına yakıt ve mühimmat ikmali için hazırlandı. Erich'in gözü Bimmel'e takıldı. Altın Şövalye başını salladı. İkisi de Karaya Bir'in bir daha asla uçamayacağını biliyordu.

Erich görev raporunu vermek üzere komutan çadırına girdiğinde Yarbay Graf asık suratlı ve gergin görünüyordu.

"Ruslar Brünn'ü işgal etmeye başladılar bile komutanım."

Graf başını salladı.

"Bunu tahmin etmiştim," dedi, "ama emin olmalıydım. Burada bir kıskaç içindeyiz."

Graf'ın parmağı önüne serilmiş bir bölge haritasındaki Strakonitz kasabasını işaret etti.

"Amerikan Ordusu tank birlikleri yüz kilometre batıdaki Strakonitz'i işgal ediyor. Amerikan ve Rus bölgeleri arasındaki sınır çizgisine (Moldau Nehri) kadar olan köylerde küçük ileri tank birlikleri rapor edildi. Ve Ruslar Brünn'de. Bizim için savaş bitti, Bubi."

"Teslim olacağımızı mı söylüyorsunuz komutanım?"

"Evet. Emir aldım. Ama önce sen ve ben, sadece bizi ilgilendiren bir karar vermeliyiz."

Graf, Erich'e bir telsiz mesajı verdi.

GRAF VE HARTMANN DERHAL DORTMUND'A UÇARAK İNGİLİZ KUVVETLERİNE, DİĞER TÜM JG-52 PERSONELİ DEUTSCH BROD'DA SOVYET KUVVETLERİNE TESLİM OLACAKTIR.

GENERAL SEIDEMANN
HAVA FİLO KOMUTANI

Hermann Graf'ın yüzü alaycı bir sırıtışa bürünmüştü. Doğrudan Erich'e baktı.

"General senin ve benim Rusların eline düşmemizi istemiyor. Elmasları kazanan iki kişiyle işlerin zorlaşacağını biliyor."

Graf boğazındaki süslere bir fiske vurdu.

"Sen ve ben, Bubi, ikimiz toplamda yaklaşık beş yüz elli Rus uçağı düşürdük. Muhtemelen bizi bir duvara dayayıp gördükleri yerde vuracaklar."

"O halde General Seidemann'ın emrine itaat edeceğiz, öyle mi?" dedi Erich.

Graf bir adım attı ve çadırın kapısını kapattı.

"Şuraya bak, Bubi. İki binden fazla kadın, çocuk ve yaşlı insan -kanat personelinin akrabaları, Ruslardan kaçan mülteciler- hepsi savunmasız. Gidip bir 109'a atlayıp Dortmund'a uçabileceğimi ve onları öylece bırakabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Size katılıyorum komutanım. Oradan ayrılmak bizim için yanlış olur. Bunu yapamayız."

"Aynı fikirde olmanıza sevindim. Öyleyse emri unutalım ve halkımızla birlikte kalalım. Ruslara teslim olmayı da unutuyoruz."

Graf, Amerikan bölgesindeki Pisek'e ulaşmaya çalışacakları ve orada Amerikan Ordusu'na teslim olacakları bir konvoyla ilgili ayrıntılara daldı. Ardından Erich'e uçakların ve mühimmatın imha edilmesini sağlama sorumluluğunu verdi.

Erich alana çıktı ve JG-52'den geriye kalanları yakmak gibi korkunç bir işe girişti. Messerschmitt'ler için hâlâ yakıt ve mühimmat vardı ama tekrar havalanırlarsa Rus topçusu sahayı delik deşik edecek ve yaylım ateşi şu anda son hamleleri için toparlanmakta olan yüzlerce kadın ve çocuğu öldürecekti. Onların güvenliği her şeyden önce gelmeliydi.

"Tüm mühimmatı cephanelikte toplayın. Mühimmatların imha olması için tüm mühimmat kutularını kırarak açın. Uçaklardaki tüm yakıt hortumlarını açın. Uçakları birbirine olabildiğince yaklaştırın. Tüm yakıtı toplayın. Her şeyi yok edeceğiz."

Erich emirleri sıraladı ve personel hemen itaat etmeye başladı. 109'lar uzun burunları gökyüzüne dönük bir şekilde duruyordu. Artık uçamayacaklardı. Havacılar bir zamanların gururlu avcı uçaklarının üzerine benzin döktüler ve JG-52'yi ateşe vermeye hazırlandılar. Yirmi beş Messerschmitt büyük bir şenlik ateşi oluşturacaktı.

Bimmel Karaya Bir'in yakıt hortumunu açtı. Alandaki yirmi beş uçak benzer şekilde boşaltıldığı ve benzin bidonları yere dökülmek üzere devrildiği için alan benzin kokuyordu. Erich tüm kadın ve çocukların gittiğinden emin olmak adına onları kontrol etti. Sivillerden oluşan kol, JG-52 personeli tarafından yönlendirilerek uzaklaşıyordu. Üzücü an gelmişti.

Erich Karaya Bir'in kokpitine atladı.

"Geri çekil, Bimmel! Mühimmatı ormana doğru ateşleyeceğim."

Erich Karaya Bir'in silah düğmelerine son kez basarken Bimmel fırladı. Kokpitte oturan Erich, silahların namlularından çıkan alevlerin büyüklüğüne hayret etti. Savaşta yüksek hızda asla böyle parlamazlardı. Benzin buharı silahların flaşlarıyla tutuşunca büyük bir parlama meydana geldi. Saniyeler içinde Karaya Bir alevler içinde kaldı ve Erich çılgınca kokpitten dışarı fırladı. Lanet olsun! Yerde diri diri yanabilirdi! Dışarı! Dışarı! Dışarı!

Bimmel avcı uçağı alevler içinde patlarken donup kaldı. Uçağa doğru atılmak için hamle yaptı ama Altın Şövalye'nin için için yanan figürü alevlerin arasından fırladı. Karaya'nın ateşli vedasından Erich'e kalan hatıralar yanık saçlar ve iki yanık eldi. Bimmel, şefinin zarar görmediğini görür görmez koşup giden bir kamyona atladı. Bu Erich'in Bimmel'i son görüşüydü.[36]

Yangın yakıt, mühimmat ve uçak çöplüğünü sararken, JG-52'nin savaş pilotları için zor anlar olmuştu. Çok sevdikleri Me-109'ları hızla alevler içinde kalmıştı. Güvendikleri bineklerinin kendi elleriyle yerde yandığını görmek, onları savaşa süren bazı sert adamları bile zayıflatmıştı. Yenilginin pullu kanatları vardı.

36 Çavuş Heinz "Bimmel" Mertens kamyonu Amerikan hatlarına kadar sürdü ve daha sonra batıya doğru otostop çekmeye devam etti. Üç hafta içinde Kapellan'daki evine vardı ve böylece Sovyet esaretinden kurtuldu.

Erich bekleyen bir personel arabasına doluştuğunda, mühimmat ve top mermileri patlamaya başladı, yakıt varillerinin ve daha ağır patlamalarla da perde kapanıyordu. Bir duman sütunu sabaha kadar yükseldi ve yoğun, siyah bir bulut Almanya'nın en başarılı Avcı Kanadının yok oluşuna uygun bir işaret oluşturdu. Erich geriye doğru son bir kez baktı. Karaya Bir çöken alt takımı üzerinde yere gömülüyordu ve avcı uçağı bir alev perdesinin ardında kayboldu.

Erich garip sütunun başına doğru ilerledi. Bu garip ve dağınık topluluğa liderlik etmek onun Luftwaffe subayı olarak son göreviydi. Bu alışılmadık görevi Yarbay Hermann Graf ve Deutsch Brod'da sona ermeden hemen önce kanat personeliyle birlikte onlara katılan JG-210'un komutanı Binbaşı Hartmann Grasser ile paylaşıyordu. Grasser, zor bir zamanda profesyonel bir istikrar unsuru olmuştu.

Tüm cephelerde üstün başarıyla uçmuş bir Britanya Muharebesi ası olan Grasser, Meşe Yaprakları takıyordu ve 103 zaferi bulunuyordu. Savaştan önce profesyonel bir Luftwaffe subayı olarak yetiştirilen Grasser, uzun bir süre ölümsüz Albay Werner "Baba" Mölders'in emir subaylığını yapmıştı. JG-210'un komutanı olarak, Kızıl Hava Kuvvetleri'ne karşı havalanacak mülteci Rusların uçuş eğitimini organize ediyordu. Alman tarafında uçan bu Rus hava birlikleri, bir zamanlar Moskova savunmasının kahramanı olan General Vlasov komutasındaki, Alman Ordusu'nun yanında savaşan Rus isyancı güçlerine hava desteği olarak düşünülmüştü. Savaşın sonunda Amerikalılar Vlasov'u derhal Ruslara teslim etti ve Kremlin'deki adamlarla ilgili samimi bilgilerini de beraberinde götürerek asıldı. O dönemde dünya genelinde yaşanan çılgınlık böyleydi.

Öğleden sonra geç saatlerde kol Pisek'e yaklaşıyordu. Erich, birkaç Amerikan Ordusu tankının yolda temkinli bir şekilde ilerlediğini gördü. Amerikalı sürücüler, açık arazide kendilerine doğru akan Almanları görünce araçlarını durdurdular. Graf ve Erich öndeki tanka yaklaştılar ve taretten manzarayı izleyen Amerikalı subayı selamladılar.

"Ben Yarbay Graf, Alman Hava Kuvvetleri 52. Avcı Kanadı Komutanı. Bu Binbaşı Hartmann, kanadımın 1. Grup Komutanı.

Yanımızdaki insanlar, Alman sivil mültecilerle birlikte bu birliğin personelidir. Birleşik Devletler Ordusu'na teslim oluyoruz."

Amerikalı subay tankının kulesinin içinden bir telsiz çıkardı ve Pisek'teki karargâhıyla konuşmaya başladı. Birkaç dakika içinde 90. ABD Piyade Tümeni'nden bir kamyon dolusu Amerikan piyadesi tankların yanına yanaştı. Amerikalılar tanklardan indi ve Almanları yol kenarındaki bir tarlaya sürmeye başladı. Amerikalılar Almanların silahlarını aldılar. Subayların tabancalarını ellerinde tutmalarına izin verildi ve disiplini sağlamakla görevlendirildiler.

Alman kol saatleri Müttefik birlikleri tarafından hatıra olarak çok önemseniyordu ve JG-52'nin esir alınan personeli kol saatlerini kendilerini esir alanlara vermek zorunda kaldı. Amerikalıların zaten kendilerine ait kol saatleri vardı ve bu durum Binbaşı Hartmann Grasser'i şaşırtmıştı. Erich, son derece doğru konuşan Grasser'in, saatini alan taze yüzlü bir Amerikalı teğmenle konuştuğunu duydu.

"Amerika gibi zengin bir ülkede yeterince kol saatiniz vardır herhalde?"

Genç Amerikalı sırıttı ve başını salladı.

"Elbette var. Ama bunlar hediyelik eşya. Bu da onları farklı kılıyor."

Amerikalılar Alman esirleri organize ederken, Çek siviller ve birkaç Amerikan askeri Alman personel arabalarına ve diğer araçlara saldırdı. Almaya değer her şey hatıra avcıları tarafından ele geçirildi ve bu sırada Erich seyir defterini, fotoğraf albümlerini ve diğer kayıtlarını kaybetti. Bu eşyaların akıbeti hâlâ bilinmiyor.

Amerikalılar bazı Alman kadınlara hayran bakışlarla baktılar ama onları aileleriyle baş başa bıraktılar. Erich derin bir rahatlama duygusu hissetti. Kol saatlerini ve diğer kişisel hatıra eşyalarını kaybetmek, Amerikalıların elinde olmanın verdiği güvenlik için ödenecek küçük bir bedeldi. Almanya'nın Sovyet işgali altındaki bölgelerinde Rus birlikleri Alman kadınlarına karşı modern zamanlarda eşine az rastlanır bir cinsel sefahate girişmişlerdi. Amerikalı subaylar JG-52'nin Sovyetlere teslim edilmeyeceğine dair söz verdikleri için Erich, adamlarının ve ailelerinin bu sefahatten kurtulacağı için şükretti.

Erich'in bilmediği şey, ABD 90. Piyade Tümeni ve onunla birlikte çalışan ABD 16. Zırhlı Tümeni'nin, emirlerinin dayattığı doğu sınırlarının çok ötesinde izinsiz keşif saldırıları gerçekleştirdiğiydi. Pilsen, ABD Üçüncü Ordusu'nun en doğudaki hedefiydi. Yüksek Müttefik konseylerinde Rusya, Çekoslovakya'nın kurtarıcısı olarak seçilmişti. Bu, Pilsen'in doğusunda ABD Ordusu tarafından ele geçirilen tüm Almanların ilerleyen Ruslara teslim edilmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bu doktrin daha sonra Sovyetler Birliği'ne karşı savaşan tüm Alman askerlerini ve havacılarını kapsayacak şekilde genişletildi, ancak öncelikle profesyonel Alman subayları hedef aldı. Bu adamların cezalandırılması kesin bir Sovyet hedefiydi. Tahran Konferansı'nda Stalin ve Roosevelt, Winston Churchill'i dehşete düşürecek şekilde, elli bin profesyonel Alman subayının imhasından şakayla karışık söz etmişti.[37] Roosevelt ve Stalin arasında bir şaka olarak geçiştirilen bu konu, savaş sonrası yıllarda, profesyonel Alman subaylarının geceleyin evlerinde yakalanıp Rus esir kamplarında yıllarca sürecek bir köleliğe götürülmelerinin nadir olmadığı aktif bir proje haline gelmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Gariptir ki, Alman kuvvetlerinin profesyonel subayları, Nazi partisi de dahil olmak üzere herhangi bir siyasi partiye üye olmaları kanunen yasak olduğu için, siyasi ilişkilerden büyük ölçüde masumdular. Savaş esirlerinin başka bir Müttefik gücün kuvvetleri tarafından meşru bir şekilde ele geçirildikten sonra Sovyetler Birliği'ne nakledilmesi gerektiği fikri, bu naklin özel olarak cezalandırma amacıyla yapılması, önceki prosedürlerden keskin bir sapmaydı. Son yıllarda Asya'daki çatışmalarda esir düşen pek çok Amerikan askerine zorluk çıkaran bu süreçler, savaş esirlerine yönelik muamelede emsal teşkil etti.

Erich'in mülteci ve teslim olan askerlerden oluşan kolu Batı Bohemya'daki Schüttenhofen yakınlarında tel örgülerle çevrili bir alana yerleştirildi. Binlerce mülteci ve diğer terhis edilmiş Alman

37 Bkz. Winston Churchill, *Closing the Ring*, s. 373-4, Houghton Mifflin Co., Boston, 1951.

birliklerinden askerler, her iki ucunda bir Amerikan tankı tarafından korunan yerleşkeye akın etti. Açık hava kampında kısa süre içinde elli binden fazla asker ve çocuktan yaşlı erkek ve kadınlara kadar her yaştan sivil mülteci bulunuyordu.

Koşullar kısa sürede içler acısı hale geldi ve temizlik büyük bir sorun oldu. Subaylar zaman zaman düzeni sağlamakta zorlanıyordu. Amerikalı muhafızlar, ellerinden geldiğince evlerinin yolunu bulmaya çalışarak batıya doğru sürüklenen çok sayıda "mahkûma" gözlerini kapatmaya başladılar. Birçok Amerikalı kaçanlara tavsiyelerde bulundu ve birçoğuna haritalar, çikolata ve erzak yardımında bulundu. Amerikalıların eylemleri herhangi bir askeri emir ya da kararname tarafından onaylanmamıştı, ancak tutumları esasen kendilerine açık olan en pratik insancıllık yoluydu. Muhafızlar basitçe, mültecilerin Schüttenhofen kampında yerde yatarken açlıktan ölmektense, kendi başlarının çaresine bakıp evlerinin yolunu bulmalarının daha iyi olacağını düşündüler.

Bu kamptaki ve aynı genel bölgedeki diğer pek çok kamptaki durum, bugün Amerikalıların elinde sadece birkaç gün esir kaldıklarını söyleyen çok sayıda Alman'ı açıklamaktadır. Çoğu otostop çekerek ve yaya olarak birkaç hafta içinde evlerine dönmeyi başarmıştır. Erich Hartmann o kadar şanslı değildi.

Esarette yaklaşık bir hafta kaldıktan sonra Hartmann ve adamlarının geriye götürüleceği söylentileri yayıldı. 16 Mayıs 1945'te Amerikalılar Erich, Hermann Graf ve Hartmann Grasser'e tüm esir kolunun işlem için Regensburg, Almanya'ya gönderileceğini söyledi. O gün öğleden sonra saat 4'te kamyonla yola çıkacakları bildirildi. Amerikalıların elinde sekiz gün boyunca yiyeceksiz kalmışlar, yanlarında taşıdıkları yetersiz kuru gıda maddeleriyle ve dost canlısı Amerikalıların küçük yiyecek ve çikolata bağışlarıyla geçinmişlerdi. Erich, organizasyonun daha iyi olacağı bir bölgeye taşınmaktan memnundu.

Almanlar kamyonlara yüklendi ve Pisek bölgesinden uzaklaştırıldı. Birkaç km gittikten sonra konvoy durdu ve Erich ile arkadaşlarına aşağı inmeleri emredildi. Etrafları Rus askerleri tarafından

çevrilmiş bir çayırdaydılar. Endişeli Almanlar kamyonlardan inerken, Ruslar hemen Alman kadınları erkeklerden ayırmaya başladı.

Amerikalılar uzaklaşamadan önce, Almanya'da doğmuş olmak dışında hiçbir suçları olmayan Alman sivil kadın ve kızları farkında olmadan teslim ettikleri kaderi gördüler. Amerikalılar, Müttefiklerinin insan vahşetinin en kötü aşırılıklarına kadar inebilen bireyler olduğunu gördüler. Keokuk ve Kokomo'dan gelen genç askerler Ayı'yı yakından görme fırsatı buldular.

Silahsız Alman erkekleri sıraya dizilmişti ve yarı sarhoş Kızıl Ordu askerleri tüfekler ve makineli tüfeklerle sallanarak üzerlerine çullanmıştı. Diğer Ruslar kadınları ve kızları yere fırlattı ve vücutlarındaki giysileri yırtarak Rus yoldaşlarının, acı çeken Almanların ve ABD Ordusu kamyonlarında şaşkınlıkla bekleyen askerlerin önünde onlara tecavüz etmeye başladı.

Amerikalılar bu manzara karşısında felç olmuş gibiydi. Çırılçıplak soyulmuş iki genç Alman kızı ağlayarak kamyonlara koşup sığınacak bir yer aramak için kamyonların kenarlarına tırmandıklarında, Amerikalı muhafızlar onları kamyonların kasalarına çekecek kadar akıllıydı. Bu centilmenlik Rusların pek hoşuna gitmedi. Havaya çılgınca ateş açan ve Amerikalılara bağıran Ruslar, ABD kamyonlarına doğru kötü hamleler yaptı. Askerler ellerini kollarını sallayarak araçlarını yolun aşağısına doğru sürdüler. Hoşgörülerinin önündeki son tehdidi de ortadan kaldıran Ruslar, Alman kadınların üzerine çullandı.

Otuzlu yaşlarının başında, bir çavuşun karısı ve on iki yaşında bir kız çocuğu annesi olan genç bir Alman kadın, dizlerinin üzerinde bir Rus onbaşısına yalvardı ve dönüşümlü olarak Tanrı'sına Sovyet askerlerinin kendisini alması ve çocuğunu bağışlaması için dua etti. Duaları cevapsız kaldı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, Alman askerleri namlularını karınlarına dayamış bir şekilde onu izlerken, o da yakarışını haykırıyordu.

Rus onbaşı kadının yanından geri çekildi, yüzü alaycı bir ifadeyle çarpılmıştı. Yanındaki dört askerden biri botunu tüm gücüyle kadının karnına vurdu. "Seni lanet olası faşist domuz!" diye bağırdı.

Genç anne soluk soluğa yere yuvarlandı. Kadını tekmeleyen asker daha sonra tüfeğiyle kafasına bir el ateş ederek onu öldürdü.

Ruslar, yaşına bakmaksızın gördükleri her Alman kadını yakaladı. Öldürülen kadının on iki yaşındaki kızı, annesinin katili tarafından bir tankın arkasına sürüklendi. Diğer Ruslar da ona katıldı. Yarım saat sonra, ağlayan ve vıraklayan, ayakta duramayan ve tamamen çıplak olan perişan haldeki çocuk sürünerek tankın etrafından geri geldi. Kırık bir oyuncak bebek gibi yere yığıldı.

Bir zamanların huzurlu çayırındaki tarifsiz sahnenin arka planında, sakat çocuğun kötü durumunun göze çarpan hiçbir yanı yoktu. Güçsüz Almanlar Rus muhafızlarına kıza yardım etmelerine izin vermeleri için yalvardılar. Silahları hazır olan Ruslar, çocuğa müdahale etmesi için bir Alman doktorun geçmesine izin verdi. Kız bir saat içinde öldü, son iniltileri Erich ve adamlarının yüreklerini parçaladı.

Sekiz ve dokuz yaşındaki kız çocukları, iri yarı Rus askerleri tarafından defalarca acımasızca tecavüze uğradı. Nefret ve şehvetten başka hiçbir duygu göstermiyorlardı. Her bir vahşi, kadınların dehşet dolu çığlıkları ve iniltileri arasında kendini tatmin ederken, Erich ve adamları makineli tüfeklerin namlularına bakıyordu.

Şehvetlerini dindiren Ruslar, üniformaları kan içinde, sırıtarak Luftwaffe askerlerinin başında nöbet tutan makineli tüfekçileri rahatlatmaya geliyorlardı. Kundaktaki kızlarını korumaya çalışan anneler anlamsızca dövülüp bir kenara sürükleniyor, sonra da baygın halde yatarken tecavüze uğruyordu. Yüzlerce hava muharebesinden ve pek çok yaradan sağ kurtulmuş zor durumdaki pilotlar yıkıldı ve utanmadan ağladı. Hayatında hiç bilmediği bir şekilde kalbi sıkışan Erich, öğürme dürtüsünü bastırdı.

Böylesine şiddetli bir sefahat, ruhunu burkan yoğunluğunu koruyamazdı. Yavaş yavaş şehvetler bastırıldı ve sahneye aklıselime benzer bir şey yerleşmeye başladı. Rus askerleri bazen sırıtarak, bazen katı bir tavırla, hatta bazen biraz da çökmüş bir halde, işlerini bitirdikleri kadın ve kızları geri götürüyorlardı. Bazıları bir daha görülmemek üzere kamyonlarla götürüldü. Geri dönenler ise perişan

haldeki kocalarının ve babalarının kollarında yığılıp kaldılar. Onlara sefalet ve aşağılanmanın tüm ölçüsü çoktan uygulanmıştı, ama daha fazlası da gelecekti.

Almanlar çayırda kaba bir kampa sürüldü. Göle inip yıkanmalarına izin verildi. Ardından çayırın etrafına otuz tanktan oluşan bir çember çekildi ve bölge gece için emniyete alındı. Rus askerleri tekrar tekrar Almanların arasına giriyor, kadınları ve kızları kocalarının ve babalarının yanında buldukları o acınası rahatlıktan sürüklüyorlardı. Tecavüz gece boyunca devam etti, sadece şafak öncesi saatlerde azaldı. Ruslar onlarla işlerini bitirdiğinde kadınlar paçavra bebekler gibi atılıyordu. JG-52 askerlerinin o gece vermesi gereken zor bir karar vardı ve birçoğu bu kararı verdi.

Şafağın ilk ışıkları tanklarla çevrili çayıra vurduğunda, çok sayıda Alman yerinden kıpırdamıyordu. Uyananlar ise kendilerini sonsuza dek hafızalarına kazınacak kasvetli bir ölüm sahnesinin içinde buldular. Erich uyandığında, bir çavuş ile karısı ve kızının ölümün boş katılığında yanında yattığını gördü. Çavuş, doğaçlama yaptığı bir hançerle sessizce karısının, on bir yaşındaki kızının ve son olarak da kendisinin bilek damarını kesmişti. Erich onlardan pek de uzakta değilken hayat sessizce içlerinden çekilip gitmişti.

Başka adamlar da eşlerini ve çocuklarını boğmuş, sonra da kendilerini kamyonların kenarlarına iplerle asmışlardı. Yaşayan bir ölüme alternatif olarak ölümü seçmişlerdi. Erich, sahnenin duygusal etkisi savaşan kalbine darbe indirirken sessizce kendi kendine konuşmaya başladı. "Ne olursa olsun hayatta kalmalısın, Erich. Kendinin bile inanmakta güçlük çektiği şeyleri başkalarına anlatmak için hayatta kalmalısın. İnsanların hayvan seviyesinin altına indiğinde ne tür şeyler yapabileceğini asla unutmayacaksın."

İçki âlemi bir gün sonra başladığı gibi aniden sona erdi. Bir Rus general geldi ve orayı bir anda ele aldı. Ne olduğunu anlamak için rapora ihtiyacı yoktu. Yeni bir Kızıl Ordu direktifine uygun olarak, bu aşırılıkları yasaklayan acil emirler yayınladı. Doğu Almanya'nın yağmalanması ve yaşanan tecavüzler çoktan onları dünya çapında rezil etmişti.

General, Alman astsubayların ve erlerin Erich ve diğer subaylardan ayrılmasını emretti. Kadınlar subayların gözetimine verildi ve Rus askerlerine bu bölgeden uzak durmaları emredildi. Rus askerleri bu emre uymayarak gece subayların bulunduğu yere gelip bir kızı kaçırarak tecavüz ettiklerinde, Rusların verdiği ceza düşmana olduğu kadar kendi evlatlarına da acımasızca uygulandı.

Tecavüze uğrayan kızdan saldırganları teşhis etmesi istendi. Üç asker sıraya dizilerek seçildi. Askeri mahkeme yoktu, temyiz yoktu ve Rus generalin emirlerine itaat edilmesi gerektiğine dair başka bir soru yoktu. Üç askerin elleri arkadan telefon teliyle bağlandı ve hem Almanların hem de asker arkadaşlarının gözü önünde derhal asıldılar. Disiplin dersi tek bir hareketle herkese verilmiş oldu.

Erich'in ilerleyen yıllarda anlayacağı gibi, Rus zihniyeti de buydu. Rus edebiyatı böylesine çarpıcı barbarlıklarla doluydu ve idam 1917 Devrimi sırasında ve hemen sonrasında bir yaşam biçimi haline gelmişti. Çayırda durup sallanan cesetleri seyrederken henüz yirmi üç yaşında olan Erich Hartmann için bu, tecavüz cümbüşü kadar şok ediciydi.

Savaş pilotları nadiren esir alırdı. Nadiren bir düşmanla yüz yüze gelirlerdi. Düşman pilotunu vurduktan sonra yerde karşılaştıklarında ise savaş her ikisi için de sona ermiş oluyordu. Şövalyelik savaş pilotları arasında zayıflamış bir biçimde varlığını sürdürüyordu ama kara savaşında vahşet ve her türden insanlık dışı davranış vardı. Erich'in Rusların elinden kaçtıktan sonra piyade müfrezesiyle birlikte cephede geçirdiği gece, ona kara savaşının vahşetini unutulmaz bir şekilde göstermişti. Şimdi bu daha fazlasıydı, modern savaşın katıksız insanlık dışılığının yarattığı türden bir zihniyetti.

Üç askerin asılmasından sonra kamptaki durum istikrara kavuştu. Alman kadınların refahı için duyulan korku kısa sürede yerini başka bir duyguya, utanca bıraktı. Bekar kadınlar ve kızlar çoğu durumda seks oyunları için Rus galiplere gidiyordu. Anneler Sovyet subaylarına gidip çocuklarına daha fazla yiyecek alabilmek için bedenlerini satıyordu. Bir hafta sonra perişan haldeki Alman erkekleri

açlığın etkilerini hissetmeye ve bunu dışa vurmaya başlarken, Ruslar hakkında fikirlerini değiştiren Alman kadınları canlı kaldı ve tombullaşmaya başladı. Bunun duygusal sonucu, Erich'in de sonuna kadar katıldığı tarif edilemez bir iç kargaşaydı.

Sonraki yıllarında, Almanya'ya dönmüş olsa da, Sovyet devinin gölgesinde yaşayan Erich, bu dönemin acı ve nüfuz edici derslerini asla unutmadı. Eşi Usch'a da benzer bir durumla karşılaşması halinde nasıl gerçekçi bir yaklaşım benimsemesi gerektiğini öğretti:

"Böyle durumlarda asla tereddüt etme. En yüksek rütbeli subayın yanına git ve ona şirin görün. Onu pohpohla ve yanında kal. O seni diğerlerine karşı koruyacaktır. Bu şekilde sadece tek bir adama katlanmak zorunda kalırsın ve her adama ait olmanın acımasızlığından ve insanlıktan çıkarılmasından kaçınabilirsin. Diğerleri seni ancak koruyucunun ölü bedeni üzerinden alabilirler."

Ve ekliyor:

"İçinde yaşadığımız ve medeniyetin bir manyağın dokunuşuyla altüst olabileceği çağda, her Batılı kadın Doğu zihniyetine sahip insanlarla ilişkilerinde bu yaklaşımın farkında olmalı."

Erich'in çayırdaki ıstırabından çıkan ders buydu. Bir Alman askeri olarak kendisine öğretilen her şeye ve insancıl babasının verdiği örneğe yabancı olan davranışlar artık yaşam tarzının bir parçası haline gelecekti. Tecavüzler ve idamlar karşısında ürperirken, sevgili Usch'u Stuttgart'ta güvende olduğu için Tanrı'ya şükrediyordu.

Erich, Korntal Hochschule'de zorbalara tahammül edemeyen sarı saçlı bir çocuktan sadece birkaç yıl uzaktaydı ve bu, olayların duygusal etkisini daha da yankılı hale getiriyordu. Gençliğin verdiği dayanıklılık, onu asla geçilemeyecek kahramanca bir kariyerde bin dört yüz muharebe görevine taşımıştı ama içinde böyle bir hayvanlıkla zoraki bir sessizlikle yüzleşecek kadar bile canlılık yoktu. Önünde Rus hapishanelerinde geçireceği on buçuk yıl vardı; ona pek çok kara anı bırakacak acımasız bir on yıl. Hayatının akşamına taşıyacağı iyi ve kötü anılar yığınından biri, yok edilemez bir keskinlik ve canlılıkla öne çıkacaktı: Çayırdaki Dantevari kâbus.

Yazarın Notu:

Bu bölümde anlatılan olaylar, Rus halkına karşı nefreti körüklemek amacıyla değil, yalnızca kitlesel cinsel vahşete ilk kez maruz kalan Erich Hartmann üzerindeki şok edici etkilerini göstermek amacıyla aktarılmıştır. Yazarlar, Rus halkı da dahil olmak üzere tüm insanların içindeki temel iyiliğin, insan ilişkilerinde en üst noktaya çıkmasına izin verilirse, sonsuz savaş ve barış döngüsünü durdurabileceği konusunda Albay Hartmann ile tamamen hemfikirdir. Albay Hartmann halklar arasında yeni nefretlerin körüklenmesine kesinlikle karşıdır.

Vahşi cinsel sefahat, insanlığın en kötü sosyal sapkınlığı olan savaşın daimi bir eşlikçisi olmuştur. Cinsel işlevin bu patolojik kitlesel suiistimalleri, anlayışsız bireyde boyun eğmiş bir omuz silkmeden daha derin bir tepki uyandırmaz. Erkekler bu tür şeylerin "her zaman" devam ettiğini ve "her zaman" devam edeceğini kabul etmekte ve böylece dünyayı sarsan tüm sosyal hastalıkların kökeninde insani aşk dürtüsünün engellenmesinin yattığına dair açık kanıtlardan kaçmaktadırlar. Psikopat liderler, insanların cehaleti ya da kayıtsızlığı sayesinde, yoksul milyonların hayal kırıklıklarının ortaya çıkardığı muazzam enerjileri manipüle edebilmektedir. Hem Kızıl Komünizm hem de Kara Faşizm de dahil olmak üzere her irrasyonel toplumsal hareketin ardında bu az anlaşılmış olgu yatmaktadır; ki bunlar da aynı güç kaynağından çıkan birbirine zıt siyasi ifadelerdir.

Temelde iyi kalpli milyonlarca insanı tekrar tekrar yıkıma sürükleyen despotlar, yalan ve efsaneyi gerçek ve hakikat olarak sunma konusunda uzman propagandacıların hizmetleri olmadan modern koşullar altında hüküm süremezlerdi. Goebbels Nazi Almanya'sında bu rolü üstlenmiştir. Sovyet Goebbels'i ise Ilya Ehrenburg'du. Kızıl Ordu, Ehrenburg'un psikotik intikam telkinleriyle Alman sivil halkına karşı aşırılıklara teşvik edildi.

Rus birlikleri, Faşistleri buldukları her yerde öldürmeye ve zorlu savaşları unutabilmeleri için "gururlu Alman kadınlarını almaya" teşvik edildi. Yaşlılar adil bir avdı. Almanya'nın masum çocukları bile Ehrenburg'un nefret dolu sözlerinin hedefiydi. "Gördüğünüz

her Alman çocuğun bir faşistin çocuğu olduğunu asla unutmayın," diyordu. Ardından gelen kitlesel sefahat, Erich Hartmann'ın kırıldığını gördüğü Bohemya çayırına doğru gelen bir dalga gönderdi. Kızıl Ordu emirleri sonunda bu aşırılıkları durdurduysa da Ehrenburg'un şeytani dehası yapacağını çoktan yapmıştı.

İnsanlık, tarihi boyunca bu tür olaylarla boğuşmuş ve bu nedenle de bunları kabullenmeye alıştırılmıştır. İnsanların yeni bilgiler ışığında kendileriyle açıkça yüzleşmek zorunda kalacakları zaman yakındır. Freud ve diğer öncülerin insan ruhu ve karakter yapısına ilişkin zor kazanılmış keşifleri cevapları sağlamıştır. Bugüne kadar bu bulgular kitlesel sorunlara uygulanmaktan kaçınılmıştır.

Hitler'in ortaya çıkışından önceki kritik yıllarda Alman işçilerinin psikanalitik kliniklerine nezaret eden, Freud'un bir zamanlar ilk klinik asistanı olan merhum Wilhelm Reich'ın çalışmaları özellikle önemlidir. 1932 tarihli kitabı *The Mass Psychology of Fascism* (Faşizmin Kitle Psikolojisi), muhtemelen bu yüzyılın en önemli sosyal çalışmasıdır. Bilimsel psikanaliz sayesinde, Hitlerleri, Stalinleri ve onların propagandacı uşaklarını ortaya çıkaran ve yaşatan psişik veba tespit edilmiştir.

Savaşın nihai insani hastalığından ayrılamayan cinsel aşırılıkların temeli, Reich ve takipçileri tarafından iyi bir şekilde tanımlanmıştır. Psişik salgın uluslararası ve dünya çapındadır. Hiçbir ulus dokunulmazlığa sahip değildir. Bu satırların yazıldığı sırada, yurt içinde toplumsal katliam ve yurt dışında savaş Amerikan Cumhuriyeti'nin bütünlüğünü zorlamaktadır. Bu salgını ortadan kaldırabilecek bilgiyi bastırmak için yapılan entrikalar etkili bir şekilde işlemekte ve kendini iyi bilgilendirilmiş olarak gören bir halkın kavrayışının ötesine geçmektedir. Etiyolojisini ifşa ettiği faşist ve komünist terörden kaçan Dr. Reich, 1957 yılında ABD federal hapishanesinde öldü. Kitapları ve deneysel dergileri -Faşizmin Kitle Psikolojisi de dahil olmak üzere- ABD hükümeti tarafından yakıldı.

Yazarlar, Erich Hartmann'ın Rus hapishanelerindeki on yılının öyküsünü sunmadan önce, modern diktatörlükleri ayakta tutan

psikolojik süreçleri anlayarak yazdıklarını ortaya koymanın zorunlu olduğunu düşündüler. Rusya'daki NKVD, Nazi Almanya'sındaki SD ve benzer düzendeki tüm diğer gizli polis örgütleri, milyonlar üzerinde yasadışı güç kullanan psikopatların toplanma alanlarıdır. Bu tür örgütlerin varlığına ve faaliyetlerine karşı dürüst bir öfke duymak, bu belanın mücadele eden insanlığın üzerinden kalkması için mantıklı ve gereklidir.

Yazarlar, zalimlere karşı değişmez muhalefetlerini ve ezilenlere duydukları sempatiyi açıkça ortaya koymak istemektedirler ki bu duruş, tüm özgür insanların kesinlikle hemfikir olması gereken bir duruştur.

Bölüm On Dört

Sovyet Mahkûmu

.. onlara insanca davranın ve şikâyet etmeleri için
hiçbir neden bırakmayın.
... Onlar için gerekli her şeyi sağlayın.
–General George Washington'ın Trenton Muharebesi'nde alınan esirlerle ilgili olarak Albay Webb'e verdiği talimatlar

Fatih rolündeki Rus askeriyle tanışmalarının ardından Erich, Hermann Graf ve I. Grup'un diğer subayları kadınlarla birlikte Neubistritz'deki bir nakil kampına götürüldü. Dikenli tellerle çevrili bir barikattan biraz daha fazlası olan kampın amacı, Sovyet bürokrasisinin esirleri daha sıkı kontrol altına almasını sağlamaktı. Komiserler ve yazmanlar Altın Şövalye ve adamlarını resmi olarak kataloglamaya başladılar. İsimler, rütbeler, seri numaraları ve temel askeri veriler üstünkörü kaydediliyordu ama Ruslar esirlerinin artık var olmayan bir Luftwaffe'deki statülerinden daha gerçekçi bir şeyle ilgileniyorlardı.

Almanlara fiziksel muayeneler yapıldı. Ruslar Erich ve adamlarının sağlığıyla insani nedenlerle değil, işçi olarak kapasitelerinin değerlendirilmesi amacıyla ilgileniyordu. Erich'in fiziksel çalışma kapasitesi sorgulanamazdı. Yirmi üç yaşında zayıf, sert ve güçlü bir genç adamdı, fiziksel olarak dirençli ve son derece zekiydi. Neubistritz'deki bürokratik formalitelerin tamamlanması üç hafta sürdü ve ardından Almanlar birkaç gün boyunca kaderlerini beklediler.

Erich kendini, Rusların onları zorunlu işçi olarak çalıştırma niyetleri üzerine düşünürken buldu. Komünistlerin, bir insanın başka bir insan tarafından sömürülmesine ilişkin öfkeli polemiği aklından

çıkmıyordu. Marx ve Lenin, kapitalist dünyadaki tüm kötülüklerin kökeninde bu kısır durumun yattığını iddia ediyorlardı. Şimdi, zafer zamanlarında, Marx ve Lenin'e tapan bu adamların eski düşmanlarını köleleştirmekten başka bir düşünceleri yoktu. Sanayi Devrimi'nin derinliklerinden gelen bir kapitalist, onların ucuz işgücü içgüdüsünü selamlardı.

Neubistritz'den çok yakın zamanda bir nakil olacaktı. Erich kampı kasıp kavuran bazı söylentileri bastırmaya çalıştı ama nafile. Merak içindeki insanlar spekülasyon yapar, hayal kurar ve hatta kendileri için bir kader yaratmaya çalışırlar. Rus muhafızlar onları kaba bir şekilde kafesten çıkarıp tozlu bir yol boyunca güneydoğuya doğru yürütmeye başladığında ise söylentiler durdu.

Erich, yaşlıların eşyalarını bir yük arabasına yüklemekle görevlendirildi ve arabayı silahlı bir Kızıl Ordu başçavuşunun gözetimi altında sürmeye yönlendirildi. Erich kısa süre içinde Rus'la temas kurdu. Adamın adı Saşa'ydı. Başta hiç oralı olmayan Saşa kısa sürede Erich'e ısındı.

"Nereye gidiyoruz?" dedi Erich.

"Budweis."

Erich kasabayı biliyordu. Budweis en az 100 km uzaktaydı. Ruslar belli ki kolun yolculuğu yaya olarak yapmasını istedikleri için, Saşa'yla birlikte yük arabasını çeken iki atın arkasında oturduğu için minnettardı. Beş tozlu gün boyunca yorgun tutsaklar yollarına devam ettiler ve söylentiler giderek daha da yaratıcı bir hal aldı. "Sibirya" sözcüğü kafile içinde fısıldanmaya başlamıştı ama Budweis'te bir Rus komiseri söylentilere son verdi.

Erich, Graf ve bir grup subayla yatıştırıcı bir şekilde konuştu.

"Sizi Rusya'ya götürmüyoruz. Bu propaganda, saf propaganda. Sizi trenle Viyana'ya götürüyoruz ve oradan da evinize döneceksiniz."

Rus kibarca gülümsedi. Erich, komiserin Almanların arkasını döndüğünü düşündüğünde yüzünün hemen düzeldiğini fark etti. Erich kuşkuluydu ama nazik Saşa'ya veda etmekten ve ertesi günkü trene binmekten başka bir şey yapamazdı. Tren güneye doğru ilerlemeye devam ettikçe neşesi yerine geliyordu ama bu kısa sürede değişti.

Tren bir köy yolunda gıcırdayarak durdu. Rus muhafızlar ve subaylar bağırarak ve el kol hareketleri yaparak dışarıda bir aşağı bir yukarı koşturmaya başladılar. Kaplinlerin çarpması ve pis vagonların sarsılmasıyla ileri geri hareket eden trenin yönü belli ki değiştiriliyordu. Yan yoldan yalpalayarak uzaklaştıklarında, Erich artık Viyana'ya doğru gitmediklerini görebiliyordu.

Bir Rus subayı onlara kırık bir Almancayla hikâyeyi anlattı. Viyana'da büyük sorun varmış. Ayaklanmalar, kavgalar, yağmalar. Şehrin işgali üzerine bir anlaşmazlık. Tren Budapeşte'ye gönderiliyormuş. Erich'in eve erken dönme umutları azalmaya başlamıştı. Budapeşte, Viyana'dan daha doğuda ve Rusya'ya daha yakındı. Bunlar kötü haberlerdi.

Budapeşte'yi geçtikten saatler sonra bir başka sarsıcı duraklama ve daha fazla bağırış ve koşuşturma oldu. Karpatlar'daki Sighet kentindeydiler.[38] Erich, Rumen yetkililer ve Rus muhafızlar arasında ileri geri bağırılırken "veba" ve "karantina" kelimelerini yakaladı. Tren bir kenara çekildi ve Almanlar sert bir şekilde dışarı çıkarıldı. Başka bir dikenli tel kafese sürüldüler. Erich, artık Budapeşte'ye gitmeyeceklerini ve muhtemel varış noktalarının Rusya'nın ötesinde olduğunu bilecek kadar konuşmalara kulak misafiri olmuştu.

Maramures hapishanesi Rumen Komünistler tarafından yönetiliyordu. Egzotik kırmızı pantolonlar giymiş ve uzun, ağır sopalarla silahlanmış gardiyanlar en ufak bir provokasyonda mahkûmları acımasızca dövüyorlardı. Erich öfkesini sürekli bastırmak zorundaydı, ancak ikinci gece zorbalar çok ileri gitti. İki gözü dönmüş sadist, gece tuvalette genç bir pilotu yakaladı ve savunmasız adamı kanlar içinde bayıltana kadar dövdü. Adam bir saat sonra emekleyerek koğuşa geri döndü, inleyen bir enkaz halindeydi.

Erich'in zorbalara duyduğu nefret çocukluğundan beri içinde yaşıyordu. Dayak yiyen genç pilotu görünce içinde kara bir öfke kabardı. Alman paraşütçülerinden yaşlı ve sert bir binbaşı da bu korkakça saldırı karşısında benzer şekilde öfkelenmişti. Erich'in

38 Sighet/Maramures, Budapeşte'nin 360 km doğusunda, Ukrayna SSC sınırında bir Rumen kenti.

grubundan iki pilot daha onlara katıldı. Aralıklarla kışladan çıkıp tuvalete doğru yürüdüler. Tuvaletin karanlığında, iki sadist kısa süre sonra sopalarıyla belirdi, savunmasız bir Alman'a daha saldırıp onu dövmek için sabırsızlanıyorlardı.

Zorbalardan biri yemlerden birine vurmak için sopasını kaldırdığında Erich gölgelerin arasından fırladı. Yumruklarını muhafızın yüzüne indiren ve ardından tüm gücüyle karnına darbeler indiren Erich, adamın yere yığıldığını hissetti. Paraşütçü binbaşının dirseklerinin karanlıkta çılgınca sallandığını gördü ve bu saldırı altında ikinci kabadayının nefesinin tıslayarak kesildiğini duydu.

Saniyeler içinde, her iki disiplinsiz de yerde baygın yatıyordu. Erich paraşütçü binbaşısına başıyla işaret etti. Muhafızları kaldırdılar ve kırmızı pantolonlarıyla birlikte tuvalete attılar. İki kabadayının pislik içinde yuvarlanırken çıkardığı ses, kışlaya geri dönerken kulaklarına müzik gibi geliyordu. Kırmızı pantolonlu muhafızlardan ikisi ertesi gün ortadan kayboldu. Diğerleri sopaları olmadan ortaya çıktılar. Sessizce ağılda devriye gezerken başlarını sallayıp gülümsediler.

Bir hafta sonra Almanlara trene yeniden binmeleri emredildi. Makineli tüfekler artık külüstür vagonlardan fırlıyordu ve birkaç vagonun tepesine projektörler yerleştirilmişti. Erich ve adamlarının Budapeşte'ye giderken tıkıştırıldıkları pis vagonlar şimdi ağır silahlı Rus muhafızlarla doluydu. Aralarında Erich'in de bulunduğu altmış Alman ikinci sınıf statüsüne indirilmişti. Neredeyse dayanılmaz bir rahatsızlık içinde küçük bir yük vagonuna doldurulmuşlardı.

Tıka basa dolu yük vagonu bir fırın kadar sıcaktı. Hava kısa sürede baş döndürücü derecede bayatlamıştı. Erich, sardalya tenekesindeki varoluşlarının en kötü yanlarını hafifletmek için temel bir rutin oluşturdu. Adamların üçte biri her seferinde vagonun zeminine uzanıyordu. Altmışının aynı anda uzanabileceği ya da oturabileceği bir yer yoktu. İki saat boyunca yatıp dört saat boyunca ayakta durarak Rus hapsinin çilesini çekmeye başladılar.

Hermann Graf ve Erich Almanya'nın en ünlü iki kahramanı ve Elmas ödülünün sahipleriydi ama hapsedilmelerinin tesviye edici etkisi karşı konulmazdı. Sırayla çavuşlar ve asteğmenlerle birlikte

yatıp kalktılar. Arabadaki diğer kıdemli subaylar Albay Hein Heuer ve Binbaşı Arthur Riele idi. Rütbe ve nişanlar, uzun zamandır beklenen her iki saatlik süre boyunca yeri paylaşma ortak arzusu içinde kısa sürede unutuldu.

Tren iki hafta boyunca zangırdayarak doğuya doğru ilerledi. Nereye gittiklerini bulmak için navigasyon becerisine gerek yoktu. Kiev, Moskova ve Vologda'dan gümbür gümbür geçtiler. Rusya'nın derinliklerindeydiler ve daha da derine gidiyorlardı. Tren bir sabah Kirov'dan geçti ve bataklık bir bölgeye doğru hızla ilerledi. Erich yük vagonundaki çatlaklardan yoğun bataklıkları görebiliyordu. Her tarafta bataklık ufka doğru uzanıyordu. Uçsuz bucaksız bataklıkta yalpalayarak ilerleyen tren, görünürdeki tek sağlam toprak parçası olan rayların altındaki zemin ve balast üzerinde ilerliyordu. Tren yavaşlamaya başladığında Erich, okuldaki coğrafya kitaplarında okuduğu uçsuz bucaksız bir turba bataklığının ortasına geldiklerini sezdi. Haklıydı da.

Yorucu yolculuklarından dolayı gözleri çukurlaşmış ve halsiz düşmüş olan Almanlar minnetle temiz havaya yayıldılar ama gerinmeyi bitirdiklerinde sevinecek bir şey bulamadılar. Hiçliğin ortasına gelmişlerdi. Bir müfrezeden fazla olmayan birkaç Rus askeri, küçük bir ana kampın etrafında geziniyordu Erich bir anda Rusların neden sadece bir avuç muhafıza ihtiyaç duyduklarını anladı. Bataklık her tarafta göz alabildiğine uzanıyordu. Kaçmak isteyen herkes bunu deneyebilirdi.

Ruslar onlara kendileri için barınaklar inşa etmelerini söyledi. Erich ve adamları topraktan derme çatma sığınaklar yaptılar ve üzerlerini tahta ve dallarla örttüler. Bu onların tek barınma yeriydi. Her sabah şafak söktükten sonra kampta bulunan yaklaşık bin piyade ile birlikte toplanarak turba kazmak için bataklık kenarına götürülüyorlardı. Ruslar tarafından yakıt olarak kullanılan turba devasa yığınlar halinde istifleniyordu. Almanlar her sabah bir önceki günün hasadını bataklık kampına günlük gelen tek trene yüklüyordu.

Her şey elle yapılıyordu. Bu yıpratıcı ve beyhude işle geçen bir ayın ardından Erich çatladığını hissediyordu. Sürekli ağır iş, yiyecek

eksikliği ve dünya karşısında kaybolmuşluk hissi iradesini yavaş yavaş aşındırıyordu. İlk kez kendinden şüphe duymaya başladı ve yoldaşları arasında sahip olduğu statü onu daha da çaresiz hale getirdi. Özgür iradesiyle onların lideriydi. Bin beş yüz Alman kendilerine liderlik etmesi için ona güveniyordu.

Orduda liderliğin arkasında rütbe, yapı ve disiplin vardı. Bu bataklık gibi ıssız bir yerde, kelimenin tam anlamıyla ölümüne çalıştırılan bir grup adamı bir arada tutmak, Erich'in kendini pek de eşit hissetmediği bir görevdi. Bu eziyete dayanma gücünün azaldığını hissederken adamlarını nasıl ayakta tutabilirdi? Bu krizde, bir Luftwaffe binbaşısı olarak statüsü kurtuluşunun aracı oldu.

Bataklık ceza kolonisine varışından beş hafta sonra, bölgedeki tüm kurmay subaylar -binbaşı ve üstü rütbeler- Gryazovets'teki özel bir subay kampına gönderilmişti. Bu emir yerine getirildiğinde Erich tahammül sınırına ulaşmıştı. Yirmi yıldan uzun bir süre sonra, Kirov'daki kasvetli esir kampını ve oradan ayrıldıktan sonra olanları hatırladığında gözle görülür bir şekilde etkileniyor:

"Ertesi yıl Yüzbaşı Werner Engelmann Gryazovets'te bize katıldı. Kirov'daki bataklık kampındaydı ve ben ayrıldıktan sonra da orada kalmıştı. Anlattıkları sarsıcıydı. Benimle ve diğer gruplarla birlikte oraya gönderilen bin beş yüz Alman'dan sadece iki yüz kadarı ilk kış hayatta kalabilmişti. Ruslar onları beslememiş ve kelimenin tam anlamıyla açlıktan ölene kadar çalışmaya zorlamışlar."

Kirov ile kıyaslandığında, Gryazovets'teki subay kampı üst düzey bir tesisti. JG-2 Richthofen ile Britanya Muharebesi'nin en iyi Alman pilotlarından biri olan Binbaşı Hans "Assi" Hahn, Erich Hartmann'ın oraya nakli sırasında Gryazovets'teydi.[39] Hahn, Batı'da İngilizlere karşı kazandığı altmış sekiz zafere ek olarak Kızıl Hava Kuvvetleri'ne karşı kırk zafere imza attıktan sonra Doğu Cephesi'nde vurulduğu 21 Şubat 1943'ten beri Rusların elindeydi.

I Tell the Truth (Gerçeği Söylüyorum) adlı kitabında Hahn, Gryazovets'teki ortamı, savaş zamanı yakalandığından beri kapatıldığı rutubetli ve izole hapishanelerin bazılarıyla karşılaştırarak "bir

39 Assi Hahn 18 Aralık 1982'de öldü.

nekahet evi gibi" olarak tanımlamaktadır. Hahn, *I Tell the Truth*'ta Gryazovets'in genel hatlarıyla şöyle tanımlıyor:

"Kamptaki konaklama yerleri büyük ölçüde barakalardan oluşuyordu. Kamp yönetimi, hastane ve nekahet evi olarak adlandırılan yerler eski ahşap evlerde bulunuyordu. Kamp küçük bir dere tarafından ikiye bölünmüştü. Bir ruble karşılığında bir fincan gerçek kahve alabileceğiniz kafe köprünün üzerindeydi. Kafenin müdürü oldukça tehlikeli bir adamdı ve kahvesini savaş esirlerini konuşturmak için kullanırdı.[40]

"Kışın dere buz tuttuğunda, kampın seçkinleri tarafından buza atışlar yapılırdı ve yaz aylarında kamp üyeleri istedikleri zaman orada yıkanabilirdi. Futbol sahası dikenli tellerin dışında bir çayırlıktaydı. Kampta atletizm ve jimnastik için kullanabileceğimiz ikinci bir çayırlık daha vardı. İlkbaharda, sadece propaganda amacıyla bir bowling salonu açılırdı... Hava güzel olduğunda, huş ağaçları denilen yerde konserler düzenleniyordu ve pazar sabahları dans grubu kafede çalıyordu.

"Her şeyin sadece bir paravan olduğu gerçeği olmasaydı, insan daha iyi bir şey isteyemezdi."

Erich, Kirov bataklık kampından yeni çıkmış olarak bu görece lüks ortama geldiğinde moralini toparlaması uzun sürmedi. Bataklıktan beraberinde tifüs getirmediğinden emin olmak için kısa bir süre hastanede kaldıktan sonra, hızla moralini düzeltti ve kendini toparladı. İhtiyacı olan tüm yiyeceğe erişimi olan ve nispeten kolay bir iş olan mutfakta çalışmaya başlaması hayata bakış açısını daha da iyileştirdi.

Rusya'daki Alman askerlerin garip ve bölünmüş dünyasıyla bu koşullar altında tanıştı. Tutuklu Almanlar, subay olsun ya da olmasın, kararlı direnişçilerden oluşan yekpare bir blok olmaktan çok uzaktı. Bu açıdan, dıştan lüks görünen Gryazovets gerçek bir ormandı.

Hapisteki Almanların çoğunun sadakatlerinin bölünmüş olmasının arka planında, milyonlarca inanmış Komünistin bulunduğu

40 Muhtemelen bu konuşmaları daha sonra iyilik karşılığında NKVD'ye bildirmek veya daha sonra Rusya'dan serbest bırakılmak içindi.

ve Komünist partinin seçimlerde önemli bir faktör olduğu Hitler öncesi Almanya'sının siyasi yapısı yatmaktadır. Hitler'in iktidarı ele geçirmesi, kendisinin ve Nazilerinin ölümüne karşı olduğu Komünist tehditten kaynaklanmıştır. Hitler Şansölye olduktan sonra Komünistlerin iktidarı ele geçirme olasılığı ortadan kalktı ve hareket bastırıldı. Yine de Hitler öncesi Almanya'sında yaşayan milyonlarca Komünistin -Komünist Parti üyesi olsun ya da olmasın- inançlarından vazgeçtiklerine dair hiçbir kanıt yoktur. Bu nedenle, Almanya'nın yenilgisinin katarsisinin ardından ve Sovyet hapsinin uyarıcı etkisi altında, birçok Almanın Sovyet davasıyla müttefik olması şaşırtıcı olmamalıdır.

Rus esir kamplarında sözde Ulusal Komite ve Alman Subaylar Birliği gibi örgütler kurulmuştur. Ulbricht ve Pieck gibi politikacılar, Ruslar onları yeni Doğu Alman hükümetini yönetmeleri için serbest bırakmadan önce bu tür grupların üyeleriydi. Stalingrad'da teslim olan Mareşal von Paulus bir başka önemli anti-Faşistti ve muhtemelen en kötü şöhretli olanı, Altın Şövalye'nin Alman savaş esirlerinin şaşırtıcı siyasi dünyasıyla ilk deneyimlerini yaşamasından yıllar sonra, Erich'in sonunda Novoçerkassk hapishanesinde birlikte hapsedildiği General von Seydlitz'di. Anti-faşistlerle komünist yanlıları, Alman milliyetçileriyle Sovyet yanlısı muhbirler arasındaki farkları ortaya koymak, bilgili bir siyaset bilimcinin dahi işini zorlaştırabilirdi.

1945'in sonlarında, yirmi üç yaşında ve siyasi açıdan toy olan Erich Hartmann, hepsi de kendisini onun iyiliğine adamış gibi gösteren bu çok sayıda grup arasında yolunu bulmak zorundaydı. Maddi anlamda en iyi durumda görünenler Antifa (yani anti-Faşist) hareketinde toplandı ve Antifa, Sovyet yanlısı güçlerin odağı haline geldi. Hermann Graf bu gruba çekildi ve Erich'i de aynı düşünce çizgisine çekmeye çalıştı. Erich, vatandaşları arasında her taraftan muhbirler bulmaktan rahatsızdı. Alman dostları defalarca ondan Komünist felsefeyi benimsemesini ve Sovyet halkına karşı işlediği suçları itiraf etmesini istediler. O sırada farkında olmasa da mutfağa atanması bile, NKVD'nin onu Sovyetlerin hizmetine sokma çabasının açılış kumarıydı.

Gryazovets'te Hermann Graf, NKVD'nin uzlaşmasını hedefleyen kampanyasına yenik düştüğünde ağır bir duygusal darbe aldı. Graf, Erich'in hayranlık duyduğu bir adamdı ve Luftwaffe'deki son komutanıydı. Daha önceki bir bölümde özetlendiği gibi Graf, Almanya'da savaşın en popüler kahramanlarından biri olmasının yanı sıra, 212 zafer kazanmış, gözü pek bir avcıydı. Elmas ödülünü kazanan dokuz avcı pilotundan biri olan Hermann Graf, aldığı madalyalar ve şöhreti nedeniyle NKVD için değerli bir ödüldü.

Assi Hahn'ın *I Tell the Truth* kitabında Graf'ın Rusya'daki davranışları hakkında ortaya atılan iddialar, Hermann Graf'ı hayatta kalan Alman avcı pilotları arasında bir parya haline getirmiştir, ancak bir zamanların kahramanı hala hayattadır ve Düsseldorf'ta ikamet etmektedir. Savaş sırasında yetenekli bir lider ve cesur bir adam olduğunu kanıtlamış ve Erich Hartmann da dahil olmak üzere liderlik ettiği kişiler tarafından bir avcı olarak takdir edilmiştir. Graf, Elmasları kazandıktan sonra, istifa edebilecekken savaşmaya devam etti.

Erich Hartmann JG-52'de Graf'ın emrinde görev yaptığı, onunla birlikte teslim olduğu, onunla birlikte Rus hapsine girdiği ve genel olarak onu iyi tanıdığı için, Graf'ın Gryazovets'teki eylemlerine ilişkin anlattıkları önem arz ediyor:

"Savaşın sonunda Hermann Graf çok ünlüydü. Onunla ilgili propaganda ve tanıtım tüm Almanya'ya yayılmıştı. Ünlü 'Kızıl Savaşçılar' futbol takımını yönetiyordu. Bana göre her zaman iyi bir adam ve müthiş bir avcıydı. Ancak tüm bunların altında, özünde basit karakterli bir adamdı. Daha sonra kendisini eleştirenlerin çoğu gibi uzun ve titiz bir eğitimin avantajlarından faydalanmamıştı.[41]

"Teslim olduktan sonra şöhreti elinden alındı ve bir günden diğerine önemsiz işlerde sürünmeye başladı. Bu değişimden duyduğu memnuniyetsizlik belli ki kontrol edemediği bir şeydi.

"Bir gün bana geldi ve, 'Burada kalmakla ilgili fikrimi değiştirdim,' dedi ve Sovyet tarafına geçmek için ona katılıp katılmayacağımı

41 Graf'ı eleştirenler, General Seidemann'ın Dortmund'a uçup İngilizlere teslim olma emrine Graf'ın kasıtlı olarak itaatsizlik etmesinin, savunmasız binlerce Alman sivil adına cesurca bir hareket olduğunu da unutmaktadır.

sordu. Ona böyle bir niyetim olmadığını söyledim. Dedi ki, 'Tüm eski düzenlemeler gitti ve her birimiz ya Anglo-Amerikan yolunu ya da Rus yolunu seçmeliyiz. Artık Almanya diye bir ülke yok. Ben Rus tarafında olmaya karar verdim. Kısa bir süre sonra Rus yönetimine bir mektup yazarak Sovyetler Birliği'ne hizmet etmeyi ve Kızıl Hava Kuvvetleri'nde Luftwaffe'de sahip olduğu rütbenin bir alt rütbesini almayı teklif etti. Kısa bir süre sonra Gryazovets'ten Moskova yakınlarındaki bir kampa uçuruldu. Savaş esirleri gazetesinde Kızıl Hava Kuvvetleri hakkında övgü dolu bir makale yazdı ve Ruslara savaş sırasında Anglo-Amerikan hava kuvvetlerine karşı yaşadıklarını anlattı. 1950'de Almanya'ya geri döndü."

Graf böylece Erich Hartmann'dan beş yıl önce ülkesine geri gönderilmiştir, ancak JG-52'nin bir zamanlarki komutanının Rus davasına gerçek bir değer kattığı şüphelidir. Tarih, Hermann Graf'ın Ruslara zaten bilmedikleri ya da casusluk yoluyla erişemedikleri bir şey söylemesinin olası olmadığını söyleyecektir. Graf'ın sınırlı yetenekleri -sorgulanmayan avcı cesaretine rağmen- Sovyetler için şüpheli bir faydaya sahipti. Yine de NKVD onu ele verdi ve o zamandan beri Alman avcı pilotu kardeşliği içinde gölgede kaldı.

Graf fikrini değiştirdiğini Erich'e itiraf ettiğinde, Sovyet tutsaklar başlarına geleceklerle kıyaslandığında çok az şey yaşamışlardı. NKVD'nin psikolojik savaş çabaları daha yeni başlamıştı. Graf otuzlu yaşlarında bir yarbaydı ve yirmi üç yaşındaki Erich'ten çok daha olgundu. Elmas ödülünü kazanan iki kişi birbirlerine şeref sözü vermişlerdi; ikisi de madalyalarını asla Ruslara teslim etmeyecekti. Elmaslar atılacaktı.[42]

Erich birkaç gün sonra NKVD'den Yüzbaşı Klingbeil'in ofisine çağrıldı; Klingbeil, uygunsuz bir lakap olan "Baba" lakaplı hain bir Almandı. Hermann Graf'ın elmasları masasının üzerinde duruyordu. Erich şok olmuştu. Klingbeil, Erich'in elmaslarını istedi.

42 Erich Hartmann'ın orijinal Elmasları savaş sırasında ve sonrasında Weil'deki evinde kaldı ve bugün de kendisinde. Çekoslovakya'da teslim olduğunda bir Amerikan askeri ondan bir kopyasını almış ve Rusya'da da ikinci bir kopyasını yanında bulundurmuştur. Elmasların NKVD'ye teslim edilmesi, madalyanın parasal değeriyle ilgisi olmayan sembolik bir eylemdi.

"Benimkileri nehre attım," diye kekeledi Erich, soğukkanlılığını korumaya çalışarak.

"Baba" Klingbeil'in yüzü karardı. Sonra övünerek Graf'ın madalyasını uzattı.

"Eski komutanınız Albay Graf'ın sağduyusuna sahip olmalısınız. Elmaslarını bize teslim etti ve savaş zamanında yaptığı her şeyin yanlış olduğunu itiraf etti."

Graf sadece NKVD tarafından ele verilmekle kalmamış, aynı zamanda Erich'e verdiği şeref sözünden de dönmüştü. Bunun Erich üzerindeki etkisi sarsıcıydı. Erich kendi kendine, Graf gibi bir avcı batabiliyorsa, o zaman kime güvenilebilir diye düşündü. Daha sonra Graf'la şeref sözünü tutmadığı için yüzleştiğinde, eski komutanı neredeyse acı çekecek kadar utanmıştı. Erich ona bundan böyle kendi yollarına gitmeleri gerektiğini söyledi ve bu temelde ayrıldılar. Aralarında aniden beliren garip, aşılmaz ama elle tutulamaz bariyer Erich için yeni bir deneyimdi. Graf'ın ilticası genç subaylara karşı güçlü bir psikolojik silahtı ve NKVD bu kozu sonuna kadar kullandı.

Erich'in doğal analitik yeteneği kısa sürede onu Graf'ın kendisini içine çekmeye çalıştığı Antifa hareketinden uzaklaştırdı. Görüşlerini paylaştığı kişiler NKVD ve onun Alman yardakçıları tarafından "Faşist" olarak damgalanan kişilerdi. Onlar aslında kendilerine olan saygılarını korumaya ve NKVD psikopatlarına alet olmamaya kararlı namuslu Alman subaylarıydı. Erich, bu inatçı Almanlar bloğuyla ittifak kurdu ve NKVD ile uzun mücadelesine başladı. Bu direnişçi kurmay subaylar ayrı odalara yerleştirildi ve Stalingrad savaş yargıcı Schumann'ın emrindeki Kızıl Almanlardan oluşan hapishane yönetimi tarafından kışkırtıcılar olarak sınıflandırıldı. Bu hainler, Hartmann'ın kışkırtıcılar grubunun ayrılmış odalarına ziyaretçi kabul edemeyeceklerini ve böylece kampın geri kalanıyla temaslarının kesileceğini duyurdular.

Erich, Schumann'ın üstü olan NKVD komutanına gitti ve ziyaret haklarının geri verilmesini talep etti. Kurmay subaylar adına yaptığı güçlü sunum, NKVD'nin dönek Alman uşaklarını geçersiz kılmasına neden oldu. Dahası, Politbüro'nun Hartmann grubundaki

temsilcisi Dr. Bauer, Erich'in beyanları üzerine görevden alındı. Bu dramatik tavizler gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Erich, eski avcı pilotunun endişeli hissine kapılmıştı. Bir şeyler dönüyordu.

Kısa bir süre sonra NKVD komutanının ofisine çağrılan Erich, Yüzbaşı Uvarov'u güler yüzlü bir ruh hali içinde buldu. Erich'ten birkaç yaş büyük olan Uvarov'un tıpkı Altın Şövalye gibi sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Görünüşü tipik bir Alman genci gibiydi. Rahat bir sandalyeye oturan Uvarov, Erich'e bir sigara uzattı.

"Lütfen otur, Erich," dedi.

Erich, bir Rus avcı uçağı peşine takıldığında, eskiden havada hissettiği duyguyu şimdi kesinlikle kıçında hissediyordu. Bu adama dikkat etsen iyi olur, dedi kendi kendine. Teklif edilen sigarayı aldı ve oturdu, Rus subaya başıyla teşekkür etti ama soğukkanlılığını korudu. Uvarov sandalyesinde arkasına yaslandı ve dumanı havaya üfledi.

"Bauer'in görevden alınmasından memnun ve mutlu musun, Erich?"

Altın Şövalye başını salladı.

"O zaman seninle iyi geçinmek için ne kadar istekli olduğumuzu anlayabilirsin, Erich. Bir şeyin yapılmasını istediğinde, yerine getirmek için elimizden geleni yaparız."

"Çok naziksiniz."

"Evet, biz en büyük düşmanlarımıza, sizin gibi yüzlerce uçağımızı yok edenlere karşı bile nazik davranıyoruz. Bu yüzden sizi mutfakta çalışmak üzere görevlendirdik, böylece istediğiniz kadar yemek yiyebilirsiniz."

"Mutfak işi yeterince keyifli," dedi Erich.

"Belki o zaman bize karşı biraz iyi niyet göstermek istersiniz - size gösterdiğimiz işbirliğinin karşılığını verirsiniz."

Erich, Uvarov'un şimdi peşinde olduğunu biliyordu. Ateş açmasını bekledi.

"Grubunuzdaki kurmay subaylar arasında Rus halkına karşı ciddi suçlar işleyen bazı adamlar var. Sivilleri vurdular, köyleri yaktılar ve fabrikaları tahrip ettiler. Onların gizlice faşist olduklarını ve propaganda yaptıklarını biliyoruz. İşte isimlerin bir listesi."

Erich gözlerini listede gezdirdi. Albay Wolf, Albay Ackermann, Albay Van Camp, Albay von Tempelhof, Yarbay Prager, Binbaşı Hahn, Ewald, Ellerbrock ve diğerleri. Çoğu profesyonel askerdi, çocukluklarından beri savaşta onurlu davranmaya kendilerini adamışlardı. Erich listeden başını kaldırıp Uvarov'a baktı.

"Bu adamlar hakkında ne yapmamı istiyorsun?"

Uvarov yemi yuttu.

"Onları dinle. Savaş sırasında neler yaptıklarını, işledikleri savaş suçlarını -sivilleri vurmak, yağmalamak, yakmak- öğrenin." Rus giderek daha hızlı konuşuyordu.

"Geçmişleri, aileleri hakkında her şeyi bize bildir. Her şeyi. Onları adalete teslim etme konusunda sana güvenebileceğimizi biliyoruz."

Erich soğukkanlılığını korudu.

"Peki bu işi sizin için yaparsam bana ne olacak?"

Uvarov artık bir güvercini olduğundan emindi.

"Bizim için her şeyi yazdıktan sonra ilk trenle Almanya'ya döneceksin. Senden ilk raporu ne zaman bekleyebiliriz, Erich?"

"Asla böyle bir rapor veremem." Erich, Rus'un heyecanlı ses tonunun aksine yavaş ve sakin konuşuyordu.

Uvarov sandalyesinde öne doğru fırladı.

"Böyle bir rapor vermeyeceğim de ne demek?" Sesi tizleşmişti.

"İstediğinizi yapmayacağım demek istiyorum. Birincisi, bunların hepsi onurlu subaylar. Sivillerin hunharca öldürülmesine onlar da en az sizin kadar öfkelenir ve kızarlardı. Kendi çıkarım için böyle adamları ispiyonlamaya çalışmak -bir stukatcha[43] olmak- tarif edilemeyecek kadar pis bir şey. Bunu ne şimdi ne de hiçbir zaman yapmayacağım."

Uvarov belli ki öfkesini bastırmaya çalışıyordu. Masanın üzerinden Erich'e bir kâğıt uzattı. Belge Rusça yazılmıştı.

"İmzala şunu," dedi.

"Bu belge benim dilimde değil, ne anlama geliyor-"

"Belgede tehdit edilmeden sorgulandığınızı belgelediğiniz yazıyor. Bu rutin bir şey."

43 Muhbir.

"Lütfen kâğıdı Almancaya çevirin, memnuniyetle imzalarım, aksi takdirde imzalamam. Bildiğim kadarıyla bu benim ölümüm için de olabilir."

Uvarov'un yüzü artık iyice vahşileşmişti.

"Lanet olsun sana Hartmann, ben bir Sovyet subayıyım. Bunun için benim sözüme güven."

"Almanca olmadığı sürece imzalamayacağım."

"Seni lanet olası faşist. Ya bizim için çalışırsın ya da Tanrı şahidim olsun ki Almanya'yı bir daha asla göremezsin."

Uvarov yumruğuyla masaya vurarak son cümleyi iyice pekiştirdi.

Erich sigarasından son bir nefes çekti ve Rus'un elinin yanındaki kül tablasında söndürdü.

"Beni eve göndermek konusunda istediğinizi yapabilirsiniz. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ama herhangi bir koşulda NKVD için muhbirlik yapmayı kesinlikle reddediyorum."

Uvarov'un yüzü öfkeden mosmor kesilmişti ve boynundaki damarlar şişmişti.

"Lanet olası faşist! Seni lanet olası faşist, Hartmann! Mutfak bölümündeki tatilin iptal edildi. Duydun mu bunu! Artık kolay iş ve tok karın yok. Yol yapımında çalışacaksın, bu senin küstahlığından kurtulmanı sağlayacak."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır, Tanrı şahidim hepsi bu değil. Bana, bir Sovyet subayına hakaret ettin. Bunun için sığınakta on gün geçireceksin. On gün, duydun mu? Götürün onu!"

Erich ayağa kalktı ve ellerini kelepçe takacakmış gibi uzattı.

"Ben hazırım."

Gardiyanlar tüfekleriyle onu kapıdan dışarı iterken, Erich kendini kontrol edebilme yeteneğine içten içe hayret etti. Masanın üzerinden fırlayıp Uvarov'un boğazını sıkma dürtüsü çok güçlüydü. Her nasılsa soğukkanlılığını korumuş ve yıpratma muharebesinde iradesiyle Uvarov'u yenmişti. Bu tür zaferler için madalya yoktu ve ödüller de farklıydı. Sığınakta geçirdiğiniz zamanla ödüllendiriliyordunuz.

Şimdi mahkûm edildiği pis çukur, NKVD disipliniyle ilk karşılaşmasıydı. Üç metre uzunluğunda, bir buçuk metre genişliğinde ve iki metre yüksekliğindeki taş duvarlı odanın zemini topraktı ve hiçbir şekilde ısıtılmıyordu. Sığınağın bir köşesinde bulunan ve tel örgülerle çevrili yaklaşık on santim çapındaki bir şaft, zindanın tüm ışık ve havalandırma kaynaklarını sağlıyordu. Kuyunun altında tuvalet olarak kullanılan açık bir teneke duruyordu. Hiç mobilya yoktu.

Gardiyanlar her sabah cehennem çukuruna altı yüz gram ekmek, iki litre su ve beş gram şeker atıyordu. Yerde, yarı donmuş halde, tamamen yalnız uyuyan, geceyi gündüzden sadece kuyuya bakarak ayırt edebilen Erich, sığınağın en sert iradeyi kırmak için tasarlandığını biliyordu. Tecrit, pis koku ve soğuk azmi eritebilirdi. Açlık, meydan okumayı yok edebilirdi. Düşünceleri için bir odak noktası olmadan, Ay'da da olabilirdi. Aklını Usch'a çevirdi.

Çocukluk aşklarına dair anılarını eski ve hayranlık uyandıran sinema filmleri gibi gözden geçirdi. Weil'deki tiyatrodaki buluşmalarını, dans sınıfındaki günlerini ve savaş günlerindeki mutlu kavuşmaları ve şefkatli ayrılıkları tüm ayrıntılarıyla hatırladı. Bebeklerinin kız mı erkek mi olduğuna karar vermek için zihinsel oyunlar oynuyordu. Çocuk şimdiye kadar doğmuş olmalıydı. Belki kendisi gibi sarı saçlı olacaktı -ya da belki Usch gibi siyah saçlı, güzel bir kız olacaktı. Bundan hoşlanacağını biliyordu.

Gryazovets'teki sefil sığınağa ilk hapsedildiği andan itibaren Erich, Usch'la arasında ona tarifsiz bir iç rahatlığı veren derin bir bağ olduğunu hissetti. Etrafındaki karanlık, sanki zaman ve mekân yokmuşçasına uzanıp sevgilisini bulabileceği dostane bir eter gibi olmuştu. Bu siyah zindanlarda düşüncelerini Usch'a yönelttiğinde, sanki varlığına enerji veren küçük ama güçlü bir dinamoyu fişe takmış gibi, içinde bir şeyler canlanıyordu. Ev hayatının sevgi ve uyumu ve hapishanede buna odaklanma yeteneği, sonunda hasta adamların ona yapabileceği en kötü şeyden daha güçlü olduğunu kanıtladı.

Sovyet gözetimindeki ilk yılların çilesi, Erich Hartmann'ın 30 Ekim 1947'te eşine yazdığı ve daha sonra geri dönen bir savaş esiri tarafından Rusya'dan kaçırılan bir mektupta özetlenmiştir. Bu tür

birkaç kaçak mektup Usch Hartmann'a, on buçuk yıllık tutukluluk süresince Erich'le kurduğu tek sansürsüz teması sağlamıştır. NKVD'nin izin verilen kelimeleri kaprisli bir şekilde beşe ya da ona indirmediği zamanlarda, resmi yazışmalar bir kartpostalda yirmi beş kelimeyle sınırlı kalıyordu. 1947 tarihli bu mektup, hapsedilmiş bir adamın acı ve hayal kırıklığının kendi hikayesini anlatıyor.

"Kamp 7150

"30 Ekim 1947

"Benim sevgili Uschmutti'm:

"Yarın buradan başka bir araç kalkıyor. Belki bu mektup sana ulaşır. Şimdi hikayem kısaca şu: Amerikalılar tarafından 8 Mayıs 1945'te esir alındım ve 14 Mayıs'ta Ruslara teslim edildim. 25 Mayıs 1945'te Budweis'tan yola çıktık, Viyana, Budapeşte, Karpatlar, Ukrayna, Kiev, Moskova üzerinden Kirov'a ulaştık. Bir bataklıktaki kampta 1000 piyade ve yaklaşık 100 subayla karşılaştık, kötü yemek ve sefil muameleden ötürü hepsi oldukça kötü durumdaydı. Kirov'da subay grubunun lideri oldum. Graf benimle birlikteydi ve her şeyden sorumluydu. Piyadeler o kadar çok çalıştırılıyordu ki, günde iki ila beş tanesi sinek gibi ölüyordu.

"17 Ağustos'ta Rus yönetimiyle sorunlar yaşadık ve tüm subaylar araçlarla Vologda'nın 60 km güneyindeki, şimdi Kamp 7150 olarak adlandırılan bu kampa getirildi. Ben hala bu subay kampındayım. Konaklama yerleri büyük barakalarda, her 400 kişiye bir oda düşüyor, dar tahta yataklar var, tüm düzenleme iğrenç. Almanya'daki sığırların bizden daha iyi barındırıldığına eminim. Ama tabii ki insan alışıyor, sıhhi tesisler bile 1000 yıl önceki gibi. Tıbbi yardım fena değil. Yemek 600 gram ekmek, 30 gram tereyağı (yaklaşık bir ons), 40 gram şeker, her gün iki az çorba (toplam yaklaşık bir litre) ve yaklaşık bir litre yulaf lapasının dörtte üçünden oluşuyor.

"Burada daimi bir açlık var. Küvet yok, bunun için sadece küçük tahta kovalar temin ediliyor. Bu koşullar altında yaşayan insanlar tahmin edebileceğin gibi görünüyor ve distrofi yaygın. Şahsen ben yiyecekleri iyi özümsemiş görünüyorum, bu da bu hayatı sürdürmeme yardımcı oluyor.

"Kamp, hain Almanların yardım ettiği Rus gizli polisi NKVD tarafından yönetiliyor. Bunlar arasında Ruslardan çok korkan bir Alman askeri yargıç da var ama organizasyonda üzerine düşeni yapıyor. Diğerleri çoğunlukla siyasi domuzlar, hainler ve kamplardan sorumlu benzer tipler. Kendilerine 'Antifa' diyorlar. Daha yakından bakıldığında bunlar eski SS sağlık görevlileri, Hitler Gençliği liderleri, SA komutanları ve benzeri süprüntüler. Rusların onlarla ne yapmak istediğini bilmiyorum, dün bize ihanet ettiler ve yarın yine bayrak değiştirecekler. Bu tür insanlar hapishaneyi bizim için cehenneme çeviriyor.

"Yaklaşık dokuz ay öncesine kadar üzerimizde sürekli güçlü bir siyasi baskı vardı. Her şüpheli siyasi bir teste tabi tutuldu ve bu da elbette hepimizin tepkisini çekti. Siyasi tutumlar her bir mahkûmun kıyafetini, çalışma şeklini ve genel muamelesini belirliyordu. Görünüşlerine bakarak, çeşitli mahkûmların sempatilerinin nerede yattığı tahmin edilebilirdi.

"Bir keresinde Alman subaylarının çok kötü durumda olduğunu görmek beni şok etti. Hepsinin başarıyla direndiğini söyleyebileceğimiz ne bir meslek ne de bir rütbe var. Albaylar hırsızlık yapıyor, hainlik ediyor, yoldaşlarını ihbar ediyor ve NKVD için muhbirlik yapıyor. Makyajın, yani dış görünüşün arkasında bir şey olup olmadığını görmek için insanlara sağlam gözlüklerle bakmayı öğrendiğimi söyleyebilirim.

"Her bir ya da iki ayda bir, yazın üç ayda bir çamaşır değiştiriyoruz. Şu an kış bu kirli ülkeyi beyaz örtüsüyle kaplıyor. Yüzbinlerce tahtakurusu ve pire daimi yoldaşlarımız. Sayılarını abartmıyorum. Dış koşullar için bu kadar yeter. Şimdi kendime dönüyorum.

"Bir Alman TEPOU [Kahraman] olarak, muhtemelen davranışlarımın tutarlılığı nedeniyle, Ruslar tarafından şahsen oldukça iyi muamele görüyorum. Bir keresinde bir NKVD kurulunun önüne çıkarıldım - bir tür yargılama - ama hemen kurşuna dizilmeyi istediğim için serbest bırakıldım. Kabul etmediler. Kullandıkları diğer yöntemleri anlatmayacağım. Muhtemelen onları zaten duymuşsunuzdur.

"Bu kampa geldiğimde kimseyi tanımıyordum, sadece Graf benimleydi. O da kısa süre sonra 'Antifa'ya geçti ve beni sürekli etkilemek istedi. Bu alanda tamamen cahildim ve ilk aylarda bir noktaya kadar beni yoldan çıkarmalarına izin verdim, ancak kısa sürede oyunlarını anladım ve bir 'faşist' olarak kendi yoluma gittim.

"Tanrıya şükür kendi vatandaşlarım artık benden uzak duruyor. Muhbirler beni NKVD'ye ihbar etti ve bir gece yarısı aniden mahkemeye çıkarıldım. Bir başfaşist, bir sabotajcı ve bir direniş hareketinin kışkırtıcısı olmakla suçlandım. Engizisyon yöntemleriyle Ortaçağ'ı yaşıyordum, ama uygun cevapları vermekten geri kalmadım. Tüm suçlamaları çürütmeyi başardım, ta ki Ruslar vatandaşlarımın bana ne yapmaya çalıştığını anlayana ve NKVD muhbirleri cezalandırana kadar. Bundan sonra nispeten huzur içinde kaldım.

"Graf Moskova'ya gönderildi ve orada aşağı doğru bir yol izledi. İlk yıl çalışmaya zorlandık - kurmay subaylar bile. Burada çalışmak hayal edilebilecek en kötü kölelik türü, bence Roma döneminden bile daha kötü. Altı ya da sekiz medeni, eğitimli insanın bir koşum takımına bağlanarak, sabanın önündeki atlar gibi bir arabayı çekmesini düşünebiliyor musun? Yol çalışmaları küreklerle, ağır ağaç kesimleri el baltalarıyla yapılıyor - ve tüm işler belirlenen kotalara uymak zorunda, aksi takdirde yiyecek hemen azaltılıyor.

"1945'in sonunda, kurmay subayların bundan sonra sadece gönüllü olarak çalışabileceklerine dair ani bir emir yayınlandı. Ruslar için çalışmak üzere doğmadığımı hissettiğim için derhal çalışmayı bıraktım. Tehditler, telkinler ve pohpohlayıcı teşviklerin hepsi geri çevrildi.

"1948'in sonuna kadar ve o zaman da ancak Batı tarafından baskı yapılırsa ve yeni bir savaş çıkmazsa serbest bırakılacağımı sanmıyorum. Yeni bir savaş bizim için tabloyu karartır. Batı'nın yardımıyla evimize dönmeyi umuyoruz.

"Burada dört gözle beklediğimiz tek şey posta. NKVD bu konuda da kendisini gösteriyor, ayda 25 kelime hakkımız var. Ayda 10 kelimelik bir artış onların gözünde gerçek bir ilerleme ve buradaki diğer her şey bu zihniyetin etkilerini yansıtıyor. İnce bir tabaka iyi

yaşıyor, geri kalanlar fakir ve paçavralar içinde - onların en özgür ve en mutlu ülke fikri işte bu. Aşağılık kompleksleriyle harmanlanmış aptallıklarının etkileri üzerine bir kitap yazılabilir.

"İşte sana nasıl olduğumu da kabaca anlatmış oldum. Tek umudum bunun sonuncusunun da çabucak geçmesi ve birbirimizi tekrar görüp kollarımızda yatabilmemiz. O zamana kadar, asker dilinde, 'dayan, savaşarak ilerle ve cesur ol!' Savaşmadan fetih olmaz, bedelsiz ikramiye olmaz ve hiçbir şey bize bedava verilmez.

"Tekrar buluşacağız, tekrar kucaklaşacağız ve birlikte yükseleceğiz. Düşüncelerimde sana sarılmış haldeyim.

Sevgilerimle,

Erich."

Boyunduruğun Erich Hartmann'ın güçlü omuzlarından kalkması için sekiz yıl daha ikna ve baskı gerekecekti.

On Beşinci Bölüm

İkna ve Baskı

Sadece Sovyet hapishanesini yaşamış olanlar
bu konuda geçerli fikirlere sahip olabilir.
–Binbaşı Hartmann Grasser
Sovyet mahkûmu, 1945-1949

"Seni pis faşist domuz! Tamamen avucumuzun içinde olduğunu bilmiyor musun? Siz Almanların dünyanın gözünde bir pislik olduğunuzu bilmiyor musun? Burada, Rusya'da size istediğimiz her şeyi yapabiliriz, her şeyi. Sana ne olacağı kimsenin umurunda değil Hartmann."

NKVD subayı solgun yüzünü Erich'inkine yaklaştırdı.

"Karının ve küçük oğlunun kellelerini bir tepsi içinde sana getirsek ne dersin?"

Erich yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Midesi jöle gibi olmuştu. NKVD'li adam çaresiz kurbanını sıkıştırdı.

"Doğu Alman ajanlarımızla birlikte Stuttgart'a gidip karını Almanya'dan çıkarabileceğimizi biliyor musun? Troçki'ye nasıl ulaştığımızı hatırlıyor musun? Ya da Paris'teki General Miller'a? Dünyanın her yerinde istediğimiz herkese ulaşabiliriz."

Rus subayın kan donduran tehdidi Erich'i tam da yaşadığı yerden vuruyordu. Zifiri karanlıktaki hücre hapsi sığınaklarında, zihni için tek bir odak noktası, onu bedenini ve ruhunu yutmakla tehdit eden kara okyanusta tek bir çapa vardı, Usch. Zuffenhausen'daki ailesinin evinde ya da Weil'deki Hartmann'ların dostane evinde onu

hayalinde canlandırabildiği parlak görüntüler, kendisini parçalayacak güçleri uzakta tutabiliyordu.

Usch'un evde güvende olduğunu, onunla ve sevdikleriyle her şeyin yolunda olduğunu bildiği sürece, Erich zihnine yönelik NKVD saldırılarına bir şekilde dayanabileceğini hissetti. Ana güç kaynağına yönelik bu açık tehdit karşısında hissettiği felç edici korkuyu gizlemek zorundaydı. Kendini tuttu ve NKVD subayına doğru baktı.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin. Gücün var. Bunu biliyorum. Ama ülkeme ve hapishane yoldaşlarıma karşı sizin için çalışmayacağım."

Erich sabit bakışlarını Rus'un gözlerinin içine dikti. Bir dakika boyunca hasmı bakışlarına karşılık verdi. Sonra NKVD'li adam yumruğunu avucunun içine vurdu.

"Lanet olsun sana Hartmann! Cehenneme kadar yolun var! Neden bizim için çalışmıyorsun?"

Bunun gibi sahneler yarım düzine farklı Sovyet hapishanesinde, on sekiz ya da yirmi farklı NKVD işkencecisinin tekliflerini akla gelebilecek her biçimde ileri sürmesiyle tekrar tekrar yaşandı. Teşvikler, vahşi şantaj tehditlerinden Doğu Alman Hava Kuvvetleri'ne katılma sözleşmesine kadar uzanıyordu. Erich'in cevabı hep aynıydı: HAYIR. Eğer arkadaşları, meslektaşları ve amirleri bugün onu inatçı bir adam olarak görüyorlarsa, bu özelliğine acımasız on yılında ne kadar çok ihtiyaç duyulduğunu ve kendine saygısı olan bir birey olarak mahvolmasıyla arasında nasıl bir engel oluşturduğunu iyi hatırlayabilirler.

Rusya'daki Alman esirler NKVD'nin kontrolü altındaydı. Eski askerlerden oluşan bu ordu bir köleler ordusuna dönüştü ve savaş sonrası ilk dönemde birçoğu açlıktan öldü. Ruslar, yetenekli Alman mühendisleri, zanaatkârları ve teknisyenleri Rusya'nın yeniden inşasında çalıştırabilirdi, ancak NKVD bunun yerine esirlerinin akıl dışı bir şekilde aşağılanmasına göz yumdu. Gizli polis daha sonra Sovyet çıkarları için doğrudan fiziksel intikamdan daha etkili bir psikolojik savaş programı başlattı.

Bireysel Alman esirlerin iradesini kırmaya yönelik baskı hiç azalmadı. Yetersiz gıda, egonun parçalanmasında birincil silahtı ve NKVD, hapishane ortamını umutsuzluk, şüphe, yalanlar ve

aralıksız propaganda ile doldurdu. Gestapo tarzında fiziksel işkence, kapitalist sömürücülerin karakteristik özelliği olarak Sovyet yönetmelikleri tarafından kesinlikle yasaklanmıştı. NKVD yöntemleriyle bireyin uzlaşması ve bütünlüğünün yok edilmesi Sovyet amaçlarına hizmet etmede daha etkili oldu.

Erich, esirlerin dövülmesine karşı Rus yasağını, yakalanmasından kısa bir süre sonra, Rus bürokrasisi teslim olurken esirleriyle ilgili edindiği yığınla veriyi sindirirken öğrendi. Gryazovets'te, NKVD istihbarat personeli Erich'in adını Karaya Bir ve Güney'in korkunç Kara Şeytanı ile eşleştirdi. İki NKVD subayıyla görüşmeye çağrıldı. Odaya götürüldüğünde dosyasına göz atıyorlardı.

NKVD görevlilerinden biri inatla başını sallıyordu.

Rusça olarak, "Yanlış adamı yakaladığımıza eminim," dedi.

İkinci NKVD subayı ise üzgün görünüyordu. İlk Rus Erich'e doğru yürüdü ve onun keten saçlarını işaret etti.

"Bak," dedi Rus arkadaşına, "sarı saçları var, altın sarısı. O Kara Şeytan olamaz." Erich saçları hakkında konuştuklarını anlayacak kadar Rusça biliyordu.[44]

İkinci NKVD görevlisi elini dosyanın üzerine vurdu.

"Rus Cephesi'nde üç yüz elli iki uçak düşürdüğünüzü inkâr etmenizin bir yararı yok Hartmann. Bunu burada belgeledik."

Erich kayıtsızca başını salladı. Ona Almanca hitap etmişlerdi.

"O zaman bu sizi Almanya'nın en başarılı savaş pilotu yapar!" Rus şimdi heyecanlanmıştı.

Erich başını salladı.

"Hayır," dedi, "en başarılı Alman savaş pilotu ben değilim."

Rus, "Ama hiçbir hava kuvvetlerinde başka hiçbir pilot bu kadar çok sayıda uçak düşürmedi," diye itiraz etti.

Erich, sıkıcı bir öğrenciye matematiksel bir gerçeği açıklayan bir öğretmen gibi hoşgörüyle gülümsedi.

"Ben sadece Rus uçaklarını düşürdüm, birkaç tane de Amerikan uçağı. Batı Cephesi'nde Marseille adında bir pilotumuz vardı

44 Hartmann doğal bir dilbilimci. Almancanın yanında çok iyi derecede İngilizce, Rusça ve Fransızca biliyor.

ve yüz elliden fazla İngiliz uçağı düşürmüştü. Hava kuvvetlerimizde bir İngiliz uçağı üç Rus uçağına eşit sayılırdı. Yani ben lider pilot değilim." Ruslar şaşkın ve öfkeli bir şekilde kendi aralarında konuşmaya başladılar. Pilotlarının bu şekilde aşağılanması hiç hoşlarına gitmemişti. Erich onlar sakinleşip tekrar üzerine gelene kadar soğukkanlı bir şekilde oturdu. Dosyadaki bilgileri teyit etmesi için onu sıkıştırdıkça sorular da artıyordu. Sonunda, Erich maskeli baloda daha fazla bir anlam göremedi. Onlara ne söylerse söylesin bu tazılar eninde sonunda gerçekleri öğreneceklerdi.

"Kara Şeytan olduğunu itiraf edecek misin?"

"Savaş sırasında Rus radyosunda bana böyle sesleniyorlardı," dedi Erich.

NKVD adamlarından biri, "Ama saçların altın sarısı," diye itiraz etti.

Erich, "Her zaman açık renk saçlarım vardı," dedi. "Birkaç ay boyunca uçağım siyah bir desenle boyalıydı ve o zaman sizin adamlarınız bana Kara Şeytan adını verdi."

İkinci NKVD personeli masanın arkasına yerleşti ve dosyaya dokundu.

"Savaş sırasında başına bir ödül kondu. Hükümetimiz bunu bugün ödese zengin olurdum."

Rus, kirlenmiş ve hırpalanmış Luftwaffe üniforması içinde Erich'i baştan aşağı süzdü. Korkunç Kara Şeytan'dan başka her şeye benziyordu, ama işte oradaydı, Doğu Cephesi'nin en korkulan savaş pilotu, sıradan bir esirdi.

Birkaç saat süren sorguda Erich'in savaşın en gelişmiş operasyonel uçağı olan Me-262 jet avcı uçağını kullandığı da ortaya çıktı. Altın Şövalye, Lechfeld'de Heinz Baer'in altında birkaç kontrol uçuşuyla sınırlı olan jet deneyiminden çok az bahsetti. NKVD yine de bunun yararlı olabilecek özel bir bilgi olduğunu düşünüyordu.

Ruslar birkaç Me-262'yi sağlam olarak ele geçirmiş ve değerlendirmek üzere Rusya'ya götürmüşlerdi. Bu gelişmiş uçakları kullanmak, Almanlar tarafından edinilen bilgi birikimi olmadan ciddi bir sorundu. Bu nedenle Erich, Kara Şeytan olarak kimliğinin

belirlenmesinden birkaç gün sonra jet avcı uçağıyla ilgili olarak uzun uzun sorgulandı.

Erich, Me-262 hakkında bildiği her şeyi anlatırken bile NKVD'ye sadece sınırlı bir yardım sunabildi. Bu uçakla sadece on kez uçtuğunu açıklamıştı. Dünyanın en başarılı avcı pilotu imajı yine de aleyhine işledi. Ruslar onun bir avcı pilotu olarak sahip olduğu üstünlüğün aynı zamanda bir havacılık mühendisi olarak da uzmanlık gerektirdiğini otomatik olarak varsayıyor gibiydiler. Uzun süren görüşme, bir Rus subayının sahip olmadığı bilgiler için onu sıkıştırmaya devam etmesiyle giderek daha da hırçınlaştı.

"Binbaşı Hartmann, bazı şeyleri saklıyorsunuz. Bilmek istediğimiz her şeyi neden bize söylemiyorsunuz? Bize anlatmalısınız."

Zorba NKVD teğmeni bir hava kuvvetleri subayı değildi ve bu Erich'in sorununu daha da çileden çıkarıyordu. Tekrar denedi.

"Size uçağı nasıl çalıştıracağınızı söyleyebilirim ki bunu size zaten söyledim. Nasıl uçurulacağını ve pilotun nelere dikkat etmesi gerektiğini, özellikle de gaz kollarının hassasiyetini anlatabilirim. Bunu da size söyledim. Size söyleyemeyeceğim şey, uçakta ne tür parçalar olduğu ya da bunların tam olarak nasıl çalıştığı. Ben bir pilotum, mühendis değilim."

Rus kaşlarını çattı, belli ki ikna olmamıştı. Bir anketten jet uçaklarıyla ilgili soruları okuyordu ve havacılık konusunda gerçek bir bilgisi olmadığı açıktı. Erich'e bir çiftlikte büyümüş olabilecek bir adam gibi göründü. Altın Şövalye buna uygun olarak durumunu bir köylünün anlayabileceği terimlerle açıklamaya çalıştı.

"Jet uçağıyla ben bir çiftçi gibiyim. Bir çiftçinin atı arabaya nasıl bağladığını bilirsiniz. Bunu yapabilir ve ayrıca onu sürebilir. Ama atın içinde neler olup bittiğini bilmez."

NKVD teğmeni bir öfke çığlığıyla ayağa fırladı ve bastonuyla Erich'in yüzüne bir darbe indirdi. Bu acı darbe Erich'in öfkesini vahşi bir kırmızı buluta dönüştürdü. Odanın öbür ucuna sıçradı ve bir sandalye kaparak kendisini işkencecisinin üzerine fırlattı. Sandalyeyi yüksek bir kavisle savurarak Rus'un kafasına indirdi. Subay baygın bir şekilde yere yığıldı.

Öfkesi yatışan Erich soğuk bir korkunun kendisini sardığını hissetti. Onu kesin dövecekler ya da vuracaklardı. Sorgu odasının kapısını açtı ve gardiyanı çağırdı. NKVD teğmenini silkeleyip kendine getirdiklerinde, Rus parmağını suçlayıcı bir şekilde Erich'e doğrulttu.

"Sığınağa gidiyorsun. Onu sığınağa götürün."

Erich cehennem çukurunda kırk sekiz saat geçirdi ve tecrit, soğuk ve yiyecek eksikliği kaderiyle ilgili endişelerini artırdı. Üçüncü gün gardiyanlar onu sığınaktan çıkarmaya geldiğinde, dövüleceğinden ya da vurulacağından emindi. Gözlerini kırpıştırarak ve bir köstebek gibi ışıktan saklanarak en kötüsüne hazırdı. Doğrudan Rus subayına saldırdığı odaya geri götürüldüğünde, dayak yemeyi kabullenmişti.

NKVD teğmenini odada oturmuş onu beklerken bulunca şaşırdı, yüzünde bir gülümseme vardı. Rus'un masasında bir şişe votka ve biraz ekmek vardı.

"Ah, Hartmann, her şey nasıl gidiyor, ha?"

Teğmen yiyecek ve içecekleri işaret etti.

"Buyur Hartmann. Muhtemelen biraz yiyecek ve içeceğe ihtiyacın vardır."

Erich şaşkına dönmüştü. Bu adam ona çok kızgındı. Şimdi ise yüzünde bir gülümsemeyle yiyecek ve içecek teklif ediyordu. Rus psikolojisini değerlendirecek durumda olmayan Erich ekmeğe yumuldu ve ateşli votkadan bir yudum içti. Rus onu izledi. Ayakta duran Erich votka bardağını yere bıraktığında, teğmen genişçe gülümsedi ve oturduğu sandalyeye vurdu.

"Bu sefer sandalyede ben oturuyorum Hartmann, görüyorsun. Sana sandalye yok. Şimdi diğer mahkûmların yanına dönmen gerektiğini düşünüyorum. Sana bastonumla vurduğum için özür dilerim."

Erich başıyla Rus'un özrünü kabul ettiğini belirtti. Gardiyanlar onu kampa geri götürürken, Erich NKVD'li adamın garip hareketini düşündü. Gerçekten de Ruslar, zalimlerin rasyonel davranış kurallarına meydan okuduğu bir halktı. Deneyimli mahkûmlar Erich'e, NKVD görevlisinin kendisine sopayla vurmasının Rus yönetmeliklerine karşı ciddi bir suç olduğunu ve üstlerinin bunu duyması halinde teğmen için ağır disiplin cezaları gerektirdiğini söylediler.

Bunun doğru olduğu kanıtlandı. On buçuk yıl süren Rus hapsinde, yüzüne aldığı baston darbesi Erich Hartmann'a uygulanan tek doğrudan fiziksel cezaydı. Rus'un darbesine verdiği tepki usulüne uygun olarak dosyasına kaydedilmişti. Yıllar sonra Şahti hapishanesinde bir Rus kız tercüman ona ilgili kaydı gösterdi: "Bu adama nasıl davrandığınıza dikkat edin, vurur." Yıllar boyunca birkaç kez gardiyanların kendisinden "Vurucu" diye bahsettiğini duymuştu ama bu küçük olayın nasıl da inatçı ve sorunlu bir mahkûm olarak imajının bir parçası haline geldiğini fark etmemişti.

Bu nedenle fiziksel dayak NKVD tarafından daha düşük bir ikna yöntemi olarak görülüyordu. Cephaneliklerinde, bir insanın iradesini kırmak için daha etkili silahlar vardı ve bu silahlar, Almanların sefil hayatlarını sürdürdükleri yaygın umutsuzlukla güçlerini katlıyordu. Mahkûmlar fiziksel olduğu kadar siyasi olarak da kaybedilmişti, çünkü Alman hükümeti Nazilerle birlikte yıkılmıştı. İşgalci Müttefik güçlerin himayesi altında yeni bir sivil hükümetin kurulması gerekiyordu ve Rus işgali altındaki Doğu Almanya ile ülkenin geri kalanı arasında kısa sürede siyasi bir kopuş yaşandı.

NKVD, mahkûmlara anavatanlarının savaş sonrası çalkantılarının ayrıntılarını, her olumsuz olguyu süsleyerek, her olumsuz raporu güçlendirerek zevkle bildirdi. Mahkûmu terk edildiğine ikna etmeye yardımcı olacak her şey tam bir psikolojik faydaya dönüştürülüyordu. Alman subay mahkûmlara NKVD tarafından sık sık, hapsedilmelerinin ve hak kayıplarının Tahran'da Müttefikler tarafından onaylandığı söyleniyordu.

Durumlarının düzeltilmesi için her türlü imkandan yoksun bırakılan pek çok Alman umudunu yitirdi. Çiçeği burnunda Alman Federal Cumhuriyeti'nin kendi ayakları üzerinde durma mücadelesi yıllara yayılırken, binlerce Alman askeri Rus hapishanelerinde çürüdü ve öldü. Nürnberg'in koridorlarında yankılanan adaletle ilgili sözler, bozkırdaki dikenli tellerle çevrili ağıllarda sadece boş lakırdılara dönüşüyordu.

Ruslar kurbanlarına, NKVD'nin onları parçalamak için gereken tüm zamanı kullanacağını açıkça söylediler. NKVD, her şeye

gücü yetenler olarak Almanlara istediklerini yaptırmak ya da istedikleri hale getirmek için gerekli tüm kaynaklara sahip oldukları temelinde ilerledi. Teslim olan askerlerin uzun süreli cezalandırılması medeni devletler arasındaki ilişkilerde yeni olsa da İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Rusya'da bunun temeli sağlam bir şekilde atılmıştır. Aşırı cezalar Sovyet psikolojisinin bir parçası ve bu tür cezalar rejimin iç muhaliflerine uygulandığından, işgalci Almanlar daha iyisini bekleyemezdi. Ancak Müttefiklerin bu projeyi zımnen onaylaması, Batı'nın armasında uzun süre bir leke olarak kalacaktır.

Alman esirlerin sefaletini daha da arttıran şey kaçmanın imkansızlığıydı. Erich Hartmann'ın hapsedildiği dönemde Rus toplumu, Sovyetler Birliği'nin içinden kaçmayı neredeyse tamamen engelleyecek şekilde örgütlenmişti. Rus halkı kendi köy bölgelerine hapsedilmişti ve köy sınırlarının dışına ancak resmi izinle çıkabiliyordu. Köy çocukları bebekliklerinden itibaren yabancıların varlığını okul öğretmenlerine bildirmek üzere eğitiliyor, onlar da yabancıları polise ihbar ediyorlardı.

Elli km genişliğinde bir sınır kaçış bölgesine güvenilir Komünistler yerleştirildi ve burası tam bir gözetimin sağlandığı askeri karakollarla donatıldı. Gömülü metal algılama ızgaralarından oluşan kuşaklar sınırın geniş bir alanını kaplıyor ve metalin yer üstünden geçişini anında haber veriyordu. Yerdeki sınır muhafızları ve tepedeki helikopter ve hafif uçak devriyeleri sınırı etkili bir şekilde kapatıyordu.

Demir Perde lafta değil gerçekte vardı. Erich Hartmann ile birlikte çeşitli zamanlarda hapsedilen Rus siyasi mahkûmlar, bu sınır savunması olmasaydı Sovyetler Birliği'nin en az bir milyon vatandaşını Batı'ya mülteci olarak kaybedeceğini iddia ediyorlardı. Bu sınır bölgesine ulaşabilecek kadar şanslı ve yardım için köylülere rüşvet verebilecek durumda olan her Alman, NKVD'nin karşı taktiğini hesaba katmak zorundaydı: Alman rüşvetini iki katına çıkarmak ve Rus muhbirin tüm parayı almasına izin vermek.

Urallar'dan bozkırı geçmek ve ardından demir sınırı aşarak Batı'ya varmak, en cesur aslan yürekliyi bile caydıracak bir zorluktu. Erich Hartmann'ın sözleriyle:

"Rusya'nın içinden bir savaş esirinin çıktığı tek bir gerçek vaka bilmiyorum. Televizyonda bununla ilgili hikayeler var, ancak bunu gerçekten yapan adamın kim olduğunu bulmaya çalışırsanız, kimse size söyleyemez. Belki Polonya'daki, Baltık ülkelerindeki ya da Doğu Almanya'daki kamplardan bu mümkün olabilir ama bir Alman askerin Rusya'nın içinden evine döndüğü tek bir gerçek vaka bile duymadım."

NKVD tarafından büyük ölçüde insanlıktan çıkarma yoluyla bu kadar tutarlı bir şekilde uygulanan baskı, neredeyse katı bir fiziksel varlıktı. Bir Alman, direnme iradesi üzerindeki baskıyı hafifletmek ya da bu baskıdan kurtulmak için, NKVD'nin bir iyiliği karşılığında kendisinden bir şeyler verebilirdi. Bir mahkûm arkadaşını ihbar ederek stukatcha olabilirdi. Sözde bir savaş suçunu itiraf edebilirdi. En mütevazı şeyler bu zor durumdaki ruhlar için ışıltılı ödüllere dönüşüyordu. Daha kolay bir iş, evden gelen bir mektubu okuma şansı - özgür bir ülkede özgür bir adamın hiç düşünmediği sıradan faaliyetler - NKVD'nin bireyi özsaygısından ayırdığı dayanaklar haline geldi.

NKVD'nin tutsaklarına karşı kullandığı en iğrenç ve tahammül edilemez teknik, postaların ele geçirilmesiydi. Savaş sonrasının ilk günlerinden itibaren, Almanya'dan gelen tüm postalar gizli polis tarafından durduruluyor, bireyin psikolojik zırhına karşı kullanılabilecek mühimmat için inceleniyor ve ardından ya imha ediliyor ya da şantaj ve ikna için kullanılıyordu. Bu alçakça taktik, çaresiz bir adama uygulanan fiziksel bir dayağı neredeyse insancıl göstermektedir. Evle temasın kesilmesinin bireyin iç yaşamı üzerindeki sonuçları yıkıcıydı.

Erich Hartmann'ın 1945 Noel arifesine kadar, yani yakalanmasından yaklaşık sekiz ay sonra, evine ilk kartpostalını yazmasına izin verilmemişti. Usch bu mektubu Ocak 1946'da aldı.

Benim Usch'um,

Hayatta olduğumu söyleyebilirim. Hepinize güzel bir Noel ve iyi bir yeni yıl diliyorum. Benim için korkmayın. Seni hangisi içi kutlamayalım, kız mı yoksa oğul için mi? Tüm düşüncelerim sizinle. Çok öpüyorum.

Erich.

Bundan sonra Erich'in 1947'ye kadar her ay Almanya'ya yirmi beş kelime yazmasına izin verildi. Savaşın bitmesine iki yıl kala Ruslar kotayı ayda beş kelimeye indirdi. Usch sürekli yazdı ve hapiste kaldığı on yıl boyunca Erich'e 350 ila 400 arasında mektup gönderdi. Bunların 40'tan azı eline ulaştı.

1946 Mayıs'ına kadar, 21 Mayıs 1945'te Usch ve kendisinin Peter Erich adında bir oğullarının dünyaya geldiğini öğrenemedi. Küçük çocuk savaş sonrasının acımasız yıllarında hayatta kalamadı ve iki yıl dokuz aylıkken öldükten sonra, Erich'in kaybını öğrenmesi için bir yıl daha geçmesi gerekti. Çok sevdiği babası 1952'de öldüğünde, Erich bunu bir yıldan fazla bir süre öğrenemedi.

Böylece öğütme süreci yıllarca devam etti. Amerikalılar, Kore Savaşı'nın ardından az sayıda Amerikan askeri Kızıl Çinliler tarafından yasadışı bir şekilde alıkonulduğunda bu savaş biçimine sınırlı bir şekilde maruz kaldılar. Bu Amerikalılar arasında USAF'ın en ünlü avcı aslarından biri olan, hem İkinci Dünya Savaşı hem de Kore Savaşı kahramanı Albay Walker M. "Bud" Mahurin de vardı.

Okuryazar ve analitik bir adam olan Mahurin, beyin yıkamayla ilgili deneyimlerini, bu sıkıntılı zamanlarda Amerikalılar için zorunlu okuma olması gereken *Honest John* - Dürüst John adlı birinci sınıf bir kitapta kaleme aldı. Mahurin daha sonra Almanya'da Erich Hartmann ile bir araya geldi ve iki as, Komünist hapsi üzerine notlarını karşılaştırdı. Her ikisi de savaş tutsaklarının kendi ülkelerindeki insanlar tarafından yargılanmasının yanlış olduğu konusunda hemfikirdi, çünkü medeni bir Batı ülkesinin ortalama bir sakini Komünist hapishaneleri ve insanları kırmak için kullanılan yöntemleri gerçek anlamda anlayamaz.

Hartmann ve Mahurin, zaman ve güç verildiğinde, herhangi bir bireyin Komünist taktiklerle kırılabileceği konusunda hemfikirler. Cesaret, sadakat ya da vatanseverliğin böyle bir saldırıya karşı yeterli zırhı sağlaması söz konusu değil. Sağlayamazlar. Televizyondaki bir silahlı çatışmadan daha ciddi bir olaya maruz kalmayan nüfuzlu Amerikalılar, yine de tamamen vicdansız bir düşmanın elindeki ABD

askerleri için ağır davranış kuralları hazırlamayı uygun gördüler. Kendi hükümetlerinden doğrudan yardım alamayan ve çoğu zaman aileleriyle irtibatları tamamen kesilen bu adamlar, kendilerini iç cephede eleştiri oklarının hedefi haline getirecek şeyler yapabilirler.

Savaş esirleri bazı durumlarda mektup yazmaya, kağıt imzalamaya, radyo yayınlarını kaydetmeye ya da zarar verici nitelikte televizyon röportajları vermeye motive olabilirler. Bu eylemler zayıflık ya da sadakatsizliğin birincil kanıtı değildir. Kendi hayatlarından, sevdiklerinin hayatlarından korktukları için ya da açlıktan ölmemek için yiyecek gibi basit görünen bir şey için bu tür şeylere karışmış olabilirler.

Zalim için hiçbir taktik yasak değildir, güçsüz tutsağına yönelik hiçbir tehdit kuralların ötesinde görülmez ve hiçbir etik dürtü ya da temel ahlak anlayışı tutsağın davranışını yönetmez. Yine de güvenli topraklardaki koltuklardan, savunmasız tutsak direnmeye ya da anavatanına döndüğünde dışlanmaya ve hatta muhtemelen bir hain olarak yargılanmaya teşvik ediliyor. Bu satırların yazıldığı sırada daha fazla Amerikalının Kızıl Güç'te olduğu düşünülürse, beyin yıkama konusundaki popüler fikirlerin yeniden gözden geçirilmesinin zamanı gelmiş demektir.

Rusya'daki Almanların çoğunun insani nezaketle kurduğu tek temas, esir kamplarının yakınındaki topluluklardan sıradan köylülerle olmuştur. Bu insani alışverişler, ne Almanlarda ne de diğer Ruslarda herhangi bir insani duygu belirtisi görmeye dayanamayan NKVD sadistleri için can sıkıcı bir sorundu.

Sovyetler Birliği'nin savaş zamanında Almanlar tarafından işgal edilen bölgelerinde bulunan kamplar NKVD için büyük bir zorluk kaynağıydı. Bu bölgelerdeki Rus köylüler, İlya Ehrenburg'un propagandasına rağmen, tecrübelerine dayanarak Almanlara karşı iyi niyetliydi. Köylüler eski düşmanlarının hapsedilmesine çok içerliyor ve Almanlarla sürekli dostluk kuruyorlardı. Savaş esirleri ve köylüler arasındaki ticaret ve takas, çoğu eski düşmanlarının kötü durumuna sempati duyan eski cephe askerleri olan gardiyanlar aracılığıyla sürdürülüyordu.

Almanlara ulaşan Kızıl Haç paketleri çoğu zaman hayal kırıklığı yaratıyordu. NKVD'nin sevkiyatlarda uyguladığı gecikmeler gıda maddelerinin bayatlamasına neden oluyordu. NKVD'nin kısıtlamaları, Kızılhaç'ın mahkûmlar adına yürüttüğü diğer faaliyetleri de etkisiz hale getiriyordu. Münih'teki Evangelist Piskopos Haeckel,[45] özel bir sihirle, NKVD'nin kaprisli denetimine rağmen savaş esirlerine makul bir paket hizmeti sağlayabiliyordu. Bu paketlerin içeriği, savaş esirleri ve Rus köylüler arasında canlı bir takası sürdürüyor ve ilgili herkesin hayatını aydınlatıyordu. Rus siviller ve Alman savaş esirleri arasındaki takas ve dostluktan kaynaklanan iyi ilişkiler NKVD'yi kızdırdı.

Eski nefretleri yeniden alevlendirmek için gardiyanlara Almanlara karşı yoğun propaganda telkinleri verildi. Pejmürde mahkûmlar "karılarınızı, kız kardeşlerinizi, babalarınızı ve erkek kardeşlerinizi öldüren adamlar ... onlar Faşist katiller" olarak tasvir edildi. NKVD psikopatları tarafından bilinçaltlarına işlenen bu fikirlerle gardiyanlar görevlerine düşmanlıkla dolu bir şekilde geldiler.

Propagandacıların gardiyanlara giydirdiği zırhı kırmak için sadece birkaç gün gerekti. Dostluk ve ortak insanlık, bağnazlık ve yalana karşı galip geldi. Gardiyanlar arasındaki direnişçi ruhlar köylülerin öfkesini hissetti. Köylüler gardiyanlarla alay ediyor, onlara esirlerinin "tıpkı sizin gibi" sadece asker olduklarını ve "tıpkı sizin gibi" evlerinde eşleri ve aileleri olduğunu söylüyorlardı.

Erich Hartmann, bazı genç gardiyanların sık sık duygusal olarak çöktüğünü anlatıyor:

"Propagandacının onlara öğrettiği saçmalıklar ile bizimle temaslarının duygu dünyalarında uyandırdıkları arasındaki içsel çatışma onları kelimenin tam anlamıyla gözyaşlarına boğardı. Orada, telin diğer tarafında, ellerinde tüfekle dururlar ve yaşamaya zorlandıkları gerçek dışı şeyler yüzünden yıkılırlardı.

45 Piskopos Haeckel, hapisteki askerlerin ihtiyaçlarını belirlemek için savaş esirlerinin eşleri ve aileleriyle anket yaptı. Kamp koşulları ve nakillerle ilgili raporların bir araya getirildiği bir bülten yayınladı ve genel olarak hizmetleri en üst düzeyde pratik Hıristiyanlıktı.

"Çoğu zaman böyle bir askere, 'Neden ağlıyorsun? Sadece bir saatlik propaganda ve şimdi yine düşmanız. Sen aptalsın,' derdim. Bazen bu onları eski hallerine döndürürdü ve propagandayı unuturlardı. Böyle insanlardan nefret edemezsiniz. Çoğu zaman benden Rus halkından nefret etmem bekleniyor, sanki başka hiçbir duygu bana açık olamazmış gibi, ama Rus hapishanelerinde geçirdiğim on yıl bana Rus halkı ile gizli polisi arasındaki farkı öğretti."

Alman mahkûmların köylülerle temas kurma çabaları o kadar başarılı oldu ki, NKVD kamplardaki gardiyanları her dört haftada bir tamamen değiştirmek zorunda kaldı. Daha sonra kamplar Alman işgali altındaki eski bölgelerden Ural bölgelerine geri taşındı. Bu bölgelerdeki köylüler faşist canavarlarla ilgili Kızıl propagandayla iyice beslenmişlerdi ve kampa vardıklarında mahkûmların kafalarında boynuzlar görmeyi bekliyorlardı. Yine de sonunda temas kuruldu ve ortak insanlık yine propagandacı çarpıtmalara galip geldi.

Yine de Rus sivillerle ara sıra kurulan temas, NKVD'nin sürekli baskı yoluyla insansızlaştırma programının üstesinden gelmeye yetmedi. Adamlar bir kez çözülmeye başladığında, NKVD onları bir noktaya kadar kullanabiliyordu. Belirli bir Alman mahkûmun faydası, NKVD projelerine ne katkıda bulunabileceğine bağlıydı ve büyük ölçüde bilgisi, karakteri ve arkadaşları arasındaki statüsüyle de ölçülüyordu.

Savaş sonrası dönemin "savaş suçluları" psikozu, başlangıçta insanlığa karşı işlenen kasıtlı suçları cezalandırmayı amaçlayan bu anlayışın, Rus elindeki neredeyse her Alman askerine uygulandığını gördü. Mahkûmlar içinde bulundukları ortamın baskısı altında ezildiklerinde, NKVD onları tanık oldukları iddia edilen savaş suçları hakkında bilgi vermeleri için acımasızca sıkıştırdı. Tehditle, iyilikle ya da her ikisiyle de bu iddia edilen suçlarla ilgili isimleri, yerleri ve tarihleri ifşa etmeye ikna edildiler. Böylece NKVD'nin uzun ve intikamcı kolu faillere ulaşabilecekti. Mahkûmlar kendi savaş suçlarını itiraf etmeye ikna edildi. Orduya alınan ve Rusya'da savaşmaya gönderilen bir Alman, NKVD'nin tarih anlatısında bir savaş suçu işlemiş oluyordu.

NKVD, Rus hapishane koşullarında sıradan karakter ve geçmişe sahip erkekleri nispeten kolaylıkla çökertebiliyordu. Ailelerinden yıllarca uzak kalan çoğu erkek, yaşadıkları zorlukları hafifletmek ya da özgürlüklerini desteklemek için bir şey yapmakla suçlanamazdı. Mahkûm arkadaşları hakkında zarar verici bilgiler karşılığında bireylere özgürlük teklif etmek, bazı erkekler için direnme güçlerinin ötesinde bir cazibe olduğunu kanıtladı. Muhbirler hapishane hayatının bir parçası haline geldi ve Alman subayları da onların sayısına katkıda bulundu.

Sovyet hapishanelerinden sağ çıkan Almanlar, çöküş noktası diğerlerinden daha önce gelen erkeklere karşı genellikle hoşgörülüdür. Hepsi, herkesin direnişin sona erdiği bir sınırı olduğunu ve çoğunun Rusya'da bu sınıra ya da ötesine gittiğini biliyor. Bu tutum, sadece zayıfların yenik düştüğü şeklindeki gerçekçi olmayan iç cephe bakış açısıyla keskin bir tezat oluşturmaktadır. Bu konudaki en gürültülü görüşler, savaş esiri olarak bu sorunla hiç yüzleşmek zorunda kalmamış kişiler tarafından dile getirilmiştir.

Batı Almanya ve diğer hassas bölgelerdeki olağanüstü görevler için NKVD'nin olağanüstü adamlara ihtiyacı vardı ve bu tür kişileri Sovyet hizmetine alma süreci her zaman zordu. Yetenek, cesaret ve irade gücüne sahip kişiler Rusya dışındaki casusluk görevleri için idealdi, ancak bu kişiler karakterleri nedeniyle NKVD'nin baskısına direnç gösteren kişilerdi. Erich Hartmann gibi doğal liderler Sovyet iknacılarının başlıca hedefleriydi.

Beyin yıkama kurgulanmış ve yanlış tanıtılmıştır. Erich Hartmann, bu teknikle on yıldan fazla bir süre geçirdikten sonra, bu teknik hakkında şunları yazmıştır:

"Komünist bir mahkûmu üzerindeki ana baskı ve beyin yıkamadaki gerçek güç açlıktır. Bir insanı aç bıraktığınızda, bireyin kendi yaşamı için verdiği benmerkezci savaşta diğer her şey hızla yok olur. Kaçınılmaz, kendini korumaya yönelik "o mu ben mi?" seçimi tüm yoldaşlık bağlarını ortadan kaldırır.

"Etrafı bir yığın hemcinsiyle çevrili olan birey, yine de kendi küçülen kişiliğinin sınırları içinde yalnızlaşır. Çaresiz ve korku içinde,

en ufak bir umut ışığından bile yoksun, giderek azalan sınırlar içinde işlev görür. Hemcinsleriyle ve onu üreten kültürle olan etik bağları, tüm öğretiler, yasalar, kurallar ve düzenlemeler kendini koruma asidi altında çözülür.

"Böylece direniş kaynaklarından yoksun kalan birey, acımasız ve insanlık dışı bir rejimle karşı karşıya kalır. Çöküş neredeyse kaçınılmazdır. NKVD bu şekilde mahkûm kitlelerine ulaşmış ve onları Sovyet iradesinin araçları haline getirmiştir.

"Beyin yıkamanın gerçekliği budur."

Erich Hartmann beyin yıkama gerçeğiyle yüzleşti ve onun kırbacını varlığının derinliklerinde hissetti. NKVD ile iki yıl boyunca acımasızca eşit olmayan bir mücadele verdi; bu mücadele, bir gün bizim de başımıza gelebilecek olan Karanlığın Güçleri'nin siyasi eşdeğeriyle verilen bir mücadeleydi. Onun bu mücadeledeki çilesini şimdi anlatacağız ve tüm özgür insanların benzer bir karşılaşmada nasıl bir yol izleyeceklerini merak etmelerini sağlayacağımızı düşünüyoruz.

On Altıncı Bölüm

Savaş Suçlusu

Belki de insanlığın tarihi düşündüğümüzden daha basittir.
Doğruyu ilan etmek ve yanlışı yapmak şeklinde özetlenebilir.
–Clemenceau

Erich Hartmann'ı yıldırmak için 1947'de başlattığı kampanyada NKVD birincil taktik olarak Hartmann'ın mektuplarını iki yönlü olarak kesmiştir. Usch'un Erich'e gönderdiği sürekli mektup akışından alınan haber kırıntıları, itaat etmesini sağlamak için kalpsiz, Pavlovvari bir çabayla ona yedirildi. Ona evden, insanlarla temas kurmak için neredeyse dayanılmaz bir istek uyandıracak kadar bilgi verildi. Geri kalan her şey saklanmıştı. Bu acımasız uygulama iki yıl sürdü.

NKVD, Erich Hartmann'dan bir dizi savaş suçunu itiraf eden yazılı ifadeler imzalamasını istedi. Elbette NKVD bu "itirafları" kendisi kaleme almış ve tüm ayrıntıları uydurmuştu. Erich'in bu tür hayali suçları itiraf etmeye zorlanmasının yersizliği işkencecilerine asla hissettirilmedi. Tüm bürokratlar gibi imzalı, doldurulmuş formlara ve kusursuz belgelere takıntılı olan NKVD için bunların içeriğinin geçerliliği ya da gerçekliği hiçbir önem taşımıyordu. Tüm psikopatlar gibi mantıksız bir şekilde, doğruyu söylemesini duymaktansa ona bir yalanı imzalatmayı tercih ettiler.

Erich'e mümkün olan tüm baskılar uygulandı, ancak o karşı koydu ve korkak düşmanlarını iki yıl boyunca uzak tutmayı başardı. Mantıksız bireylerin karşısına mantıklı argümanlarla çıkmaya çalışan kişi, mantık arayışında başarısız olmaya mahkûmdur. İçinde

yaşadıkları sapkın dünya baş aşağı ve ters yüzdür; bu, normal insanların dünyasının bir negatifidir. Erich Hartmann'ın kendi sözleriyle:

"Ruslar - yani NKVD psikopatlarını kastediyorum - Batı'da eğitim görmüş hiçbir rasyonel bireyin anlayamayacağı bir zihniyete sahipler. Orada babanızı öldürebilirsiniz ve bunu polise itiraf ederseniz sizi iki yıl hapsedebilirler. Eğer bir şey çalarsanız, bu önemsizdir. Eğer bir şey çalmazsanız Ruslar size güler. Ama Amerikan Chevrolet'sinin Rus Ziss arabasından daha iyi olduğunu söylerseniz, o zaman yirmi beş yıl hapis cezası alırsınız. Stalin, Kruşçev ya da Brejnev'in kötü bir lider olduğunu söylerseniz -o sırada Rusya'yı hangisi yönetiyorsa- sizi asarlar ya da ömür boyu hapis cezası verirler. Hapishane arkadaşlarımızın çoğu mevcut Kızıl dogmayı ihlal eden Rus vatandaşlarıydı. Cesaretli ve mantıklı insanlardı ama NKVD onların ortalıkta dolaşmamasını sağladı."

NKVD'nin onu yıldırmak için yürüttüğü kampanyanın son dokuz ayında zamanının çoğunu sığınakta geçirdi. Donets Havzası'ndaki Kuteynikovo Kampı'nda, III/JG-52'nin 7'nci Filosu'nun 1943 yazında faaliyet gösterdiği uçak pistinden bir km'den daha az bir mesafede bulunuyordu. Rusların eline düştüğü sabah Kuteynikovo Havaalanı'ndan havalanmış ve daha sonra kaçmayı başarmıştı. 1949'da kaçış olmayacaktı. Teslim olmaktansa gerekirse Kuteynikovo'da ölmeyi göze almıştı. Direnişini açlık greviyle taçlandırdı, yaşamını sürdürmek için her gün gerekli olan bir avuç ekmeği bile reddetti. Zorlanırsa bu şekilde intihar etmeye niyetliydi ve henüz yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen fiziksel gücünün sonuna gelmişti. Ruslar üç tam gün aç ve susuz kalmasına izin verdi.

Dördüncü sabah sığınağın kapısı açıldı ve iki iri yarı muhafız onu ite kaka zindandan çıkarıp kamp doktorunun odasına götürdü. Rus doktor, çıplak muayenehanesinde bir masanın üzerinde bir dizi şişe ve tüple bekliyordu. Doktor gardiyanlara başıyla işaret etti.

Devasa kaslar bir deri bir kemik kalmış Erich'i yakaladı ve kollarını iki yanına sıkıştırdı. Ameliyathanenin bir tarafındaki karyolaya sürüklendi. Bacaklarını altından tekmeleyen gardiyanlar, secde halinde yatarken uzuvlarını sıkıştırdılar. Güçsüzdü. Doktor kayıtsızca

yanına geldi ve Erich'in ağzına bir tüp sokarak diğer ucunu sarı sıvıyla dolu plastik bir torbaya bağladı.

Doktor keseyi sıktı ve Erich ağzında tatlı ve hastalıklı bir sel hissetti. Tükürerek ve yutkunarak tüpten kurtulmaya çalıştı. Gardiyanlar tarafından her hareketinde sıkıştırılan Erich, boğulmamak için karışımı yutmaya başladı. Doktor mesaneye bastırmaya devam etti.

"Yumurta ve şeker, Hartmann," dedi doktor. "Yemek zorundasın. Komiser bunu emretti."

Zorla besleme ve sığınağa hapsetme şeklindeki acımasız döngü yirmi yedi gün daha devam etti. Bu sürenin sonunda Erich kendini umutsuz, can çekişen bir enkaz gibi hissetti. Gardiyanlarla mücadele etmekten vazgeçmişti ama gardiyanlar onu her beslemede sıkıca tutmaya devam ediyorlardı. Yirmi yedinci gün, NKVD Komiseri onu nemli deliğinde ziyaret etti.

"Erich, Erich, ne yapıyorsun?" dedi tatlı dille. "Sen çok genç bir adamsın. Burada açlıktan ölme. Eğer Moskova'dan emir alırsak seni öldürürüz, sadece vururuz, anladın mı? Ama yaşamanız için emir aldık ve bu yüzden yaşayacaksınız, sizi yaptığımız gibi yaşamaya zorlamak zorunda kalsak bile."

Erich halsiz bir şekilde Rus'un yüzüne baktı. Vücudu bir hayalete dönüşmüş gibiydi. Kötü niyetli ve ağır Komiser'in çehresi bir sisin içinde önünde yüzüyordu. İkna edici ses, bilinçsizliğin yapışkan sisi arasından tekrar süzülerek geldi ve bu kez işkencecisi son baskıyı uyguluyordu.

"Bak, Erich, bak! Elimde karından gelen beş mektup var, Usch. Beş tane. Evin ve ailenle ilgili her türlü haberi içeren bu mektuplar senin için ilgi çekici olacak. Tek yapman gereken açlıktan ölmeyi durdurmak ve bu mektupları alacaksın."

Erich, Komiser'in elinde tuttuğu bir dizi mektuba poker oyunundaki royal flush gibi baktı. Erich Stuttgart posta damgasını görebiliyordu. Evet, bu sevgili Usch'un el yazısıydı. İki yıl boyunca hiçbir şey duymamıştı, işte şimdi önünde insan dünyasıyla beş bağlantı daha sallanıyordu.

Binlerce Alman'ın binlerce farklı şekilde lanetlediği Kuteynikovo'daki rutubetli ve sefil sığınakta Erich, içindeki tüketen boşluğun büyüdüğünü, şiştiğini ve kara bir dalgayla üzerine gelene kadar titreştiğini hissetti. İşte o anda, yeryüzündeki o cehennem çukurunda, Usch'u dışında herkes tarafından terk edilen Erich, ipin ucuna geldiğini biliyordu.

İşkence gören ruhu, harap olmuş bedeninde sızladı. Direniş sona ermişti ve bunu biliyordu. Ne pahasına olursa olsun o mektupları almak zorundaydı. İki yıl... Tanrı aşkına, hiç merhamet yok muydu? Ne kadar dayak yerse yesin, Komiser'i, onun çatladığını görme zevkinden mahrum bırakmaya karar verdi. Kalan tüm gücünü toplayarak cevabını tükürdü.

"Lanet olası kâğıdınızı imzalamayacağım ve yemek yemeyeceğim!"

Hâlâ meydan okurcasına hırlayan buruşuk iskelete hayretle bakan Komiser doğruldu. Usch'un mektuplarını cebine tıkıştırarak döndü ve küfrederek dışarı çıktı. Ama sığınaktaki cesur adam, sürgüsünü çektiğini biliyordu.

Erich sığınaktaki soğuk zemine çöktü, enerjisi ve ruhu tükenmişti. Kendini karanlığın içinde usulca hıçkırırken buldu. Sona ulaştığına dair herhangi bir kanıta ihtiyaç varsa, istemsiz hıçkırığı yeterli bir kanıttı. Yine de, umutsuzluğunun karanlığında ruhu hala cesurca mücadele ediyordu.

İki gece ve gün daha, artık her zaman mevcut olan teslim olma dürtüsüne direnmeye devam etti. Ağızdan süt, şeker ve yumurta enjeksiyonu için onu dışarı çıkardıklarında içten içe sevindiğini fark etti. Sığınağın karanlığında, Komiser'in kötü huylu yüzü zihninin gözünün önünde yüzüyor, bilinçaltından fırlayıp gelen alaycı hayaletler arasında öne çıkıyordu.

Rusya'da direndiği her NKVD zorbası, ikna edicisi ya da zulmedicisi zihninden geçen görüntülerin geçit resminde yer aldı. Çayırdaki tecavüz pogromunun dehşetini yeniden yaşadı. Kirov bataklık kampının nemli ölüm kokusu, mide bulandırıcı dalgalar halinde varlığına yeniden nüfuz ediyor gibiydi. Zihninde defalarca sandalyeyi zorba Rus teğmenin kafasına indirdi. Komiserler ve NKVD

üniformalı yüzsüz hayaletler önünde dönüyor ve suçlayıcı parmaklarıyla "Sığınak!" diye bağırıyorlardı. "Sığınak!" "Sığınak!" "Yirmi bir gün, kırk gün, altmış gün ... sığınak, sığınak, sığınak."

Sonunda fantazmagori çözülüp gittiğinde, beyninin garip bir şekilde temizlendiğini ve düşüncesinin hızlı, sessiz ve soğukkanlı olduğunu gördü. Artık kendini kurtarmak için yemek yemesi gerektiğini biliyordu. Daha önce kendini açlıktan öldürmeye karar vermesi bir sapmaydı. Rusya'da ölmemeli ve sevgili Usch'unu dünyada yalnız bırakmamalıydı. Usch onu bekliyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmamalıydı. Bir şekilde, ilahi ya da insani bir yolla eve dönecekti. Ölürse kimseye faydası olmayacağını, ama yaşarsa kendisi için olduğu kadar başkaları için de umudun yanmasını sağlayabileceğini fark etti.

Savaş günlerinde olduğu gibi, sessizce kendi kendine konuşmaya başladı. "Erich, önce ana düşmanın olan açlığı yenmelisin. Ne yapmak zorunda olursan ol, yiyecek bir şeyler bul. Sonra, Tanrı aşkına, meraktan ölmeden önce o mektupları eline al ve oku. O zaman hayata daha farklı bakacaksın."

Erich'in düşüncelerinin akışına telepatik olarak yanıt verircesine sığınağın kapısı açıldı. İki iri yarı muhafız yine ona ameliyathaneye kadar eşlik etmek için hazır bekliyordu. Herkülvari bir çabayla ayağa kalktı ve sığınaktan titreyerek çıktı. Bacakları lastik gibiydi. Muhafızlar onu zorla beslemeden önce bir kez daha iğnelenmek üzere ameliyathaneye ittiler. Zayıf bir şekilde muhafızlara el salladı.

"Yemek yiyeceğim. Kendi başıma yiyeceğim. Ben ... açlık grevimi bırakıyorum."

Sovyet doktor ona şaşkınlıkla baktı. Sonra Rus'un yüzüne yağlı bir memnuniyet gülümsemesi yayıldı. Erich'e bir sigara uzattı.

"Güzel. Yemek yiyeceksin. Komiser'e söyleyeceğim. Muhafızlar seni şimdi Komiser'in ofisine götürecekler."

Doktor beslenme tüpünü ve torbayı aldı, alaycı bir ifadeyle onlara baktı, sonra masanın üzerine bıraktı.

"Bu yemek yemek için harika bir yol Hartmann," dedi. "Sonunda mantığını dinlemeye karar vermene sevindim."

Erich titreyerek ameliyathaneden çıktı, gardiyanlar dirseklerine yapışmıştı ve Komiser'in odasına doğru ilerledi. Yetmiş metrelik yürüyüş onu fiziksel sınırlarına kadar zorladı. Aşırı terleyerek, şiddetli bir şekilde titreyerek ve neredeyse bayılmak üzereyken Komiser'in odasına girdi ve bir sandalyeye yığıldı. Bir muhafız mutfağa gitti ve ona teneke bir tabakta biraz ekmek getirdi.

Bayat ekmeğe yumulan Erich, onu parçalara ayırdı ve doymak bilmez bir şekilde yedi. Bir fincan çorbadan aldığı uzun bir yudum ekmeği yıkadı, ancak elleri o kadar titriyordu ki bardağı zor tutuyordu. Domuz yeminden biraz daha fazlası olsa bile yemeğin tadı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Karnında giderek artan bir sertlik hissi bir çapa gibi hareket etti ve kısa süre sonra başı dönmeyi bıraktı ve uzuvlarındaki titreme azaldı. Güç, sızarak geri geldi. Bir daha asla açlık grevi gibi aptalca bir şeye kalkışmayacağına dair kendi kendine sessizce yemin etti. Kalbine bir kurşun sıkmak daha iyi olurdu.

Komiser ona Usch'tan gelen beş mektubu getirdi. Zarfları yırtarak açtı ve kuru ekmeğin üzerine düştüğü gibi hevesle yazı sayfalarının üzerine düştü. Usch iyiydi. Harikaydı! Evle ilgili ayrıntılar adrenalin gibi içine doldu. "Çiçekler açmış... kasabada bir bando konseri... Erich'in annesi ve babası iyiydi... yeni bir elbise..." Günlük Alman yaşamının ıvır zıvırları ilgisini çekiyordu. Mektupları, eski bir piramitten çıkarılan yazılarla ilgilenen bir arkeolog gibi inceledi. Usch'un güvende olduğunu ve iç cephenin emniyette olduğunu bildiğine göre, hayat yeniden katlanılabilir olabilirdi. Haberler ona yemekten daha fazla canlılık veriyordu. Kendini yeni bir adam gibi hissediyordu; her şeye hazırdı.

Erich beş mektubu üçüncü kez okumayı bitirdiğinde, kâğıtla küçük pencerenin arasına bir gölge girdi. Komiserin kasvetli cüssesi cennetine girmişti. Rus cebinden bir kâğıt çıkardı ve bir kalemle birlikte Erich'in önüne koydu.

"İşte imzalaman gerekenler," dedi.

Erich, belgeyi imzalayarak kabul edeceği iddia edilen suçlamaların her zamanki çocuksu özetine bir göz attı. Kadınları ve çocukları öldürmüş, mülkleri tahrip etmiş ve Sovyetler Birliği'ne ağır maddi

kayıplar verdirmişti. Altın Şövalye tekrar savaşacak kadar ateşini geri kazanmıştı. Usch'un iyi olduğunu bilirse her şeye dayanabilirdi. Kâğıdı NKVD'li adama geri itti.

"Mektuplarımı okudum ve bu nedenle artık bu yalanları itiraf etmeme gerek yok," dedi.

Rus'un yüzü düştü.

"Yani seni besledikten ve intihardan kurtardıktan sonra şimdi imzalamayı reddediyor musun?"

"Sadece kâğıdınızı imzalamayacağımı söylüyorum. Benim dilimde bile yazılmamış. Ayrıca ben hayatımda hiç kadın ve çocuk öldürmedim, savaşta bile. Ülkemin bir askeri olmaktan utanmıyorum."

"Seni uyarıyorum Hartmann. Bu senin için ağır bir ceza anlamına gelecek. Asla serbest bırakılmayacaksın."

Erich doğrudan NKVD'li adamın kaypak gözlerinin içine baktı.

"Yıllardır bana aynı şeyi söylüyorsun. Kendi tanrı-kahramanınız Lenin'in emirlerini bile ihlal ediyorsunuz. O, savaş esirlerini savaştan sonra altı aydan fazla alıkoyan her ulusun medeniyetsiz olduğunu söylemişti. Beni burada, Rusya'da beş yıl boyunca köle olarak tutuyorsunuz ve NKVD propagandacılarınızın uydurduğu suçları itiraf etmemi istiyorsunuz. Hayır. Lanet olası kâğıdınızı imzalamayacağım."

Öfkeden köpüren Komiser kağıdı kaptı.

"Bu onursuzluğun bedelini ödeyeceksin," diye bağırdı ve öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir halde odadan dışarı fırladı.

Erich mektuplarını tekrar okudu ve evden gelen haberlerin tatlılığının tadını çıkardı. Onu vurmaları umurunda değildi. Varsın vursunlar. Bugün mektuplar onun dünyasıydı ve hayat veren bir ahenkle şarkı söylüyordu.

Müteakip günlerde Rusların onun açlık grevini bırakmasından memnun oldukları belliydi. Erich yemek yemeye devam etti ve kaybettiği kilonun bir kısmını geri almaya başladı. Kendini daha güçlü hissetmeye başladı ve kısa süre içinde bayılma korkusu olmadan yürüyebiliyordu. NKVD onu tehlikeyi atlatana kadar yalnız bıraktı, sonra başka bir yaklaşım başlattı.

Muhafızlar onu Komiser'in ofisine götürdü, sonra da hasmıyla yalnız bıraktı. Rus ona bir sigara ikram etti. Erich sigarayı aldı, yaktı ve Komiser'in onu işaret ettiği sert arkalıklı sandalyeye oturdu.

"Erich, davanı gözden geçiriyorduk. Evet, oldukça kapsamlı bir şekilde inceledik ve sonuç olarak senin hakkında bazı yeni kanaatlere vardık."

Erich sigarasını sessizce çekti ve eşit bir şekilde Komiser'e, onun titreyen gözlerine ve kıpır kıpır ellerine baktı. Bu NKVD tipleri ona "Erich" diye seslendiğinde, savaş sırasında peşinde bir düşman varmış gibi, içinde hep kötü bir his olurdu. Rus'un söz vermesini bekledi.

"Genç oğlunuzun Almanya'da öldüğünü öğrendiğimiz için elbette çok üzgünüz. Kötü şans. Gerçekten çok kötü şans, Erich."

"Belki de Rus hükümeti babasının eve dönüp onunla ilgilenmesine izin verseydi bugün hayatta olurdu."

Erich'in cevabı sessizce söylenmişti ama Komiser'in bariz ve ani rahatsızlığı Erich'e, Rus'un mahkûmunun güvenini kazanmaya çalışırken yanlış bir taktik kullandığını bildiğini söylüyordu. Komiser başka bir yol denedi.

"Erich, daha yirmi sekiz yaşındasın. Çok gençsin. Gerçekten de savaş zamanında faşist olmak için çok gençtin. Savaşa yakalandın ve savaşmaya zorlandın..."

"Bir asker olarak görevimi yaptım, başka bir şey değil."

"Elbette, elbette. Ve şimdi senin için başka bir askerlik görevimiz var, geçmişi silmene yardımcı olacak bir görev. Bu sayede evine, ailenin yanına dönebilirsin."

Erich'in kalbi yerinden fırladı. "Ev" -o muhteşem, eşsiz kelime.

"Benim için aklınızda ne tür bir iş var?" dedi Erich.

Komiser, mahkûmunun bu ilgisinden cesaret alarak öne doğru eğildi.

"Sovyetler Birliği, Doğu Alman Halk Cumhuriyeti için modern bir hava kuvvetinin geliştirilmesini destekliyor. En yeni Sovyet jet avcı uçaklarını tedarik ediyoruz, ancak birçok zorluğumuz var."

"Ben bu işin neresindeyim?"

"Erich, en büyük zorluğumuz bu yeni hava kuvvetlerinin etrafında inşa edilebileceği deneyimli liderler bulmak. Beni anlıyor musun?"

Erich başıyla onayladı.

"Bir avcı pilotu olarak sicilini biliyoruz elbette. Hapishane geçmişinden de bir lider olduğunu biliyoruz... Burada bir elebaşı olsan bile, ha?"

Beceriksizce yaptığı mizah girişimi Erich'ten bir karşılık alamayınca Rus sinirli bir şekilde güldü. Altın Şövalye'nin yüzü ifadesiz, bakışları sabit kaldı.

"Doğu Alman Hava Kuvvetleri için sana ihtiyacımız var, Erich. Seni hemen bu iş için hazırlayacağız, bu hapishaneden çıkaracağız ve eğitim için Moskova'ya götüreceğiz. Bu hoşuna gider. Sonra ne yapmak istediğine karar verebilirsin; Doğu Alman Hava Kuvvetleri'nde subay olarak mı yoksa hava kuvvetleri teşkilatının siyasi kanadında mı çalışacağına. Ama bizim için çalışmalısın."

Rus subay gözlerinde umut ve yüzünde beklentiyle konuşmasını bitirirken Erich'e baktı. Altın Şövalye yavaşça başını salladı. Komiserin yüzü düzeldi.

"Bu teklifi beğenmedin mi?" dedi.

"Uçuş, danışmanlık, siyasi ya da herhangi bir iş hakkında konuşmadan önce beni özgür bir adam olarak Batı'daki ailemin yanına göndermelisiniz."

Rus üzgün görünüyordu. Erich onun moralini daha da bozdu.

"Ben Batı'daki evime döndükten sonra, bana normal bir sözleşme teklifinde bulunabilirsiniz; dünyanın her yerinde insanların her gün imzaladığı türden bir iş anlaşması. Teklifinizi beğenir ve kabul edersem, geri döner ve sözleşmeye uygun olarak sizinle çalışırım. Ama beni herhangi bir baskı altında çalıştırırsanız -ya da çalıştırmaya çalışırsanız- o zaman son nefesime kadar direnirim."

Komiser üzüntüyle başını salladı.

"Böyle hissettiğin için üzgünüm Erich, çünkü bu, aileni bir daha asla göremeyeceğin anlamına geliyor."

Komiser'in kederli ifadesi neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. Erich yarı yarıya Rus'un gözyaşlarına boğulmasını bekliyordu,

belli ki Erich'i kazanma umutları çok yüksekti. Rus masasındaki bir düğmeye bastı ve iki muhafız odaya doluştu. Rusça olarak mahkûmun kışlaya geri götürülmesini emretti. Erich kapıdan çıkarken, Komiser görüşmeyi NKVD'ye özgü bir tehditle bitirdi.

"Bu sefer, seni faşist haydut, bizimle çalışmadığına gerçekten pişman olacaksın."

Erich hemen kendini daha rahat hissetti. NKVD ona "Faşist haydut" ya da "kapitalist katil" dediğinde doğru yolda olduğunu biliyordu. Bu NKVD'nin gerçek haliydi. Ona iyi bir genç olduğunu söylediklerinde, Erich diye hitap ettiklerinde ve sigara ikram ettiklerinde, dikkat etmesi gerektiğini öğrenmişti.

Kısa bir süre sonra, Alman esirlerin ülkelerine gönderilmesi için büyük sevkiyatlar başladı. Kuteynikovo'da Erich'le birlikte bin dört yüz Alman askeri vardı ve birkaç hafta içinde bunların üçte ikisinden fazlası ülkelerine geri gönderildi. Tehditlerine sadık kalan NKVD, Erich'i geri dönüş gruplarının dışında bıraktı. Dışarıdan bakıldığında birçok insanın evine döndüğünü görmekten memnun olsa da, içten içe onların arasında olmadığı için üzülüyordu. Nedenini çok geçmeden öğrendi.

Son büyük mahkûm kafilesi de yola çıktıktan birkaç gün sonra, Komiser silahlı muhafızlardan oluşan bir müfrezeyle kışlaya girdi. Bir çavuş sessizlik için bağırdı. Komiser bir bankta ayağa kalktı ve Sovyet hükümetinin bildirisini okumaya başladı. Bildiride yığınla siyasi polemikler, Rus kadın ve çocukların vahşice öldürüldüğüne dair iddialar, Sovyet mallarının tahrip edilmesi ve propagandacıların diğer bildik Ehrenburg tarzı atıp tutmaları vardı. Sonra Komiser uzun bir isim listesi sıralamaya başladı. "Erich Hartmann, Binbaşı, Alman Hava Kuvvetleri" de bunlar arasındaydı. Sonra bomba geldi.

"... yukarıda adı geçen tüm Alman savaş esirleri bu tarihten itibaren Sovyet hükümetinin emri ve yargısının kararıyla savaş suçlusu olarak mahkûm edilmişlerdir. Savaş suçlusu olarak bu esirler bundan böyle Cenevre Sözleşmesi ve Uluslararası Kızıl Haç'ın korumasından mahrum bırakılacak ve Sovyet yasalarına göre suçlu

muamelesi göreceklerdir. Yukarıdaki tüm savaş suçluları bu vesileyle yirmi beş yıl ağır iş cezasına çarptırılmıştır."

Mahkûmlardan bir dehşet çığlığı yükseldi. Komisere doğru tehditkâr bir hareket, gardiyanların tüfekleri tarafından durduruldu. Çavuş sessizlik için bağırdı. Komiser devam etti.

"Savaş suçluları önümüzdeki birkaç gün içinde haklarındaki suçlamaların resmi belgelerini bireysel olarak alacaklar. Hepsi bu kadar."

Komiserin Erich'e yönelik tehdidi boş değildi.

Müteakip haftalarda, mahkûmlar bir Sovyet savaş yargıcının huzuruna çıkarıldı ve kendilerine yöneltilen suçlamaların listeleri sunuldu. Erich'in adı okundu ve diğer dört "savaş suçlusu" ile birlikte kamp kapılarının dışındaki köhne ahşap bir binaya götürüldü. Kapının üzerinde kocaman bir Sovyet bayrağı asılı duruyordu ve bir nöbetçi gardiyanlarla mahkûmların geçiş kartlarını kontrol ediyordu.

Sözde mahkeme salonunda, kaba ahşap bir masanın arkasında Rus savaş hâkimi oturuyordu; saçları seyrelmiş, göbekli, asık suratlı bir adamdı. Erich'e, üzerinde "yirmi beş yıl ağır hapis" cezasının yazılı olduğu ve yargıç tarafından imzalanmış olan suçlama kâğıdı verildi. Elli kadar Rus sivilden oluşan bir grup mahkeme salonunda oturmuş Sovyet hukuk aygıtının işleyişini izliyordu. Adının söylendiğini duyan Erich kürsüye doğru adım attı.

"Neden savaş suçlarıyla itham edildiğimi ve suçlamaların özel niteliğini bilmek istiyorum," dedi Erich.

Yargıç ona boş boş baktı.

"Evet, siz Hartmann'sınız, Kara Şeytan. Büyük pilot, değil mi? Büyük savaş suçlusu, değil mi?"

"Büyük pilot, evet, belki. Savaş suçlusu, hayır."

Yargıç Erich'in dosyasını açtı ve işaret parmağını bir dizinin üzerinde gezdirdi.

"Buna bakılırsa," dedi, "bir savaş suçlusu olduğunuz çok açık."

Aradığı şeyi bulana kadar dosyayı karıştırmaya devam etti. Zafer kazanmış bir edayla Erich'e baktı.

"Suçlama Bir. Sovyetler Birliği'ne yönelik yasadışı, acımasız ve sebepsiz saldırıya katıldınız ve en az üç yüz kırk beş pahalı Rus uçağı

da dahil olmak üzere büyük miktarda Sovyet savaş malzemesini imha ettiniz."

Yargıç adalet yönetimine ısınmaya başlamıştı.

"Suçlama İki. Rus Cephesi'nin orta kesiminde 23 Mayıs 1943'te bir ekmek fabrikasına saldırdınız. Saldırınızdan önce fırın Sovyet halkı için günde on altı ton ekmek üretiyordu. Sizin saldırınızdan sonra fabrika sadece bir ton ekmek üretebildi."

Yargıç Erich'e ters ters bakmak için kısa bir süre durakladı.

"Suçlama Üç. Briansk yakınlarındaki bir köyde, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yedi yüz seksen Rus sivili öldürdünüz..."

Erich artık kendini tutamıyordu.

"Bu suçlamalara karşı kendimi savunmama izin var mı?"

Yargıç buz gibi gülümsedi.

"Elbette. Biz Rusya'da faşist değiliz. Burada adalet var."

"Tıpkı sizin pilotlarınızın Alman uçaklarını düşürdüğü gibi, ben de Almanya'nın bir askeri olarak Rus uçaklarını düşürdüm. Bu benim görevimdi. Bu bir savaş suçu değildir."

"Peki ya fırının yok edilmesi?"

Yargıç tırnaklarını karıştırıyordu. Erich inanamayarak başını salladı ama savunmasına devam etti.

"Hiçbir ekmek fabrikasına ateş etmedim ya da herhangi bir şekilde saldırmadım. Bina neredeydi?"

Yargıç sıkılmış bir şekilde iç geçirdi. Dosyayı kısa bir süre karıştırdı.

"Smolensk yakınlarındaki bir köyde," dedi.

"Ama orası benim görev yaptığım yerin yakınında değil. Orası 54'üncü Avcı Kanadı tarafından savunulan bölgedeydi. Ben 52'nci Avcı Kanadı ile cephenin güney kesimindeydim."

Yargıç bilerek başını salladı.

"Evet, evet. Suçlar işlendiğinde tüm savaş suçluları başka bir yerdeydi. Ya da öyle diyorlar."

Erich inatla savunmasına devam etti.

"Üçüncü suçlama kesinlikle yanlış. Bırakın çocukları, hiçbir Rus sivili öldürmedim. Tam sayıdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?

Briansk'a hiç yaklaşmadım. Beni nasıl olur da Rus sivilleri böyle bir ölçekte katletmekle suçlayabilirsiniz?"

Asık suratlı yargıç tekrar dosyaya daldı.

"Seni sadece suçlamıyoruz Hartmann. Bunu senin yaptığını kanıtlıyoruz. Burada adalet var. Sovyet adalet sistemine göre hapishanelerimizde masum insan yoktur."

"O zaman bana yedi yüz seksen sivili nasıl öldürdüğümü kanıtlayın. Ben sadece sizin askerleriniz tarafından kullanılan diğer silahlı uçaklara karşı hava muharebesine girdim."

Yargıç oturduğu yerde biraz döndü. Tokmağını kaldırdı ve odada oturan Rus sivillere doğru salladı.

"Bu insanları dışarı çıkarın. Mahkemeyi boşaltın. Bu savaş suçlularını yeterince gördüler."

Gardiyanlar Rus izleyicileri kapıdan dışarı çıkarırken yargıç dosyayı tekrar inceledi. Onlar gittikten sonra yargıç başını kaldırdı, devam etmeye hazırdı.

"Şimdi, Hartmann. Me-109 uçağınızın kaç mermi taşıdığını biliyor musunuz?"

"Hayır, tam olarak değil. İki makineli tüfeğin her biri için yaklaşık üç yüz mermi ve yirmi milimetrelik top için yaklaşık yüz elli mermi.

Yargıç şimdi dosyadan bir şeyler okuyordu.

". . . uçağında taşıdığı bin yüz yirmi mermiyle Binbaşı Hartmann yedi yüz seksen masum Rus sivili vahşice öldürdü-"

Erich bu saçma resitali yarıda kesti.

"Ama ben sadece havadaki Rus uçaklarına ateş ettim. Bunu anlamıyor musunuz?"

Yargıç başını salladı.

"Anlıyorum. Hem de çok iyi anlıyorum. Ama silahlarınızı ateşlediğinizde tüm mermilerin diğer uçaklara gitmediğini anlamıyor gibisiniz. Yere düştüler. Orada masum sivil insanlarımızı öldürdüler. Yedi yüz seksen kişi. Savaş suçlusu olduğunuzu kanıtlamanın ne kadar kolay olduğunu görüyor musunuz?"

Erich yargılamanın saçmalığı karşısında teslimiyetle gülümsedi. Yargıç bir kahkaha patlattı. Başını geriye attı ve kükredi, çift çenesi jöle gibi zıpladı. Birden ayıldı ve parmağıyla Altın Şövalye'yi işaret etti.

"Bütün bunların politik olduğunu bilmiyor musun Hartmann? O insanları neden mahkemenin dışına gönderdiğimi sanıyorsun? İmkânsız bir durumda kendini savunmaya çalışıyorsun. Sen zeki bir adamsın. Moskova'dan seninle ilgili emirler geldi. Sana verdiğimiz belgeleri imzalarsın ve şimdi Batı'ya, ailenin yanına gidebilirsin."

"Sonra ne olacak?"

"Batı Almanya'da çok hızlı bir şekilde ilerlemenize yardımcı olacağız. Daha sonra seninle temasa geçeceğiz ama bunu ancak seni doğru pozisyona getirirsek yapacağız. Batı Alman hükümetindeki nüfuzumuz çok büyük."

"Peki ya yapmazsam?"

"Eğer bizimle çalışmazsan, buradan asla çıkamazsın."

"Bana garip bir alternatif sunuyorsunuz. Eğer kâğıdınızı imzalarsam, beni hapse attırmak ya da kendi ülkemde kendi halkım tarafından vurulmamı sağlamak için elinizde imkânlar var. İmzalamazsam beni burada hapiste tutacaksınız."

"Tamamen anladınız."

Yargıç güdük parmaklarıyla masaya vurarak onun cevabını bekledi.

"Kâğıdınızı şimdi ya da hiçbir zaman imzalamayacağım. Beni hemen vurmanızı talep ediyorum. Ölmekten korkmuyorum ve bir kurşun istiyorum."

Yargıcın yüzü, parmak vidasını çeviren bir engizisyon yargıcınınki gibi karardı. Tokmağını vahşice yere vurdu.

"Savaş suçlusu! Yirmi beş yıl ağır hapis. Götürün onu."

Ve böylece Altın Şövalye işkencecilerinin gücüne daha da gömüldü.

Haftalar sonra Stuttgart bölgesindeki yerel gazeteler Erich Hartmann'ın savaş suçlusu olarak mahkûm edildiği haberlerini yayınladı. Usch'un annesi siyah saçlı kızını bir gazetenin üzerinde kara kara düşünürken buldu. Erich'in uçuş ceketi içindeki savaş zamanı fotoğrafı, Elmasları özenle temizlenmiş bir şekilde, siyah yazıların

arasından gülümsüyordu. Bayan Paetsch, Usch'un haberi okuyacağı andan korkuyordu.

Kolunu şefkatle kızına dolayan Bayan Paetsch onu teselli etmeye çalıştı. Usch, Madonna'yı andıran hüzünlü bir gülümseme takındı.

"Onu bekleyeceğim anne. Bekleyeceğim."

"Ama Usch, yirmi beş yıl canım. Erich altmış yaşından fazla olacak."

"Onu o kadar uzun süre tutarlarsa, işte o kadar yaşlanacak. Yetmiş yaşına kadar da tutabilirler. Ama eve döndüğünde onu bekliyor olacağım."

Esaret altındaki Erich'e uzanan sevgi işte böyleydi.

On Yedinci Bölüm

Şahti İsyanı

Bir insan kötülüğün yüzüne yanılsamaya kapılmadan bakamazsa, onun gerçekte ne olduğunu asla bilemez ve onunla etkili bir şekilde mücadele edemez.
–George Bernard Shaw

Savaş suçlusu statüsü, Erich'i Cenevre Sözleşmesi kapsamında sahip olduğu kısıtlı haklardan mahrum bıraktı. Bu uluslararası anlaşma NKVD tarafından büyük ölçüde göz ardı edilse ve çoğu zaman açıkça çiğnense de, Rusların elindeki Alman esirlerin tutunabileceği tek hak kaynağıydı. Erich'in kaderi, kendi ülkelerine ve hapishane arkadaşlarına karşı Sovyetler için çalışmayı reddeden diğer inatçı Almanlar tarafından paylaşıldı. Erich Hartmann için geçerli olan tek yasa olan Rus yasalarının gözünde o artık bir asker ve savaş esiri değildi. Bundan böyle kendisi gibi Alman "savaş suçluları" ve adi Rus suçlular ve canilerle birlikte hapsedilecekti. Cezası yirmi beş yıl ağır işti.

Erich, sonuçları ne olursa olsun, Sovyetlerin kendisini yasadışı bir suçlu olarak sınıflandırmasına boyun eğmeyeceğine karar verdi. Kendisini Şahti'deki köle çalışma kampına taşıyan tren güneye doğru ilerlerken, hava savaşlarında ve derin yargılama zamanlarında yaptığı gibi sessizce kendi kendine konuşuyordu.

"Senin haklarını senden başka kimse savunmayacak Erich. Bu insanlar seni böyle alt etmeye çalışıyor. Seni bir adaya dönüştürürler, izole ederler, böylece hem içeriden hem de dışarıdan gelen baskı altında çatlarsın. Hayatına mal olsa da direnmelisin Erich."

Bu ruh haliyle Erich diğerleriyle birlikte trenden inerek, çirkin taş evler, barakalar, kaçınılmaz teller ve gardiyanlardan oluşan iç karartıcı bir manzara olan Şahti çalışma kampına doğru yürüdü. Birkaç km ötedeki kömür madenlerinde yeraltında çalışmak, ağır çalışma cezasının başlangıcı olacaktı. Mahkûmlar kamp kapılarından geçerken Erich başını kaldırdı ve varlığının her zerresinin sertleşmesine neden olan bir pankart gördü.

"EMEĞİMİZ SOVYETLER BİRLİĞİ'Nİ GÜÇLÜ KILAR."

Eğer Sovyetler Birliği'nin güçlenmesine yardım ederse, diye düşündü Erich kendi kendine, onların elinden asla kurtulamazdı. Bu düşünce direnme isteğini güçlendirdi. Eğer onu köle yapmaya çalışırlarsa, açlıktan ölecekti. NKVD onu hayatta tutmak için zorla beslemek zorunda kalacaktı ama asla bir Sovyet kölesi olmayacaktı.

Son yıllarda Amerika Birleşik Devletleri'nde, Kore ve Vietnam'da Kızıllar tarafından esir alınan ABD askerlerinin çektiği çilelere rağmen, askerlerin savaş esiri olarak hapsedilmesi aslında ticari bir mizah kaynağı haline gelmiştir. George Bernard Shaw'un bir zamanlar belirttiği gibi, bir insanın hapsedilmesi şeytani bir zalimlik eylemidir, ancak savaş esirlerinin yaşamı boş bir televizyon dizisinde sürekli eğlenceli bir oyun olarak tasvir edilmektedir.

Savaş Esirlerine yapılan muamele ülkeden ülkeye değişmektedir. Almanya'daki Amerikan esirleri genellikle iyi muamele görürken, Japonya'daki Amerikan esirleri genellikle neredeyse açlıktan ölüyordu. ABD ve Kanada'daki Alman savaş esirleri şımartılmadı, ancak yeterince beslenip giydirildiler ve birçoğu savaştan sonra Kuzey Amerika'da kalıcı olarak ikamet etmek üzere geri döndü.

Buna karşılık Rusya'daki Almanlar için ruhun satılması dışında bir çıkış yolu yoktu. Kaçış imkansızdı, disiplin o kadar sıkı ve kontrol o kadar eksiksizdi ki, mahkûmlar kelimenin tam anlamıyla insan ırkının geri kalanından izole edilmişti. Bu nedenle Şahti'de hüküm süren koşullar altında isyan etmek muazzam bir teşvik gerektiriyordu.

Şahti'deki ilk gün, mahkûmlar pis koğuşlarından çıkarıldı ve dışarıda sıraya dizildi. Kömür madenlerinde çalışmak üzere yürüyüşe geçeceklerdi. Diğerleri dışarı çıktığında, Erich hızlıca durdu.

"İyi şanslar, Bubi..." diye seslendi biri, yeraltında on iki saat sürecek yıpratıcı işle yüzleşmek üzere uzaklaşan mahkûmların arasından.

Birkaç saniye içinde, Erich'in kıvrak sarışın figürü barakaların önünde tek başına duruyordu. Muhafızlar kolun durmasını istedi. İri yarı bir Rus Erich'e doğru yürüdü ve karnına bir tüfek dayadı. Mavi gözler eşit bir şekilde muhafızın yüzüne baktı.

"Kımıldayın!" diye bağırdı muhafız.

Erich sessizce konuştu.

"Ben bir Alman kurmay subayıyım ve Cenevre Sözleşmesi uyarınca çalışmam gerekmiyor. Bu nedenle çalışmayacağım."

"Çalışacaksın," dedi Rus, namluyu Erich'in karnına dayayarak.

"Kamp komutanını görmek istiyorum."

Nöbetçi çavuşu çağırmak için bağırdı. Kısa bacaklı, kalın gövdeli, gülle kafalı Slav bir tip olan çavuş koşarak geldi.

"Burada neler oluyor?" dedi.

"Bu mahkûm çalışmayacağını söylüyor, Çavuş."

Çavuş inanamayarak Erich'e baktı, sonra çenesini öne çıkararak ona doğru yürüdü.

"Neden çalışmıyorsun? Hasta mısın?"

"Hayır. Çünkü ben bir binbaşıyım, bir kurmay subayım ve Cenevre Sözleşmesi'ne göre çalışmak zorunda değilim. Kamp komutanını görmek istiyorum."

Çavuş biraz geri çekildi.

"Burada süslü kuralların pek bir anlamı olmadığını göreceksiniz. Hepimiz Sovyetler Birliği'ni güçlü kılmak için çalışıyoruz."

Soğuk mavi gözler kararlı bir şekilde arkasına baktı.

"Bunu biliyorum. İşte bu yüzden çalışmayacağım. İki sol elim var."[46]

---

46 *İng.* Two left hands, kişinin verilen görevi -bilhassa el becerisi gerektiren görevleri- yerine getirme konusunda becerikli olmadığını, bu görevi yaparken zorlandığını ve hata yaptığını belirtmek için kullanılan deyim. İnsanlığın çoğunluğunun sağlak olmasından ve sağlak insanların sol ellerini kullanırken yaşadıkları zorluklardan ötürü *left hand* denilmiştir. (ç.n.)

Siegfried Graf von der Schulenburg, 6'ncı Kuban Kozak Alayı'nda tabur komutanıydı. Ağır yaralı olarak geride bırakıldığında Sovyetler tarafından yakalanan Alman politikacıları teşhis etmeye zorlandı.

Nadir mutlu anlarından birinde, 1948 Haziran'ında Usch'tan gelen bir mektup ve fotoğraf Erich'i son derece mutlu etmişti. 1945-1955 arasında Usch'un yazdığı 400'den fazla mektuptan yalnızca 50 tanesi eline geçmişti.

Moskova'nın kuzeyindeki Vologda yakınlarında bulunan Gryazovets Kampı'ndaki Alman savaş esirleri, kendi orkestralarını kurma izni almışlardı. 1946'da çekilen bu fotoğrafın arka planında tüm savaş esirlerine zorunlu tutulan komünist endoktrinasyon okulu görünüyor.

1 Ekim 1944'te Korgeneral Hermann Graf JG-52'nin komutasını üstlendi. Savaş öncesinde ünlü bir futbolcu olan Graf, 212 zaferiyle İkinci Dünya Savaşı'nın en başarılı 9. ası oldu. Kendisi JG-52'nin son komutanıdır.

Hans "Assi" Hahn, "I Speak the Truth (Gerçekleri Konuşuyorum)" adıyla Rus esaretindeki tecrübelerini kitaplaştırdı. 18 Aralık 1982'de hayatını kaybetti.

Bu, Erich Hartmann'ın evine, ailesine göndermesine izin verilen son fotoğrafı. Fotoğraf 1948 Kasım'ında, Tscherepowez'deki hapishane kampında çekildi.

15 Ekim 1955'te Hartmann Almanya'ya bir kez daha, Herleshausen'da ayak basktı. Trenden indiğindeki şaşkın ve mutlu bakışları bir fotoğrafçı tarafından yakalandı.

"Ne yani, özgür müyüm?" Herleshausen'e gelişinin ardından bir süre olanları algılayamayan Hartmann, nihayet ayının pençesinden kurtulduğunu anlamaya başlıyor. Karşılama komitesini kendisine hapishane kıyafetlerinden kurtulması için getirdiği takımı giymek adına üstünü çıkarıyor.

RUSSIANS FREE LUFTWAFFE ACE

PILOT WHO CLAIMED 348 VICTORIES

FRIEDLAND CAMP, WEST GERMANY, Friday.

Erich Hartmann, the German fighter pilot who claimed to have destroyed 348 enemy planes during the 1939-45 war, arrived here to-night after 10 years as a Russian captive. He arrived with 38 other German ex-prisoners, including a woman who was an SS signals assistant.

Hartmann, who is 33, is a walking skeleton. As he left the bus which brought him from the frontier railway station he was cheered by other Germans who had been imprisoned in Russia.

His former fellow-prisoners shook his hand, embraced him and offered him chocolate and cigarettes. The first words he said were: "There are some of us left in Russia. We must not rest until they are with us."

But before reporters could talk to Hartmann, his comrades took him away to rest. When he had left a group of returned prisoners said that he had been "a light in the darkness to us." They said that his brave stand against the Russians and all forms of coercion, and his unbroken will, had helped them to hold out during the past 10 years.

ENCOURAGED COMRADES

He had refused to work for the Russians, and encouraged his colleagues to do the same. Consequently he was often put into solitary confinement, beaten and picked on for every possible reason.

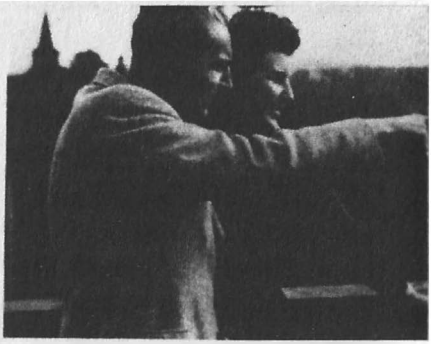
"We are telling you this because we feel that he is too modest to tell you himself," said ex-Lt.-Col. Otto Heuer. "For example, at the end of the war he could have flown into American or British hands, but he preferred to stay with his men and be captured by the Russians."

Heuer said that in Schachti Camp, where Hartmann was kept at one period, Hartmann's fellow prisoners went on strike until he was released from one of his spells of solitary confinement. On another occasion Hartmann went on hunger strike, saying he would rather die than be a prisoner. He was forcibly fed.—Reuter.

21 Ekim 1955'te Londra'da yayımlanan bir gazetede çıkan makale. Makalede Hartmann'ın serbest bırakıldığı ve Hartmann'ın nasıl biri olduğu anlatılıyor.

17 Ekim 1955'te, Rus hapishanelerinde geçen 10,5 yılın ardından annesi Erich'i karşılıyor. Babası 1952'de hayatını kaybetti.

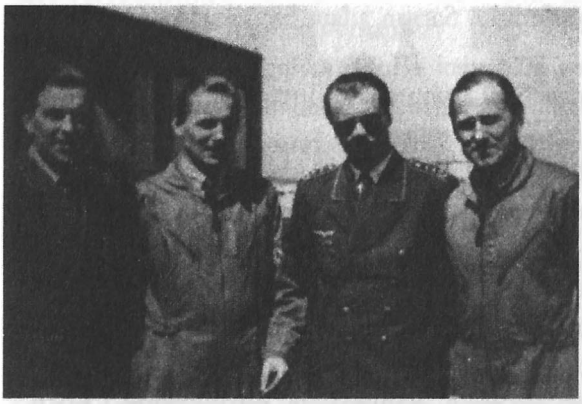
"Şuraya yeni bir ev yapalım!" Erich ve Ursula Hartmann, aile evlerinin balkonundan Weil im Schönbuch'a bakıyor, 1955 Ekim'i.

Esaret altında geçen 10,5 yılda oldukça zayıflayan Erich, eşi Usch'a sarılıyor.

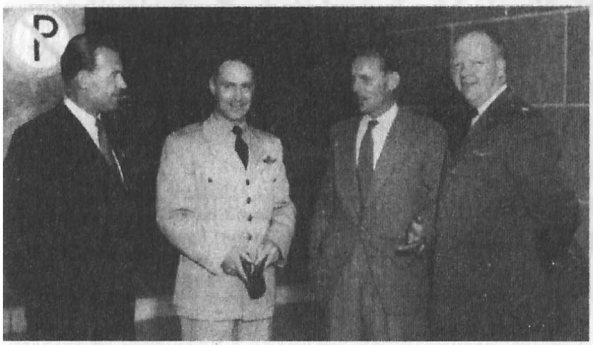
Erich Hartmann'ın JG-52'deki ekip şefi Heinz "Bimmell" Mertens, 13 Aralık 1967'de Düsseldorf yakınlarında bulunan Kapellen'deki evinde. Artık mutlu bir aile babası.

Dünyanın 1, 2 ,3 ve 26 numaralı asları 1957 yazında Fürstendelbruck'ta bir araya geldiler. Binbaşı Gerhard Barkhorn 301, Binbaşı Erich Hartmann 352, Albay Johannes Steinhoff 176 ve Binbaşı Günther Rall 275 zafere sahipti. Daha sonraki yıllarda Steinhoff ve Rall korgeneralliğe yükselecekler ve ikisi de yeni Alman Hava Kuvvetleri komutanı olacaklar. Barkhorn tümgeneralliğe, Hartmann ise albaylığa terfi edecek.

Yazar Toliver, 13 Mart 1956'da İngiltere'de konuşlu Amerikan 20'nci Avcı Kanadı'na atandı ve Galler'deki eğitimlerde üç eski Luftwaffe asıyla buluştu. Soldaki Gerd Barkhorn, Herbert Wehnelt ve Walter Krupinski'yle birlikte. Krupinski ve Wehnelt korgeneral, Barkhorn tümgeneralliğe yükseldiler.

25 Haziran 1956'da Stuttgart'ta yazar Ray Toliver Heinz "Pritzl" Bär (solda) ve Erich Hartmann'la bir araya geldi. En sağda ise Amerikan Hava Albay Farle Peebles bulunuyor. Bär 28 Nisan 1957'de uçak kazasında hayatını kaybetti. 16'sı Me-262 jetiyle olmak üzere toplamda 220 hava zaferiyle dünyanın 8. avcı asıydı.

Çavuş sertçe yutkundu. Sarışın adam bir şekilde onu eğmeye zorlamıştı.

"Tamam o zaman. Seni komutana götüreceğim. Ama bunu başlattığına pişman olacaksın. Hadi gel."

Gardiyanlar diğer mahkûmları madenlere götürürken, çavuş Erich'i tozlu kamp alanından geçirerek komutanın ofisine götürdü. Çavuş komutanın emir subayının yanına gitti ve subayın kulağına fısıldadı. Çavuş kışlanın önündeki sahneyi anlatırken emir subayı Erich'e sertçe baktı, elindeki dosyayı bıraktı, komutanın kapısına hafifçe vurdu ve içeride kayboldu.

Kapalı kapıdan tedirgin konuşmalar duyuluyordu. Erich, NKVD zihniyetiyle bir kez daha karşı karşıya geleceğini biliyordu. Söyleyebilecekleri hiçbir şeyin, kullanabilecekleri hiçbir diyalektik hilenin daha önce karşılaşmadığı bir şey olmadığını düşünerek kendini teselli etti. Düz çizgiler halinde düşünüyorlardı ve gerçek bir insani temasları yoktu. Komutanın kapısı açıldı ve emir subayı Erich'e işaret etti.

Komutan bir albaydı, hoppa bir yönetici tipiydi. Nezaketin tamamen silinmediği bir yüzü vardı ama Erich'e sert bir şekilde baktı.

"Bu çalışmayı reddetme meselesi de neyin nesi Hartmann?"

"Cenevre Sözleşmesi'ne göre ben bir kurmay subayım ve-"

"Sizin için Cenevre Sözleşmesi diye bir şey yok. Savaş suçlarından hüküm giydin. Dosyanı gördüm. Sovyet adaleti seni merhametle hayatta bıraktı. Çalıştığın için, hayatta olduğun için mutlu olmalısın."

"Ülkeniz savaşı kazandı Albay, beş yıldan daha uzun bir süre önce. Ben yenilmiş bir ülkenin hava kuvvetlerinde görevli bir subayım ve herhangi bir suçlu değilim. Sizin Lenin'iniz savaş esirlerini altı aydan fazla tutan her ülkenin emperyalist ve soysuz olduğunu söylüyor."

Albayın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Lenin'in yazılarını biliyor musun Hartmann?"

"Evet, biliyorum. Hepsini okudum. Savaş esirlerini çalıştıran bir ulusun, o esirler üzerinde bir parazit olduğunu da söyler."

Albay hızla ayağa kalktı. Belli ki bir gün için yeterince Lenin okumuştu.

"Çalışmayı ret mi ediyorsun?"

"Kesinlikle reddediyorum. Bu kamp koşullarının araştırılması için uluslararası bir mahkeme kurulmasında ısrar ediyorum. Değilse, o zaman beni vurmanızı istiyorum. İdam edilmek istiyorum, çünkü çalışmayacağım."

Albay masasındaki bir düğmeye bastı ve emir subayı ortaya çıktı.

"Bu mahkûm çalışmayı kabul edene kadar hücre hapsinde tutulacak. Onu sığınağa götürün."

Albay, silahlı bir muhafızın içeri girip Erich'i ofisinden çıkarmasını kayıtsızca izledi.

Şahti'deki sığınak, kamp kapılarındaki nöbetçi kulübesinin arka tarafında küçük bir odaydı. Buraya lastik tellerin içindeki ağır bir kapıdan giriliyordu. Hücre hapsinin karanlığı bir kez daha üzerine kapanırken, Erich içinde kabaran umutsuz dalgayla savaştı. Karanlık ve yalnızlık tek bir teselli veriyordu, düşüncelerini Usch'a odaklayabilme şansı. Ona odaklanarak kendini Weil im Schönbuch'a, etrafının nezaket ve sevgiyle çevrili olduğu mutlu günlere geri döndürebilirdi. Evinin hayalleri iradesine güç veriyor ve günler geçtikçe, içine atıldığı diğer tüm sığınaklarda olduğu gibi burada da bir şekilde hayatta kalacağını biliyordu.

Erich'le birlikte Şahti'ye gelen diğer Alman "savaş suçluları" madenlerdeki kölelik günlerinden sonra kara bir ruh hali içindeydiler. İş öldürücü derecede ağırdı, çalışma koşulları ve ekipman ilkeldi ve yiyecek, bırakın bir günlük çalışmayı, yaşamı sürdürmek için bile zar zor yeterliydi. Bitkin bir halde sürünerek kasvetli toplu yatakhanelerine döndüklerinde Erich kayıptı. Çavuş onlara Altın Şövalye'nin sığınakta olduğunu söyledi.

Erich'in cezalandırılacağı haberi kamp ateşine benzin dökmek gibi bir etki yarattı. Mahkûmların zaten bozuk olan öfkeleri kontrolden çıktı. Koğuşlardaki bağırıp çağırmalar gardiyanları mahkûmları bastırmak için dışarı çıkardı. Bir isyan hakkında mırıldanmalar vardı. Günler geçtikçe ve Erich barakalara dönmedikçe, madenlerdeki ağır köleliğin de etkisiyle mahkûmların öfkesi patlama noktasına gelmeye başladı.

Beşinci günün sonunda, madenlerden koğuşlara dönerken, nizamiyenin önünden geçen mahkûmlar sığınağın kapısının aralık olduğunu gördüler. İçeride elleri ve ayakları bir sandalyeye bağlı Erich Hartmann'ı görebiliyorlardı. Başında iki iri yarı gardiyan duruyordu ve biri Erich'in başını saçlarından tutup zorla ağzını açarken, diğeri boğazına tıka basa yemek tıkıyordu. Bu aşağılayıcı gösteri, yorgun ama halihazırda öfkeli olan mahkûmlara en üst düzeyde baskı uyguladı.

Ertesi sabah toplanma sesi duyulduğunda yüzlerce boğazdan öfkeli bir kükreme yükseldi. Hiçbiri ne yaptığını bilmeden, çileden çıkmış mahkûmlar koğuşlardan dışarı fırladı ve gardiyanlarını alt etti. Vahşi bir kalabalık hapishane avlusundan komutanın ofisine doğru akmaya başladı. Rus albayın gözleri, ofisinin kapısı kırılarak açıldığında ve pejmürde kalabalık onu kabaca yakaladığında dehşetle şişti.

Kapkara bir sessizlik içinde sandalyeye bağlı oturan Erich'in isyandan ilk haberi sığınağın kapısına vurulduğunu duyduğunda geldi. Birisi, "Seni dışarı çıkaracağız," diye bağırdı ve bir balta kapıda bir delik açtı. Daha fazla balta darbesi bir elin girebileceği büyüklükte bir delik açtı. Cılız bir kol içeri girdi ve kilidi açtı.

İki terli ve heyecanlı mahkûm, ağır nefes alarak ve güçlükle konuşarak sığınağa daldı.

"Tüm kamp personelini koruma altına aldık. Özgürsün, Bubi. Bu bir isyan."

Bağlarını kestiler ve Erich ayağa kalkarak bacaklarına ve kollarına kan dolaşımını sağladı. Gün ışığı gözlerini acıtıyordu. Diğer iki mahkûm onu sığınaktan dışarı çıkardı. Dışarı çıktıklarında, sırıtan iki savaş esiri tarafından hücreye itilen Rumen bir mahkûm olan sığınak gardiyanının yanından geçtiler. Gardiyanı çabucak sandalyeye bağladılar.

"Bakalım sığınak hoşuna gidecek mi," diye bağırdı içlerinden biri.

Erich ağır kapının çarparak kapandığını duydu ve kargaşanın ortasında kara delikten kurtulduğu için sessizce şükretti.

Erich komutanın ofisine geri döndüğünde, binanın dışında heyecanlı bir mahkûm kalabalığı dolaşıyordu. Bir albay ve iki binbaşı,

on altı gardiyan ve bir kadın doktorla birlikte kampın komuta yapısını oluşturuyordu. İki Alman subay, Albay Wolf ve Yarbay Prager, isyanın çıkmasında büyük rol oynamışlardı ama mahkûmların hepsi şimdi liderlik için Erich'e bakıyordu. Bunu onun için yapmışlardı. Sorumluluğu üstlenmesi bekleniyordu.

Albay komutan, iki binbaşı ve bayan doktor biraz şaşkın görünüyorlardı. Belli ki mahkûmların uğruna ayaklandığı adam tarafından hayatlarının söndürülmesini bekliyorlardı. Hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

"Hepsini bırakın gitsinler. Hiçbirine hiçbir şekilde zarar vermeyin," dedi Erich.

Mahkûmlar zafer sarhoşluğu içinde başka mahkûmları, Rusları serbest bırakmışlardı. Ayrıca nefret edilen muhbirlerden birkaçını yakalayıp dövmüşlerdi. Kampın içindeki kargaşa ve Rus mahkûmların serbest bırakılması Şahti kasabası halkının bir kısmını hapishane kapılarına getirmişti. Rus esirler kapıdan çıkmayı başardı ama Almanlar tereddüt etti.

Başında babuşkası olan yaşlı bir Rus kadın dışarıdan tereddütlü Almanlara seslendi.

"Dışarı çıkın! Çıkabiliyorken hemen çıkın. Sizi buradan götüreceğiz. Dışarı çıkın!"

Birkaç hevesli asker yavaşça kapılara doğru ilerlemeye başladı. Erich, komutanın ofisinin karşısından koşarak onları durdurdu ve ellerini kaldırarak önlerinde durdu.

"Durun! Burada kalın! Aramızdan kimse dışarı çıkmayacak."

"Neden, Bubi, neden?" Mahkûmlar biraz sarsılmıştı.

"Eğer dışarı çıkarsanız, kaçarsınız. Rusların bu konuda kuralları ve silahları var. Beş km gitmeden sizi köpek gibi vururlar."

"O zaman ne yapacağız? Bize ne yapacağımızı söyle."

"Burada, kampta kalacağız," dedi Erich kararlılıkla. "Yüksek karargâhla bağlantı kurduğumuzda birileri gelmeli. Onlara neyin yanlış olduğunu söyleyeceğiz, belki işleri yoluna koyarız ya da daha iyi hale getiririz. Ama dışarı çıkmayın yoksa sizi öldürürler."

Savaş esirleri arasındaki mırıldanmalar artık yerini bağırışlara bırakmıştı. Kapılara doğru hareketlerini durdurdular. Kapıların ardında çağıran özgürlük, bir insana ölesiye işkence etmek için yeterliydi. Karar vermek için bıçak sırtında sallanıyorlardı. Kalabalığın içinden bir ses bağırdı: "Erich haklı. Dışarı çıkarsak bizi öldürecekler." Bunu izleyen anlaşma gürültüsü Erich'e bir felaketi önlediğini söyledi.

"Haydi," dedi, "komutanı bulup karargâhını aramasını sağlayacağız."

Mahkûmlardan bir onay çığlığı yükseldi ve hep birlikte komutanın ofisine doğru ilerlediler. İçerisi, kapılara doğru koşuşturmaya katılmamış mahkûmlarla doluydu. Erich omuzlayarak içeri girdi.

Komutan kendi ofisine getirildi, şişman yüzünde kuşku ve endişe okunuyordu. Rus subay masasına oturdu, iki yanında kirli sakallı korkuluklar vardı ve karşısında Hartmann sırıtıyordu.

"Albay," dedi Erich, "lütfen oturun. Üst karargâhınızı aramanızı ve onlara burada neler olduğunu anlatmanızı istiyoruz."

Albay omuz silkti. "Asker gönderecekler ve muhtemelen hepinizi vuracaklar," dedi.

Mavi gözleri soğukkanlı ve ifadesizdi.

"Hiç sanmıyorum Albay. Şimdi lütfen onları arayın ve neler olduğunu anlatın. Yüksek karargâh nerede bulunuyor?"

Albay telefonu açarken, "Rostov," dedi.

Başkomutana bağlanmak istediğini söyledi. Erich generalin "Evet?" diye soran bir sesle hatta olduğunu duydu. -

"General, ben Şahti Kampı'nın komutanı. Alman esirler burada bir devrim yaptı-"

Telefonun diğer ucundan gelen ciyaklamayı bir soru sağanağı takip etti. Sonunda komutan bir kelime daha etmeyi başardı.

"Hayır, General, tüm subaylarım ve personelimle birlikte mahkûmlar tarafından tutuluyorum... Hayır, bize zarar verilmedi General. Mahkûm Hartmann sizinle konuşmak istiyor."

Erich telefonu aldı. Rusça bilmesi bu tür karşılaşmalarda işe yarıyordu.

"General, bu kampta son derece kötü koşullarımız var. Bu isyanın başlıca sorumlusu benim, çünkü bir suçlu ve köle olarak çalışmayı reddediyorum. Barakalarımızın düzeni berbat ve bu yemekleri domuzlar bile yemez. Bu koşullar altında günde on iki saat yeraltında çalışmak bu adamları öldürecektir."

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsunuz?" Generalin sesi sertti.

"Moskova'dan bir hükümet personelinin gelip burayı denetlemesini ve uluslararası bir mahkemenin bu koşulları görmesini istiyoruz. İşleri düzeltmek için bir şeyler yapılmasını istiyoruz."

"Buna bakacağız Hartmann. Bu arada komutana ve diğer personele bir şey olursa şahsen seni sorumlu tutarım."

Erich yoldaşlarına sırıttı.

"Onlar için endişelenmeyin General. Burada hepimiz beyefendiyiz." Erich telefonu bıraktı ve devrimcilerine döndü.

"Çok yakında bir şeyler olacak," dedi.

Yirmi dakika içinde bir ses kargaşası ve kamyon motorlarının gürültüsü Kızıl Ordu'nun kamp kapılarına vardığını müjdeledi. Tepeden tırnağa silahlanmış ve kamyonlarına toplar monte edilmiş bir bölük asker, belki de iki yüz kişi, girişin dışında durdu. Kargaşa, yuhalayan, tıslayan ve kendi insanları olan Kızıl askerlere küfürler savuran Rus sivil halkından geliyordu.

"Bu adamları neden burada tutuyorsunuz?"

"Bırakın evlerine, kendi insanlarının yanına gitsinler. Hepsinin ailesi var."

"Utanç verici!"

Rus halkı duygusal olarak esirlerin yanındaydı ve bunu Kızıl Ordu'ya hissettirdiler.

Erich ve yoldaşları dışarı çıktılar ve Kızıl piyadelerin harekâta hazırlanışını izlediler. Kapıya selamlama mesafesi kadar yaklaşan Erich, tellerin arkasındaki pasaklı korkuluklarla yüzleşmek için ateş güçlerini toparlayan gergin görünümlü Rus birliklerine bağırdı.

"Siz Rus askerleri!" Erich bağırdı. "Tellerin bu tarafındayız çünkü biz de bir zamanlar askerdik, tıpkı bugün sizin olduğunuz gibi. Emir altında savaştık ve kaybettik. Bizler asker mahkûmlarız."

Rus siviller Altın Şövalye için tezahürat yapan bir gruba dönüştüler ve onu teşvik ettiler.

Erich, "Belki siz Rus askerleri de bir gün bir çitin içinde olacaksınız," diye bağırdı. "Bunu neden şimdi diğer askerlere yapıyorsunuz?"

Birkaç adım öne çıktı ve eski püskü hapishane ceketinin göğsünü açıkta bırakacak şekilde düşmesine izin verdi. Kollarını iki yana açtı.

"Ateş et!" diye bağırdı. "Ben karşılık veremem."

Daha sonra Rostov'dan bir generalin gelişi, gergin piyadelerin kapılardan mangalar halinde geçip Almanları kışlalarına geri sürmeleri için bir işaret oldu. Ruslar Şahti'deki tüm çalışmaları beş gün boyunca askıya alarak isyanı yatıştırdı ve Moskova'dan bir komiserin geleceği söylentisi yayıldı. Altıncı gün Ruslar Erich'e karşı niyetlerini açıkça ortaya koydular.

Tüfekli muhafızlar Erich'e tellerin dışından komutanın ofisine kadar eşlik etmeye geldi. Albay Wolf ve Yarbay Prager de kışlalarından çıkarıldı. Komutan üniformasıyla masasına geri döndü.

"Artık burada isyan çıkmayacak Hartmann," dedi.

"Beni neden çağırdınız, Albay?"

"Politikacılar devriminizi soruşturdular. Burada kalmak için diğer mahkûmlar üzerinde çok fazla etkiniz olduğunu düşünüyorlar. Siz sadece bir faşist ve elebaşı değil, aynı zamanda bir devrimcisiniz."

"O halde ne yapmayı öneriyorsunuz?" dedi Erich.

"Seninle diğer mahkûmlar arasındaki bu ilişkiyi bozacağız. Liderlerin kim olduğunu biliyoruz ve onlar başka kamplara gönderilecek. Sen, Wolf ve Prager bu planın bir parçası olarak Novoçerkassk'a gidiyorsunuz."

"Peki ya bu kamptaki koşullar ve mahkeme ne olacak?"

"Bazı şeyler değişecek Hartmann. Ama sen bunları görmek için burada olmayacaksın. Aslında hiçbir şey görmeyeceksin, çünkü Novoçerkassk'ta bu devrimin cezası olarak tekrar sığınağa gireceksin. Buradaki yoldaşlarınıza vurulacağınız söylenecek ve ortadan kaybolacaksınız. Bu onların içine cehennem korkusu salacak. Hepsi bu kadar Hartmann."

Erich, Novoçerkassk hapishanesindeki dokuz ayın beşini sığınakta geçirdi ve bu süre zarfında mektupları yine kesildi. Ruslar, sürekli taleplerine yanıt olarak, davasının incelenmesi için özel olarak kurulan bir mahkemeye çıkmasına izin verdi. Moskova'dan bir general geldi ve dört albay, iki binbaşı ve bir yazmanla birlikte usulsüz bir mahkeme kuruldu.

Erich'in mahkeme heyetine karşı ileri geri konuşması sırasında Ruslar tekrar tekrar Erich'in en iyi ihtimalle bir yan mesele olarak gördüğü bir konuya döndüler. Onu, Şahti'nin sivil halkını Sovyet hükümetine karşı ayaklanmaya teşvik etmekle suçladılar. Bu asılsız iddia mahkemenin kafasını iyice karıştırmıştı. Erich, akıl dışı Komünist zihniyetle beyhude bir çıkmaza daha girdiğini görebiliyordu. Son ifadesi Sovyet yargı mekanizmasıyla yaşadıklarını özetliyordu:

"Hükümetiniz beni hiçbir inandırıcı kanıt olmaksızın, hatta gerçekten medeni bir ülkede kabul edilemez sayılacak kanıtlarla savaş suçlarından mahkûm etti. Cenevre Sözleşmesi'ni ve insanların vahşileşmesini önleyen diğer tüm ahlak kurallarını hiçe saydınız. Beni en mütevazı haklarımdan mahrum bırakmaya ve hiç olmamış şeyler için yirmi beş yıl köle olmaya mahkûm etmeye çalışıyorsunuz.

"Direndiğimde ve sadece uluslararası bir mahkemenin soruşturma yapmasını istediğimde -yaptığımı iddia ettiğiniz hiçbir şeyi dünyanın bilmesinden korkmuyorum- beni aylarca hücre hapsinde tutuyor ve öldüğümün söylenmesine izin veriyorsunuz. Bugün dünyada, hükümetiniz konuşuyor ve barış istiyor, ancak elinizin altında altmış bin veya daha fazla Alman askeri varken, son savaşı bitirmeyi reddediyorsunuz. Bir gün size de aynı şekilde davranılabilir, Sovyet subayları.

"Aşağılık kompleksiniz ve aptallığınız yüzünden dünya ile savaş halindesiniz. Belki de Şahti'deki sivil isyan konusunda haklısınız. Rus halkını hükümetlerine karşı kışkırtmak için tek kelime etmedim ama bir gün hepiniz kalplerinizde olanlarla yüzleşmek zorunda kalacaksınız. Onlara kalsaydı, bugün özgür olurdum. Kendi halkınızdan korkmalısınız, çünkü bir gün sizinle ve adalet dediğiniz şeyle işleri bitecek. O zaman Tanrı yardımcınız olsun."

Mahkeme heyeti bu sessiz azarlama karşısında tedirgin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü, ama adam sözlerini bitirdiğinde birbirlerine bakıp başlarını salladılar. Mahkemenin adil oyunla alay edercesine oturmasından çok önce karara varılmıştı.

"Yirmi beş yıl ağır çalışma. Açıkça uluslararası burjuvazinin bir üyesi."

Erich'in çektiği çilenin bir benzerini de karısı ve ailesi Almanya'da yaşıyordu. Annesi, yüksek Sovyet yetkililerine yazarak Erich'in serbest bırakılmasını sağlamak için acınacak derecede umutsuz bir dizi girişimde bulundu. Generalissimo Stalin'e yazdığı mektubun bir kısmını, bu koşullar altında bir annenin hissettiği kalp kırıklığını aktarmak için alıntılıyoruz:

Generalissimus Stalin'e 28 Nisan 1951
Ekselansları:

Generalissimo Stalin, bir savaş esiri annesi olarak SSCB'nin en yüksek şahsiyeti olan size hitap ettiğim için beni bağışlayın ve lütfen anlayışla karşılayın.

Bilginiz için aşağıdakileri belirtmek isterim: Oğlum Erich Hartmann, 19 Nisan 1922'de Stuttgart, Württemberg, Almanya yakınlarındaki Weissach'ta doğdu, aktif hava kuvvetleri mensubu (avcı), savaşın sonunda 1945'te Prag yakınlarında görev yaparken Amerikalılar tarafından esir alındı. On dört gün sonra 7.000 askerle birlikte Rus mandası altına girdi ve o zamandan beri Rus esareti altında.

Oğlumun kurmay subay olduğu için Aralık 1949'da 25 yıl zorunlu çalışmaya mahkûm edildiği söyleniyor. Bu mahkûmiyete inanamıyorum, çünkü oğlum her Rus gibi ülkesine karşı askerlik görevinden başka bir şey yapmadı, değil mi? Bunun cezalandırılabilir bir suç olarak kabul edilemeyeceğine ve böylesine ağır bir kınamayı gerektiremeyeceğine inanıyorum.

Ekselansları: Dünya barışı için birçok çabanın sarf edildiği bu dönemde, adalet duygunuza hitap ediyor ve Aralık 1949'dan beri oğluna hasret olan ve ondan hiçbir haber alamayan bir anneyi en büyük ve çok tüketen kederinden kurtarmanız için size yalvarıyorum. Size

merhamet etmeniz ve oğlum savaş esiri Erich Hartmann'ı serbest bırakmanız ve onu ülkesine, yani Weil im Schönbuch, Kreis Böblingen, Württemberg, Almanya'ya geri göndermeniz için yalvarıyorum.

Böyle bir tedbire karşı herhangi bir itirazınız olması halinde, oğlumun ülkesine döndüğünde bir daha asla size ve ulusunuza karşı faaliyetlere katılmayacağını, bundan sonraki yaşamını tamamen barışçıl ve tarafsız bir şekilde sürdüreceğini temin ederim. Size bunun sözünü veriyorum ve annesi olarak bunu yapmasını sağlayacağım. Bu sözü oğlum döndükten hemen sonra ondan alacağım ve biliyorum ki o sözünü kayıtsız şartsız tutar. Bu nedenle lütfen nazik olun ve dualarımı duyun. Ve altı yıllık esaretin kefareti yeterli olsun.

Katı kalplilikle karşılaşmamayı umuyorum, Ekselansları,

Saygılarımla,

Bayan Elisabeth Hartmann

Sovyetler Birliği'nin "Çelik Adamı" Başkomutan Stalin, diğer pek çok örnekte olduğu gibi bu olayda da taştan bir kalbe sahip olduğunu kanıtladı. Bu ya da o dönemde Sovyet Dışişleri Bakanı olan V. M. Molotov'a çaresizlik içinde yöneltilen benzer bir ricaya herhangi bir yanıt verilmedi. Tipik bir şekilde, Sovyetler Birliği savaş esiri durumunun ülkelerine açtığı ölçüsüz uluslararası iyi niyet fırsatlarından yararlanamadı. Verdikleri tek yanıt çılgınca bir intikam duygusuydu.

Zeki bir NKVD albayının bir keresinde Çerepovets esir kampında Erich Hartmann'a söylediği gibi:

"Hükümetimizi ya da onu yöneten insanları anlamıyorum. Savaş bittiğinde sizleri altmış günlük bir tatil için Karadeniz'e götürmeli, votkayla doldurmalı ve Rusya'nın en iyi yemekleriyle karnınızı doyurmalıydılar. Sonra da sizi eve göndermeliydiler. Eğer bunu yapsalardı bugün Atlantik'te oturuyor olurduk."

Erich 1953'te Novoçerkassk'tan ayrılıp Urallar'daki Diaterka'ya gönderildiğinde, Şahti İsyanı'nın hikayesi çoktan hapishane efsanelerinin bir parçası haline gelmişti. Erich Novoçerkassk'tayken, Şahti'deki diğer elebaşları isyandan sonra Diaterka'ya gönderilmişti.

Erich Diaterka'da mahkûmlar tarafından coşkulu bir şekilde karşılandı ve Diaterka komutanı ile hemen bir görüşme yaptı.

Erich tipik bir NKVD adamıyla yine sinir bozucu bir düello bekliyordu ama komutanın ofisine adımını attığı anda her şeyin farklı olduğunu anladı. Adam gergin elleri ve gülümsemesiyle küçük, tombul bir Rus'tu. Belli ki endişeliydi ve görüşmeye mahkûmunu Erich diye selamlayarak başladı.

"Erich, Diaterka Kampı'nı tatmin edici bulacağını umuyorum."

"Burası bir kamp. Görebildiğim kadarıyla daha fazla tel ve çit dışında bir şey yok."

"Peki, Erich, lütfen ... lütfen, kampımda Şahti'deki gibi bir devrim yapmanı istemiyorum."

"Şahti'deki isyan çıktı, komutan, çünkü yönetim ağır işlerde çalışmam gerektiğini söyledi ve ben de kurmay subay olduğumu ve çalışmak zorunda olmadığımı söyledim. Bu yüzden çalışmadım ve beni cezalandırdıklarında isyan çıktı."

Rus genişçe gülümsedi.

"Ama Erich, o zaman Diaterka'da hiçbir sorunumuz yok. Çalışmak zorunda olmaman gerektiğine katılıyorum. Bir kurmay subay için doğru olan da bu. Sana katılıyorum."

"O zaman komutan, devrim yapmayacağız."

"İyi, Erich, iyi. Birbirimizi anlıyoruz."

Diaterka'daki iyi gibi görünen başlangıç uzun sürmeyecekti. Erich, Diaterka kampının sınırları içinde inşa edilen maksimum güvenlikli bir hapishaneye nakledildi. Kamp, Sovyetler Birliği'nde Alman esirlerin hapsedildiği pek çok kampın tipik bir örneğiydi.

Her biri iki yüz ila dört yüz mahkûm barındıran sıra sıra büyük binalar, belki de dört bin kişi için kaba bir barınak sağlıyordu. Mahkûmlar, binaların kapasitesini en üst düzeye çıkarmak için üç katlı ranzalara tıkıştırılmıştı. Kaba tuvaletler dışarıdaydı ve mahremiyet sıfırdı. Rusya'daki mahkûmların birbirlerinden saklayacakları hiçbir bedensel işlevleri yoktu.

Binaların etrafında, ancak içteki yüksek çitin içinde, her iki tarafında bekçi köpekleri bulunan bir "ölü bölge" vardı. İçteki çit, dikenli

tellerle çevrili 10 metrelik bir çitti. Bunun birkaç metre ötesinde, her köşesinde makineli tüfeklerle donatılmış nöbetçi noktalarının bulunduğu stokade tipi, yüksek ahşap bir çit vardı. Tahta çitin ötesinde elektrikli tellerden oluşan bir bariyer vardı. Eğer bir adam bu tele dokunursa anında kızarabilirdi. Elektrikli telin ötesinde, tepesi dikenli telle kaplı, sekiz metrelik son bir tel örgü vardı. Diaterka'dan hiç kaçan olmamıştı. Kimse denemeye bile değmeyeceğini düşünüyordu.

Erich'in atandığı sorunlu mahkûmlar için maksimum güvenlikli koğuş, hapishane içinde bir hapishaneydi. Yeni evi, Diaterka'nın az önce tarif edilen genel çevresi içinde inşa edilmiş ikinci ve daha küçük bir hapishane gibiydi. Bu özel yasak bölge, başka bir yüksek ahşap barikatın ve yine başka bir yüksek tel bariyerin içinde yer alıyordu. İçeride, Erich Hartmann'ın kabul edilmediği, Sovyetler Birliği'nin en değerli mahkûmlarından bazıları kalıyordu.

Üçüncü Reich'ın son iki yılında Hitler'in emir subayı olan Otto Günsche, Almanya'nın savaş öncesi Sovyetler Birliği Büyükelçisi olan aristokrat aileden Binbaşı Kont Siegfried von der Schulenburg, mühimmat üreticisi Alfred Krupp'un kardeşi Harald von Bohlen-und-Halbach, kötü şöhretli Dr. Seyss-Inquart'ın oğlu Richard Seyss-Inquart ve Hitler Almanyası'ndaki rolleri ya da soyadları onları Sovyet şüphesi ve düşmanlığının özel nesneleri haline getiren diğerleri vardı. Koğuşta onlarla birlikte Doğu Alman ve Rus suçluların yanı sıra rejime karşı çıkma hatasına düşen Ruslar da vardı. Toplamda yaklaşık kırk beş kişi maksimum güvenlikli koğuşun keyfini paylaşıyordu.

Mahkûmların yakın hapsi ve karışık karakterleri sık sık kavgalara yol açıyordu. Erich kendisini en çok Otto Günsche ve "Sigi" Graf von der Schulenburg ile müttefik olarak buldu. Özellikle Otto, saldırıya uğradığında zorlu bir kavgacı olduğunu kanıtlıyordu, ancak bunun dışında yumuşak ve nazik bir devdi. Uzun, sarı saçlı, iri yapılı, kavgacı kollara ve muazzam bir güce sahip olan Hitler'in eski emir subayı, beklenenin tam tersine, sakin ve nazik mizaca sahip bir adamdı. Otto'nun Hitler Almanya'sındaki son görevi, Führer'in intiharından sonra cesedini yakmaktı.

Otto, birlikte geçirdikleri bir yıl boyunca Erich'e aynı hikâyeyi her seferinde aynı tutarlı ayrıntılarla, süslemeden ve detaylandırmadan defalarca anlatmıştı. Hitler'in intiharından sonra Otto, Führer'in bir halıya sarılmış cesedini Berlin'deki Führerbunker'in arkasına taşımıştı. Yirmi litrelik altı ya da yedi bidon yakıt, sarılmış cesedin üzerine dökülerek halıyı, cesedi ve etrafındaki toprağı doyurdu. Otto bir kibrit çaktı ve Führer'in cesedi böylece kabaca yakıldı.

Sigi Graf von der Schulenburg, karakteri Sovyet baskısına direnmesini sağlayan ve onu Diaterka'daki süper hapishaneye götüren bir başka adamdı. Schulenburg ailesi nesiller boyunca anavatana hizmet etmişti. Orduda ve sivil hükümette hizmet etmek bir aile geleneğiydi.

Ruslar Sigi Graf von der Schulenburg'u 1945 Ocak'ında Bromberg yakınlarında esir aldı. Profesyonel bir Alman subayıydı ve SSCB'ye karşı savaşmak isteyen Kazak mültecilerden oluşturulan 1'inci Kazak Tümeni'nde görev yapmıştı. Von der Schulenburg aynı zamanda ünlü bir isme sahipti. Değeri Ruslar tarafından hemen fark edildi ve bir komiser tarafından Berlin'e gidip Alman hükümetindeki önemli liderleri tespit etmesine yardımcı olması istendi. Bunu reddedince, Sovyet boyunduruğu altında Diaterka'ya kadar uzanan uzun bir eziyete başladı.

Erich'in Otto Günsche, von der Schulenburg ve Harald von Bohlen-und-Halbach ile olan dostluğu, süper hapishanede aylarca ter dökmesine yardımcı oldu. Yerde uyudular ve omuz omuza savaştılar. 1954 yılı sona ererken Erich, baskıcı maksimum güvenlik koşullarına rağmen, hapishane çilesinin sona ermekte olduğu hissine kapıldı. Otto ve Sigi de bu duyguyu paylaştılar ve Erich 1954 Temmuz'unda Novoçerkassk'a geri nakledilene kadar birbirlerinin moralini yükseltmeye yardımcı oldular. Meşhur Novoçerkassk esir kampındaki bu ikinci dönem, on buçuk yıllık hapis cezasını tamamlayacaktı.

Bu acımasız on yıl Erich Hartmann'a savaş esirlerine yönelik muameleye ilişkin kesin görüşler bırakmıştır. Karakteristik olarak, kendisinin başına gelen türden bir felaketin herhangi bir milletten

başka genç erkeklerin başına gelmemesi konusunda endişeli. Gelecekteki savaş olasılığı en güçlü barış umutlarından çok daha yüksek olduğundan, Kızıl dünya ile daha fazla çatışma olasılığı göz ardı edilemez.

Erich Hartmann'ın dünya hükümetlerine yönelik aşağıdaki talebi, bu kitapta anlatılmasına yol açan deneyimlerin tam ortasında yer almaktadır. Birleşmiş Milletler, savaş esirleri yasalarında gerekli reformun yapılabileceği bir kurum olarak hizmet verebilir. Erich Hartmann'ın talebinin haklılığı apaçık ortadadır.

SAVAŞ ESİRLERİNE DAİR
Dünya Hükümetlerinden Talebim:

1. Dünyanın herhangi bir yerinde düşmanlık yapan hiçbir ulus, ele geçirdiği savaş esirlerini kendi topraklarında tutmamalıdır.
2. Dünyanın tüm ulusları, savaş zamanında tarafsız bir ulusun, savaşan güçler veya savaşan güç kombinasyonları tarafından ele geçirilen tüm savaş esirlerini tutması gerektiği konusunda anlaşmalıdır.
3. Savaş esirlerini elinde tutan tarafsız ülke, çatışma sona erene kadar her iki tarafın tüm esirlerini elinde tutmalıdır.
4. Çatışmaların sona ermesinin ardından tüm esirler mümkün olan en kısa sürede evlerine geri gönderilmelidir.

Bu talep tarafımdan yapılmıştır çünkü on binlerce insanı kapsayan pratik deneyimler, Cenevre Sözleşmesi'nin savaş esirlerine ilişkin hükümlerinin gerçek koşullar altında anlamsız olduğunu göstermiştir.

(İMZALI)
ERICH HARTMANN
SSCB'de On Yıllık Savaş Esiri

On Sekizinci Bölüm

Tahliye

Hayat bir bütündür ve iyiyle kötü birlikte kabul edilmelidir.
–Winston Churchill

Erich'in hapsedildiği son yıl boyunca çilenin sona ermekte olduğuna dair sezgileri, doğrudan bilgisi dışında kalan gerçek olaylara dayanıyordu. Almanya'da onun için harekete geçilmişti. Annesinin Stalin ve Molotov'a yazdığı mektuplar cevapsız kalmış ve kabul edilmemiş, bu da o yönden gelecek tüm yardım umutlarını söndürmüştü ama 1954'te Almanya'da koşullar köklü bir şekilde iyiye doğru değişiyordu. Bu durum Elisabeth Hartmann'ın bir başka önemli şahsiyete yaklaşmasını ve bu kez insani bir tepki uyandırmasını sağladı.

Savaşın sona ermesinden dokuz yıl sonra Almanya'nın toparlanması oldukça ilerlemişti. Halkı harap olmuş şehirleri yeniden inşa etmek ve yeni fabrikalar kurmak için canla başla çalışırken, Alman sanayisi tam gaz ilerlerken ve ihracat pazarları genişlerken, ülke ekonomik bir mucize yaratıyor ve insanlık ailesindeki yerini yeniden alıyordu. İyileşme beraberinde politik bedenin güçlenmesini ve canlanmasını getirdi ve bu süreçler savaş sonrası Almanya'sının en önemli figürü olan Şansölye Konrad Adenauer'in ortaya çıkışına tanıklık etti.

Bayan Elisabeth Hartmann ülkesinin liderine mektup yazarak oğlunun serbest bırakılması için yardım istedi. Şansölye Adenauer mektubu aldı ve şahsen cevap verdi. Erich'in özgürlüğüne kavuşması için önümüzdeki aylarda olumlu adımlar atılabileceği umudunu dile getirdi ve Alman hükümetinin mahkûmlar için derin endişe

duyduğunu belirtti. Bu nazik mektup, bir annenin dul kalmasıyla daha da keskinleşen acısını hafifletmek için çok şey yaptı. Bundan sonra Adenauer onun gözünde bir kahraman haline geldi.

"Der Alte" sözünün eri biriydi. Sovyetler Birliği ile genel bir uzlaşma ve ticaret anlaşması yapmak üzere Moskova'ya gittiğinde, aklında hala Rusya'da bulunan savaş esirleri sorunu vardı. Bonn hükümetinin kesin bilgisi dahilinde en az on altı bin kişi hala hapisteydi ve resmi olmayan tahminlere göre yasadışı olarak tutulanların sayısı yüz bine kadar çıkıyordu. Gelenekçi ve iyi bir insan olan Dr. Adenauer, on yıldır tutuklu bulunan eski askerlerin iadesinin zorunlu bir Rus tavizi olduğunu düşünüyordu. Yeniden canlanan Almanya ile yakınlaşmaya hevesli olan Ruslar, mahkûmları bir pazarlık dayanağı olarak kullanmanın zamanının geldiğini gördüler. Genel anlaşmanın bir parçası olarak Sovyetler Birliği, 1945'ten beri elinde tuttuğu savaş esirlerini serbest bırakmayı kabul etti.

Erich Hartmann'ın adı, Alman hükümeti tarafından iadesi istenen kişilerden biri olarak anılıyordu. Novoçerkassk hapishanesindeki gardiyanlar mahkûmlara Adenauer'in ziyaretinden bahsetti ve savaş esirlerinin müzakerelerdeki rolü hakkında ortaya çıkan haber kırıntıları mahkûmlar arasında çılgın söylentilere yol açtı. Anlaşmaların Moskova'da imzalanmasının ardından Rus bürokrasisi harekete geçti. Şansölye Adenauer'in serbest bırakılma talebi, sonunda Erich'in bir Rus gardiyandan aldığı emre dönüştü.

"Giysi sorunu için Bina Beş'e tekmil verin."

Kendisine kabaca dikilmiş ve bol ama hapishane kıyafetlerinden son derece üstün yeni kıyafetler verildi. Yıkılan umutlar ve paramparça olan hayallerle geçen yıllar Erich'i serbest bırakılması konusunda fazla düşünmemeye şartlandırmıştı. Bu farklı bir şeydi. Yeni giysiler hapishanede işe yaramazdı. Rus kamp komutanı Erich'i ve diğer mahkûmları kamp sinemasının keyfini çıkarmaya davet ettiğinde, her şey gerçek olamayacak kadar iyi göründü ve teklifini reddettiler. Şüphelerine rağmen, Erich serbest bırakılmanın yakın olduğunu düşünme lüksüne sahipti. Almanya'da Usch da benzer düşünceler içindeydi.

Pier'in Erich'in erken döneceğine dair umutları önce Dr. Adenauer'in Erich'in annesine yazdığı mektupla, ardından da Alman liderin Moskova ziyaretiyle güçlenmişti. Federal Cumhuriyet'teki gazeteler Adenauer'in Moskova görüşmesindeki başarılarını övüyor ve Almanya'ya uzun süredir kayıp olan oğullarının eve döneceği güvencesi veriliyordu. Almanya'da yayınlanan bir Pravda bülteninde mahkûmlara genel af çıkarıldığı belirtiliyordu. Ardından Bonn hükümetinden Erich'in serbest bırakılacağına dair resmi bildirim geldi.

Günler akıp gidiyor ve Usch'un umutları zaman zaman tedirgin edici şüphelerle iç içe geçiyordu. Erich'le kısa bir süre birlikte olmuş olan ve geri dönen bir mahkûm Usch'a Erich'in savaş suçlusu olduğu için serbest bırakılmayacağını söyledi. Adam Usch'u perişan ettikten sonra yoluna devam etti. Usch, artan gerilime dayanamayarak beklemeye devam etti.

Yeni kıyafetlerini giydikten iki gün sonra Erich'e az sayıdaki eşyasını toplaması ve kamptan ayrılmaya hazırlanması söylendi. Mahkûmlar barakaların dışında sıraya dizildi ve komutan ellerini sıkarak onlara şans diledi ve bir daha savaş olmayacağı umudunu dile getirdi. Kirli bir otobüs Erich'i Rostov'a götürdü ve orada kendisini eve götürecek trene aktardı.

Trene bindiğinde içindeki heyecandan çılgına döndü. Ev... Usch... ailesi... neredeyse inanılmayacak kadar çok şey vardı. Boğazında bir yumru vardı, ama dışarıda, açıkça mutlu olsa bile, sinirlenmedi. Diğer elli mahkûmla birlikte sert koltuklarda memnun bir şekilde arkasına yaslandı ve tren Rostov'dan uzaklaşırken düşünceleri bir an için evinden on yıl önceki tren yolculuğuna döndü. Kendisini Kirov'daki bataklık cehennemine götüren tıka basa dolu sığır vagonundaki yolculuğun sonunda tersine döndüğüne hâlâ inanamıyordu.

Tren Voronej, Stalinogorsk, Moskova ve Bryansk'tan geçip batıya doğru yol almaya devam ettikçe, yaşadığı deneyimin gerçekliği de kendini hissettirmeye başlamıştı. Bütün hafta boyunca Rusya'nın kırsal kesimi düz bir panoramayla geçerken kalbi şarkı söyledi. Polonya'nın doğusundan Brest-Litovsk'a doğru ilerlerken ve ardından Doğu Almanya'nın yeni eyaletine girdiklerinde, tekerleklerin tıkırtısı

kurtuluşun müziği gibi geliyordu. Tren sınırı geçip Batı Almanya Federal Cumhuriyeti'ne girdiğinde Erich istasyon tabelasını gördü.

HERLESHAUSEN

Artık özgürdü!

Sınır formaliteleri hızla tamamlanan Erich trenden indi ve perondaki kalabalığın arasından geçerek özel olarak kurulmuş Kızıl Haç bürosuna gitti. Bankonun arkasındaki güzel bir Alman kıza yaklaşık on bir yıl sonra ilk özgür telgrafını yazdırdı.

SEVGİLİ USCH-BUGÜN ALMANYA SINIRINI GEÇTİM
BEN GELENE KADAR EVDE BEKLE SEVGİLER.

ERICH'İN

İki saat sonra Usch telgrafı okurken gözleri yaşlarla dolmuştu. Sarı telgraf formunda o güne kadar aldığı en harika mesaj vardı. Özgürdü ve eve dönüyordu. Usch'un annesi de onun sevinç gözyaşlarını paylaşıyordu. Erich'in Weil'deki annesine telefon ettiler ve daha fazla mutluluk gözyaşı döktüler. Erich'in serbest bırakıldığı ve yakında eve döneceği haberi kısa sürede tüm Weil ve Stuttgart'a yayıldı.

Herleshausen'deki istasyon platformunda savaş esiri karşılama komitesinin herkes için sıcak sözleri vardı. Kasabanın Bürgermeister'ı kısa bir karşılama konuşması yaptı. Gazeteciler, "Erich Hartmann" gibi yarı unutulmuş isimleri ve ülkelerine geri dönecek olan diğer tanınmış askerlerin isimlerini hatırlayarak ileri geri koşuyorlardı. Bu sevincin acıklı bir tezadını, kayıp askerlerin ardından yapılan ağlamaklı ve arayış dolu sorular oluşturuyordu. Üzgün yüzlü kadınlar fotoğraflarını sallayarak mahkûmlara on yıl önce Sovyet hapishane sistemi tarafından yutulan kocaları ve babaları hakkında bir şey bilip bilmediklerini sordular.

Savaş esirleri örgütü Erich Hartmann için Stuttgart'a dönüşünde büyük bir resepsiyon planlamıştı. Aralarında kamusal yaşamın önde gelen isimlerinin de bulunduğu yaklaşık bin kişinin katılması bekleniyordu. Temsilciler kutlama için yapılan hazırlıkları anlatıp duruyordu. Erich konuşma selini durdurmak için elini kaldırdı.

"Lütfen," dedi, "resepsiyon olmamalı. Herhangi bir kutlamayı kabul edemem."

Gazeteciler bir haber olduğunu sezerek Altın Şövalye'nin etrafında kümelendiler. Hepsi, ülkesinden neredeyse on bir yıl uzakta kaldıktan sonra onuruna verilecek bir resepsiyonu neden reddettiğini öğrenmek istiyordu.

"Çünkü Ruslar hayata bizden farklı bakıyor. Böyle bir kutlamayı duyduklarında ya da okuduklarında, daha fazla Alman mahkûmu serbest bırakmamaya karar verebilirler. Rus gizli polisini, vatandaşlarımın Sovyetler Birliği'ndeki tutukluluk hallerinin devam etmesinden korkacak kadar iyi tanıyorum. Hepsi evlerine döndükten sonra kutlama yapacağız. Bu arada, Rusya'da tutuklu bulunan tüm Alman askerleri ülkelerine geri dönene kadar rahat etmemeliyiz."

Bürgermeister'a ve savaş esirleri komitesine nezaketleri için teşekkür etti ve Friedland'daki savaş esiri merkezinden geçerek sona erecek olan yolculuğun son ayağı için bir otobüse bindi. Otobüsün camlarından kırlar geçerken, doğduğu topraklara dönüşünü memnuniyet ve huşu içinde düşündü. Orası Almanya'ydı. Cennetle ilgili bir rüyada olmadığından emin olmak için kendini sürekli ikna etmek zorundaydı.

Ülkesi ne kadar yeşil ve canlı görünüyordu. İnsanlar hatırladığından belirgin bir şekilde farklı görünüyordu. Giyim şekilleri ve tarzları tamamen değişmişti. Yollarda gördüğü yüzlerce parlak araba başka bir gezegenden gelmiş ışıltılı eserler gibiydi. Zaman değişmişti. Almanya yeni bir ülkeydi. Rip Van Winkle efsanesiyle keskin ve canlı bir yakınlık hissetti, ancak efsanevi figür uyurken kendisi bir kabus yaşamıştı.

Friedland'da kalabalığın arasından tanıdık, gülümseyen bir yüz belirdi - Gryazovets günlerinden bir mahkûm arkadaşı olan Hans "Assi" Hahn. Assi, Erich'in dönüş haberini almıştı. Şişman ve zengin olan Assi, Erich'in elini sıktı ve yakındaki evine gelmesi için ısrar etti. Usch'a oradan telefon edebilecek ve Assi de onu Stuttgart'a bizzat götürecekti.

Bu doğaçlama düzenleme, Erich'i en az gecikmeyle Usch'a ulaştırmayı amaçlayan aile planlarının önüne geçti. Assi Hahn onu Friedland'dan aldığı sırada, Erich'in kardeşi Alfred ve Helmut Wörner adında bir çocukluk arkadaşı, Altın Şövalye'yi eve götürmek üzere başka bir arabayla kuzeye doğru hızla gidiyorlardı. Assi Hahn'ın evinden Usch'a yaptığı telefon görüşmesi neredeyse bir felaketti. Nerede olduğunu söyledikten sonra, neredeyse on bir yıldır onu bekleyen Usch biraz heyecanlandı.

"Assi Hahn'ın evinde mi? Ben buradayken senin orada ne işin var?"

Birkaç saat içinde Erich, Helmut Wörner ve Alfred'le birlikte, Hahn'ın evindeki kutlama atmosferinden Stuttgart'a doğru yola çıktı. Arabanın camından dışarı her bakışında Erich'in aklına yeni bir şey geliyordu. Almanya yeni bir uygarlık gibiydi. Savaş yıllarının sıkıcılığı gitmişti. Tabelalardaki renkler ve insanların üzerindeki renkli giysiler on yıllık hapishane hayatından sonra göz kamaştırıcı görünüyordu. Gece boyunca yollarına devam ettiler ve en sıradan neon tabela bile Erich'e sanki doğrudan masal diyarından taşınmış gibi göründü.

Usch cumartesi gecesi Erich'in ertesi gün eve döneceğini bilerek yatmıştı, her ne kadar geliş zamanı belirsiz ve yol koşullarına bağlı olsa da. Assi Hahn'ın evine gittiği için onu çoktan affetmişti. Beklenti ateşi içindeydi. Arada bir uykusu kaçıyor, sürekli saati izliyordu. Telefon zili sessizliği bozduğunda saat dört civarında uyukluyordu. Usch yataktan sıçradı ve aleti kaptı.

"Usch?"

"Erich! Neredesin?"

"Frankfurt'tayız. Kahve içmek için burada durduk. Birkaç saat içinde orada oluruz."

Müteakip saatlerin gerginliği Usch için neredeyse dayanılmazdı. Sayısız huzursuz döngü içinde kalkıp yattı. Şafak sökerken saatin ibreleri dolambaçlı bir yavaşlıkla hareket ediyordu. Hafif bir uykuya dalmıştı ki kapının hafifçe vurulduğunu duydu. Doğrulduğunda kapı çalınması kesildi. Bir an için bir şeyler duyduğunu sandı. Sonra kapı tekrar çalındı.

Usch pencereye koştu, pencereyi açtı ve dışarı eğilerek aşağıdaki ön kapıyı görmeye çalıştı. Orada biri vardı ama tam olarak görünmüyordu.

"Erich?" diye seslendi usulca.

Figür tam görüş alanına girdi ve ona baktı. Saçları her zamanki gibi sarıydı, gözleri hatırladığından daha da mavi görünüyordu. Yüzü zayıftı ve sırım gibi vücudu inanılmaz derecede inceydi. Adam gülümsedi ve kadının kalbi yerinden fırladı. Erich'i eve dönmüştü.

Şefkatli, uyuşturan bir an boyunca konuşmadan birbirlerine baktılar. Usch sessizliği bozdu.

"Erich, aşkım sanki hiç gitmemişsin gibi."

Erich'in dili bir an sonra serbest kaldı.

"İyi görünüyorsun," dedi. Söyleyecek söz bulamıyordu.

Usch hızla ön kapıya koştu ve bir anda birbirlerinin kollarındaydılar. Sevgi, inanç ve güven kazanmıştı. Büyük zorluk aşılmış ve fethedilmişti. Her ikisi için de bu unutulmaz bir andı; nefeslerini ve konuşmalarını kesen bir sevinçle birbirlerine sarıldılar.

Usch'un anne ve babası, kızlarının uzun nöbetinin boşa gitmemiş olmasından duydukları sevinci ve Erich'in hayata yeniden dönmek üzere hayatta kalmasından duydukları gözyaşı dolu mutlulukla kısa bir süreliğine bu kavuşmaya katıldılar. Erich annesine telefon etti ve ardından sıcak bir banyonun olağanüstü lüksü yaşandı. Bundan sonra aşıklar yalnız kaldılar. On yıl boyunca hayatlarından çıkmış olan fiziksel aşkın sel gibi akan tatlılığı, acı özlemlerini bir tatmin dalgasına kaptırıp silip süpürdü. Eğer nirvana dünyaya indiyse, o sabah Erich ve Usch'un arasındaydı.

Mutlulukları iki saatten biraz fazla bir süre bozulmadan kaldı. Ardından Paetsch'lerin evinden iyi dileklerini iletenler, dostları ve akrabalarından oluşan bir alay geçmeye başladı. Mutlu erkekler Erich'in koluna giriyor, eşleri de onu kucaklıyordu. Arkadaşlarının, o görmeden neredeyse ergenlik çağına gelmiş çocukları kahraman sarışın adamla tanıştırıldı. Çiçekler, hediyeler ve saygı nişaneleri oturma odasını tıka basa doldurdu ve bitişik odalara istiflenmek zorunda kaldı. Gün boyunca eve üç ila dört yüz kişi akın ediyordu, bu yüzden Erich'e

en yakın olanlar sadece kısa sohbetlerle yetinmek zorunda kalıyordu. Erich ve Usch akşam 10'dan sonraya kadar yalnız kalamadılar.

Sonraki birkaç gün içinde Erich, Rusya dışına yaptığı uzun yolculuğun neden olduğu ani yorgunluktan ve sevdikleriyle yeniden bir araya gelmenin duygusal heyecanından kurtulmaya başladı. Alfred, annesi, Usch ve ailesi ve onu karşılamaya gelen çok sayıda arkadaşıyla konuştuktan sonra, son on yılın nasıl buharlaşıp gittiğini düşünerek dehşete kapıldı. Ocağın ve evin sıcaklığı, acımasız on yılı yok etmiş gibi görünen iyileştirici bir merhem gibiydi.

"Şimdi evdeyim," dedi Usch'a, "on buçuk yıldır yokmuşum gibi geliyor. Tüm bu zamana ne oldu ... tüm bu yıllara?"

"Ben de aynı şekilde hissediyorum, Erich. Sanki birkaç haftalığına gitmişsin gibi."

Acımasız on yıl arafta kaybolmuş, zamanın labirentlerinde sonsuza dek yok olmuştu ama Erich üzerinde izler bırakmıştı. Kardeşi Alfred, Erich hapisteyken tıp doktoru olmuş ve babalarının Çin'den döndükten sonra Weil'deki Bismarckstrasse'de inşa ettiği aynı ev ve ofiste muayenehanesini açmıştı. Alfred, Erich'in fiziksel durumunu ilk gördüğünde beyninden vurulmuşa döndü.

Alfred'in çok iyi tanıdığı sağlam, kaslı, atletik vücut ancak elli kiloya kadar düşmüştü. Erich'in çökmüş yüzü hapishanede çektiği çileleri, akıl sağlığını ve kendine olan saygısını korumak için verdiği mücadeleyi yansıtıyordu. Konuşmalar Alfred'e kardeşinin aklının ve bakış açısının bozulmadığını hemen gösterdi. Dr. Alfred Hartmann bu dönemi şöyle anlatıyor:

"Fiziksel durumu başlangıçta beni çok sarstı. Dönüşünde ve bir doktor olarak Erich'te gördüklerime, çocukluğundan beri onunla ilgili bildiklerimi de ekleyebildim. Benim için asıl önemli olan, zihninin hiç bozulmamış olmasıydı. Bünyesinin sağlamlığını ve mükemmel iyileşme gücünü çok iyi biliyordum. İyi bir şekilde iyileşeceğini biliyordum."

Erich ve Usch'un hayatlarını birlikte yeniden inşa etmelerindeki en öncelikli görev Erich'in bedensel sağlığını ve gücünü geri kazanmaktı. Erich herhangi bir ticari faaliyette bulunacak durumda

değildi, bu nedenle bu süre zarfında karı koca rollerini tersine çevirmeye karar verdiler. Usch, Stuttgart Postanesi'ndeki işine devam etti ve Erich de önlüğünü giyip evi çekip çevirmenin yükünü omuzladı. Bu karar, sıradan medeni yaşamdan tamamen koptuğu on yılın ardından normal hayata geri dönmesine yardımcı oldu.

Dünyanın en başarılı avcı pilotu ev hayatına girişini şöyle anlatıyor:

"Her sabah kalkıp kahvaltıyı hazırlardım. Usch sabah 8 treniyle işe gittikten sonra bulaşıkları yıkar, yerleri süpürür, yatakları toplar, çamaşırları yıkar ve genel olarak evi düzenlerdim. Tüm bunları tıpkı bir kız gibi yapardım! Sonra dışarı çıkıp bir süre bahçede çalışır, çiçeklerle ilgilenir, çimleri keser, biraz boya yapar ve duvar örmek de dahil olmak üzere diğer ufak tefek işlerle uğraşırdım.

"Biz erkekler çalışmaya gittiğimizde eşlerimizin yapmak zorunda olduğu çok çeşitli işleri takdir etmeyi öğrendim. Köye alışverişe gider, güzel bir sofra kurar ve akşamları kapıda Usch'un eve gelmesini beklerdim. Bu dönem benim için kesin olarak inandığım bir gerçeği doğruladı: Usch olmadan ben bir hiçim."

En basit günlük olaylar bile onun için manyetik bir cazibeye sahipti. Noel zamanındaki bir çocuk gibi mağaza vitrinlerine aval aval bakıyordu. Vitrin izlemenin yeniliği haftalar sonra çekiciliğini yitiriyordu. Her türden yeni ve güzel eşyanın ışıltısı ve rengi onu büyülüyor ve içine çekiyordu. Ev yemeklerinin tadı, hapishane kampındaki dış dünya hayallerinde bile hatırlayamayacağı kadar lezzetli görünüyordu.

Dünyadan haberdar olmak için doymak bilmeden okuyordu. Bulduğu en eski dergiler bile onun için yeni bilgilerle doluydu. Ev işleriyle uğraşmadığı zamanlarda uyuyor ve uyukluyordu; bu da yavaş yavaş gücünü geri kazanmasını sağlıyor ve hapishanenin kendisinde bıraktığı izleri silmesini sağlıyordu. Duygusal bir çölde geçen on yılın ardından tam ve tatmin edici bir evlilik ilişkisinin yeniden kurulması ona tarif edilemez bir iç rahatlığı getirdi. Ruhsal yaraları bedenindeki zayıflamadan daha derindi ama kısa süre sonra bunlar bile özünde sevgi olan bir yaşam tarzına boyun eğmeye başladı.

Hapishane psikolojisi, yani on yıl boyunca kendisine dayatılan davranış alışkanlıkları, evdeki ilk haftalarda ona çok zor anlar yaşattı. Köye alışverişe gittiğinde ya da diğer gündelik temaslarında insanlarla konuşmaktan gerçekten korkuyordu. Barış zamanı Almanya'sındaki insanlar onun en son eve döndüğü zamankinden farklı düşünüyorlardı ve savaş esirleriyle karşılaştırıldığında düşünce süreçleri daha geniş ve çok yönlüydü. Alman halkı da on yıl öncesine göre farklı bir şekilde meşguldü. Bu izlenimler birleşerek ona zaman zaman başka bir gezegende yeniden dünyaya geldiği hissini veriyordu.

İzlendiği hissi birkaç hafta boyunca devam etti. On yıldan uzun bir süre boyunca her şeyi ya Rus gardiyanların ya da diğer mahkûmların gözetimi altında yapmıştı. Artık en normal, günlük şeyleri yapmasının önünde güçlü bir psikolojik engel vardı, çünkü bu varlık hissi ve tüm normal eylemler Rus esaretinde geçen on buçuk sene boyunca yasaklanmıştı.

Bir akşam Usch ile Stuttgart'ta yürürken bir balo salonunun önünden geçtiler. Müzik akşam havasında süzülüyordu ve gülümseyen yüzleriyle çiftler dans etmek için içeri giriyorlardı. Dans etmek Erich ve Usch'un 1939'daki dans sınıfı buluşmalarından beri sevdikleri bir şeydi. Usch havayı ve anıları bir anda yakaladı.

"Hadi içeri girip dans edelim, Erich."

İçeri girmek istedi ama bir şey onu durdurdu. Fiziksel olarak engellenmişti. Bu his dilinin tutulmasına benziyordu. Kendini garip ve aptal hissediyordu. Usch ile bu zevki yaşamak için duyduğu aşırı arzuya rağmen, dans etmek için içeri girmeye kendini zorlayamadı. Günümüzün savaşlarında esir düşen erkekler evlerine benzer bir yük altında dönebildikleri için, Erich Hartmann'ın hapishane sonrası bu uyum dönemine ilişkin deneyimi dikkate değerdir. Hartmann'ın sözleri, hapishane çileleri nedeniyle kesin bir şekilde değişmiş olabilecek kişilere karşı anlayışlı davranılmasını da içeriyor:

"Birinin sizi arkadan izlediği, hoş ya da insani olan her şeyin reddedildiği ve yasaklandığı hissi, her eski mahkûmun üstesinden gelemeyeceği, akıldan çıkmayan bir çiledir. Benimki yaklaşık iki ay sürdü. Bunu atlattığım için şanslı olduğuma inanıyorum, çünkü bu

temelde yıllarca süren hapishane rutininin zihninizde oluşturduğu bir alışkanlık.

"Rusya'da benimle birlikte olan diğer mahkûmlar o kadar şanslı değildi. Bunu onlarla tanıştığım ve konuştuğum için biliyorum. Bugün hala bu hapishane psikolojisinin pençesindeler ve bu nedenle kendileri için yeni bir başlangıç bulamıyorlar. Bu adamların işi bitmiş. Keşke bu ruhsal bozukluğa uğramış kişilerin trajik durumuna biraz dikkat çekilebilse.

"Geceleri asıl dehşet başlıyor. Rüyalarında o ruh kırıcı kamplara geri dönüyorlar. Asla özgür olamayacaklar."

Erich'in iyileşme süreci sıcaklık, şefkat ve sevginin mucizeler yaratmasıyla devam etti. 1955 Kasım'ında Usch'la birlikte uzun zamandır erteledikleri evlilik işini hallettiler. 1944 Eylül'ünde Bad Wiessee'de yapılan mahkeme işlemlerine bir de kilise nikahı eklediler. Töreni Erich'in Bopfingen'de Protestan papazı olan amcası gerçekleştirdi. Düğün, on yıl bekleyen ve kazanan aşkın gücüyle daha da dokunaklı hale gelen hassas bir andı.

Erich bedeni ve zihniyle Weil'in insani sıcaklığına olumlu yanıt vermeye devam etti. Düşünceleri giderek artan bir şekilde geleceğiyle ilgili sorulara yönelmeye başladı. Otuz dördüncü yaşında, normal zamanlarda insanların yirmi yaşından önce kendilerine sordukları soruları sormaya başladı. Kendisi ve Usch için hayatını kazanmak zorundaydı ve daha büyük bir zorluk söz konusuydu. Birlikte hayatlarını yeniden inşa ederken kurmaya karar verdikleri ailenin geçimini sağlamak zorundaydı.

Savaş araya girmemiş olsaydı, Erich büyük olasılıkla babası gibi bir doktor olacağını biliyordu. Geleceğin sorunlarını düşünürken babasının ölümünü şiddetle hissetti. Onun anlayışlı tavsiyeleri çok hoş olurdu. Erich hapishaneden döndükten sonra da doktor olmayı düşündü, ama o her şeyden önce gerçekçiydi. Otuz üç yaşında, tüm koşullar elverişli olsa bile ağır bir modern tıp eğitimi zorlu bir girişim olurdu. Onun durumunda artık bu pek mümkün değildi. On yılı aşkın bir süredir tüm akademik uğraşlardan uzak kalmıştı ve lisedeki kimya ve fizik dersleri bile hafızasında silikleşmişti. Şimdi doktor olmayı düşünmek gerçekçi değildi.

Başka şeyleri düşündüğünde hapishanedeki on yılın boşluğunun içinde açıldığını hissediyordu. Otuz üç yaş herhangi bir mesleğe başlamak için geç bir yaştı. Dünyadaki toplam zamanının neredeyse üçte birini hapiste geçirmişti. İş deneyiminin olmaması onu sadece başkaları için çalışırken değil, aynı zamanda kendi girişimini kurarken de engelleyecekti. Ticari düşünceyle temasa geçmek, onun eğilimlerini hissetmek, özünü kavramak, yöntemlerinden bir şeyler anlamak için zamana ihtiyacı vardı. Bu arada geçimini sağlama ihtiyacı da hiç azalmadan devam ediyordu.

Erich için bu kritik dönem, Alman Hava Kuvvetleri'nin aktif olarak yeniden inşa edildiği bir döneme denk geliyordu. Temel çalışmalar birkaç yıl önce Şansölye Adenauer'in ofisinde, eski JG-52 asları Macky Steinhoff ve Dieter Hrabak'ın da aralarında bulunduğu diğerlerinin planlamasıyla başlamıştı. Yeni kuvvet yavaş yavaş Almanya'nın önde gelen pilotları ve İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma şahsiyetler etrafında inşa ediliyordu. Erich eve döndükten sadece üç hafta sonra olacakların tadını aldı. Telefon çaldı. Usch açtı ve telefonu Erich'e uzattı.

"Walter Krupinski," dedi.

"Merhaba Bubi," diye gürledi yerinde duramayan Kont Punski. "Gerd Barkhorn ve ben önümüzdeki hafta İngiltere'de bir jet tazeleme kursuna gidiyoruz. Neden bizimle gelmiyorsun? Bu arada, Bubi, nasılsın?"

Erich elini ağızlığın üzerine koydu ve yüzünde kuşku dolu bir ifadeyle Usch'a baktı.

"Aman Tanrım, Usch. Gelecek hafta onunla birlikte İngiltere'ye uçuş kursuna gitmemi istiyor. Çıldırmış olmalı."

Krupinski telefonda böğürüyordu.

"Bubi, hangi cehennemdesin?"

"Kruppi, lanet olsun, neredeyse on bir yıldır hapisteyim ve eve döneli daha üç hafta bile olmadı. Kendimi daha iyi hissedene kadar İngiltere'ye ya da başka bir yere gidemem."

"Ne demek gidemem Bubi. Sadece uç. Tekrar uçtuğunda kendini daha iyi hissedeceksin. Eski günlerdeki gibi."

Krupinski coşkuyla köpürüyordu ama bu Erich'te hiçbir heyecan uyandırmadı.

"Kruppi, döndüğünde beni ara. Uçmanın nasıl olduğunu ve yeni jetleri anlat, tamam mı?"

Krupinski telefonu kapattı. İngiltere'den döndüğünde telefon etti. Yeni hava kuvvetlerine katılmış ya da katılmak üzere olan diğer pilotlar da öyle. Krupinski'nin başlangıçta tuhaf gelen önerisi haftalar geçtikçe Erich'in aklından tekrar geçmeye başladı. Ayrıca yeniden uçmaya başlayan eski yoldaşlarını da düşündü.

Kruppi, Gerd Barkhorn ya da Günther Rall gibi pilotların hiçbiri o hapisteyken uçuş yapmamıştı. Orduda da bulunmamışlardı, çünkü ordu diye bir şey yoktu. Arada geçen sürede başka işlere zorlanmışlardı. Yeni hava kuvvetleri onlara gençken edindikleri becerileri, teknik bilgileri, deneyimleri ve eğitimleri bir kez daha kullanma şansı veriyordu. Çoğunlukla savaş öncesi profesyonel subaylar olmaları ve ondan daha yaşlı olmaları dışında, temelde Erich ile aynı durumdaydılar. Bir gün Erich, savaşta zor durumda kaldığında ya da hapishanede baskı altındayken yaptığı gibi kendi kendine sessizce konuştuğunu fark etti.

"Erich, avcı pilotluğu senin tek bildiğin, iyi olduğun ve en iyi yaptığın şey. Belki de askeri hayatı sevmediğini şimdi unutmalısın, tıpkı 1940'ta pilot olmayı öğrenme şansın varken unuttuğun gibi." Bu düşünce sonraki aylarda güçlü bir destek buldu.

İkna edici ve güvenilir kişiler Erich'i yeniden hava kuvvetlerine katılmaya teşvik etmeye başladı. JG-52'deki eski komutanı Dieter Hrabak, kişisel bir çağrıda bulunmak için evine geldi. Hrabak, Steinhoff'la birlikte hava kuvvetleri teşkilatı üzerine çalışmış ve jetlerle ilgili tazeleme eğitimi için ABD'ye gitmişti. Hava kuvvetlerini parlak ama gerçekçi terimlerle özetledi. Erich için de bir yer vardı ve aynı zamanda güvenliydi de.

Hrabak'ın hemen ardından Adenauer hükümetinin Kültür Bakanı, Erich'in bir zamanlar öğretmeni olan Bay Simpfendörfer geldi. Onunla birlikte Bonn'daki Savunma Bakanlığı'nda üst düzey bir yetkili olan Herr Bansch geldi. Bu kez baskı daha ağırdı.

"Geri dönmek zorundasın Erich. Hava kuvvetlerinde sana ihtiyacımız var."

Herr Bansch samimi ve ciddiydi. "Sen dünyanın en başarılı avcı pilotusun, Elmaslara sahipsin ve yetiştireceğimiz genç pilotların gözünde önemli bir kişiliksin. Hizmete geri dönmelisin."

Krupinski, Gerd Barkhorn ve Günther Rall belirli aralıklarla telefon ediyor ya da onu görmeye geliyorlardı. Macky Steinhoff, Erich'le Echterdingen Havaalanı'nda buluştu ve hatırı sayılır ikna gücünü kullandı. Hiçbir zaman cennet vaat edilmemişti ama iyi bir kariyer ve güvenlik kesin olarak sunulabilirdi. Erich'in önemini ve değerini vurgulayan tüm bu ısrarların aksine, ticaret dünyasından cesaret verici hiçbir şey gelmedi. Aylar geçtikçe, Erich harekete geçmesi gerektiğini hissetti ve hava kuvvetleri ona mükemmel olduğu tanıdık bir şey sunuyordu. Hayat devam etmeliydi.

Usch bu kritik aylar boyunca onu bir tarafa çekmek için hiçbir şey söylemedi. Kararın yalnızca kendisine ait olduğunu ve Usch'un bu kararı özgürce vermesine izin vereceğini biliyordu. 1956'nın sonlarında hava kuvvetlerine yeniden katılmaya karar verdiğinde, Usch onun kararını kabul etti. Yine de Adolf Galland ve Elmasları kazanan diğer yaşayan asların yeni hava kuvvetlerinin dışında kalması onu rahatsız etmişti. Ünlü Stuka pilotu Hans-Ulrich Rudel de öyle. Erich hizmete geri döndüğünde, yeni silahlı kuvvetlerde İkinci Dünya Savaşı'nda Elmas kazanan tek subaydı. Erich'in kararından rahatsızlık duyan tek kişi Usch değildi.

Kardeşi Alfred'in de derin pişmanlıkları vardı. O dönemle ilgili olarak bugün şöyle diyor: "Orduya devam etmesine üzülüyordum çünkü bunun onun mizacına aykırı olduğunu biliyordum. Ama hapishane yılları ona korkunç bir bedel ödetmişti. O dönemde, askerlik dışında hayatına uygun bir şekilde devam etmesi mümkün değildi."

Erich Hartmann'ın yeniden doğuşu, gençliğinde bir avcı olarak ölümsüzlüğü kazandığı hava kuvvetlerinde gerçekleşecekti. Hayatının bu sonraki evresinde, tıpkı gençliğinde ve hapishane yıllarında olduğu gibi, Altın Şövalye'nin önünde uzanan yeni tür mızrak dövüşü için avcı kalbine ihtiyacı olacaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Yeniden Doğuş

Düşmanı olmayan hiç kimse iyi değildir.
–Tümgeneral Sir Percy Hobart

Erich Hartmann'ın yeniden orduya katılma kararından hemen sonra, Alman Hava Kuvvetleri içinde onun statüsüne ilişkin bir anlaşmazlık yaşandı. Bu küçük ama önemli tartışma, Erich'in yeni kariyerini ve ilerlemesini olumsuz yönde etkileyen, daha sonra ortaya çıkan birçok sorunun tipik bir örneği olacaktı. Bu zorlukların karakteri, yeni Alman silahlı kuvvetlerinin kökeninden ve temel felsefesinden kaynaklanıyordu ki bu konuda kısa bir arka plan bilgisi vermek yerinde olacaktır.

Batı Almanya Federal Cumhuriyeti'nde, Hitler döneminden kalma tepkiler yeni silahlı kuvvetlerin örgütlenmesini büyük ölçüde etkiledi. Alman halkı Bundeswehr'e karşı ilgisizdi, çünkü on yıldan kısa bir süre önce militarizme doymuşlardı. Yeni servislerin organizatörleri, İngiliz ve Amerikan kurumlarında olduğu gibi, sivil gücün ordu üzerindeki otoritesini sağlamak için büyük çaba harcadılar. Alman politik psikolojisi ile diğer ülkelerin politik psikolojileri arasındaki farklar nedeniyle, yeni askeri güçleri geçmişte olduğu gibi kesinlikle politik olmayan değil, politik karakterli olma eğilimindeydi. Devlet başkanına sadakat borcu olan profesyonel bir askeri kasttan oluşan eski sistemin yerini, Alman ilişkileri için oldukça yeni bir şey aldı.

Subaylar gelenek ve teamüllere uygun olarak seçim siyasetinden uzak durmaya devam ettiler, ancak artık siyasi partilere üye olabiliyorlardı. Sivil kontrol yönündeki aşırı örgütlenme, subaylar

arasında da sonuçlarını doğurdu. Subayların atamaları, terfileri ve başarıları mesleki liyakat kadar siyaset tarafından da belirlenme eğilimine girmiştir.

Yeni Alman Hava Kuvvetleri'ne siyaset ve hizmetin çok yakın olması nedeniyle zarar veren şeyler olmuştur. Bu hatalar görevdeki subaylar tarafından çok iyi bilinmekte ve dışarıdan gelen güvenilir kişilerle biraz sert bir şekilde tartışılmaktadır. Alman Hava Kuvvetleri'nin kuruluş yıllarında subay kadrosu siyasi kayırmacılıktan çok çekmiştir. Siyasi olarak iyi bağlantıları olan ve yüksek mevkilerde gözde olan bir subay ilk yıllarda neredeyse hiç yanlış yapamazken, liyakat sahibi kişileri dışarıda tutmak ya da içeri girdikten sonra yan çizmek için nedenler bulunurdu. Bu önlemler, kayırılanların kariyerlerini korumak için gerekliydi, hele de bu kariyerler yetenekten başka bir temele dayandığında.

Erich Hartmann ikinci askeri kariyerinin başlangıcından itibaren siyasi nüfuz sahiplerinden uzak durdu. O kimsenin kuklası değildi. Hava kuvvetlerine döndüğünde Hıristiyan Demokratlara katılması bekleniyordu. Her ne kadar doğrudan ifade edilmemiş olsa da, Erich'e yeni jet avcı uçaklarının ilkine komuta edeceğine dair verilen sözde bu anlaşmanın üstü kapalı olarak yer aldığı anlaşılıyor. Kendisine sorulan sorular karşısında, herhangi bir siyasi partiye katılmak gibi bir niyeti olmadığını açık yüreklilikle ifade etmiştir. Geçmişte hiçbir siyasi partiye üye olmamıştı ve siyaset ona hayatının on yılından fazlasına mal olmuştu. Bu bazı çevrelerce sevilmeyen bir duruştu.

Bunun üzerine personel dairesi tarafından Erich Hartmann'ın "savaş sona erdiğinde iki aydan daha kısa bir süredir binbaşı olduğu için" yüzbaşı olarak geri dönmesi önerildi. Hartmann'ın Binbaşı olarak hapishanede geçirdiği ve bir subayın doğru davranışına örnek teşkil eden on yıl, günümüz koşullarına göre ikinci planda kalmıştı. Günther Rall gibi onun yüzbaşı olarak atanacağını bilen subaylar dehşete düşmüştü. Politikacılara, dünyanın en iyi avcı pilotunun ve yeni silahlı kuvvetlerdeki tek Elmas sahibinin, İkinci Dünya Savaşı'nda sahip olduğundan daha düşük bir rütbeye gelmesinin düşünülemez olduğu söylendi.

Erich'in arkadaşları bu küçük çatışmayı kazanmıştı, ancak o sırada bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Eğer perde arkasına nüfuz eden bir bakış yöneltilmiş olsaydı, onun rütbesini düşürme fikri o kadar da garip görünmeyebilirdi. O dönemde Alman Hava Kuvvetleri'nin personel bölümünde baskın bir etkisi olan kişi Luftwaffe'den eski bir binbaşıydı. Savaş sırasında Doğu Cephesi'nde keşif pilotu olarak görev yapmıştı. Erich Hartmann'ı tanıyordu -belki de kendi huzuru için biraz fazla iyi tanıyordu.

1943 Ocak'ında Erich, Sovyet Karadeniz Filosu'nun Batum limanındaki varlığını doğrulamak için Krasnodar'dan çıkan bir keşif görevinde bu subay için avcı koruma uçağı uçurmuştu. Hatları geçtikten kısa bir süre sonra Rus uçaksavarları ateş açtı ve keşif uçağını uçuran binbaşı hemen uçağını geri çevirip üsse döndü. Avcı uçakları Batum görevini tamamlamıştı ama bu görev Rus gemilerinin hâlâ limanda olduğunu rapor etmeleriyle bitmemişti. Kısa bir süre sonra binbaşının iptal edilen görevini soruşturmak üzere bir savaş hakimi geldi. Binbaşı görevinden alındı ve Almanya'ya geri gönderildi. Savaş sonrası Alman Hava Kuvvetleri'nde rütbeler, terfiler ve atamalarla ilgili kararlar verdiği 1950'lerde ortaya çıktı.

Erich yeniden binbaşı oldu ama bu, kendi yolunu zorlaştırmak için el altından verilecek çabanın başlangıcıydı. Kıskançlık ve küçüklük, beceriksiz ve korkak kişilerin doğal özellikleridir, ancak bu temel niteliklerle motive olan bireyler, nefret ettikleri ve korktukları kişilere karşı açık bir meydan okumaya yönelmezler. Erich'in önüne konan engeller bu yüzden daha az gerçek değildi. Çoğu zaman, kötü küçük adamların entrikalarına karşı kendi hüsrana uğramış tepkisinin kurbanı oluyordu.

Erich yeniden hizmete girmeden önce Düsseldorf'taki eski ekip şefi Heinz "Bimmel" Mertens'in izini sürdü. Erich'in tanıdık, boğuk sesi ona geçmişten ulaştığında Bimmel neredeyse telefonu düşürüyordu. Erich'in savaş hizmeti boyunca ikiz kadar yakın olmalarına rağmen on bir yılı aşkın bir süredir birbirleriyle konuşmamışlardı. Birbirlerine son sözleri, 1945 Mayıs'ında Deutsch Brod'da JG-52'den arta kalanları ateşe verirken olmuştu. Erich'e göre dünyada

sadece tek bir ekip şefi vardı ve mümkünse Bimmel'i yine yanında istiyordu. Eski ekip şefi iyi günler geçiriyorsa şayet, Bimmel'in hayatını alt üst etmemeye önceden karar vermişti.

Erich Bimmel'in sivil olarak iyi durumda olduğunu gördü. Düsseldorf Su İşleri'nde iyi bir işi ve iki çocuğu vardı. Böylesine köklü, güvenli ve mutlu bir aile babası için hava kuvvetlerine katılmanın kötü bir hareket olacağı açıktı ve bu nedenle Erich, Bimmel'e yeniden orduya katılma konusunu hiç açmadı. Altın Şövalye başka bir ekip şefi bulması gerektiğini biliyordu. Bir hafta sonra Bimmel ve tüm Almanya gazete manşetlerini gördü:

HARTMANN LUFTWAFFE'YE YENİDEN KATILDI

Bu manşetlerden sonraki birkaç gün içinde Erich personel ve tıbbi testlerden geçti. Doktorlar hapishane çilesinden sonra iyileştiğini doğruladı. ABD yönetimi altında sekiz haftalık bir dil kursu ona temel İngilizce akıcılığını kazandırdı ve ardından ABD Hava Kuvvetleri eğitmenleri altında tazeleme eğitimi için Landsberg'e gönderildi.

Alman Silahlı Kuvvetleri, Batı Almanya'nın 1954 Ekim'inde imzacı güçlerin NATO'ya katılma davetini resmen kabul ettiği 1955 Mayıs'ından beri aktif olarak genişliyordu. Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü, 1948 Berlin ablukasının Batı Avrupa'da ortak savunma önlemlerine duyulan ihtiyacı ortaya koymasının ardından kurulmuştu. Almanya böyle bir savunma sisteminde çok önemli ve merkezi bir unsurdu. Yeni Alman Hava Kuvvetleri için uçuş eğitimi, Amerikan ve İngiliz uçakları ve eğitmenleri kullanılarak Almanya'daki çeşitli üslerde başlarken, birkaç yüz Alman subayı için ileri jet eğitimi USAF tarafından Phoenix, Arizona yakınlarındaki Luke Hava Kuvvetleri Üssü'nde kuruldu.

Erich iyileşme ayları boyunca, Hafif Uçak Pilotu Lisansını yeniden almak için bir arkadaşına ait iki kişilik bir Piper Cub ile uçmuştu. Küçük uçağa yaklaştığında bir uçakla son temasının üzerinden on bir yıl geçmişti, ancak küçük kabin kapısını açıp içeri baktığında sadece önceki gün uçmuş gibi garip bir hisse kapıldı. Küçük Piper,

1959 Mayıs'ında İngiltere, Wethersfield'da Amerikan 20'nci Taktik Avcı Kanadı tarafından düzenlenen hava gösterisine katılan Hartmann (en solda), kaderin bir cilvesi olarak Londra'daki Sovyet konsolosluk personeliyle yan yana oturdu.

Hartmann 1959 Mayıs'ında Essex'teki Wethersfield'a konuşlu Amerikan 20'nci Filo'yu ziyaret ediyor. Solda sağa, Albay Walter Waller, 22 zaferle as Albay Jay Robbins, Hartmann, yazar Albay Raymond F. Toliver (komutan), Albay Daniel Sharp ve Albay Howard Reed.

Tamamı jetlerden oluşacak ilk avcı kanadı olacak JG-71 Richthofen'ın komutası artık Hartmann'da. Solda, Birinci Dünya Savaşı'nın lider asını bünyesinden çıkaran Richthofen ailesinden Bolko von Richthofen.

Erich Hartmann ve dostu Walter Krupinski (solda), yeni bir arkadaş olan Hubert Zemke'yle Buchel Hava Üssü'nde bir araya geldiler, 1961 Mayıs'ı. Hub Zemke İkinci Dünya Savaşı sırasında USAF 56'ncı Avcı Grubu'na komuta ediyordu.

Erich Hartmann ve Amerikan Denizci ası Eugene Valencia 9 Mayıs 1961'te bir arada. Alman Avcı Pilotları Derneği tarafından davet edilen Amerikan Avcı Asları grubu Almanya'yı geziyorlar.

Hartmann JG-71'in komutanıyken 1961 Mayıs'ında ABD'yi ziyaret etti. Burada, Colorado Springs'te Korgenerael Robert M. Lee ile birlikte.

1961 Mayıs'ında Hartmann Colorado Springs'teki akademiyi ziyaret etti. Burada, akademi mezunu McCormick'in yüzüğünü inceliyor.

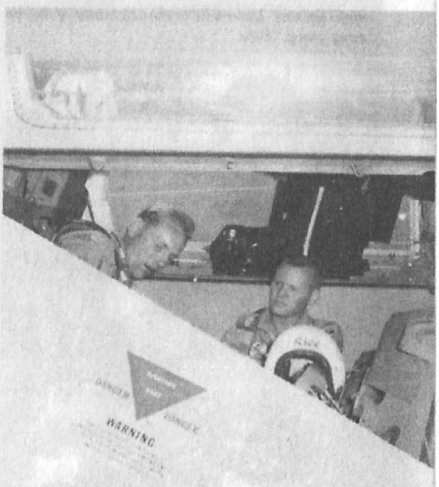

Hartmann, astronot John Glenn'in uzay elbisesini inceliyor. Henüz 40 yaşında bile olmayan Hartmann, insanoğlunun uzay yolculuğunda kat ettiği mesafeden etkilenmiş görünüyor.

Amerikan avcı ası Robert Johnson, beyaz takımıyla, 91 sortide 28 Alman uçağı düşürdü. Hartmann ise 28. skorunu 194. sortisinde yapmıştı. Johnson memlekete gönderildi, fakat Erich muharebe uçuşlarına 1400. sortiyi aşana dek devam etti. Burada Johnson F-105'in bazı karmaşıklıklarını anlatıyor.

Hartmann, Hava Savunma Komutanlığı'nın F-106 önleme uçağıyla 1961 Haziran'ında uçuş yaptı. Bir Amerikan Yüzbaşı Hartmann'a brifing veriyor.

Korgeneral Johannes Steinhoff ve Yarbay Erich Hartmann, Steinhoff'un evinde, 4 Aralık 1967.

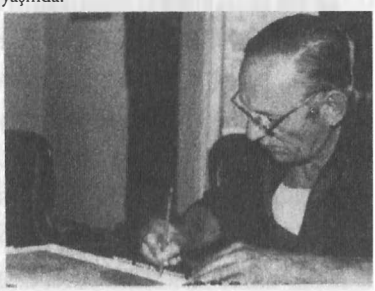
General Werner Streib 23 Mart 1966'da emekli oldu. Burada Streib'a en iyi dileklerini ileten General Adolf Galland ve Albay Erich Hartmann görülüyor.

21 Ekim 1967'de düzenlenen bir Luftwaffe buluşmasında Usch, yemekte kendilerine eşlik eden Hajo Herrmann'la. Hajo, İkinci Dünya Savaşı sırasında bombardıman uçağı pilotuydu ve "Wilde Sau" fikrinin, yani gece avcılarının tek motorlu avcılar olması fikrinin sahibidir.

4 Aralık 1967'de Hartmann ailesi yazar Toliver için poz veriyorlar. "Küçük Usch" neredeyse 11 yaşında.

7 Mayıs 1983'te Hartmann Harley Copic'in tablosunun taş baskılarını imzalıyor.

Hartmann, 30 Mayıs 1971'de Illinois'te düzenlenen bir hava gösterisinde daha da güçlendirilen P-51 Mustang'le.

boyut ve kullanım açısından savaş zamanında sık sık uçtuğu Storch'a benziyordu. Kontrollerin hissi hemen ona geri döndü. Onu havaya kaldırırken becerilerinden hiçbir şey eksik değildi. Motorun görkemli kükremesi, daha önce öldüğü sanılan bir arkadaşının sesini dinlemek gibiydi. Arkasında bıraktığı bu deneyimle, 1956 yılının sonlarında Landsberg'e tekmil verdiğinde askeri uçuşlara yeniden başlamak için sabırsızlanıyordu.

Piper Cub ile uçarken onu çok keskin bir şekilde etkileyen kayıp yıllar olgusu, Landsberg'deki USAF eğitmenleri üzerinde de etkisini göstermişti. Avcı pilotları genel olarak hayat dolu bir ukalalığa sahiptir ve genellikle aynı yaş grubundaki diğer erkeklerden daha genç görünürler. Erich Hartmann Landsberg'de sessizce tekmil verdiğinde Amerikalı eğitmenleri gözlerine inanamamıştı. Dünyanın en başarılı avcı pilotu, bin dört yüz savaş görevine ve Rus hapishanelerinde geçirdiği on buçuk yıla rağmen yirmi beş yaşından büyük görünmüyordu.

ABD Hava Kuvvetleri'nden dost canlısı bir Teksaslı olan Yüzbaşı James Mangum'un rehberliğinde Erich, T-6 ve T-33'te iyi bir şekilde eğitimini tamamladı. North American T-6 eğitim uçağı, 600 beygirlik radyal motoru ve iki kanatlı pervanesiyle ileri seviye eğitim uçağı olarak kullanılıyordu. Bu uçak Piper'a göre büyük bir adımdı ama Erich'in yüzlerce saatini harcadığı Me-109'un hâlâ çok gerisindeydi. T-33 Lockheed tarafından üretilen iki kişilik bir jetti, ancak jet itiş gücü bile Erich için yeni değildi, çünkü 1945 yılında çift motorlu Me-262 ile uçmuştu.

Güçlü bir uçakla tekrar havada olmanın verdiği his bir özgürleşme hissiydi. Kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu, ama bu doğmakta olan tek doğum değildi. Usch 1956 yazında hamile kaldı ve Erich kendini askeri uçuşa yeniden yöneltme zorluğuyla mücadele ederken dünyası ısınan bir beklenti ışıltısıyla doldu. Hapisteyken hiç göremediği oğlunun ölümü ağır bir darbe olmuştu ve şimdi yeni bir aile, yeni bir hayatın parçasıydı.

Usch ve Erich'in 23 Şubat 1957'de Weil yakınlarındaki Tübingen'de sevimli, sarışın bir kızları dünyaya geldiğinde mutlulukları

arşı aşmıştı. Ursula Isabel kısa süre içinde "Küçük Usch" oldu ve anne babasına, doyurucu bir şimdinin sevinci içinde geçmişi unutturdu. Erich'in babalık kardeşliğine yeniden adım atması hayatının en mutlu günlerinden biriydi.

1957 yılında Erich, Phoenix, Arizona yakınlarındaki Luke AFB'de jet avcı uçakları üzerinde ileri eğitime atandı. Usch ve Küçük Usch'a veda etmek zor oldu ama Luke AFB'deki yeni ortam Arizona'yı Erich'in ikinci evi haline getirdi. T-33 ve F-84'lerde, neredeyse her gün uçuşa izin veren mükemmele yakın hava koşullarında topçuluk, yalama taarruzu, bombardıman ve sektirme bombardımanı[47] eğitimi aldı.

Bu kitabın yazarlarından eski dostu Albay Raymond Toliver USAF, İngiltere'den Erich'in o sıralarda Luke AFB'de düzenlenen ABD 20'nci Taktik Avcı Kanadı muharebe ekiplerinin buluşmasına davet edilmesini sağladığında Amerikalılarla olan sosyal ilişkileri genişledi. Altın Şövalye daha önce Amerikan birliği Essex, İngiltere'deki RAF Weathersfield'de konuşlanmışken 20. Taktik Avcı Kanadı'nın Onursal Üyesi olmuştu. Luke'daki Amerikalı pilotlar mesleklerinin dünya şampiyonunu kardeşliklerine kabul ettiler. Bu dostane sosyal ortam ona, yedi uçağını uzak Avrupa'da düşürdüğü eski düşmanlarıyla omuz omuza olmasının ironisini düşünecek zaman bırakmadı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma USAF silah kamerası filmleri Luke'ta gösterildiğinde, Erich genç Amerikalı pilotlara filmlerin kendi savaş taktikleri hakkında anlattıklarını doğruladığını ikna edici bir şekilde gösterdi. Onlara defalarca, "Onu indirmek istiyorsanız yaklaşın," demişti. "İki yüz elli metre mi? Hâlâ çok uzaktasınız." Bazı genç pilotlar kuşkuluydu ama savaş görüntüleri onu haklı çıkarmıştı.

Takip edilen uçak kamera lensini doldurduğunda ve takip eden pilot ateş ettiğinde, hedef uçağın patlaması neredeyse değişmez bir şekilde takip ediyor, uçak tam isabet alıyor ve parçalanıyordu. Buna karşın, uzun mesafeli silah kamerası görüntüleri çoğunlukla kıvrılan

47 Sektirme bombardımanı, bombanın yerde veya su üzerinde kayacak veya sekecek şekilde ve yer veya su seviyesinde bulunan bir hedefe vuracak kadar alçaktan atılması suretiyle yapılan bir bombardıman türüdür. (ç.n.)

ve yavaşlayan mermilerin ara sıra isabet ettiğini gösteriyordu. Nadiren diğer uçağın düştüğü görülmüştür, ancak bu küçük vuruşlarda bile yanıcı Japon uçaklarının havaya uçtuğu bazı olağanüstü düşüşler hariç. Uzun menzilli filmlerin pek azı, yakın mesafeden yapılan saldırıların yarattığı yıkıma benzer bir şey gösteriyordu.

Erich Hartmann, genç Amerikalı pilotların ilgisini çekmiş, onun alçakgönüllülüğüne ve açık sözlülüğüne hayran kalmışlardı. Ayrıca onun sekiz yüzden fazla hava muharebesinin hasadı olan neredeyse inanılmaz deneyim deposundan da yararlandılar. ABD Hava Kuvvetleri de, eski Luftwaffe'yi anımsatan ruhu ve moraliyle Altın Şövalye'yi etkilemiş ve şaşırtmıştı. 1957'nin Alman Hava Kuvvetleri böyle bir içsel güçten yoksundu ve Erich bunun eksikliğini şiddetle hissetti.

Almanya'nın 1957'deki siyasi atmosferinden yeni çıkmış olan Erich, ABD Hava Kuvvetleri'ni, askerleri kendilerini aşmaya teşvik eden moral değerlerle hayranlık uyandıracak şekilde donatılmış buldu.

ABD'ye yaptığı ziyaretin kişisel boyutunda ise Erich sıcak bir dostluk buldu. Binbaşı Frank Buzze ve eşi Wylene, onu Phoenix'teki evlerini paylaşmaya davet etti. Sıradan bir subayın Buzze'lar kadar iyi yaşayabileceğine inanmakta zorlandı. Tüm modern olanaklara sahip hoş bir evleri vardı, yakışıklı bir spor araba kullanıyorlardı ve rahat ve mutlu insanlardı.

Arizona deneyimi, tüm yönleriyle, Erich için acımasız on yılın ardından öyle bir peri masalıydı ki bunu Usch'la paylaşmak istedi. Buzz'lar, Erich Luke'ta olduğu sürece Alman çifti hemen yanlarında yaşamaya davet ettiler. Erich gerekli uçak parasını denkleştirdi ve Usch Arizona'ya uçtu, Küçük Usch ise Stuttgart'taki Paetsch evinde büyükanne ve büyükbabasının gözetiminde kaldı.

Arizona Usch için de unutulmaz bir deneyim oldu. Geniş, uçsuz bucaksız, boş kırsal alan ve ham çöl arazisi Alman çiftin daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Büyük Kanyon'un ihtişamı arasında yaptıkları kamp gezileri onları en az Phoenix'teki büyük süpermarketler ve güzel mağazalar kadar büyüledi. Almanya'ya geri döndüklerinde, Usch'un bugün özlemle andığı bir tatil sona ermişti:

"Hayatımızda geçirdiğimiz en güzel zamandı. Alman olarak bize karşı en ufak bir kızgınlık yoktu ve herkes nazik ve yardımseverdi. Kendimizi tamamen evimizde hissettik ve Almanya dışında yaşamak istediğim tek ülke burası. Frank ve Wylene Buzze tanıdığımız en iyi insanlardı, anne ve babanız gibi yakınlık hissedebileceğiniz sade dostlardı. Almanya'ya döndükten sonra bazen Phoenix'i, Wylene'i, oradaki her şeyi ve herkesi özlüyordum."

Erich'in Amerika'daki maceraları son derece profesyonel olduğu kadar hafif yanları da olan bir maceraydı. Dünyada türünün en gelişmiş silah sistemi olan F-104[48] doğal olarak ilgisini çekmişti. Bir F-104 eğitim filosunun bulunduğu Las Vegas, Nevada yakınlarındaki Nellis AFB'ye gitti ve uçağın nasıl çalıştığını öğrendi. Amerikalı pilotlar üsse geldiklerinde makineyi, hızını, performansını, tırmanışını, silahlarını anlata anlata bitiremiyorlardı. Erich aynı genç pilotlarla görev dışında barın etrafında konuştuğunda, hikaye biraz farklıydı.

Onlara bakım yapılabilirlik oranının neden bu kadar düşük olduğunu sorduğunda, F-104 ile ilgili bazı zorlukları anlattılar. Motor sorunları, burun tekerleği sorunları, nozul zorlukları ve diğer konular düşük bakımın kaynakları olarak gösterildi. Erich bakım personeliyle F-104 hakkında konuştuğunda, ona uçağı bakıma ve uçuşa hazır tutma konusunda yaşadıkları pratik sorunları anlattılar. Yedek parça sorunları, ekipman kusurları ve bakım sorunları kataloğu parlak bir kayıt değildi.

Erich Amerika'ya F-104'ü değerlendirmek için gönderilmemişti ama profesyonel bir askeri pilot ve yakında kanat komutanı olacak biri olarak, zamanı geldiğinde muhtemelen NATO güçleri tarafından kullanılacağını bildiği bir uçakla yakından ilgileniyordu. Erich'in arkadaş olduğu genç bir USAF yüzbaşısı ona o zamana kadarki F-104 kazalarına ilişkin bulguları içeren büyük bir cilt verdi. Erich bu teknik kanıtları dikkatle inceledi ve araştırmasının sonunda vardığı sonuç kesin ve netti. Alman Hava Kuvvetleri'nin böyle

48 F-104 "Starfighter", Burbank, Kaliforniya'daki Lockheed Aircraft Corp tarafından üretilen Mach 2+ hava üstünlüğü avcı uçağı. Bir avcı pilotunun rüyasıdır ve tüm avcı uçaklarının en iyisi olarak kabul edilir. 2550'den fazla üretilmiştir ve dünyanın on dört ülkesi bunları kullanmaktadır.

bir uçağı kullanabilmesi için çok daha fazla deneyim ve bilgi birikimine ihtiyacı olacaktı. Bu görüş daha sonra doğru ve isabetli olduğu kanıtlansa bile ona zarar verecekti.

Almanya'ya döndüğünde, kendisine bir avcı-bombardıman uçağı kanadının komutanlığı teklif edildi. Avcı-bombardıman rolünü kendi işi olarak görmediği için bu atamayı reddetti ve yetkililere ilk tamamen jet avcı uçağı kanadını beklemeyi tercih edeceğini söyledi. 1958 baharında bir süre Oldenburg'da Avcı Pilotları Okulu'nun komutan yardımcısı[49] olarak görev yaptı ve haziran ayında tarihle küçük bir randevu gerçekleştirdi.

Yeni hava kuvvetlerinin ilk jet avcı kanadı Ahlhorn'da kurulacak ve JG-71 Richthofen adını taşıyacaktı. Bu kanat Almanya'nın Birinci Dünya Savaşı'ndaki en büyük asının ve İkinci Dünya Savaşı'nda Luftwaffe'deki JG-2 Richthofen'in geleneğini sürdürecekti. Kanadın komutanı uygun bir şekilde ikinci harbin Richthofen'i Binbaşı Erich Hartmann olacaktı. Bir yeniden inşa partisi ve Alman Hava Kuvvetleri Müfettişi General Kammhuber'in bir konuşması, Erich Hartmann'ı bir hava kuvvetleri subayı olarak muhtemelen en büyük macerasına başlattı.

Bu atama Alman Hava Kuvvetleri'nin yanlışlar kadar doğru kararlar da verebileceğini gösterdi. Erich'e JG-71'in komutasını verme kararı, insan ve görevi bir araya getirme ve her birini diğerine uygun hale getirme şekli nedeniyle neredeyse bir deha gibi görünüyordu. Almanya, Erich Hartmann'ı Richthofen Kanadı'nın komutanı yaparak onu onurlandırdı. Hava kuvvetleri de Altın Şövalye'ye meydan okuyordu, çünkü Almanya'nın ilk modern jet avcı uçağı kanadını bir dizi F-86 Mark VI uçağından yetiştirme görevi dev bir sorun yığınıydı. Bu durum, "Altın Şövalye, görelim bakalım sende as pilot ve nişancıdan daha fazlası var mı?" demekle eşdeğerdi.

Mücadeleci ruhu kabaran Erich, tüm enerjisiyle kendini işine verdi. Kanada atanan genç pilotlar ilk başta komutanlarına hayranlıkla bakıyorlardı. Erich, liderliğinin kalitesiyle bu hayranlığı ruha ve coşkuya dönüştürdü ve yeni Alman Hava Kuvvetleri'nde moral

49 Otuz altı zafer kazanmış Albay Herbert Wehnelt komutandı.

açısından bir standart oluşturdu. Sadece İkinci Dünya Savaşı'nda, Galland, Mölders, Hrabak, Trautloft ve Priller gibi büyük komutanların yönetimindeki avcı kanatlarına aynı türden bir ruh aşılanmıştı.

Erich dersler verdi, kanadın ABD yapımı F-86'larıyla sürekli uçtu ve hafta sonları Ahlhorn Soaring Club'ın önde gelen isimlerinden biri oldu. Richthofen Kanadından genç pilotlara, annesinin yıllar önce kendisine planörcülük hakkında öğrettiği her şeyi ve kendi öğrendiklerini öğretti.

Diaterka'dan eski hapishane arkadaşı Sigi Graf von der Schulenburg'u Hamburg'daki bir subay eğitim okulunda buldu ve onun JG-71'e idari subay olarak transferini ayarladı. Erich küçük bir Dornier ile uçarak NATO subaylarına danışıyor ve kanadı için gerekli materyali hızlandırıyordu. Herkes kendilerinden daha büyük olduğunu düşündükleri bir şey için canla başla çalışmak için ilham alıyordu.

Yeni filolar kurdu ve durmadan uçuş deneyimi, uçuş deneyimi ve daha fazla uçuş deneyimi ihtiyacı üzerinde durdu. Erich F-104'ların önünde sonunda geleceğini ve ne kadar ateşli olduklarını biliyordu. Aklındaki önemli şey, mümkün olduğunca çabuk uçuş deneyimi kazanmak ve organizasyonun daha sıradan yönlerini daha sonra detaylı bir şekilde ilgilenmek üzere bırakmaktı. Genç pilotlarının hayatlarının, ultra sofistike F-104 ellerine geçtiğinde ne kadar deneyim sahibi olduklarına bağlı olacağını biliyordu.

F-104G'yi idare etmek için mükemmel bir insan unsuruna ihtiyaç duyulacaktı ve o da insan unsuru üzerinde yoğunlaştı - bir tarafta sonsuz eğitim, diğer tarafta ruh ve moral. JG-71 uçaklarını, Karaya Bir'in Rus Cephesi'nde taktığı ve Kızıl Hava Kuvvetleri'ne dehşet saçtığı pervanenin üzerine aynı yayılan siyah lale deseniyle boyadı. JG-71 uçakları elden geçirildikçe, lale deseniyle boyandılar. Pilotlar geçmişle olan bu bağı çok sevmişlerdi. Ziyarete gelen bir general dehşete düşmüştü. O bir pilot değil, uçaksavar subayıydı.

"Bu uçakların üzerindeki boya mı?" diye mırıldandı uçaksavar generali.[50]

"Evet, Generalim," dedi Erich.

50 Bir uçaksavar generali, uçaksavar topçu komutanıdır ve pilot değildir.

"Ama uçakların sadece yarısı boyalı, kanatlar berbat görünüyor."

"Onları revizyondayken boyuyoruz ve bu da hizmet verebilirlik oranımızı koruyor. Yakında hepsi boyanacak."

"Boya pahalıya mal oluyor, Binbaşı Hartmann."

"Hiç sorun değil efendim. Boya parasını kendim ödeyeceğim. Boyayla işaretleme kanatta güçlü bir ruh yaratır."

İkinci Dünya Savaşı sırasında Rusya'daki Krupinski gibi o da JG-71 için filo barları kurdu. Her gün uçuştan sonra pilotlar üsteki barlara çekiliyordu. Orada dinlenip sohbet edebiliyorlardı. Ama yeni Alman Hava Kuvvetleri buna hazır değildi. Erich'in üstleri emirle barları kaldırttı. Bugünkü Alman Hava Kuvvetleri'nde ise her filoda bir bar bulunmaktadır ve bu bir moral kaynağı olarak teşvik edilmektedir.

Yüksek rütbeli subayların karıştığı bu gibi olaylar "Hartmann iyi bir subay değil" temasının dolaşıma girmesine yol açmıştır. Yüksek rütbeli subayların ve personelin çoğu hiç savaş uçuşu yapmamıştı. Erich Hartmann bazı açılardan "iyi bir subay" olmayabilirdi ama bu, eleştiriyi yapan kişinin bakış açısına ve geçmişine bağlıydı. Alman subaylarını Rus hapishanelerinde falekt halde görmüş olan Erich, bir subayı iyi bir subay yapan normal kavramların nihai geçerliliğinin olmadığını biliyordu.

Eski bir JG-52 yoldaşı Erich'in komutası altındaki Richthofen Kanadına atanmıştı. Erich'in hiç yakınlık kurmadığı bir adamdı ama Rus hapishanelerinde ve savaş yoldaşı olarak birlikte bulunmuşlardı; Erich bu subayın savaşta fena halde hırpalandığını biliyordu. Başındaki yaralar onu hayatının baharında olduğundan çok daha kötü bir hale getirmişti.

Bu subay zaman zaman Ahlhorn'daki ufak tefek kural ihlallerini Erich'in üstlerine anlatıyordu ve komutanına sadık olmaktan çok uzaktı. Erich'in hayata bakış açısına özgü bir şekilde, Altın Şövalye eski yoldaşının katlandığı her şeyi hoş görüyordu. Bu subay sık sık sarhoş olduğunda ve erlerle yumruk yumruğa kavga ettiğinde, Erich onu cezalandırmayı reddetti. Subayın ispiyonculuk yaptığı general

bunları duymuş ve Erich'in hırpalanmış gaziyi cezalandırması için ısrar etmişti.

On yıl boyunca NKVD'nin sopalarına dayanmış olan sarışın adam, özgür bir adam olarak dokunulmaz bir etik ilke olduğunu düşündüğü şeyden vazgeçirilemezdi. Savaşta kahraman olmuş, yüksek madalyalı bir subayı cezalandırmak başlı başına iğrenç bir şeydi ama disipline değil de doktora ihtiyacı olan bir adamı cezalandırmak Erich Hartmann için kesinlikle düşünülemezdi. Bu duruşundan ayrılmayı ve madalyalı yoldaşını cezalandırmayı reddetti. Bu, onun iyi bir subay olmadığının bir başka kanıtı olarak görülmüştür.

Erich Hartmann'ı eleştirenler birçok durumda gerçeklikten çok uzakta yaşıyorlardı, çünkü Alman Hava Kuvvetleri, diğer birçok askeri organizasyon gibi, kökleri neyin uygun, doğru ve verimli olduğuna dair modası geçmiş bir kavrama dayanmaktadır. Atom çağında, askeri liderler hala barış zamanı ile savaş zamanı arasında ayrım yapmakta ve verimlilik çoğu zaman düzgün sıralar, ütülenmiş pantolonlar, selamlama ve süpersonik çağda anlamsız ve hatta tehlikeli olan diğer fırfırlar anlamına gelmektedir.

Bir kanat komutanı olarak Erich Hartmann deneyiminden yararlandı. JG-71'i sanki savaş devam ediyormuş gibi yönetiyordu, "böylece kötü alışkanlıklar edinmezdik." Uçuş deneyimi olmayan gösteriş düşkünü subaylar şaşalı teftişler yaparken, uçakların düzgün sıralar halinde dizildiği, kusursuz üniformalarıyla hazır olda duran adamların bulunduğu geçit töreni konseptini pek kullanmıyordu. Ona göre operasyonel hazırlık daha sert bir malzemeden yapılmalıydı.

Erich Hartmann gelecekteki savaşların operasyonel hazırlığa "çalışmak" için zaman tanımayacağına inanmakta. Bu nedenle onun yaklaşımı her zaman operasyonel hazırlık ve dağılma yönündedir. Alman Hava Kuvvetleri'nin başka türlü çalışmaması için diğerlerinden daha fazla nedeni vardır. Luftwaffe, 1941 Haziran'ında Kızıl Hava Kuvvetleri'ni yere serdiğinde, bu bir hava gücünün tarihteki en eksiksiz imhasıydı.[51] Rus uçakları cepheye yakın arazilerde geçit

51 İsrail'in 1967'deki altı günlük savaşta Arap hava kuvvetlerini yok etmesi, 22 Haziran 1941'deki kitlesel yıkımla kıyaslandığında oldukça önemsizdir.

resmi tarzında dizilmişti. Erich'in görüşü, Alman Hava Kuvvetleri'nin jet ve roketle gelen süpersonik çağda benzer, ancak çok daha hızlı ve yıkıcı bir darbe yemeye hazırlanmaması gerektiğiydi.

Operasyonel hazırlıkta yarım önlemlerle yetinmeyi reddetmesi, onu Kammhuber gibi işini bilen generallerle değil, hava kuvvetlerinin yüklendiği mesleki açıdan yetersiz ve siyasi açıdan güçlü subaylarla karşı karşıya getirdi. Bu subayların çoğu savaşta orduda, bazıları da Luftwaffe'de görev yapmıştı ama çok azı 1945'ten beri uçmuştu ve her bakımdan zihinleri ve bakış açıları eskimişti.

Hartmann'ın psikolojisi Sovyet hapsinin ateşinde şekillenmiş, onun zorluklarıyla dövülmüş ve şimdi Hartmann'ın iyi bir subay olmadığını söyleyenlere asla dokunmayan acımasız süreçlerle sertleşmişti. NKVD, düzgün Alman karakterini örnekleyen genç bir adamı yok etmek için on yılını harcadığında, Erich Hartmann'ı olgunluk çağında dürüst bir görüşü açıkça savunan bir adama dönüştürdü. On yıl boyunca sayısız sığınağın kasvetinde gerçeğe sarılmıştı ve artık hiç kimse, özgürlüğün saf havasında, askeri gerçek "hayır" iken ondan siyasi bir "evet" koparamazdı.

Siyasi çekişmelerle bir yalanı yaşayan yüksek rütbeli subaylar, anlaşılır bir şekilde bu sarışın adamdan çekiniyorlardı. Yapısal olarak siyasi çıkarlara boyun eğme yeteneğine sahip olmayan bu adam -karakterine yönelik saldırılara direndiği on yılın mirası- nevrotik düzlemde poz verenlerin sahip olduğu duygusal güvenlik için bir tehditti. Böylece Erich Hartmann'ın iyi bir subay olmadığını tekrarlamak siyaseten moda haline ve onu savunmak intihar anlamına geldi.

Onu ihtişamlı günlerinden tanıyan ve onunla birlikte Rusya'da hapsedilen bir subay, Erich'in beceriksiz üstlerine - albaylar, generaller ya da her neyse – yaklaşımını şöyle anlatıyor:

"O nezaketten anlamaz. Onlarla sanki düşünme süreçleri siyaset tarafından bozulmuş NKVD subaylarıymışlar gibi konuşur."

Richthofen Kanadı'nın genç adamları için o, satranç tahtasını kontrol edenler tarafından düşünülenin tam tersiydi. Savaştan bu yana yetişen çoğu genç insan gibi, genç pilotların da yanlışı iyi koklayan bir burnu ve gerçeğe karşı güçlü hisleri vardı. Altın Şövalye

onların damarına basabilen ve onları harekete geçirebilen bir liderdi; otuz yaşını aşmış herkesin tükenmiş sayıldığı bir çağda ve meslekte bu hiç de kolay değildi.

Onlara topçuluk ve hava savaşları hakkında bir şeyler anlattığında, doğruluğuna olan güvenlerinden şüphe duymazlardı. O, sırtına bir uçak bağlayan en başarılı avcı pilotuydu. Onlara Sovyet psikolojisini ve NKVD'nin karakter parçalama yöntemlerini anlattığında, dinlediler ve öğrendiler. Bu genç Almanlar bir gün bu tür süreçlere karşı kendilerini savunmak zorunda kalabileceklerini ve yaşayan gerçeği duyduklarını biliyorlardı.

Erich'in bu oluşumu kurmak için çalışmaya başlamasından sadece altı ay sonra, JG-71 Richthofen 1958 Ekim'inde NATO'da görevlendirildi. Kanadını hazırlarken gösterdiği başarının büyüklüğü, çoğu avcı kanadının NATO'ya girebilecek yeterliliğe ulaşması için gereken normal süreyle ölçülebilir - genellikle en az bir yıl. "İyi bir subay olmayan" bir lider için bu, on yıl sonra bile eşine rastlanmayan mükemmel bir performanstı.

Onlar onun çocuklarıydı ve onlara bir baba gibi göz kulak oluyordu. 1960 Eylül'ünde ayında yazarlara çocukları hakkında gururla şunları yazmıştı:

"Geçen yıl boyunca kanatta yüzde 24'lük bir hava topçuluğu ortalamasına ulaştık. Alman Hava Kuvvetleri'ndeki en yüksek puan olduğunu düşündüğüm için bundan mutluluk duyuyorum. Adamlarım harika! Yüzde 60 puan ortalamasına sahip altı keskin nişancım var -yirmi dört yaşında genç çocuklar- bu yüzden onları kısım lideri yaptım. Çocuklar artık kanat komutanı olan yorgun ve yaşlı kediden daha iyiler."

Alman Hava Kuvvetleri'nin o kundak günlerinde JG-71'de görev yapan askerler sert, sarışın komutanlarına tapıyorlardı. Hâlâ da tapıyorlar. Onu cehennemin kapılarına kadar takip edebilirlerdi. Birçoğu Hartmann'ın önüne geçti ve şimdi general ya da emekli generaller.

Alman Hava Kuvvetleri'nin F-104 satın alma kararı, tam tersi bir sonuç doğurması gerekirken Erich'in kariyerine zarar verdi. Titiz ve yetkin profesyoneller olan üst düzey liderlerle uyumu mükemmeldi.

Bundesluftwaffe'nin ilk Müfettişi General Kammhuber'i sever ve ona hayranlık duyar, yeteneklerine ve başarılarına saygı gösterirdi. Aynı şey, her ikisi de Hava Kuvvetleri'nin başında bulunan General Steinhoff ve General Rall ile olan ilişkileri için de geçerlidir. Açık sözlü görüşler bu tür adamlara ifade edilebilirdi.

Bir keresinde Kammhuber ile sohbet ederken F-104 konusu gündeme geldi. Erich, ABD'deyken F-104 üzerinde yaptığı incelemelere dayanarak, F-104'ün o dönemde Alman Hava Kuvvetleri için iyi bir uçak olacağına inanmadığını söyledi. Muhtemelen bu görüşe sahip olan ve bunu üstlerine ifade eden ilk kişiydi. F-104'ün satın alınmasının ertelenmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Benim düşüncem iyi bir pilot olduğum yönündeydi. Özel bir uzmanlığı olmayan, normal, ortalama bir pilot, ama bolca şansa sahip, daha fazlası değil. Her işadamının size söyleyeceği gibi, pratik deneyiminiz ne olursa olsun şansınız olmalıdır. İyi şansım sayesinde çok fazla deneyim kazanmıştım. Bu deneyim, ABD'de F-104 hakkında öğrendiklerimle birleştiğinde, genç pilotlarımızın böylesine karmaşık bir silah sistemine geçecek deneyime sahip olmadıklarını gösteriyordu.

"F-104'ün kötü bir silah sistemi olduğuna inanmıyordum, daha ziyade bizim tarafımızdaki insan sorununun bize ciddi sıkıntılar yaratacağına inanıyordum."

Erich görüşlerini General Kammhuber'e açık yüreklilikle ifade etti. Liderine, Alman havacılığında on yıl ya da daha uzun bir süre boyunca pilotların eğitilmediği, teknisyenlerin deneyim kazanmadığı ve hiçbir organizasyonun bulunmadığı bir boşluğun var olduğuna dikkat çekti. Kammhuber'e ABD'de F-104 üzerine yaptığı araştırmayı -gerçekleri siyasi renklerden uzak tutacak şekilde- aktardı. Alman pilotların gençliği ve deneyimsizliği ile Almanya'nın üst düzey liderlerinin jetleri kullanma konusundaki deneyimsizliğini vurguladı.

"Komutanım, F-104'ü satın almanın şu anda bizim için yanlış bir karar olduğuna, idare edemeyeceğimiz bir uçağı satın almamamız gerektiğine inanıyorum."

Erich'i seven General Kammhuber dinlemeye devam etti.

"Bazen düşünüyorum da efendim, Almanlardan dünyada bu yüzden nefret ediliyor. 'Biz Almanız, üstesinden geliriz,' diyoruz. Alman olduğumuz için böyle karmaşık bir uçağı tek seferde halledebileceğimizi düşünüyoruz."

Kammhuber ona ne yapılması gerektiğini düşündüğünü sordu.

"Amerikalılardan bir sonraki F-100 ve F-102'lerini alalım. Bu, art yakıcılar ve diğer teknik gelişmeler konusunda deneyim kazanabileceğimiz yeni nesil uçaklardır. Daha sonra F-104'ü uygun bir bilgi ve deneyim temelinde aşamalı olarak devreye sokabiliriz. Ancak üstesinden gelemeyeceğimiz bir uçağı satın almamalıyız."

Kammhuber, Erich'in sözlerinin içeriğiyle ilgili hiçbir şey söylemedi. İtirazsız ama dostça cevabı belli ki tavsiye niteliğindeydi.

"Erich, bu konu hakkında asla konuşma," dedi. "Bu uçağı satın aldığımız için mutluyuz. Politikacılar bu uçağı alabileceğimize karar verdiler."

Erich, o dönemde Alman Hava Kuvvetleri'nde başarılı olan türden uyumlu bir subay olsaydı, sükûnetini korurdu. Ne yazık ki ona doğru sorular soran insanlar, F-104'ün daha sonra gelmesi gerektiği görüşünü teyit eden doğru cevaplar aldılar. Fısıltı ve kulaktan dolma bilgiler kanalıyla F-104 hakkındaki görüşleri siyasi alanlara kadar sızdı ve orada iyi bir subay olmadığı yönündeki popüler düşünceyi pekiştirdi.

Alman Hava Kuvvetleri'nde F-104'lerle yaşanan feci deneyim, Erich Hartmann'ın pratik analizinin doğru olduğunu trajik ve pahalı bir şekilde doğruladı. F-104 kazaları, Alman Hava Kuvvetleri'nin komutası neredeyse çaresizlik içinde 1966'da Johannes "Macky" Steinhoff'a geçene kadar devam etti. İkinci Dünya Savaşı'nın Me-262 jet aslarından biri olan Steinhoff da Almanya'daki politikacılarla yaşadığı sorunlardan nasibini almıştı. Savaşta ve komutanlıkta parlak bir sicile ve kanıtlanmış organizasyon yeteneklerine rağmen, ona karşı siyasi muhalefet görünüşte 1945'te geçirdiği jet kazasının bir hatırası olan kötü yanmış yüzü nedeniyle ortaya çıktı.

Atamalarına karşı çıkılmasının gerçek nedeni ise mesleğini çok iyi bilen bir general olmasıydı. Sonunda sağduyu ve mantık galip

geldi ve ilk önemli görevi olan Washington'daki NATO Daimi Komitesi'nde Almanya'nın temsilcisi olarak görevlendirildi. Kendisiyle tanışan herkes üzerinde silinmez bir etki bıraktı ve yanık yüzü, dinamik kişiliğini ve zekasını Almanya adına kullanmasına engel olmadı. Siyasi güçler 1966 sonbaharında Müfettişlik görevini devralması için ona başvurmak zorunda kaldıklarında, Starfighter krizinin aşılmasında büyük ölçüde onun liderliği ve sorumlulukla birlikte yetki konusundaki ısrarı etkili oldu.

Steinhoff tarafından üstlenilen F-104 programı reformundaki önemli adımlar, Erich Hartmann'ın JG-71'in yetiştirilmesi sırasında kendi profesyonel zararına izlediği yol olan eğitim ve uçuş deneyimine büyük önem verilmesini içeriyordu. Altın Şövalye'nin ileri görüşlülüğünü kanıtlarcasına, Richthofen Kanadı'nda yetiştirdiği ilk on altı pilotun biri hariç hepsi bugün hayattadır. Kaybedilen çocuk bir F-104 test pilotuydu. Kalkış sırasında şiddetli bir yer rüzgarına yakalanmıştı ve ölümü ne pilot hatasından ne de arızalı bir makineden kaynaklanıyordu. Diğer on beş kişi hâlâ hayatta olmakla kalmayıp, çoğunun F-104'te sekiz yüz ile bin saat arasında uçuş saati vardır.

Erich'in F-104'le ilgili uyarıları ve analizinin doğrulanması arasında, ismini vermek istemediğimiz bir general tarafından inanılmaz derecede adi bir kan davasının hedefi haline geldi. Savaş zamanında uçmuş bir subay değildi. Almanya'da uçan subayların pilot lisansları vardır ve bu lisanslar aktif görevdeyken rutin olarak yenilenir. Prosedür, gerekli belgelerin doldurulması ve onay için lisansla birlikte sunulmasından ibarettir.

Richthofen Kanadı'nın inşa edildiği Ahlhorn'daki zorlu günlerde Erich pilot lisansının yıllık onayını gözden kaçırmıştı. Daha sonra belgeyi bulamadı. Bir general, Altın Şövalye'nin zırhındaki bu çatlağı kullanarak, profesyonelce ölümcül bir hamle yapacağını umuyordu. Erich'e karşı askeri mahkemeye benzer bir dava açıldı. Beklentileri kötü görünüyordu ama manevra geri tepti.

Erich'in yaşadığı zorlukların haberi Amerika'ya yayılmıştı. General Kammhuber'in yerine Alman Hava Kuvvetleri Müfettişi olarak atanan General Panitzki o sırada Washington'daydı. Emekli

bir Amerikalı avcı subayı ona, Bundesluftwaffe'nin on yıl boyunca Sovyet hapishanelerinde Almanya'yı savunan Hartmann'a karşı dava açma konusunda gerçekten ciddi olup olmadığını sordu. Utanç içindeki Panitzki, "Erich iyi bir pilot ama iyi bir subay değil," demekle yetindi. Kısa süre sonra askeri yargıçlar konuyla ilgili kararını verdi ve Erich Hartmann suçsuz bulundu. Yine de bir tür karakter iftirası yoluyla zarar verilmişti. Çok sayıda insan hikayenin ilk kısmını duymuş ama nasıl bittiğini hiç duymamıştı. JG-71 Richthofen'in komutanlığından alınmış ve Köln yakınlarındaki Porz Wahn'daki bir karargâha nakledilmişti.

Dürüstlüğü ve açık sözlülüğü Erich Hartmann'ı, kendisinden daha düşük rütbeli ama daha diplomatik olan pek çok kişiyi yüksek rütbelere taşıyan siyasi ana akımın dışına çıkarmıştır. Yıllarca taktik değerlendirme uzmanı olarak nispeten silik bir şekilde yaşadı ve JG-71'de eğittiği gençlerin kendisinden önce albaylığa terfi etmelerini izledi. "Kendi adamlarından" herhangi birinin başarısından büyük memnuniyet duyardı. Müttefikleri arasında her zaman kendisine hayranlık duyan ve çalışmalarına değer veren kıdemli subaylar olmuştur, ancak albaylığa terfi ettirme çabaları 1968 ortalarına kadar sürekli olarak geri çevrilmiştir. O zamana kadar yaklaşık sekiz yıldır yarbaydı ve Alman Silahlı Kuvvetleri'ndeki en yüksek madalyalı subay olarak bu rütbede kalması biraz yakışıksız hale gelmişti.

Bazen cesareti kırılmış ve zaman zaman acı çekmiş olsa da, mizah duygusunu ya da tüm insanların yaptıklarının kısmet olduğuna dair temel felsefesini asla kaybetmedi. Politikacıları kin gütmeden bir tür temel baş belası olarak görmeye devam ediyor. "Siyaset garip yatak arkadaşları yaratır," demişti 1966'da yazarlara, "eğer onlarla yatağa girerseniz." Analitik yeteneği ve iyi raporlar yazma becerisi taktik değerlendirme işinde kendine yer buldu.

Onu ve çevresini tanıyanlar, Alman Hava Kuvvetleri'nin onunla ne yapacağını, dünya çapındaki statüsünü nasıl iyi bir şekilde değerlendireceğini ve hepsinden önemlisi, yaşlı erkek kedinin içinde hala yanan kaplan enerjisini nasıl kullanacağını tam olarak bilemediği konusunda hemfikirdir. İflah olmaz bir bireyci olarak, doğuştan gelen

bir adalet, hakkaniyet ve dürüstlük duygusuyla hayatını yüceltmiştir. Doğru anlaşıldığı takdirde hataları, son derece olumlu bir kişiliğin tezahürlerinden başka bir şey olmayan kahraman bir adamdır.

Altın Şövalye'nin saçları kahverengiye dönmeye başlamıştır ve ağır çizgiler yakışıklı yüz hatlarına doğru ilerlemektedir. Yüzü, Ortaçağ'daki seleflerinin taşıdığı armalı kalkanlar gibi onun armasıdır. Hayattaki tüm savaşlarının kaydı oraya kazınmıştır – zaferleri, yenilgileri ve trajedileri. Hayat turnuvasındaki mızrak dövüşlerinden çoğu zaman galip çıkmıştır, ama aynı zamanda eyerden düşürülme ve şövalyece olmayan bir düşman tarafından secdeye yatırıldığında çiğnenme deneyimini de bilir.

Leydisiyle, aşık olmuş her insanın ruhunu ısıtacak bir aşk yaşamıştır. Hayatı ve aşk hikayesi, şefkat ve yiğitliği yaşayan bir efsanede iç içe geçmiştir. Yeni dünya denen şeyle tanışmak için artık değişmeyecek, çünkü hayata karşı saldırı tarzında zaten geri kafalı. Eskisinden daha akıllıca, akşam yaklaşırken atılan metal bir eldivenin sesini dinliyor. Önünde geçmiştekilerden daha büyük bir meydan okuma duruyor olabilir - belki de tüm zorlu ruhunu ve iradesini harekete geçirecek ve toparlayacak kadar büyük bir meydan okuma. O zaman onunla karşı karşıya gelecek mızrak dövüşçüsüne Tanrı yardım etsin.

Sonsöz

Bu kitabın yayınlanmasından kısa bir süre sonra Albay Erich Hartmann aktif görevden emekli oldu ve eski memleketine döndü. Hepsi de general olan arkadaşları Dietrich Hrabak ve Walter Krupinski ile Günther Rall, ordudaki duruşunu yumuşatması için ona yalvarmışlardı. Onu daha nazik olmaya ve generalliğe terfi edeceği Luftwaffe'de kalmaya çağırdılar.

Diğer hayranları da onu etkilemeye çalıştı ama Hartmann'ın güçlü inançları değişmezdi. Savaşta test edilmiş formülüne güveniyordu: "Gör-Karar Ver-Saldır." Kararını vermişti ve değiştirmeyi reddetti. Bir subay olarak görevinin, söz konusu her noktayı gördüğü gibi üstlerine doğru ve gerçeklere dayalı tavsiyelerde bulunmak olduğuna inanıyordu. Onlar kararlarını verdikten sonra, emirlerine itaat edecekti. Siyasi görüşlü Luftwaffe hiyerarşisinin beklediği türden bir "evetçi" olmayı yapısal olarak beceremiyordu. Onurlu bir çıkış yolu bularak emekliliğini istedi. Kendisi şu anda Emekli Albay Erich Hartmann.

Erich doğrudan aktif bir sivil çalışma programına daldı. Güzel evinin tadilatıyla başlayarak, tüm tasarım işlerini ve işçiliği kendisi yaptı. Daha sonra birkaç uçuş okulunun yönetimini ve işletmesini üstlendi ve Württemberg bölgesinde FAA temsilcisi olarak görev yaptı. Sık sık Rallilerde uçtu ve zaman zaman General Adolf Galland ile takım arkadaşı olarak uçtu.

Hartmann'ların birlikte yoğun bir sosyal program sürdürdükleri çok sayıda eski okul arkadaşları var. Eski birliği olan JG-71 Richthofen her yıl bir araya gelir ve Hartmann'lar da bu ve diğer avcı pilotları buluşmalarına katılıyorlar. Bir keresinde RAF pilotu Peter Townsend ile birlikte onur konuğu olarak St. Louis, Missouri'ye gittiler.

Erich ve Usch, 1978 yılında Stuttgart'taki Motorbuch-Verlag tarafından yayınlanan, Erich'in hayatının resimli bir biyografisini hazırlamak için yüzlerce saat daha harcadılar. Bu çaba ve yeni evlerinde yaptıkları değişiklikler Erich ve Usch'u birbirlerine daha da yakınlaştırdı. Erich bir keresinde yazarlara, "Usch olmadan ben bir hiçim," demişti. Her kelimesinde ciddiydi. Yaşam tarzı bu bağlılığın bir örneği. Varlığının merkezinde Usch var.

1980'de Hartmann'ın hayatındaki ani bir değişiklik pek çok arkadaşı arasında şaşkınlığa neden oldu. Mezuniyet törenlerine ve diğer kutlamalara katılmayı bıraktı. Uçmayı bıraktı ve FAA'daki işinden ayrıldı. Diğer avcı pilotları liderlerini kaybettiklerini hissettiler. Erich'i artık sadece evini ziyaret edenler görebiliyordu. Yazarlara hayatta istediği her şeyin evinden kolayca ulaşılabilecek mesafede olduğunu söylemişti.

Hartmann'daki bu ani ve şaşırtıcı değişim, birçok kişinin büyük asın dostluklarını terk ettiğini düşünmesine neden oldu. Ama yanıldılar. Erich yaptıkları hakkında bilerek sessiz kaldı. Bir hastalığın onu dinlenmeye zorladığı bilindiğinde gelecek kaçınılmaz sempatik tepkileri istemiyor. Ortalıkta dolaşan asılsız söylentilerin önüne geçmek için bile olsa gerçeğin bilinmesi gerekiyor. Erich'in rızasıyla yazarlar şimdi gerçekleri açıklıyor.

Erich 1980 yılında soğuk algınlığına yakalandı ve bu hastalık 58 yaşında babasını öldüren anjina pektorise dönüştü. Erich oldukça endişeliydi. Zayıf bir kalbi olsaydı, o da babasını takip edebilirdi. "Dört hafta yatakta yattım ve iki hafta daha iyileşme sürecindeydim ama başardım!"

Doktor kardeşi Alfred ona her türlü stresten uzak durmasını tavsiye etti ve ikinci bir krizin zayıf bir kalbi durdurabileceği konusunda uyardı. Erich doktorunun tavsiyelerine sıkı sıkıya uydu ve şimdi hayatının en büyük savaşını kazanmış görünüyor. 1983 Ekim'ine gelindiğinde o kadar iyileşmişti ki, uçuş için yapılan tıbbi muayeneleri tekrar geçti. Uçuş okullarında eğitmenliğe yeniden başladı ve yine kendi bölgesinde FAA temsilcisi oldu.

Erich otobanlardan ve otoyollardan uzak durma konusunda kararlılığını sürdürüyor ve çeşitli avcı pilotu buluşmalarına ve diğer şenliklere katılmak için seyahat etmeyi reddediyor. İçinde hâlâ aynı eski kaplan var ve eski yoldaşlarının arasındayken aşırı heyecanlanma eğiliminde. Hartmann bu nedenle bunun gerçekleşebileceği ve muhtemelen hayatını tehlikeye atabileceği durumları sınırlandırıyor. "Emekli oldum ve artık bir sivilim, dinlenmek ve huzur bulmak istiyorum. Sergiler için yaşamıyorum."

Bugün kendisi oldukça sağlıklı görünüyor. Savaş günlerinde olduğu gibi Erich kendi disiplinli programının efendisi. Yeri doldurulamaz Usch'un sevgi dolu desteğiyle, hayat yolunun sonuna kadar bu şekilde yürüyecek.

Ekler

Erich Hartmann'ın Zafer Kayıtları

Zafer	Sorti	Tarih	Saat	Uçak Tipi	Yer
1	19	5 Kasım 1942	1120-1225	IL-2	Digora (Kafkaslar)
2	41	27 Ocak 1943	1040-1145	MIG-1	Armavir
3	52	9 Şubat 1943	0650-0755	Lagg-3	Slavyanskaya (Kuban)
4	54	10 Şubat 1943	0600-0625	Boston	Slavyanskaya
5	68	24 Mart 1943	1200-1306	U-2	Kerç (Kırım)
6	75	27 Mart 1943	1110-1230	I-16 Rata	Anapa
7	91	15 Nisan 1943	1455-1555	Airacobra	Taman
8	113	26 Nisan 1943	1047-1155	R-5	Taman
9	117	28 Nisan 1943	0822-0945	Lagg-3	Taman
10	120	30 Nisan 1943	1554-1638	Lagg-3	Taman
11	120	30 Nisan 1943	1554-1638	Lagg-3	Taman
12	130	7 Mayıs 1943	0730-0825	Lagg-3	Taman
13	131	7 Mayıs 1943	1620-1725	La-5	Taman
14	143	11 Mayıs 1943	0453-0603	Lagg-3	Taman
15	153	15 Mayıs 1943	1540-1650	U-2	Taman
16	157	16 Mayıs 1943	1415-1515	La-5	Taman
17	158	18 Mayıs 1943	1725-1840	Lagg-3	Taman
18	182	5 Temmuz 1943	0323-0420	Airacobra	Ugrim
19	183	5 Temmuz 1943	0648-0744	Airacobra	Ugrim
20	184	5 Temmuz 1943	1345-1445	Airacobra	Ugrim
21	185	5 Temmuz 1943	1735-1845	La-5	Ugrim
22	191	7 Temmuz 1943	0306-0405	IL-2	Ugrim
23	191	7 Temmuz 1943	0306-0405	IL-2	Ugrim
24	192	7 Temmuz 1943	0545-0645	IL-2	Ugrim
25	192	7 Temmuz 1943	0545-0645	La-5	Ugrim

26	194	7 Temmuz 1943	1707-1805	La-5	Ugrim
27	194	7 Temmuz 1943	1707-1805	La-5	Ugrim
28	194	7 Temmuz 1943	1707-1805	La-5	Ugrim
29	195	8 Temmuz 1943	0820-0932	La-5	Ugrim
30	195	8 Temmuz 1943	0820-0932	La-5	Ugrim
31	198	8 Temmuz 1943	1742-1845	La-5	Ugrim
32	198	8 Temmuz 1943	1742-1845	La-5	Ugrim
33	204	10 Temmuz 1943	0633-0730	La-5	Ugrim
34	206	11 Temmuz 1943	1620-1718	La-5	Ugrim
35	213	15 Temmuz 1943	1334-1436	La-5	Ugrim
36	214	15 Temmuz 1943	1704-1745	La-5	Ugrim
37	216	16 Temmuz 1943	0646-0736	La-5	Ugrim
38	217	16 Temmuz 1943	1400-1434	La-5	Ugrim
39	223	17 Temmuz 1943	1845-1945	La-5	Ugrim
40	240	31 Temmuz 1943	0930-1040	La-5	Ivanovka (Donets)
41	241	31 Temmuz 1943	1637-1733	La-5	Ivanovka
42	242	1 Ağustos 1943	1110-1215	La-5	Ivanovka
43	243	1 Ağustos 1943	1355-1500	La-5	Ivanovka
44	244	1 Ağustos 1943	1629-1732	YAK-7	Ivanovka
45	245	1 Ağustos 1943	1903-1950	YAK-7	Ivanovka
46	245	1 Ağustos 1943	1903-1950	YAK-7	Ivanovka
47	250	3 Ağustos 1943	1107-1155	La-5	Varvarovka (Harkov)
48	250	3 Ağustos 1943	1107-1155	YAK-7	Varvarovka
49	250	3 Ağustos 1943	1107-1155	YAK-7	Varvarovka
50	251	3 Ağustos 1943	1730-1830	La-5	Varvarovka
51	253	4 Ağustos 1943	1009-1102	La-5	Varvarovka
52	253	4 Ağustos 1943	1009-1102	La-5	Varvarovka
53	253	4 Ağustos 1943	1009-1102	La-5	Varvarovka
54	254	4 Ağustos 1943	1304-1405	YAK-5	Varvarovka
55	255	4 Ağustos 1943	1520-1610	La-5	Varvarovka
56	256	5 Ağustos 1943	0812-0915	La-5	Varvarovka
57	257	5 Ağustos 1943	1117-1215	YAK-7	Varvarovka
58	257	5 Ağustos 1943	1117-1215	YAK-7	Varvarovka

59	258	5 Ağustos 1943	1647-1748	La-5	Varvarovka
60	258	5 Ağustos 1943	1647-1748	La-5	Varvarovka
61	262	6 Ağustos 1943	1530-1620	YAK-1	Harkov
62	263	7 Ağustos 1943	0810-0910	YAK-1	Harkov
63	263	7 Ağustos 1943	0810-0910	YAK-1	Harkov
64	264	7 Ağustos 1943	1140-1235	Pe-2	Harkov
65	264	7 Ağustos 1943	1140-1235	Pe-2	Harkov
66	264	7 Ağustos 1943	1140-1235	YAK-1	Harkov
67	265	7 Ağustos 1943	1930-2025	La-5	Harkov
68	265	7 Ağustos 1943	1930-2025	La-5	Harkov
69	266	8 Ağustos 1943	0657-0755	YAK-1	Harkov
70	267	8 Ağustos 1943	1244-1340	La-5	Harkov
71	269	9 Ağustos 1943	0604-0640	La-5	Harkov
72	270	9 Ağustos 1943	0835-0950	YAK-1	Harkov
73	271	9 Ağustos 1943	1615-1654	YAK-1	Harkov
74	271	9 Ağustos 1943	1615-1654	YAK-1	Harkov
75	277	12 Ağustos 1943	0810-0910	LaGG-5	Harkov
76	280	15 Ağustos 1943	0830-0935	Pe-2	Pereschepyne
77	281	15 Ağustos 1943	1745-1805	LaGG-5	Pereschepyne
78	281	15 Ağustos 1943	1745-1805	LaGG-5	Pereschepyne
79	283	17 Ağustos 1943	0455-0550	LaGG-5	Barvenkovo
80	285	17 Ağustos 1943	1215-1315	Airacobra	Barvenkovo
81	285	17 Ağustos 1943	1215-1315	Airacobra	Barvenkovo
82	286	17 Ağustos 1943	1700-1805	Airacobra	Pereschepyne
83	288	18 Ağustos 1943	0930-1030	LaGG-5	Pereschepyne
84	288	18 Ağustos 1943	0930-1030	LaGG-5	Pereschepyne
85	289	18 Ağustos 1943	1230-1330	LaGG-5	Pereschepyne
86	292	19 Ağustos 1943	1000-1105	LaGG-5	Kutanikovo
87	292	19 Ağustos 1943	1000-1105	LaGG-5	Kutanikovo
88	294	19 Ağustos 1943	1555-1645	Airacobra	Kutanikovo
89	295	20 Ağustos 1943	0530-0615	IL-2	Kutanikovo
90	295	20 Ağustos 1943	0530-0615	IL-2	Kutanikovo
91	297	15 Eylül 1943	1143-1245	LaGG-5	Güney Dnipro

92	299	18 Eylül 1943	0711-0805	LaGG-5	Güney Dnipro
93	300	18 Eylül 1943	1010-1105	LaGG-5	Güney Dnipro
94	301	18 Eylül 1943	1320-1420	LaGG-5	Güney Dnipro
95	301	18 Eylül 1943	1320-1420	LaGG-5	Güney Dnipro
96	305	19 Eylül 1943	1416-1520	LaGG-5	Zaporijya
97	305	19 Eylül 1943	1416-1520	LaGG-5	Zaporijya
98	308	20 Eylül 1943	1305-1350	LaGG-5	Güney Dnipro
99	308	20 Eylül 1943	1305-1350	LaGG-5	Güney Dnipro
100	309	20 Eylül 1943	1512-1610	Airacobra	Güney Dnipro
101	309	20 Eylül 1943	1512-1610	LaGG-5	Güney Dnipro
102	314	25 Eylül 1943	0725-0825	LaGG-5	Novo-Zaporijya
103	315	25 Eylül 1943	1200-1305	LaGG-5	Novo-Zaporijya
104	316	25 Eylül 1943	1550-1650	LaGG-5	Novo-Zaporijya
105	317	26 Eylül 1943	0635-0738	LaGG-5	Novo-Zaporijya
106	317	26 Eylül 1943	0635-0738	Airacobra	Novo-Zaporijya
107	318	26 Eylül 1943	0930-1035	Airacobra	Novo-Zaporijya
108	321	27 Eylül 1943	1145-1245	LaGG-5	Novo-Zaporijya
109	321	27 Eylül 1943	1145-1245	LaGG-5	Novo-Zaporijya
110	324	28 Eylül 1943	1615-1710	LaGG-5	Zaporijya
111	325	29 Eylül 1943	0635-0735	LaGG-5	Zaporijya
112	326	29 Eylül 1943	0837-0940	Airacobra	Zaporijya
113	330	30 Eylül 1943	0643-0715	LaGG-5	Zaporijya
114	332	30 Eylül 1943	1353-1445	Airacobra	Zaporijya
115	333	30 Eylül 1943	1620-1710	Airacobra	Zaporijya
116	334	1 Ekim 1943	1200-1255	LaGG-5	Zaporijya
117	334	1 Ekim 1943	1200-1255	LaGG-5	Novo-Zaporijya
118	337	2 Ekim 1943	0820-0925	LaGG-5	Novo-Zaporijya
119	337	2 Ekim 1943	0820-0925	Pe-2	Novo-Zaporijya
120	338	2 Ekim 1943	1110-1210	Airacobra	Novo-Zaporijya
121	339	2 Ekim 1943	1335-1425	LaGG-5	Novo-Zaporijya
122	340	3 Ekim 1943	0930-1030	LaGG-5	Novo-Zaporijya
123	342	3 Ekim 1943	1525-1630	LaGG-5	Novo-Zaporijya

124	343	4 Ekim 1943	0645-0740	Airacobra	Novo-Zaporijya
125	348	11 Ekim 1943	1240-1400	LaGG-5	Novo-Zaporijya
126	349	12 Ekim 1943	0650-0745	LaGG-5	Novo-Zaporijya
127	349	12 Ekim 1943	0650-0745	LaGG-5	Novo-Zaporijya
128	349	12 Ekim 1943	0650-0745	LaGG-5	Novo-Zaporijya
129	351	12 Ekim 1943	1415-1515	LaGG-5	Novo-Zaporijya
130	353	13 Ekim 1943	0955-1055	LaGG-5	Zaporijya
131	355	14 Ekim 1943	0740-0835	LaGG-5	Zaporijya
132	355	14 Ekim 1943	0740-0835	LaGG-5	Zaporijya
133	357	14 Ekim 1943	1505-1555	LaGG-5	Zaporijya
134	359	15 Ekim 1943	0835-0925	LaGG-5	Zaporijya
135	359	15 Ekim 1943	0835-0925	LaGG-5	Zaporijya
136	360	15 Ekim 1943	1100-1200	LaGG-5	Novo-Zaporijya
137	366	20 Ekim 1943	0630-0705	Airacobra	Kirovograd
138	366	20 Ekim 1943	0630-0705	Airacobra	Kirovograd
139	368	20 Ekim 1943	1420-1505	Airacobra	Kirovograd
140	369	21 Ekim 1943	0720-0740	LaGG-7	Beresovka
141	376	24 Ekim 1943	1355-1450	LaGG-7	Novo-Zaporijya
142	376	24 Ekim 1943	1355-1450	LaGG-7	Novo-Zaporijya
143	377	25 Ekim 1943	0920-1020	Pe-2	Novo-Zaporijya
144	379	25 Ekim 1943	1500-1545	LaGG-7	Novo-Zaporijya
145	380	26 Ekim 1943	0740-0840	Airacobra	Novo-Zaporijya
146	380	26 Ekim 1943	0740-0840	Airacobra	Novo-Zaporijya
147	385	29 Ekim 1943	0825-0910	LaGG-7	Kirovograd
148	386	29 Ekim 1943	1020-1120	Airacobra	Kirovograd
149	387	7 Aralık 1943	1305-1405	LaGG-7	Apostolovo
150	391	13 Aralık 1943	0923-1020	LaGG-7	Apostolovo

Erich Hartmann'ın, Almanya'da güvenle saklanan ilk muharebe defteri burada son buluyor. Savaş kariyerinin geri kalanını işlediği ikinci seyir defteri, kendisini esir alan Amerikalı veya Çekoslovak asker tarafından savaşın son günü elinden alındı.

Bu noktadan itibaren Hartmann'ın zaferleri III/JG-52'nin kayıtlarından ve eşi Ursula'ya yazdığı mektuplardan derlenmiştir.

Zafer	Tarih	Saat	Uçak Tipi	Yer
151-153	15 Aralık 1943			
154-156	18 Aralık 1943			
157-159	20 Aralık 1943			
160	3 Ocak 1944			
161	6 Ocak 1944		Airacobra	Kirovograd
162	6 Ocak 1944		Airacobra	Kirovograd
163-165	9 Ocak 1944			
166-168	16 Ocak 1944			
169-172	17 Ocak 1944			
173-176	23 Ocak 1944		La-7	Novo-Krasnoje
177	24 Ocak 1944		La-7	Novo-Krasnoje
178-183	30 Ocak 1944			
184-185	31 Ocak 1944			
186-190	1 Şubat 1944			
191	3 Şubat 1944			
192	4 Şubat 1944		Airacobra	Novo-Krasnoje
	22 Şubat 1944	(Uman'da iniş sırasında kaza kırım)		
193-202	2 Mart 1944	(Bir günde 10 zafer)		Kirovograd
203	23 Nisan 1944			
204-205	25 Nisan 1944			
206-207	26 Nisan 1944			Kolomea
208	3 Mayıs 1944			Kırım-Hersonisos
209	4 Mayıs 1944			Kırım-Hersonisos
210-215	5 Mayıs 1944			
216-221	7 Mayıs 1944			

222-223	8 Mayıs 1944	(Bugünün ikinci zaferinin ardından Hartmann uçağına iki mekanikeri de alarak Kırım Yarımadası'ndan ayrıldı)		
224-225	21 Mayıs 1944			
226-228	29 Mayıs 1944		La-7	Roman
229-231	31 Mayıs 1944		Airacobra	Roman
232-237	1 Haziran 1944			
238-239	2 Haziran 1944			
240-243	3 Haziran 1944			
244-250	4 Haziran 1944		YAK-9	Bobruysk
251-256	5 Haziran 1944			
257-261	6 Haziran 1944	(Nowotny'i geçti)		
262-266	24 Haziran 1944		Mustangler	Ploieşti
267-290	25 Haziran-23 Ağustos 1944			
291-301	24 Ağustos 1944		Airacobra	Baranov
302-306	27 Ekim 1944			
307	8 Kasım 1944			
308-309	8 Kasım 1944			
310-311	12 Kasım 1944			
312-313	15 Kasım 1944			
314-315	16 Kasım 1944			
316	21 Kasım 1944			
317-322	22 Kasım 1944			
323-327	23 Kasım 1944			
328-331	24 Kasım 1944			
332	5 Şubat 1945			
333-346	6 Şubat-27 Şubat 1945			
347-351	4 Nisan 1945			
352	8 Mayıs 1945	0830-0920	YAK-7	Brünn

Hartmann'ın Uçurduğu Uçaklar

II. Dünya Savaşı Sırasında Erich Hartmann Tarafından Uçurulan Uçaklar

Bucher Bu-131
Focke-Wulf FW-44
Klemm KL-35
Arado AR-66
Focke-Wulf FW-58
Focke-Wulf FW-56
Heinkel He-46
Junkers W-34
Heinkel He-51
Heinkel He-50
Junkers F-13
Junkers W-33
Bucher Bu-133
North American NAA-64
Arado AR-96
Fiesler Fi-153
Klemm KL-25
Morane C-445
Messerschmitt Bf-108
Messerschmitt Me-109B, C, D, E, F, G & K
Messerschmitt Me-262 (jet)

Muharebede Uçurulan Uçaklar

Messerschmitt Me-109G-7, G-10, G-14, G-16 ve Me-109 K-4

JG-52'nin III. Grup'unun Hareketleri

III/JG-52'NİN 1 ARALIK 1942'DEN 1 HAZİRAN 1944'E KADARKİ HAREKETLERİ

Tarih	**Havaalanı veya Coğrafi Yer**
1 Aralık 1942 – 4 Ocak 1943	Soldatskaya
5 Ocak 1943 – 10 Ocak 1943	Mineralny Wody
11 Ocak 1943 – 22 Ocak 1943	Armaviv
22 Ocak 1943 – 7 Şubat 1943	Rostov
8 Şubat 1943 – 14 Mart 1943	Kerç IV
1 Nisan 1943 – 2 Temmuz 1943	Taman
3 Temmuz 1943 – 13 Temmuz 1943	Ugrim
14 Temmuz 1943 – 19 Temmuz 1943	Orel
20 Temmuz 1943 – 2 Ağustos 1943	İvanovka
3 Ağustos 1943 – 5 Ağustos 1943	Varvarovka
6 Ağustos 1943 – 12 Ağustos 1943	Harkov-Rogan
13 Ağustos 1943 – 13 Ağustos 1943	Güney Harkov
14 Ağustos 1943 – 18 Ağustos 1943	Pereschepyne
19 Ağustos 1943 – 23 Ağustos 1943	Kutanikovo
24 Ağustos 1943 – 1 Eylül 1943	Makejevka
2 Eylül 1943 – 5 Eylül 1943	Kuzey Stalino
6 Eylül 1943 – 7 Eylül 1943	Grişino
8 Eylül 1943 – 8 Eylül 1943	Boguslav

8 Eylül 1943 – 23 Eylül 1943	Dnipropetrovsk
24 Eylül 1943 – 15 Ekim 1943	Novo-Zaporijya
16 Ekim 1943 – 18 Ekim 1943	Malaya Beresovka
19 Ekim 1943 – 31 Ekim 1943	Kirovograd
1 Kasım 1943 – 6 Ocak 1944	Apostolovo
7 Ocak 1944 – 9 Ocak 1944	Malaya Viski
10 Ocak 1944 – 22 Şubat 1944	Novo-Krasnoye
23 Şubat 1944 – 6 Mart 1944	Uman
7 Mart 1944 – 7 Mart 1944	Kalinovski
8 Mart 1944 – 11 Mart 1944	Doğu Vinnitsya
12 Mart 1944 – 23 Mart 1944	Proskurov
24 Mart 1944 – 24 Mart 1944	Kamenez Podolsk
25 Mart 1944 – 26 Mart 1944	Kolomea
27 Mart 1944 – 5 Nisan 1944	Lemberg
6 Nisan 1944 – 9 Nisan 1944	Roman
10 Nisan 1944 – 10 Mayıs 1944	Kırım-Hersonisos
11 Mayıs 1944 – 17 Mayıs 1944	Zarnesti
18 Mayıs 1944 – 31 Mayıs 1944	Roman

Kişisel Bilgiler

İsim: ERICH ALFRED HARTMANN

Doğum Tarihi: 19 Nisan 1922

Doğum Yeri: Weissach/Württemberg

Babasının adı: Alfred Erich Hartmann

Babasının doğum tarihi: 1 Ekim 1894

Babanın doğum yeri: Ehingen/Württemberg

Annesinin kızlık adı: Elisabeth Wilhelmine Machtholf

Annenin doğum tarihi: 16 Şubat 1897

Annenin doğum yeri: Ehingen/Württemberg

Anne ve babanın evlilik tarihi: 2 Eylül 1920

Yer: Stuttgart/Württemberg

Erich'in Ursula Paetsch ile evlilik tarihi: 10 Eylül 1944

Evlilik yeri: Bad Wiessee

Kronolojik resmi eğitim:

Nisan 1928-Nisan 1932: Weil im Schönbuch'da ilkokul

Nisan 1932-Nisan 1936: Boblingen'de Gymnasium

Nisan 1932-Nisan 1937: Rottweil'deki NPEA Gymnasium

Nisan 1937-Eylül 1940: Korntal'da Gymnasium

Mesleki eğitim: Tıp okuyacaktı ama savaş araya girdi

İlk görev yeri ve rapor tarihi: 10. Uçuş Alayı, Neukuhren, Doğu Prusya (Königsberg yakınlarında), 1 Ekim 1940

Görev yerlerinin kronolojik listesi:

1 Ekim 1940: 10. Uçan Alay, Neukuhren

1 Mart 1941: Hava Harp Okulu, LKS2, Berlin-Gatow

1 Kasım 1941: 2'nci Ön Savaş Okulu, Lachon Speyerdorf

1 Mart 1942: 2'nci Avcı Okulu, Zerbst-Anhalt

20 Ağustos 1942: Avcı İkmal Grubu, Doğu Gleiwitz/Oberschleissen

10 Ekim 1942: 7/III/JG-52, Doğu Cephesi

2 Eylül 1943: 9'uncu Filo Komutanı III/JG-52, Doğu Cephesi

1 Ekim 1944: 6'ncı Filo Komutanı II/JG-52, Doğu Cephesi

1 Kasım 1944: Komutan I. Grup/JG-52, Doğu Cephesi

1 Mart 1945: Lechfeld'de Me-262 Jetlerine geçiş

25 Mart 1945: Komutan I. Grup /JG-52

Subay olarak görevlendirildiği tarih: 1 Mart 1942

Görevlendirilen yer: 2'nci Avcı Okulu, Zerbst

Terfi tarihlerinin kronolojik listesi:

Üsteğmen: 1 Temmuz 1944

Yüzbaşı: 1 Eylül 1944

Binbaşı: 8 Mayıs 1945

Yarbay: 12 Aralık 1960

Albay: 26 Temmuz 1967

Şövalye Haçı ile ödüllendirildiği tarih: 29 Ekim 1943

Şövalye Haçı ve Meşe Yaprakları ile ödüllendirildiği tarih: 2 Mart 1944

Şövalye Haçı, Meşe Yaprakları ve Kılıçlarla ödüllendirildiği tarih: 4 Temmuz 1944

Şövalye Haçı, Meşe Yaprakları, Kılıçlar ve Elmaslarla ödüllendirildiği tarih: 25 Temmuz 1944

İlkler ve En İyiler - Luftwaffe, İkinci Dünya Savaşı

İkinci Dünya Savaşı'nın En İyi Ası - Binbaşı Erich Hartmann: 352 zafer

İkinci Dünya Savaşı'nın En İyi Gece Avcısı - Binbaşı Heinz Schnaufer: 121 zafer

İspanya İç Savaşı'nın (1937-1938) En İyi Alman Ası - Teğmen Werner Mölders: 14 zafer

İkinci Dünya Savaşı'nın İlk Alman Ası - Binbaşı Hannes Gentzen

Baron Manfred von Richthofen'in I. Dünya Savaşı'ndaki 80 skorunu aşan ilk As - Yüzbaşı Werner Mölders

100 zafere ulaşan ilk pilot - Binbaşı Werner Mölders: 15 Temmuz 1941

150 zafere ulaşan ilk pilot - Binbaşı Gordon Gollob: 29 Ağustos 1942

200 zafer kazanan ilk pilot - Yüzbaşı Hermann Graf: 2 Ekim 1942

250 zafer kazanan ilk pilot - Binbaşı Walter Nowotny: 14 Ekim 1943

300 zafere ulaşan ilk pilot - Yüzbaşı Erich Hartmann: 24 Ağustos 1944

350 zafere ulaşan ilk pilot - Binbaşı Erich Hartmann: 4 Nisan 1945

Tek bir günde en çok skor - Binbaşı Emil Lang: 18 zafer

Tek bir görevde (sorti) en çok skor - Binbaşı Erich Rudorffer: 6 Kasım 1943; 13 zafer

Batı (Akdeniz dahil) Cephesi'nde en çok skor -Yüzbaşı Hans Joachim Marseille: 158 zafer

Rus Cephesi'nde en çok skor -Binbaşı Erich Hartmann: 352 zafer
Uçulan sorti başına en iyi skor ortalaması (gündüz avcı uçakları) - Teğmen Günther Scheel: 70 görev; 71 zafer (Rusya Cephesi)
Düşürülen dört motorlu uçak sayısı (gündüz avcı uçakları) bakımından en iyi avcı ası - Teğmen Herbert Rollwage: 102 zafer (44'ü dört motorlu bombardıman uçağı)
En iyi dört motorlu katili (gece avcı uçakları) - Binbaşı Heinz Schnaufer: 121 zafer (çoğunlukla dört motorlu)
İkinci Dünya Savaşı'nın En İyi Jet Ası (Me-262) - Binbaşı Heinz Bär: 16 zafer

Der Oberbefehlshaber der Luftwaffe
Führungsstab Ic

Nur für den Dienstgebrauch

Erich Hartmann
Weil im Schönbuch
Kreis Böblingen Wtbg

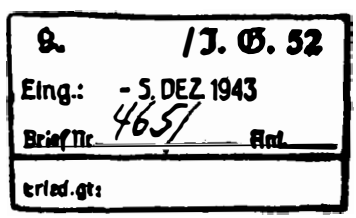
Die Kriegsflugzeuge der Feindmächte

Teil II:

Sowjet-Union

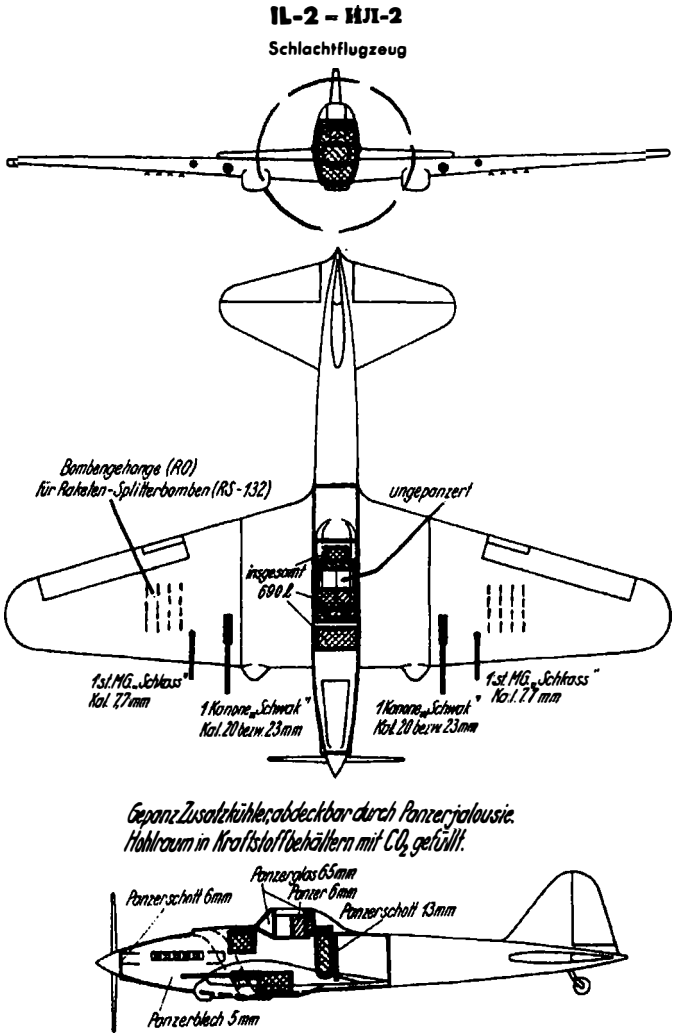
Bilder und Leistungen
(einschließlich brit. u. USA. Lieferungen)

Stand: 1. 10. 1943

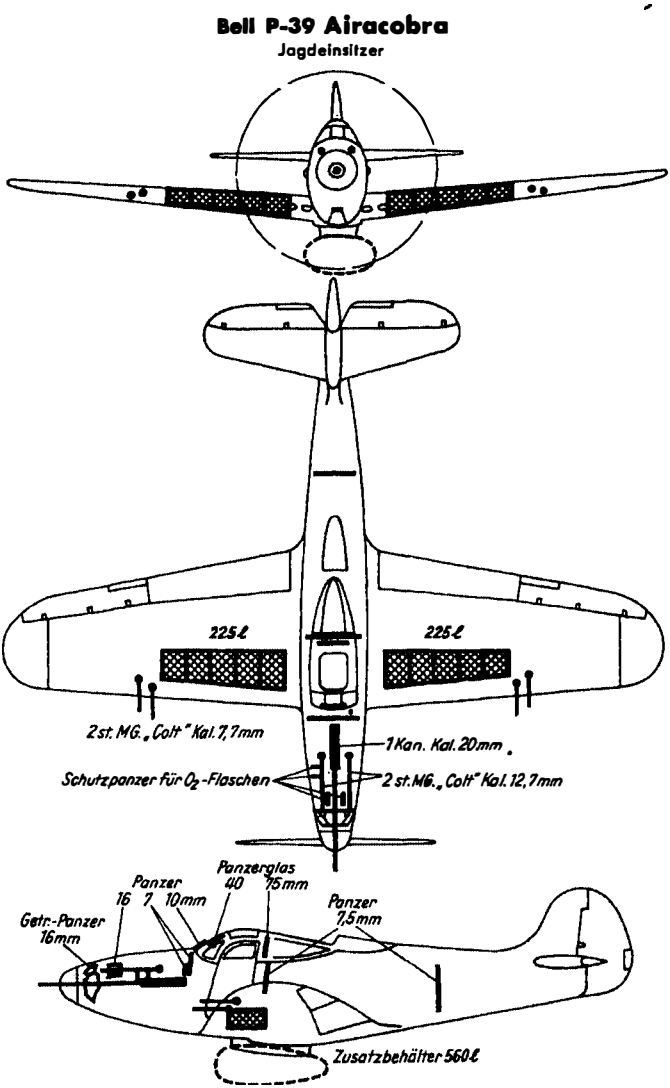

Sonderausgabe des „Frontnachrichtenblattes der Luftwaffe"
B/1/43

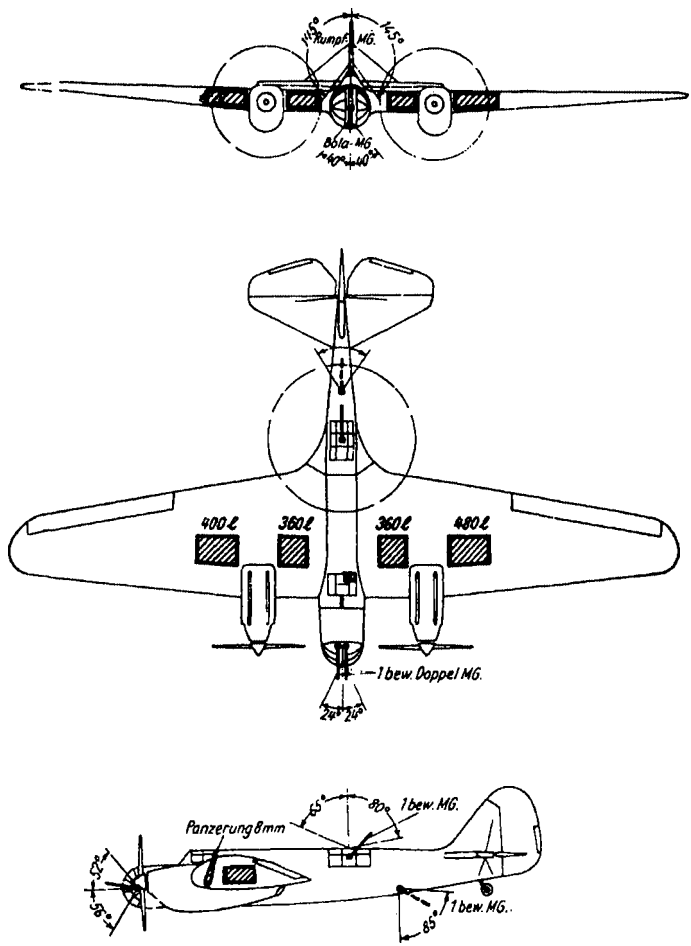
Erich Hartmann'a 1944 Ocak'ında Sovyet Cephesi'nde verilen, Düşman Kuvvetlerinin Savaş Uçakları el kitabı. Bu kitapçıkta en çok karşılaşılacak Sovyet, İngiliz ve Amerikan uçaklarının çizimleri ve anlatımları mevcut. Detaylı çizimlerle silahların yerlerini, savunmasız ve hassas noktalarının anlatıldığı kitapçık, pilotların bir nevi yol arkadaşıydı.

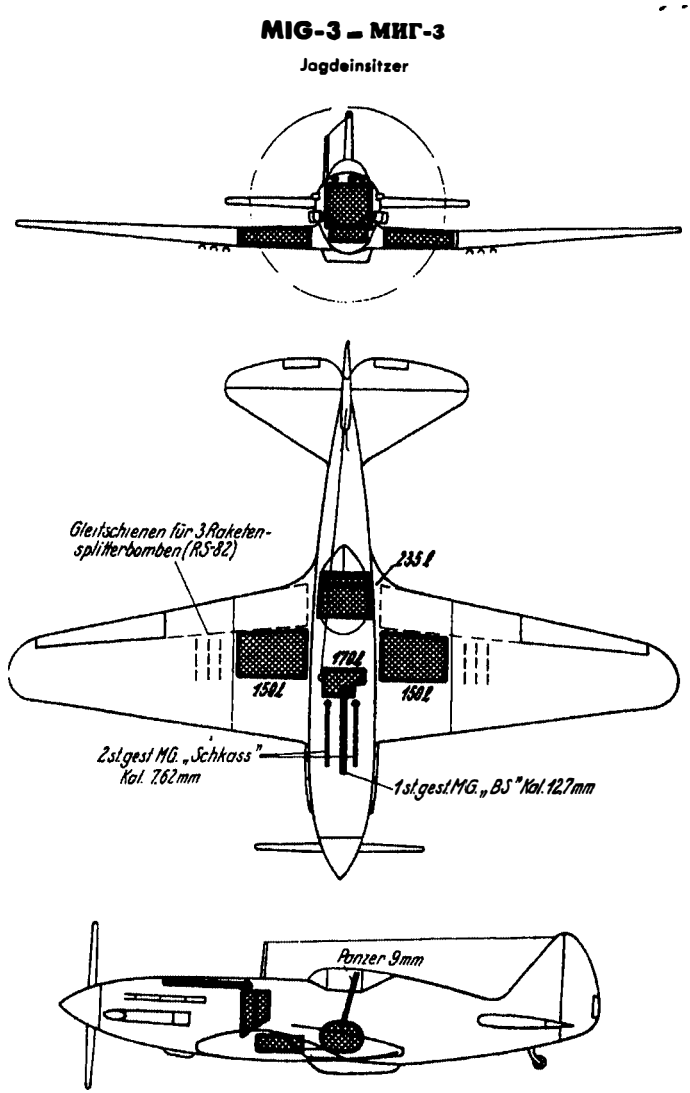
Stormovik. Sovyetlerin Stuka pike bombardıman uçağına verdikleri cevap. IL-2 yakın destek uçuşlarında oldukça etkiliydi ve hayatî noktalarındaki ağır zırhıyla düşürmesi neredeyse imkansız bir uçaktı. Hartmann'ın ilk zaferi 5 Kasım 1942'de bir IL-2'ye karşıydı. O günden 7 Mayıs 1945'e kadar Hartmann 62 IL-2 düşürdü. Bu sayının içinde IL-2'nin, bazı çevrelerce IL-7 olarak bilinen, ileri modelleri de bulunuyor.

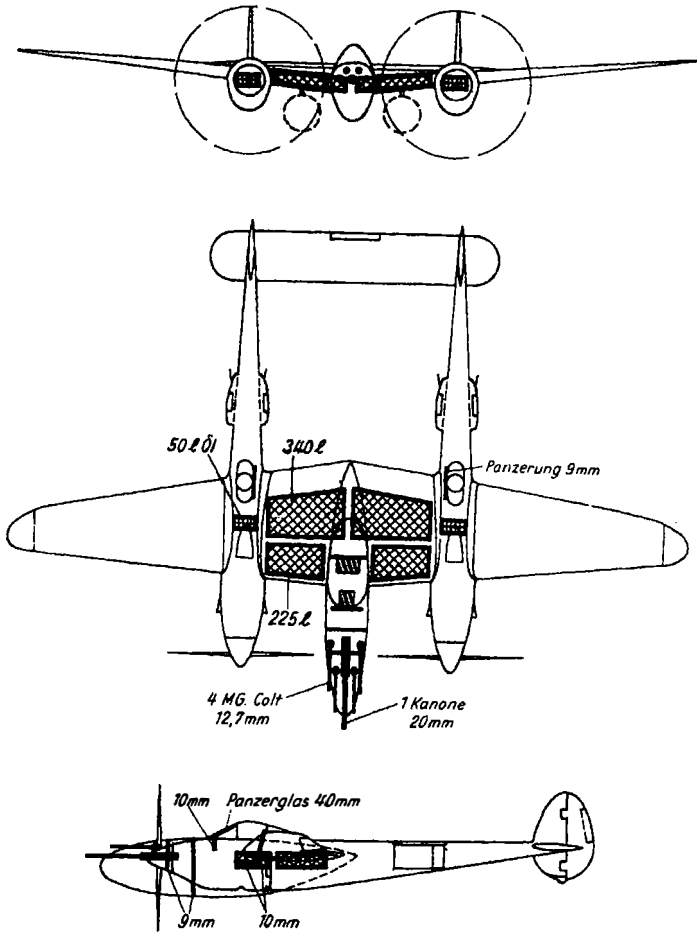
Airacobra. Rus semalarında duyulan "Airacobra!" nidası Luftwaffe için ürkütücü bir nidaydı. Çünkü Sovyetler en iyi avcı aslarını bir grupta toplamış ve hepsine Airacobra vermişti. Bu adamlar uçaklarını kızıla boyuyor ve kendilerine "Kızıl Muhafızlar" diyorlardı. Adlarının hakkını da veriyorlardı. Hartmann 29 Ekim 1943'e kadar 18 Airacobra düşürmüştü. Savaşın sonuna kadar bir 15 tanesini daha avladığını düşünüyor.

SB-2. Hartmann tahminen 40 kadarını düşürdü.

MIG-3. Mikoyan Gureviç tarafından tasarlanan bu Sovyet avcısı, savaşın başlarında kullanıldı. Hartmann yalnızca 1 tane MIG-3 düşürmüştü. Erich mahmuzlarını kazanana kadar MIG-3'ün devri kapanmıştı. 630 km/s hıza sahip olsa da bir avcının olmazsa olmazı manevra kabiliyetinden yoksundu.

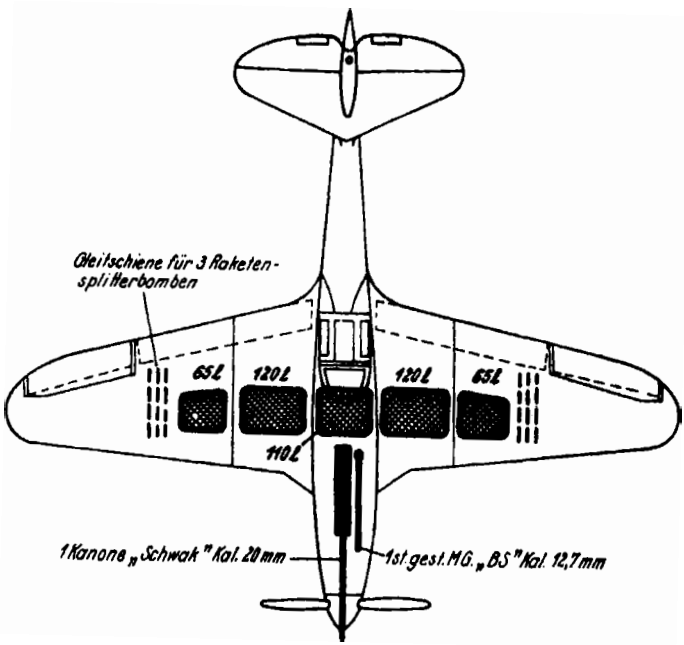
Doğu Cephesi'ndeki Luftwaffe, Amerikalılarca uçurulan P-38'lerle Bükreş ve Ploieşti civarında tanıştı.

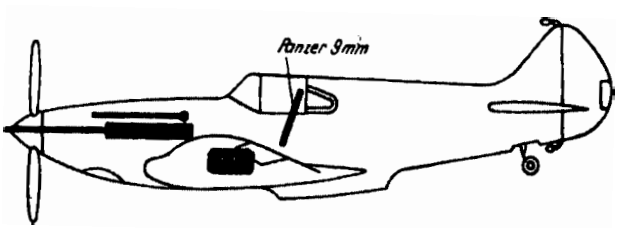
LAGG-3. 560 km/s hıza ulaşabilen ve manevra kabiliyeti zayıf olan bu uçak, ta en başından başarısızlığa mahkumdu. Bununla birlikte inanılmaz derecede mermi yutabiliyordu. Alman mermileri, Sibirya'nın huş ağaçlarından yapılan gövdeyi paramparça etse de uçmaya devam ediyordu. Hartmann 1943'te 27 LAGG-3 düşürdü.

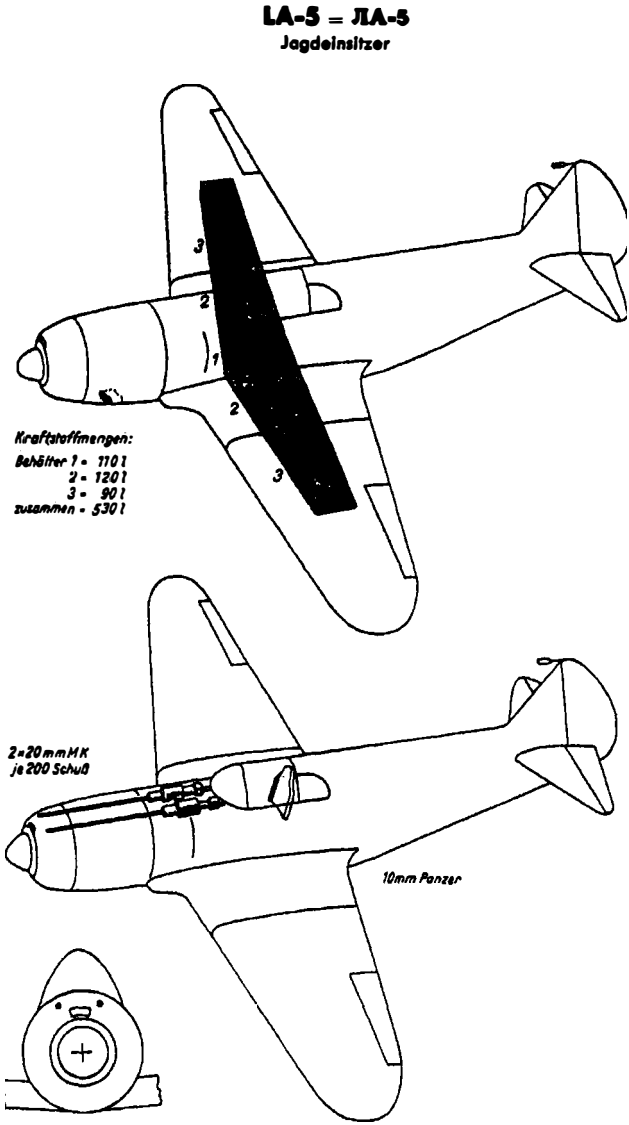
LAGG-3 ЛАГГ-3

Jagdeinsitzer

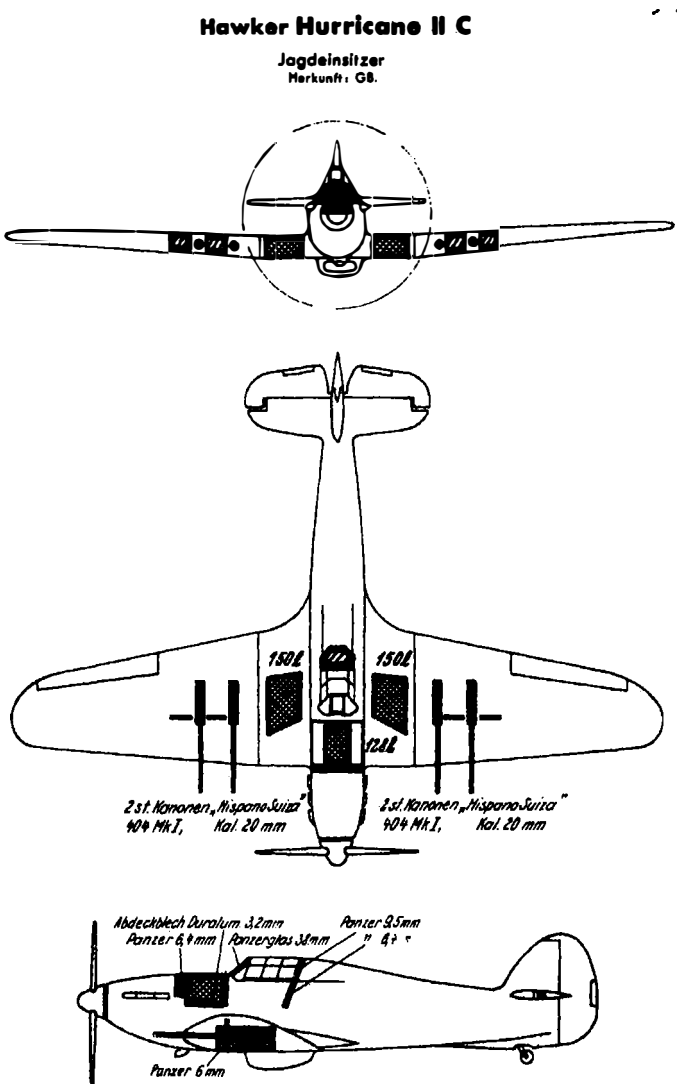

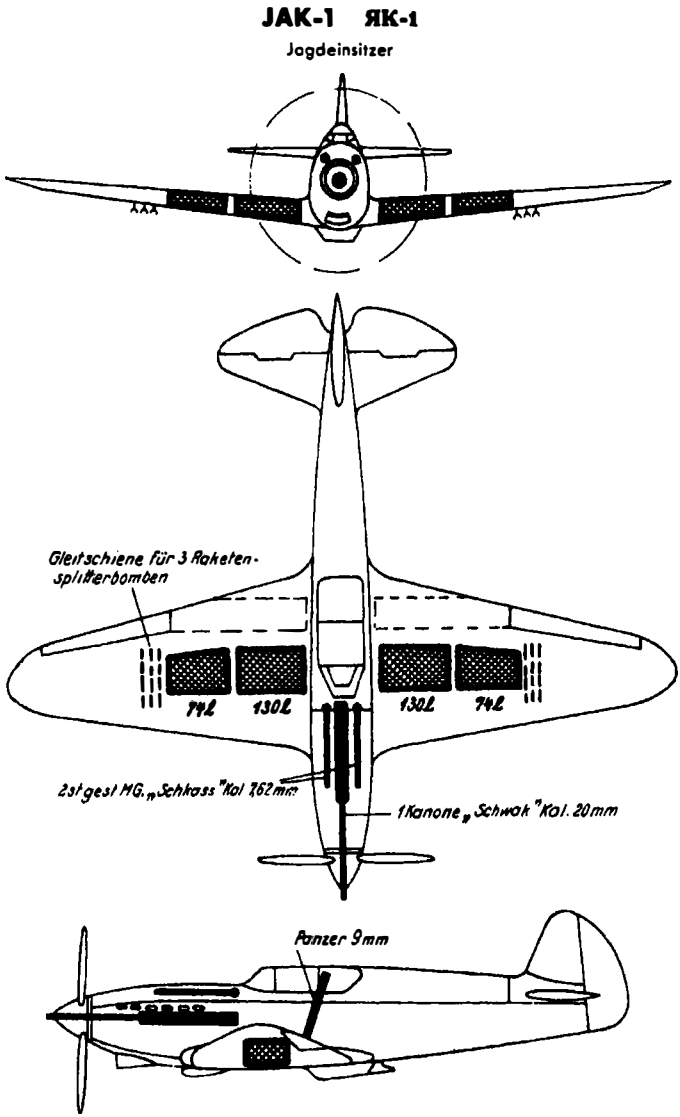

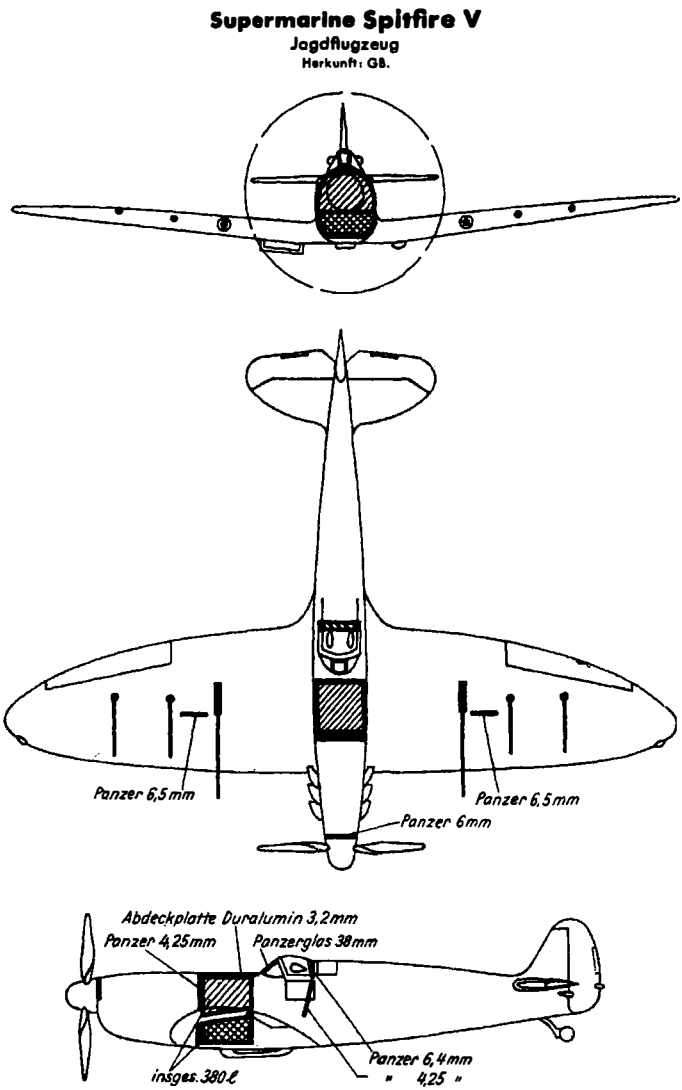
LAGG-5. Bu model radikal bir motorla teçhizdi ve Rus pilotlar uçağın alçak irtifadaki yeteneklerini çok iyi kullandılar. LAGG-5 650 km/s, halefi LAGG-7 670 km/s hıza ulaşabiliyordu. Hartmann bu uçağa büyük saygı duyuyorduysa da 7 Mayıs - 13 Aralık 1943 tarihleri arasında 70 tanesini düşürmeyi başardı.

Hawker Hurricane. Hartmann, ödünç verme anlaşmasıyla Ruslara verilen bu uçakla nadiren karşılaştı. Hurricane'lerle kapıştığını hatırlasa da, ikinci uçuş kayıt defteri kaybolduğundan kaç tanesini düşürdüğünü kestiremiyor. JG-52'nin kayıtları da her sortide düşürülen uçakların tiplerini tespit etmiyor.

YAK-1. Aleksandr Yakovlev'in tasarladığı bu kontrplak ve metal güzellik, savaşın başlarında I-26 olarak biliniyordu. Daha sonraki model olan YAK-7, yalnızca YAK-1'in hafif geliştirilmiş bir versiyonuydu. İki model arasındaki farkı söylemek neredeyse imkansızdı. Hartmann 1-9 Ağustos 1943'te, ilk uçuş kayıt defterine göre, 16 tane YAK-1 ve YAK-7 düşürmüştü.

Spitfire. Britanya'nın meşhur avcısı da ödünç verme anlaşmasının bir parçasıydı. Erich düşürdüklerinin tam sayısını söyleyemese de "yalnızca birkaç taneydi." Rusya ödünç verme anlaşmasıyla 14.700 civarı uçak aldı, bunun 6.000'den fazlası Büyük Britanya'dandı. Alınan toplam 8.200 avcının içinde P-39 Airacobra, Spitfire, Hurricane, Curtiss P-40 ve North American P-51 "Mustang" bulunuyordu.

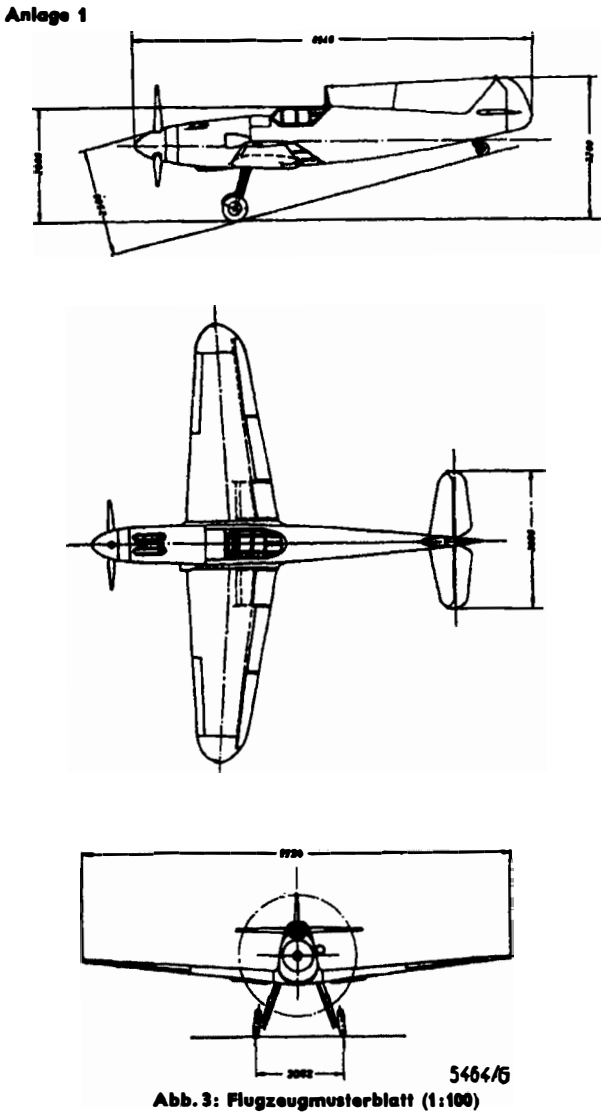

Abb. 3: Flugzeugmusterblatt (1:100)

BF-109G-5'nin (ME-109G) üç farklı görünüşü. Hartmann, bütün muharebe görevlerinde 109'un çeşitli modellerini kullandı. Bf-109G-7, G-10, G-14, G-16 ve ME109K-4. Bunlara ek olarak Bf-109-B, C, D, E, F ve bütün G modelleri.

Dizin

A
A-20 213
Adolf Galland 7, 9, 78, 165, 182, 185-7, 197-8, 200, 317, 325, 341
Adolf Hitler 17, 28-9, 41, 136-7, 151-4, 180-1, 185-6, 198, 232, 241, 250, 301-2, 318
Airacobra 85, 146, 213, 347, 349-53, 363, 371
Alexander Pokrişkin 122
Alfred Grislawski 68, 76, 134
Antifa 241, 244, 250-1
Arap-İsrail Savaşı (1967) 333n
Ardenler Taarruzu 192

B
B-17 144, 204-5
B-24 144
Bad Wiessee 79, 187-94, 314, 357
Batum 320
Berchtesgaden 28, 123, 128, 136, 153
BF-109 49, 51, 354, 372
Binbaşı von Below 29, 148, 182
Böblingen 37, 40-1, 194-6, 299
Britanya Muharebesi 50, 61, 126, 129, 159, 222, 239
Budapeşte 236-7, 249
Bundesluftwaffe 50, 336, 339
Bükreş 142, 203, 366

C
Carl Junger 118, 146, 173-4, 204, 207
Çekoslovakya 25, 134, 200, 203, 213, 217, 224, 243
Çin 33, 34-5, 40, 311

D
Daimler-Benz 51, 107
Demir Perde 260
Deutsch Brod 203, 213, 217-8, 222, 320
Diaterka 19-21, 299-302, 331
Dietrich Hrabak 57, 91, 110, 126, 135, 341
Dinyeper 120
Dnipropetrovsk 120, 356
Doğu Almanya 228, 259, 261, 306

E
Eduard Rossmann 62-7, 70-1, 76, 78-9, 81-3, 118, 132, 179

F
F-84 327
F-86 330-1
F-104 329, 331, 335-8
Fieseler Storch 114
Franklin Roosevelt 224
Friedrich Obleser 110, 135

G
General Kammhuber 32, 330, 336, 338
Gerhard Barkhorn 28, 125, 134, 145, 193, 289
Gordon Gollob 172, 200, 359
Günther Lützow 151, 172, 199
Günther Rall 73-4, 79-80, 89, 111, 118, 125-6, 129, 131, 134, 143, 151, 165, 172, 289, 316-7, 319, 341

H
Hals und Beinbruch 92, 174
Hans-Joachim Birkner 73, 131, 135
Hans-Joachim Marseille 126, 129
Hans-Ulrich Rudel 105, 181, 317
Harkov 89, 122, 348-9, 355
Heinrich Himmler 198
Heinz Bär 129, 151, 197-9, 289, 360
Heinz Eckert 175
Heinz Guderian 136
Heinz Mertens 63, 108
Helmut Lipfert 125, 132, 134, 145
Hermann Göring 26-7, 182, 184, 198
Hermann Graf 89, 125, 133-4, 151, 172, 197, 200, 217, 220, 222, 225, 234, 237, 241-3, 286, 359

I
I-16 61, 157, 347
I-151 157
I-153 157
IL-2 64, 68-70, 76, 82, 88, 94, 120-2, 128, 150, 347, 349, 362
IL-10 121
İvan Kojedub 160

J
JG-26 61
JG-52 8, 11, 54-5, 57, 60, 74, 76, 78-80, 89, 91, 105, 107, 110, 112, 118, 123-34, 139-43, 145, 149, 151, 155, 161, 165, 167, 168, 173, 177, 179, 187, 191, 196, 200-4, 213, 217, 219-21, 223, 228, 242-3, 269, 286, 288, 315-6, 320, 332, 352, 355, 358, 369
JG-71 322-3, 330-3, 335, 338-9, 341
JG-77 111, 128
JG-210 222
Johannes Steinhoff 49, 134, 289, 325
Johannes Wiese 111, 125, 128, 134
Joseph Goebbels 139, 231
Joseph Stalin 224, 269, 298-9, 304
Ju-52 56, 60, 142, 186
Ju-87 55
JV-44 9, 78-9, 198-9, 202

K
Kafkaslar 347
Karaya Bir 90, 92, 94, 105-6, 112-6, 123-4, 152, 177, 205-7, 209-11, 214, 217-9, 221-2, 255, 331
Karpatlar 142, 236, 249
Kartal Yuvası 28-9, 124, 136, 148
Kırım 142-4, 203, 347, 352-3, 356
Komünizm 231
Konrad Adenauer 304
Kore Savaşı 161, 262
Krakau (Krakov) 54-5, 73, 131, 173, 194

L
Lagg-3 68, 82, 157, 347
Lagg-5 88, 89, 93
Lagg-9 86
Landsberg 321, 326
Lockheed 326, 329

M
Macaristan 195, 196
Me-109 51, 55, 59-60, 64, 69, 74, 77, 84, 86, 88, 93, 98, 106-8, 115, 126, 130, 136, 140, 143-4, 156, 159, 165, 167, 173-4, 179-80, 183, 185, 195, 201-3, 205, 208-9, 212, 214-5, 219, 221, 280, 326, 354
MİG-3 157, 165, 365
MİG-15 161
Mustang 73, 140-1, 202-3, 205-16, 218, 325, 371

N
NATO 128, 321, 329, 331, 335, 338
NKVD 15, 22-3, 32, 233, 240-5, 247-61, 263-71, 274-5, 277, 283-4, 290, 299-300, 333-5

O
Orje Blessin 93, 149, 150
Otto Günsche 301-2

P
P-2 120, 176
P-38 197, 366
P-39 213, 371
P-47 111
P-51 203, 205-6, 208-9, 210, 213-4, 325, 371
Piper Cub 321, 326
Ploieşti 353, 366
Politbüro 244

R
RAF 14, 49, 86-7, 124, 197, 327, 341
Richthofen Kanadı 32, 104, 124, 129, 330, 334, 338

S
Sigi Graf Von der Schulenburg 286, 301-2
Sivastopol 203
Soğuk Savaş 14, 17, 31
Stalingrad 57, 241, 244
Stuka 42, 55-7, 91, 93, 96, 181, 317, 362
Sturmovik 68-9, 76, 93-4, 120-2, 128, 144, 150, 171
Stuttgart 26, 40, 45, 47, 86, 138-9, 152, 186, 188-91, 195-6, 230, 253, 270, 281, 289, 298, 307-9, 312-3, 328, 342, 357
Şövalye Haçı 19, 28, 58, 71, 75-7, 89-90, 125, 131-3, 151-2, 198, 358

T
Tahran Konferansı 224

W
Walter Krupinski 28, 73, 77-9, 109, 124-6, 134, 143, 191, 289, 315, 323, 341
Walter Nowotny 151, 172, 359
Werner Mölders 49, 55, 167, 359
Wilhelm Batz 52, 110, 134
Will Van de Kamp 30, 196
Winston Churchill 71, 224, 304

Y
YAK-9 93, 203, 353

Z
Zarnesti 142, 144, 356
Zilistea 142, 144, 204
Zögling 38

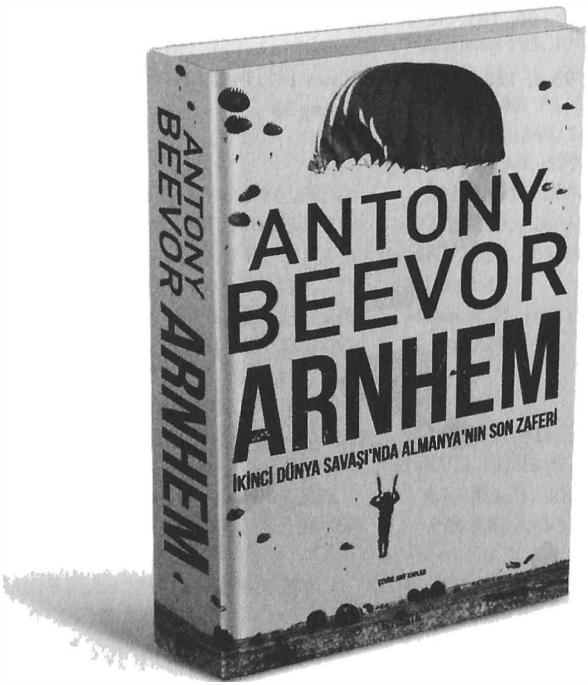
Arnhem

İkinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın Son Zaferi

ANTHONY BEEVOR

ÇEVİREN: ARİF KAPLAN

Yakın dönemin en önemli İngiliz tarihçilerinden Antony Beevor, pek çok övgüye mazhar olan çalışması *Arnhem*'de bu cüretkâr harekâtı büyük bir ustalıkla kaleme alıyor. Beevor; Flaman, İngiliz, Amerikan, Leh ve Alman arşivlerinde çoğunlukla gözden kaçan detayları yakalayarak, General Kurt Student'in bizzat "Almanya'nın Son Zaferi" olarak adlandırdığı muharebenin dehşetengiz atmosferini okurun bizzat solumasını sağlıyor.

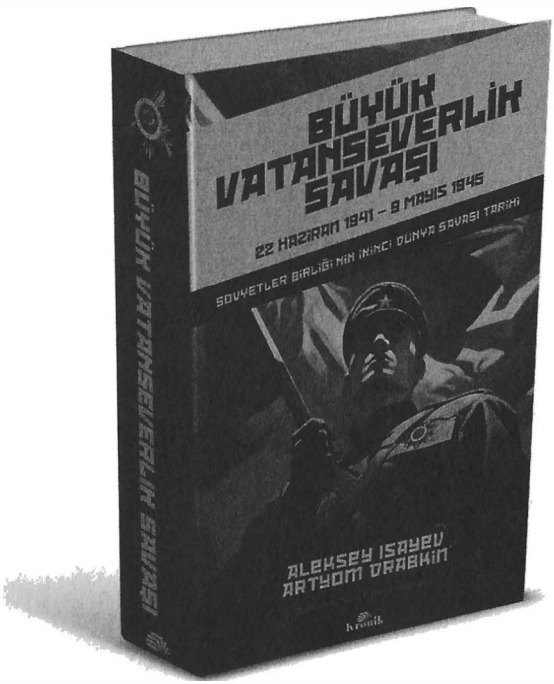

Büyük Vatanseverlik Savaşı

22 Haziran 1941 – 9 Mayıs 1945

ALEKSEY ISAYEV & ARTYOM DRABKIN
ÇEVİRİ: CUMHUR KAYGUSUZ

Büyük Vatanseverlik Savaşı, okurları Doğu Polonya'dan Kiev'e, Leningrad'dan Barents Denizi'ne, Kırım'dan Stalingrad'a ve Berlin'den Mançurya'ya götürürken dünyanın dört bir yanına sıçrayan savaş alevlerini yerinde görme şansı sunuyor. ***Büyük Vatanseverlik Savaşı***, İkinci Dünya Savaşı'na bambaşka bir pencereden bakmak isteyenler için önemli bir başvuru kitabı.

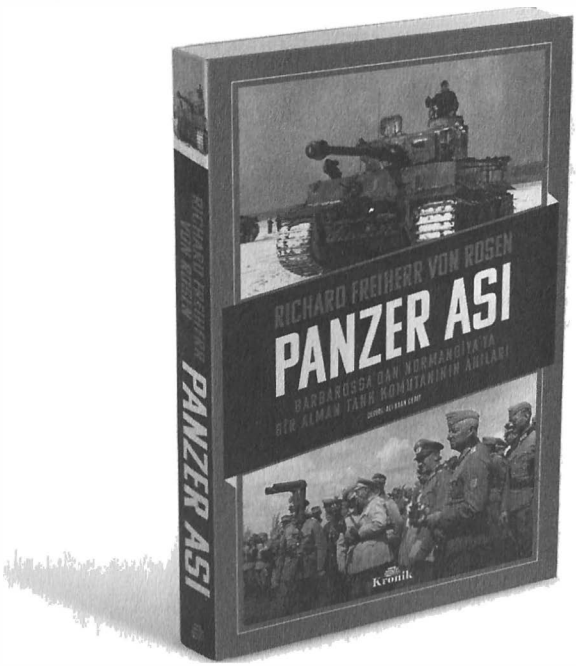

Panzer Ası

RICHARD FREIHERR VON ROSEN

ÇEVİRİ: ALİ KAAN CERİT

Panzer Ası, İkinci Dünya Savaşı'nın en ikonik savaş makinelerinden Tiger ve Königstiger tanklarıyla amansızca çarpışan, cephede gedik tıkamak için durmaksızın farklı mıntıkalara sevk edilen ve düşmanlarına korku salan bir panzer komutanının bu sıra dışı savaşta yaşadığı akıl almaz deneyimleri tüm çıplaklığıyla okurların önüne seriyor. *Panzer Ası*, İkinci Dünya Savaşı'nı bu kez Nazi Almanyası'nın çelik canavarlarının içinden takip etmenizi sağlarken savaşın dehşetengiz atmosferine dair benzersiz bir bakış açısı sunuyor.

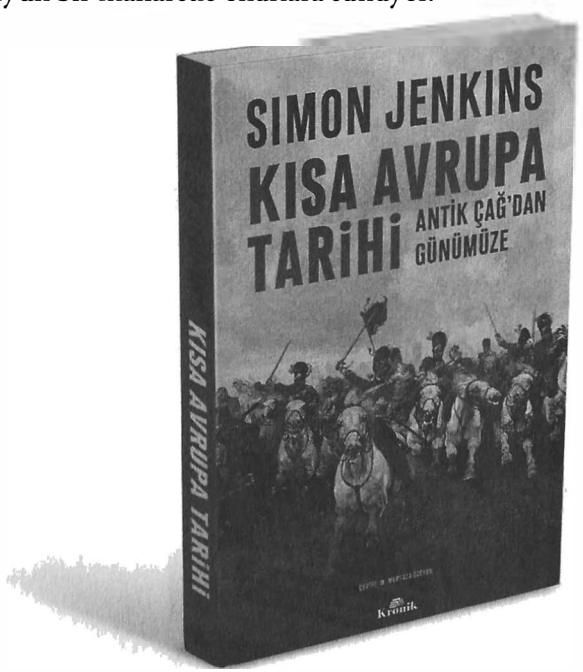
Kısa Avrupa Tarihi

Antik Çağ'dan Günümüze

SIMON JENKINS

ÇEVİREN: M. MURTAZA ÖZEREN

Kısa Avrupa Tarihi Roma devletini, Kutsal Roma İmparatorluğu'nu, Fransa'yı, İngiltere'yi, Almanya'yı, Rusya'yı; Julius Caesar'ı, Şarlman'ı, II. Frederick'i, Kanuni Sultan Süleyman'ı, Napoléon'u, Bismarck'ı; Rönesans'ı, Reform'u, Westphalia Antlaşmasını, Dünya Savaşlarını, Avrupa Birliğini, özetle Avrupa'yı oluşturan bütün unsurları geçmişten bugüne büyük bir maharetle okurlara sunuyor.

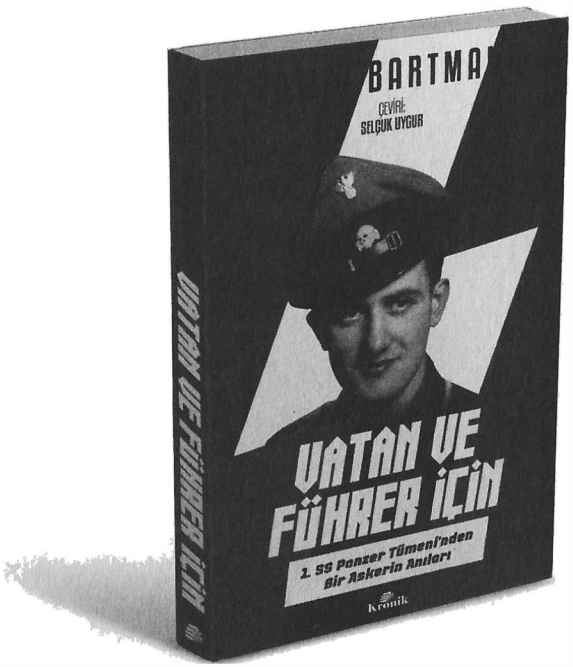
Vatan ve Führer İçin

1. SS Panzer Tümeni'nden Bir Askerin Anıları

ERWİN BARTMANN

ÇEVİREN: SELÇUK UYGUR

Hitler Almanyası'nda büyüyen sıradan bir çocuğun yaşantısından, Sovyet cephesindeki dehşetengiz savaşa ve bombalarla enkaz hâline dönen Berlin'e kadar uzanan bu samimi hatırat, politikaya ve askeri stratejilere boğulmadan; karın, çamurun ve yağan mermilerin arasındaki askerlerin gerçek hikâyelerini bir roman akıcılığıyla anlatıyor. Vatan ve Führer İçin, İkinci Dünya Savaşı'nı bu kez kazananların değil, kaybedenlerin gözünden görmek ve okumak isteyenler için benzersiz ve kimi zaman da şaşırtıcı bir perspektif sunuyor.

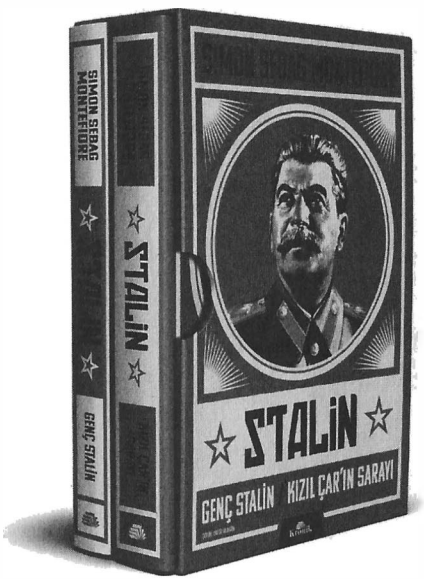
STALİN

Genç Stalin & Kızıl Çar'ın Sarayı

SIMON SEBAG MONTEFIORE

ÇEVİREN: YAVUZ ALOGAN

Kimilerine göre kurtarıcı, kimilerine göre fatih, kimilerine göreyse acımasız bir katil. Yalnızca kendi çağını değil, gelecek çağları da etkilemeyi başaran, ardında güçlü bir miras bırakan bu gizemli adam, ölümünün ardından geçen onlarca yıla rağmen hâlâ üzerinde uzlaşılamamış biri. Ünlü İngiliz tarihçi Simon Sebag Montefiore ise Gürcistan'ın mütevazı bir kasabasında dünyaya gelen bu efsanevi adamın hayatındaki sır perdesini aralamayı hedefliyor. Simon Sebag Montefiore'nin 20'den fazla dile çevrilen ve uluslararası çok satanlar listelerine giren *Genç Stalin ve Kızıl Çar'ın Sarayı* kitapları, Kronik Kitap etiketiyle özel kutu ve tasarımıyla okurlarla buluşuyor.

Kıbrıs İçin Havalandılar

LEVENT BAŞARA – SERHAT GÜVENÇ

Kıbrıs'a hangi rotalardan gidildi ve hava indirme hangi bölgelere yapıldı? Kıbrıs'a hangi birlikler taşındı? Rumlar nasıl hazırlıksız yakalandı? Harekâtın başarı yüzdesi neydi? Helikopterler kayıp vermeden nasıl görev yaptı? Harekâtın ikinci gününde, tüm helikopterler neden geri döndürüldü? Adaya inen askerler ne ile karşılaştı? Harekâtın ilk şehidi Üstğm. İlker Karter'in uçağı nasıl vuruldu? Cenazesine ve uçağının enkazına nasıl ulaşıldı? Kocatepe gemisine yapılan hava taarruzları önlenebilir miydi? Keşif fotoğraflarından çıkan sonuçlar neden dikkate alınmadı? Dünya tarihinin en önemli denizaşırı müşterek harekâtlarından biri olan Kıbrıs Barış Harekâtı'yla ilgili birçok sorunun cevabını Kıbrıs İçin Havalandılar "G-Günü" kitabında bulacaksınız.

İkinci Dünya Savaşı Tarihi Dizisi

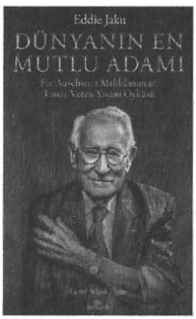

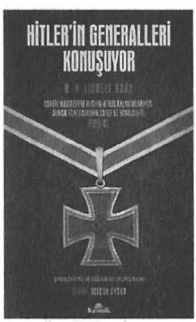

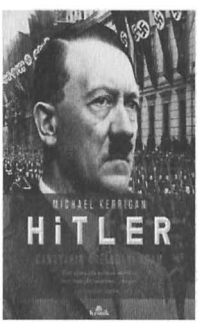

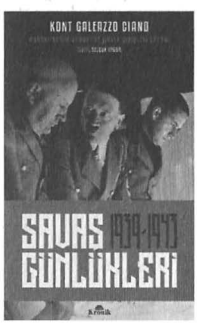

Erich Hartmann, 352 uçakla tarihin en çok uçak düşüren pilotu olma rekorunu elinde bulunduruyor. Bu, belki de insanlığın gelecekte dahi kıramayacağı bir rekor. Hartmann ise bu sayıya yalnızca 30 ay gibi bir sürede ulaşmayı başardı.

Hartmann, 1940 Ekim'inde ilk görev yeri olan Neukuhren'e giderken Elmaslı ve Kılıçlı Şövalye Haçı kazanacağını veya kendisini **"Asların Asısı"** yapacak bir savaş deneyimi yaşayacağını tahmin etmiyordu. Savaş başlamıştı ve annesinin aşıladığı uçuş tutkusunu tatmin etmek istiyordu. Gerisini ise tarih yazacaktı.

Mensubu olduğu Jagdgeschwader 52 yani 52'nci Avcı Kanadı'nın rekabetçi ortamında pişecek, kendi taktiklerini geliştirecek ve Rus semalarına hâkim olma mücadelesi verecekti. Taktikleri o kadar başarılıydı ki, çoğu Sovyet pilotu kendisini göremeden uçağını düşer halde buluyordu. Uçağının burnuna boyadığı siyah lale deseninden dolayı Sovyetler kendisine **"Kara Şeytan"** lakabını vermişlerdi.

Göklerin Kara Şeytanı, tarihin en çok uçak düşüren Luftwaffe'nin efsanevi pilotu Erich Hartmann'ın çarpıcı hayatını gözler önüne seriyor. Hartmann'ın savaş sonrası anıları, Sovyetler Birliği'nde esir kampında geçirdiği yıllar ve nihayetinde Almanya'ya dönüşü, okuyucuyu tarihin karanlık ve karmaşık dönemlerine götürecek. **Savaşın dehşetini**, insan ruhunun en zorlu koşullar karşısında dayanıklılığını ve savaşın bireyler üzerindeki derin etkilerini tüm çıplaklığıyla gösteren ***Göklerin Kara Şeytanı***, İkinci Dünya Savaşı ve havacılık tarihine ilgi duyan herkes için mükemmel bir kaynak.

Kronik

kronikkitap.com kronikkitap

ISBN: 978-625-6774-99-5

9 786256 774995